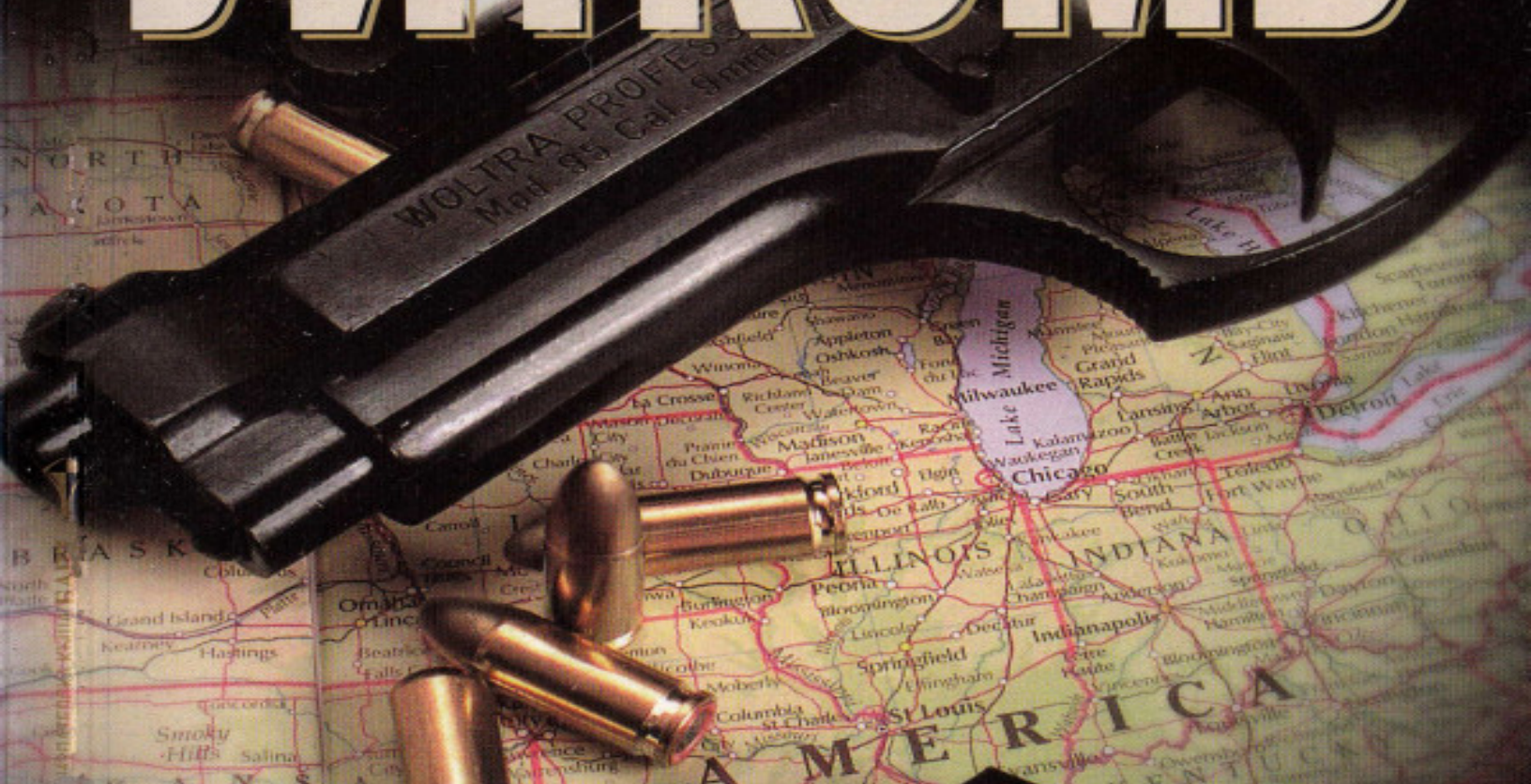

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на •СНАЙПЕРИСТЪТ•

КРИСТОФЪР УИТКОМБ

СМЪРТНИ ВРАГОВЕ

"...трима от арестуваните шестима терористи се оказват
"добри и почтени американски момчета..."

КРИСТОФЪР УИТКОМЪ СМЪРТНИ ВРАГОВЕ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

В хода на провеждана в Индонезия секретна антитерористична операция специалният агент на ФБР Джеръми Уолър се сблъсква с нещо неочаквано: трима от арестуваните шестима терористи се оказват „добри и почтени американски момчета“. Още по-объркваща е реакцията на ЦРУ, което заповядва пленниците да бъдат екзекутирани незабавно, без да бъдат разпитвани. Междувременно в централата на гигантската телекомуникационна компания „Бордърс Атлантик“ в Ню Йорк се отприщва адът: пробити са свръхсекретните кодове на системата за клетъчни телефони „Куантис“, но никой не знае от кого. А в момента, в който изглежда, че нещата не могат да станат по-лоши, започва серия от координирани бомбени атентати в Дисниленд, „Мол ъф Америка“ и Атланта.

Анализирайки все по-очевидната връзка между американските екстремисти и ислямския тероризъм, Уолър стига до извода, че тя може да бъде разрушена само по един начин: като мине в нелегалност и действа самостоятелно. Но разследването го води до самия Овален кабинет и той е изправен пред най-трудния избор в живота си.

Кристофър Уиткомб познава по-добре от всеки друг този скрит свят на тероризъм и престъпления просто защото е бил там. В „Снайперистът“ той ни спуска дълбоко в мрачните му дълбини — там, където всичко е тайна, всичко се отрича и нищо не е такова, каквото изглежда.

Кристофър Уиткомб е автор на книгите „Снайперистът“ и „Код нула“, както и на мемоарна книга за неговата петнайсетгодишна дейност във ФБР, където той е служил в Отряд за освобождаване на заложници като инструктор по разпитите, а по-късно и като директор по разузнаването и стратегическата информация към Групата за реагиране при критични инциденти. Носител е на „Медал за храброст“ на ФБР за проявена изключителна храброст при изпълнение на служебния си дълг. Той напуска ФБР през 2002 г., за да стане романист.

*На Джо Блейк
и
Питър Бърг
За всяко нещо има причина*

ПРОЛОГ

Първата жертва на войната е истината.

Ръдиард Киплинг

Неделя, 13 февруари

06:27 по Гринуич

Планината Джаяуджая, Индонезия

Джеръми Уолър се бе втренчил в мощната си карабина, на чието дуло бе кацнала ярка, пъстроцветна пеперуда. Крилата на малкото създание трепкаха на лекия ветрец, който разклащаше филизите на бамбука и слонската трева. Струйки пот се спускаха от двете страни на боядисания му с камуфлажна боя нос, събираха се над горната устна и капеха безшумно по пръстите на дясната му ръка. Усещаше странна смесица от миризми — на грубия брезентов плащ, на многоетажната непроходима джунгла и на нещо гниещо наблизко в сенките.

— Лястовича опашка на Милон.

Женски глас. Нещо, което Джеръми не беше чувал в подобна обстановка. В „Делта Форс“ — сега известна като Група за бойни приложения, понякога я наричаха „редник Джейн“, но никога със сарказъм. Екипите за специални военни операции твърдяха, че при тях няма жени, макар че и в армията, и във флота имаше ограничен брой женски персонал, предназначен за „военни операции, но не за война“. Но сега към тях се бе включил и Отделът за специални действия от ЦРУ и вече трябваше да имаш цял наръчник, за да си наясно с всички играчи.

— Тази пеперуда е *графиум милон* — продължи жената. — Красив представител на тропическата фауна с жълтеникаво снопче власинки под свивката на лявото крилце. Може би е мъжки екземпляр с това изцяло червено коремче, макар че при този вид е трудно да се определи. — Перленобелите ѝ зъби блестяха изпод дебелия слой

камуфлажна боя, напластена на груби зелени и черни ивици по лицето ѝ.

Джеръми избърса потта от очите си. Едри дъждовни капки започнаха да удрят по широките листа на растенията.

— Проклет дъжд — каза той високо. Дъждът замъгли окуляра на оптичeskия му мерник и целта стана неясна. От влагата защитният костюм прилепна плътно към тялото му. Постилката от брезент, грубата му дреха и местната растителност бъкаха от насекоми и вече го мъчеше досаден сърбеж.

— Всички от ФБР ли ругаят толкова? — попита Джейн.

Джеръми бе специален агент с шестгодишен стаж зад гърба си, като почти от година бе вече в елитния Отряд за освобождаване на заложници към Бюрото. Затова и не счете за необходимо да ѝ отговаря. Те бяха партньори в операция, която изискваше анонимност, а и той нямаше намерение да се сприятеляват.

Осемнайсет хиляди километра на изток двама мъже и една жена чакаха в сумрачна заседателна зала с ламперия от светло орехово дърво и изящни стенни аплици. На три плоскоекранни телевизора примигваха неясни картини, които постепенно се избистриха във висококачествени изображения.

— Имаме „джипиес“ сигнали тук, тук, тук и тук — каза единият от мъжете, който стоеше отдясно на мониторите и сочеше с инфрачервен лазер по централния екран. На него се появиха четири червени точки, обграждащи една поляна в джунглата.

— Къде по-точно се намира това *тук*? — попита другият мъж, облечен в безупречен раиран костюм и лъснати до блясък обувки „Джон Лоб“. Той седеше в края на огромната заседателна маса и по всичко личеше, че е лидерът на групата.

— Централна Индонезия — бе краткият отговор. — Провинцията Ириан Джая — отдалечен и изолиран район в девствена дъждовна гора, добре защищаван от симпатичното местно население. Най-близкото населено място е едно село на племето йани, наречено Теламбела.

— Теламбела! Страхотно място за начало на сериозна операция, нали? — рече мъжът с четиристотиндоларовите обувки.

— Това място е по-добро за край на сериозна операция — обади се жената. Бе облечена в не съвсем нов, но все още елегантен делови костюм от кашмир и коприна. Висока и стройна, тя се разхождаше напред-назад покрай петметровите бронирани прозорци, стигащи до самия таван, от които се разкриваше нощният Ню Йорк.

— Да, да се надяваме на успешен край — съгласи се човекът до екрана. Гласът му звучеше глухо, като на войник, готвещ се за безнадеждна битка.

Последните разузнавателни данни гласяха, че най-силната терористична вълна в историята на САЩ може да настъпи след броени дни. Ако операцията в този забравен от бога пущинак на Третия свят не успееше, последващото насилие можеше да достигне мащаб, който не биха могли да си представят дори и най-добрите умове от ЦРУ и ФБР.

— Знам го този караул, който обикаля с Халид около колибите. Нарекохме го Банджо мен — каза тихо Джеръми. С лявата си ръка той набираше сателитен телефон, на който техниците от Отдела за електронни прибори на ФБР бяха монтирали специалния модул „Фесинейтър“ за промяна на гласа.

Вторият караул, на когото бяха измислили прякора „Кастро“, стоеше точно пред колибите, захапал луксозна кубинска пура.

— Колко е часът? — попита Джеръми.

Вече проливният дъжд така бе намокрил уж водоустойчивия му часовник, че го бе превърнал в ненужна вещ.

— Два без двайсет — каза жената. После гласът ѝ стана нисък и гърлен. Изведнъж започна да произнася странна комбинация от цъкащи и ръмжащи звуци, които сякаш се зараждаха направо в гърлото ѝ и излизаха през носа ѝ.

Секунда след това някой зад тях ѝ отговори със съскащ глас:

— Клик хунг кток кток оум ауп.

— Зарежи тая гадост и говори на английски — прошепна ѝ Джеръми. Той изви врат и затърси с поглед туземеца йани, прикрит в гъстия храсталак зад тях. Кльощавият мъж с препаска, с халки на носа и огърлица от зъби на бабирус^[1] ги беше довел до тази позиция и

после се беше скрил в джунглата така умело, както само местен жител би могъл.

— Внимавай какво говориш — подхвърли му Джейн. — Тези хора са много интуитивни и веднага ще усетят тона ти. Нали знаеш, че прадедите им са колекционирали човешки глави.

— Да, мисля, че веднъж видях нещо подобно в цирка — не трябваше да си особено чувствителен, за да схванеш сарказма в тона му. — Кажи му да стои така, че да го виждаме. Не му вярвам на това малко копеле.

Джейн помълча известно време и после каза:

— Потвърждава, че пратеникът ще се появи от север малко преди да се стъмни. Слънцето залязва в 07:37 Зулу^[2], което означава, че разполагаме с два часа. Искаш ли да оставиш за малко своя мерник?

Джеръми се отместа от снайпера си. Осемчленният му екип трябваше да се промъкне три дни през джунглата, за да се добере до сегашната позиция. Бяха пристигнали с хеликоптер до малко село край реката, откъдето ги бе поел един местен агент на ЦРУ и ги бе запознал с този мъж от племето, чието име Джеръми дори не се опита да произнесе. От ЦРУ им бяха изпратили за преводач Джейн, която бе бивш служител от Специалните разузнавателни сили.

Джеръми никога нямаше да разбере защо правителството на САЩ трябваше да обучава някого да говори на някакъв неразбираем индонезийски диалект, но беше изкарал много време в разузнаването и знаеше, че нещата там невинаги звучат логично. В света на тайните трябваше да приемаш това, което ти се казва, и да следваш целта.

— Не мърдам отгук — рече Джеръми. Нямаше намерение да се отделя от карабината си, докато „пратеникът“ — това бе местният прякор на индонезийския специалист по правене на бомби, наречен Али Фалал Махар — не влезеше в малкото селище от нескопосни колиби, намиращо се пред тях. Махар бе известен терорист и само за последната година бе участвал в единайсет терористични нападения срещу обекти в Източна Азия. Бе отговорен за смъртта на повече от 340 души, 37 от тях американци.

Джеръми знаеше, че „пратеникът“ ще се появи в малката махала малко преди настъпването на нощта, което означаваше, че той трябва да е тук, за да посрещне Махар и... да го поздрави подобаващо.

— Къде са стрелците? — Мъжът с марковите обувки се надигна от стола си и отиде до другия край на масата. За известно време престана да обръща внимание на екраните и се зае с новинарската сводка, която съветниците му подготвяха три пъти дневно.

— Точно там, където започва гората — отговори онзи, който обясняваше сателитната картина. Сътрудникът — стегнат бивш служител от флота на име Траск, посочи към малка полянка в източната част на джунглата. Виждаха се пет примитивни колиби край брега на пресъхнал ручей. Върху плоския покрив от клони на най-голямата от тях бе поставена сателитна чиния. Наоколо имаше и малък червен генератор за ток, няколко тенекиени туби, различни картонени кутии, както и дрехи, проснати на опънато между тикови дървета въже. Нямаше жени и деца, само няколко крастави кучета се въртяха около изгаснало огнище, мъчейки се да изровят нещо за храна от пепелта.

— Позицията на Уолър е тук — продължаваше Траск. Той очерта кръг източно от колибите, а после посочи на юг. — А снайперистът е тук.

— Общо колко са? — попита властно другият.

— Осем. Трина зелени нападатели, двама сини, още един син снайперист и Уолър.

И тримата знаеха, че „зелен“ означаваше човек от армията, а „син“ — от флота.

— А жената от агенцията?

— Да, разбира се... преводачката. Тя има същия тренинг като останалите, но основната ѝ подготовка е академична. Ако се наложи, ще се сражава като другите, но това не е главната ѝ задача.

Мъжът с обувките „Джон Лоб“ затвори сводката, остави я на заседателната маса и се обърна отново към екрана.

— И какво ще стане, ако не го намерим тук? Ако нещо се обърка? Какви са резервните планове?

Жената спря да се разхожда и застана до един от прозорците.

— Изхарчили сме милиони и безкрайно много човечески часове, за да осъществим контакта — каза тя с напевен, аристократичен акцент от Южна Каролина. Беше впечатляваща жена — може би едно от най-известните лица в Америка напоследък. Тя скръсти ръце пред гърдите си и отново се вгледа в града, който така и не се бе научила да харесва.

— Това е еднократна възможност — допълни след малко тя, — ако не се справим с тази операция, няма да има нужда от резервен план.

— Откога ФБР провежда подривни операции с военни екипи в страни от Третия свят? — попита Джейн. Тя беше престанала да наблюдава колибите и като че ли се бе съсредоточила върху ярката пеперуда, наричана „Лястовича опашка на Милон“. — Имам предвид, че всички вие, момчета, следвате правилата, а не ги нарушавате, нали?

— Правилата се променят — рече Джеръми невъзмутимо. После избърса дъждовните капки от ръба на платнената си шапка и огледа местността пред себе си, като се опитваше да си представи как ще изглежда операцията, когато и ако приключи. Според кратката инструкция Махар трябваше да пристигне в този изолиран лагер някъде преди смрачаване. Предишните опити да бъде заловен или убит се бяха провалили заради лошото разузнаване и корумпираните индонезийски служители, но сега се позоваваха на нов източник. Наричаха го с кодовото име „Парсифал“. Той беше вътрешен човек от „Джамия Исламия“ и вече беше издал четирима от помощниците на Махар. Това бе принудило оцелялата част от ръководството да потърси убежище в джунглата.

— Убивал ли си някого досега? — попита редник Джейн.

Джеръми се опита да са раздвижи, без да става. Около тях дишаше първобитната джунгла. Бяха се набутали в едно от най-непроходимите места на света — царство на сенките, призраците и мизерията. Ако не беше лабиринтът от пътечки, различавани само от туземците, това място можеше завинаги да си остане последната връзка между цивилизацията и каменната ера.

— Мислех, че вие от ЦРУ знаете всичко — отговори накрая Джеръми. — Нямах ли някакво досие за мен, или нещо такова?

Тя се засмя високо.

— Не се надценявай. Имаме време само за терористите, деспотите и гостите на радиопредаванията — рече тя. — А и не сте ли вие, федералните, истинските спецове по досиетата? Или и те са набутани в някой дрешник в Западна Вирджиния, заедно с вечерните тоалети на Хувър^[3]?

Джеръми сдържа усмивката си.

— Дрешник ли? Като онзи, в който Саддам скри всичките си оръжия за масово унищожение, които твърдахте, че притежавал преди войната?

Тя го погледна сериозно.

— Евтин удар. Това, което изпратихме в Белия дом, и това, което политиците казаха на света, са две напълно различни неща и ти отлично знаеш, че...

— Чакай, чакай... — прекъсна я Джеръми. — Какво, по дяволите, става? Провери северозападното направление.

Снайперистът прилепи око до оптическия мерник и се втренчи в нещо съвсем необикновено. Джейн също вдигна полевия си бинокъл.

— По дяволите... — успя да промълви тя.

Те се появиха на плоските екрани като черни точки върху зеления фон: група тъмни фигури излизаха от джунглата и спираха пред малката полянка.

— Кои, по дяволите, са тези? — попита мъжът със скъпите обувки.

Кадрите бяха заснети под много голям ъгъл от един от търговските сателити, който точно сега бе достигнал връхната точка на орбитата си и преминаваше на двеста километра над Индонезия. Въпреки високата разделителна способност на апаратурата и качествения сигнал, никой в залата не можеше да види нищо повече, освен теметата на новопоявилите се.

— Преброих шестима — рече Траск, но тъй като от джунглата излезе още един, добави: — Всъщност са... седмина.

— Известно ми е само едно цивилно лице, което има връзките и желанието да открие тази забутана дупка в джунглата — каза бавно шефът му. — Това трябва да е Махар.

— А кои са другите? — попита жената. — Разузнаването донесе, че би трябвало да е сам.

— Разузнаването ли — изсумтя Траск. — И най-добрият доклад е само нечие мнение. Просто мнение на изнежен чиновник, който не е виждал военна операция близкото хилядолетие.

Тримата се загледаха мълчаливо в екрана, очаквайки някаква реакция от огневата група, скрита в джунглата. Без значение дали това

наистина беше Махар, или не, тя трябваше да реагира по някакъв начин. В нея бяха включени едни от най-способните войници в света, които сега държаха обектите на прицел.

— Скоро ще разберем — каза шефът.

Останалите кимнаха. Въпреки технологическия напредък и добрите сателитни снимки, нищо не можеше да замени опитните специалисти на мястото на събитието.

— Не трябва ли да се обадиш на новото момче в командния пункт? — попита Джейн.

— Сега съм зает — прошепна Джеръми. Пръстът му обви спусъка на снайпера, докато той напрегнато оглеждаше обстановката през оптичния мерник.

В северния край на полянката стоеше един водач от племето йани — изглеждаше точно като техния: нарамил лък и нашарен с праисторически знаци. Той излезе пред шестима по-високи мъже и подаде сигнал на Банджо мен, който стоеше на пост близо до колибите.

— Сиера едно до Центъра — каза тихо в телефонната слушалка Джейн. — Имаме седмица, повтарям седмица нови играчи, появили се от черно-зеления ъгъл, разбрано?

Тя изчака момент, за да могат новите данни да достигнат до мъжа в тактическия оперативен център в Банкок. От Банкок тези *основни елементи на разузнаването* (съкратено наричани ОЕР), щяха да пропътуват до Отдела за информация в Съвместния център на ФБР и ЦРУ за антитерористични действия в Бетезда, Мериленд. Заповедта за нападение трябваше да бъде предадена по сателитния телефон на всяка една от трите наземни групи. Този план за комуникации изглеждаше сложен и отнемаше много време, но непроходимият терен на джунглата обезсмисляше всички други начини за поддържане на връзка.

Джеръми продължаваше да сезира през оптичния мерник.

— Мисля, че твоят колекционер на глави беше казал, че това няма да стане преди...

Но още докато говореше, той осъзна, че няма време за спорове. Целите се придвижваха бързо към колибите и изпратената бойна

група, състояща се от петима нападатели щеше да загуби тактическото си предимство, ако Махар и приятелчетата му се укриеха вътре.

— Да започваме — прошепна Джеръми. — Няма време за губене.

— По дяволите, това променя всичко! — рече жената, която не откъсваше поглед от екраните.

— Всичко е наред — увери я Траск. — Те могат да се справят.

Организаторите на мисията бяха предвидили практически всичко — от медицински екипи за въздушна евакуация до визуални ориентири на терен, в случай на нарушени комуникации. Нямаше значение колко души щяха да се появят в това забутано място — инструкциите позволяваха незабавна употреба на смъртоносна сила без предупреждение от момента, в който възникнеха съмнения за залавянето на Махар.

— Не ме интересува дали са пет, или петдесет. Трябва да отстраним Махар — изръмжа шефът. Всъщност нас ни интересува единствено той.

Някой не му отговори. Присъстващите бяха наблюдавали достатъчно битки срещу тероризма, за да знаят, че вината никога не се носеше от един-единствен човек, колкото и важна фигура да беше той за терористите.

— Ти се заеми с Банджо мен — рече Джейн.

Джеръми знаеше плана. Трябваше да се заеме с пазача, застанал най-близо до колибите, а един „тюлен“ трябваше да обезвреди Кастро — другия външен караул. След като двамата постови бъдеха повалени, петимата от основния екип щяха да излязат от джунглата и да извикат на Махар да се предаде. Ако терористът помръднеше — ако направеше дори едно-единствено движение — Джеръми и снайперистът от другата страна на полянката трябваше да елиминират „целта на преследването“.

— Какво ще правим, ако се върнат обратно в джунглата? — попита редник Джейн.

— Те няма да се върнат в джунглата — отговори Джеръми, като се опитваше да остане неподвижен. Сега можеше да му помогне само Фриц Лотшпайх — неговият стар партньор. Той не знаеше нищо за

индонезийските пеперуди или за племенните диалекти, но беше мъж, на когото можеше да се разчита и в ада.

ПФФФТ!

Пушката на Джеръми беше „Акюраси Интърнешънъл AW-SP“ — смъртоносно оръжие, калибър 7,62x51 мм, което изстрелваше куршуми с под звукова скорост, като звукът при изстрел не надвишаваше 60 децибела. Наистина точността на пушката беше ограничена до 100 метра, но ако имаше някой в близост до укритието на снайпериста в тази задушавашо гъста растителност, то той не би дочул нищо.

— Патрулите са свалени — отбеляза редник Джейн.

Секунди преди телата на двамата пазачи да се строполят на земята, петимата нападатели от армейската Група за бойно приложение и флотската Група за наземни бойни действия се появиха от джунглата с оръжия, готови за действие. Приличаха на извънземни, така окичени с клонки и друга зеленина, и бяха толкова странни и внушителни в маскировъчните си униформи, че Махар и неговата шайка дори не помислиха за бягство.

ПУФ, ПУФ, ПУФ...

Излая един боен пистолет. Кучетата се изтъркаляха на земята.

За всеки случай Джеръми държеше мерника си на прицел точно в основата на носа на Махар, но нямаше нужда да стреля. Туземецът от племето йани изчезна в джунглата, подобно на дребен призрак в настъпващия сумрак. Махар и приближените му вдигнаха ръце над главите си. Нямаше и следа от съпротива, предаваха се.

— Това е всичко — каза Траск в облицованата с орех заседателна зала. Беше се отдалечил от екраните и сега стоеше до един обикновен на вид многоканален телефон. — Двамата от охраната са мъртви. Шестима играчи са заловени. Махар е сред тях.

Просто потвърди това, което току-що бяха видели. Сега, когато спътникът слизаше постепенно от връхната точка на орбитата си, лицата и облеклото ставаха по-лесни за разпознаване.

— Боже мой! — внезапно възкликна жената. — Виждате ли това, което виждам и аз?

Другите кимнаха мълчаливо. Махар можеше лесно да бъде разпознат. Снимките от ФБР, ЦРУ и Интерпол бяха направили лицето му добре известно дори и на обикновените телевизионни зрители. Други двама от хората около него също изглеждаха познати: Рамзи ал-кир Амури — страховитият политически водач на „Джамия Исламия“ и Аднан ал Шукриума — главният убиец на Махар.

Но останалите изглеждаха доста по-различно. Бяха обути в сини джинси, с мокри от пот тениски и бейзболни шапки. Надписът на една от шапките гласеше „Бас Про Шопс“.

— Кой по дяволите е онзи? — попита Джеръми, вдигайки глава от окуляра към партньорката си. Но тя вече не беше до него. Той остана да лежи и да наблюдава как невисоката, мускулиста жена изхвърча от джунглата и се втурва през поляната към шестимата най-нови затворници във войната на правителството на САЩ срещу терора.

— Надявам се да си по-добра с въпросите, отколкото с отговорите — рече Джеръми. После видя как пъстрата пеперуда махна с крила, издигна се от дулото на снайпера му и се впусна в криволичещ, отривист полет.

Внезапно Елизабет Бийчъм, новоизбраният вицепрезидент на Съединените щати, се обърна към Джордън Мичъл — най-богатия и най-известен индустриалец в страната. Изминала беше повече от година, откакто двамата се бяха срещнали за първи път по време на остра и враждебна дискусия пред Комитета по разузнаване към Сената. Двамата така и не станаха съмишленици, но бяха изградили съюз от типа „воля за партньорство“.

— Виждам, но не мога да повярвам — рече Мичъл. В разузнавателните доклади нямаше дори и намек за това, което се беше появило на висококачествения монитор пред тях. — Как е възможно?

Бийчъм поклати глава. Целта, за която упорито бяха работили, беше всичко да приключи сега, в тази далечна, изолирана от света джунгла. Но нещата очевидно се променяха.

— Проклета да съм, ако разбирам нещо — изръмжа тя, — но тези тримата вдясно адски ми приличат на американци.

[1] Бабирус — вид глиган от индонезийските острови. — Б.пр. ↑

[2] Кодов термин във военноморските сили на САЩ, означаващ часа по Гринуич. — Б.пр. ↑

[3] Първият директор на ФБР, за когото се говорело, че има хомосексуални наклонности. — Б.пр. ↑

КНИГА I

ОПЕРАТИВНО ПЛАНИРАНЕ

В крайна сметка всичко ще завърши с война между християнството и исляма. — Принцът на светлината срещу мизерните божества на Мохамед. Колкото по-рано се справим с това, толкова по-добре ще бъде за децата ни.

Ричард Алън Сайкс,
член на Движението за
християнска идентичност
самообявил се за
свещеник на Финеас.^[1]

1.

Понеделник, 14 февруари

12:02 по Гринуич

Ситуационна зала, Белия дом

— Добре, да продължим нататък. Ще кажеш ли нещо, Матю?

Новоизбраният президент Дейвид Рей Венабъл махна с ръка, за да успокои залата, която се вълнуваше от шокиращата вест. Той стоеше зад стола си по средата на широка махагонова маса. Вляво от него седеше съветникът по националната сигурност Матю Хавлок, бивш професор по история от Пенсилванския университет, които в момента беше забил окичения си със старомодни очила нос в небесносиня заседателна папка. Хавлок държеше с двете си ръце чаша с бавно топящ се лед и се стараеше кубчетата да не дрънкат много силно.

— Предполагам, че сте видели сутрешните вестници, г-н президент. Мисля, че...

— Дали съм видял вестниците? Това ли има да ми съобщи моят съветник по въпросите на националната сигурност? Разбира се, че съм видял сутрешната преса!

„Вашингтон Пост“, „Ню Йорк Таймс“ и няколко други издания лежаха грижливо подредени пред него. Всички те тръбяха за случилото се.

Единият обявяваше:

АТЕНТАТОРИ ВЗРИВИХА СЪРЦЕТО НА ДЪРЖАВАТА.

Друг пишеше:

УЖАС ОПУСТОШИ ОТЕЧЕСТВОТО.

А „Ю Ес Ей Тудей“ го бе казал най-добре:

НАЙ-ЛОШИТЕ СТРАХОВЕ НА НАЦИЯТА СЕ СБЪДНАХА.

Преди девет часа — по-точно в 22:00 източно време, терористи бяха ударили едновременно по три цели: известно нощно заведение в Атланта, „Дисниленд“ в Анахайм и „Мол ъф Америка“ в Блумингтън, Минесота.

Всички канали бяха прекъснали обичайните си програми, за да предават извънредни новини от мястото на събитието. Местните,

щатските и федералните екипи за спешна помощ работеха трескаво, за да се справят с големия брой пострадали. Бързаха да се притекат на помощ и много други организации — от Червения кръст до пожарните команди от малки градчета и доброволчески групи, организирани от църквите.

Вашингтон също беше на крак и опитваше да приведе в действие планираната от три години операция за отпор на тероризма. За нещастие столицата — където се намираха центрите на практически всички федерални агенции, като Департамента за вътрешна сигурност (ДВС), ФБР и разузнавателните централи като НАС и ДИА — беше парализирана от най-лошата зимна буря от три десетилетия насам. За град, който затваря врати при най-слабото вдигане на прах, тази криза не можеше да дойде в по-неподходящо и трудно време. Из града можеше да се срещнат единствено тези, които разполагаха с коли тип „4×4“ или се придвижваха със ски.

— Докладите са все още откъслечни, сър — продължи Хавлок, — но това, което вече знаем, свидетелства, че е извършена най-сериозната атака в света след 9/11^[2].

Венабъл, бивш губернатор — демократ от Кънектикът, поклати невярващо глава. Само преди три седмици бе положил клетва като президент. Изглеждаше, че така нареченият „меден месец“ ще завърши катастрофално.

— Само това знаем засега — намеси се един глас. Говореше директорът на ФБР Ричард Олрид: бивш съдия и превъзходен съдебен юрист. Той бе на четиридесет и пет години и съответно бе най-младият шеф на Бюрото от времето на Едгар Хувър досега. Точно като своя надут предшественик, и Олрид никога не изпускаше възможността да упражни властта си, независимо от аудиторията, юрисдикцията или протокола.

— Специалисти от нашия Център за експлозиви в Куонтико определиха, че ИВУ си приличат по начина на приготвяне и сложност — каза той. — Добре замислено. Удариха са в рамките на осем секунди три различни обекта, разположени на хиляди километри един от друг.

Венабъл скръсти ръце и загледа шефа на ФБР. Мъжът бе подстриган ниско и атлетичната му фигура ясно личеше под добре ушития костюм. В говора му се долавяше бостънски акцент, но

отчетливото произношение свидетелстваше както за годините в армията, така и за опита в частния сектор, допринесли за умението му да отсява значимото. Олрид беше „наследство“ от старата администрация, но Венабъл предполагаше, че ще му служи добре.

— ИВУ? Какво означава това? — попита президентът.

— Импровизирани взривни устройства, сър. „Семтекс“ — произвеждана в Чехия, извънредно силна взривна смес с добавки, използвана за производството на пехотни мини. Такава специална смес е била поставена в един индонезийски завод през 1997-та. Същият химически състав бе открит по-късно, при големия взрив в хотел „Мариот“ в Джакарта през 2003 г. Сега нашите специалисти са намерили и следи от използване на необичайни електронни клетъчни броячи, както и остатъци от метил нитрат, амониев нитрат и нафта — елементи, които Тимъти Маквей беше използвал при атентата в Оклахома Сити.

— Мислите, че това е нашенска работа?

— Не съвсем, сър. АНФО е един от най-често срещаните експлозивни и смятаме, че тези атаки носят почерка на мюсюлмански екстремисти. Те използват дистанционно взривявани коли бомби и планират ударите си така, че да има максимален брой жертви. По-късно, когато се появят спасителните екипи и телевизионните камери, взривяват вторични бомби, за да получат още по-опустошителен ефект. Това са добре планирани, майсторски изпълнени военни операции.

— В печата се намеква, че може да са използвали болнични линейки — добави Хавлок. Все още бе потресен, но не виждаше смисъл да оставя Олрид, който дори не беше член на Националния съвет по сигурност, да монополизира обсъждането. — Вярно ли е? Наистина ли тези животни са превърнали спасителни коли в бомби?

— Така изглежда — Олрид не сваляше очи от президента. — Смята се, че над трийсет процента от жертвите са полицаи, пожарникари или друг персонал от службите за бърза помощ. Не е нужно да ви обяснявам какво отражение би могло да има това при евентуални следващи атаки.

Изведнъж всички в залата, която се намираше точно под Овалния кабинет, заговориха вкупом. За това спешно заседание бяха свикани по-голямата част от висшите служители от новоназначения Национален съвет по сигурността.

Отдясно на президента седеше неговият началник-кабинет Андреа Чейз, следвана от министъра на отбраната, държавния секретар, министъра на правосъдието, на финансите, шефовете на ЦРУ, на ФБР и на Департамента за вътрешна сигурност. Следваха председателят на Обединените началник-щапове, икономическият съветник на президента, представителят на САЩ в Обединените нации и националният координатор на Съвета за инфраструктурна защита и контратероризъм.

— Евентуални следващи атаки! — изсумтя Венабъл. — За бога, струва ми се, че тези ни бяха достатъчни.

Той постави ръце върху облегалката на стола си и поклати глава:

— Казахте мюсюлмански терористи. Сигурни ли сме в това?

— Получихме три отделни потвърждения за поемане на отговорност от група, която нарича себе си „Ансар инш Аллах“ — добави Олрид. — Всичко ни бе доставено под формата на видеоленти, изпратени чрез куриер до местни телевизии в засегнатите райони. Същата техника на разпространение, на която бяхме свидетели при атентатите в Момбаса, Риад и Джакарта. Стандартна реторика, елементи на самоубийствени ритуали и безкрайни обвинения срещу богатите.

Директорът на ЦРУ Милтън Вик прочисти гърлото си и се намеси:

— Агенцията получи и трите вида ленти — каза той, стараяйки се да не бъде засенчен от колегата си от ФБР. — ЛАРИД изследва и съпоставя гласовите характеристики с помощта на Главната база данни...

— Чакайте, чакайте... — спря го президентът. — Какво означава това?

Вик бе нисък, закръглен и червендалест конгресмен, бивш посланик в Чили. Сега четеше информацията от листче хартия. Изглеждаше напълно неспособен да обясни по-подробно нещата.

— ЛАРИД е нашата федерална лаборатория за анализ и разузнавателно изследване на документи — обясни Олрид. — Те работят с различни експертни екипи и с подкрепата на междуведомствени групи, свързани с министерствата на търговията, енергетиката, НАСА и Националната медицинска библиотека. С тях работи и Документалният център за анализи на ДИА и ФБР...

Президентът повдигна рамене, потресен от безкрайния списък на агенции и съкращения. Обяснението само го обърка още повече.

— Това е началото — намеси се отново Вик. — Нямаме достатъчно солидни визуални идентификации, поради прикриването на лицата, но най-добрите ни анализатори смятат, че твърденията за поемане на отговорност са достоверни.

— Честно казано, г-н президент, „Ансар инш Аллах“ представлява това, от което най-много се страхуваме във връзка с тероризма, заплашващ нашата страна — рече Олрид. — Това са симпатизанти на „Ал Кайда“, които досега не са засичани. Малка група. Бандитска. Агресивна. Но ни липсват още много неща, за да продължим нататък.

— Няма нужда да продължаваме нататък.

Венабъл говореше тихо с фалшивата мекота, използвана от хищниците за заблуда на плячката им. Тук присъстваха шефовете на агенции за разузнаване и за опазване и защита на реда и закона, но те знаеха съвсем малко повече от това, което Венабъл беше видял по новините на кабеларките. За човек, който беше само от три седмици в Овалния кабинет, това изглеждаше невероятно.

— Казахте, че няма нужда да продължаваме ли?

Мъжете в залата се напрегнаха.

— Е, щеше да бъде по-добре, ако бяхте донесли нещо по-съществено! След тринайсет часа ще трябва да се изправя пред двеста и осемдесет милиона американци и да ги убеждавам, че все още сме земя на свободата и дом на храбрите. Искам да ми помогнете за това.

Президентът огледа подред щаба от специалисти. Те варираха от политически назначения до професионалисти от кариерата. Никой от тях не се бе изправял пред бедствие като сегашното.

— Наследихме тази бъркотия от републиканската администрация — изтъкна Андреа Чейз. — Трудно биха ви държали отговорен за това, след като сте само три седмици в Белия дом.

— Това е Америка, Андреа. Ние държим всекиго отговорен за всичко — изръмжа президентът и вдигна дясната си ръка с отворена нагоре длан. — Да видим какво *трябва* ние да направим. Имаме най-малко триста и петдесет потвърдени смъртни случая и три пъти повече ранени! — Той сви показалеца си и повиши тон: — Върви непрекъснато телевизионно покритие на касапницата. — Сви и

средния си пръст. — Надигнала се е паника във вътрешността на страната — в места, които никога не са изпитвали нещо подобно. — Той спря за момент. Кръвта нахлу в лицето му — човекът, който миг по-рано приличаше на уверен главнокомандващ, внезапно стана тъмночервен от ярост. — В момента бушува най-лошата буря от трийсет години насам, която блокира правителството, и ние нямаме нито един задържан!

Той сви и останалите си пръсти и вдигна юмрук, сякаш физически заплашваше някого.

— Още дори не съм подредил снимките на децата си на бюрото в Овалния кабинет — изръмжа той, — а Конгресът е готов да тръгне към Капитолийския хълм^[3] със сабя в едната ръка и камък за точене в другата, готов да ми отреже топките! Не искам да чувам, че не разполагаме с нищо определено, за да разнищим случая! Искам да знам точно какво смятаме да правим, и искам да го науча още сега!

В залата без прозорци настъпи мъртва тишина. Чуваше се само тихото шумолене на флуоресцентните осветителни тела.

— Моля да ме извините... — наруши мълчанието един глас. Вратата на заседателната зала се захлопна шумно и вицепрезидентът Елизабет Бийчъм нахлу в помещението, понесена сякаш от бушуващата вън буря. Все още порозовяла от ледения въздух, тя изтупа снега от яката на тежкото си вълнено палто и добави: — Съжалявам, но военните забавиха полета ни от Ню Йорк.

Тя свали палтото си и го подаде на един униформен морски пехотинец, после дръпна назад единствения празен стол и седна.

— Си Ен Ен съобщи за над хиляда жертви и нови експлозии в Маями — съобщи тя, без да обръща внимание на външния вид или позата на Венабъл. — Може би някой от вас ще бъде достатъчно любезен да ме осветли какво смятаме да правим.

Сирад Мално обичаше Ню Йорк през зимата, особено когато валеше сняг. Бури като тази обвиваха мрачния сив град в бяло — скриваха напукания асфалт, боклуците и потъмнелите от замърсения въздух стени и сякаш ги пресъздаваха отново. Снегът гонеше всички от улиците: очистваше тротоарите от туристите; прогонваше надалеч такситата, микробусите за Ню Джърси и камионите, разнасящи стока;

караше да замлъкнат клаксоните, уличните търговци и просяците. Бурята връщаше Ню Йорк обратно на неговите най-верни души — авантюристите като Сирад, които преминаваха през почти непроходими места само заради тръпката да видят следите, които оставят след себе си.

А каква буря беше само! Над Манхатън беше паднал почти четиридесет сантиметра сняг, а синоптиците твърдяха, че най-лошото може би тепърва предстои. И трите летища — „Джон Ф. Кенеди“, „Ла Гуардия“ и „Нюарк Интърнешънъл“ — бяха затворени. Не работеха и банките, канторите, общественият транспорт и магазините за продажба на дребно. Само малките кръчмички и вестникарските будки все още бяха отворени и проблясваха с неоновите си реклами за онези, които не можеха да живеят без чадъри, порносписания и престоляни пакетиран салати.

7:23 сутринта.

Дигиталният часовник на Сирад просветна и тя се втурна във виелицата. Снегът се просмукваше в обувките ѝ, топеше се върху якето ѝ и оставяше ситни капчици върху лицето ѝ, но тя продължаваше да се усмихва. Бягането през голямата ливада на Сентръл Парк я освобождаваше от стреса в работата, която с всеки ден я поглъщаше все повече и повече.

„Нагоре към Осемдесет и първа улица, после заобикалям резервоара и се връщам обратно по пътеката за езда“ — мислеше си тя. Обикновено пробягваше седемкилометровия маршрут за половин час, но днес щеше да ѝ отнеме повече време. Нямаше значение — след всичко, което бе видяла снощи по телевизията, сигурно нямаше да може скоро да потича отново.

— Госпожице Мално! — извика някой зад нея. Беше настоятелен мъжки глас, приглушен от бурята, която продължаваше да се вихри.

Сирад продължи да тича, но инстинктивно обърна глава назад. Присви очи през облаците пара, излизащи от устата ѝ, и различи тъмна фигура, която приближаваше тичешком от изток.

— Г-це Мално, почакайте!

От заслепяващата очите снежна буря изскочи млад мъж. Висок младши служител, нахлупил ушанка, с палто от кашмир и ботуши с каучукови подметки „Л. Л. Бийн“. Дишаше тежко и се опитваше едновременно да си поеме въздух и да изкашля думите:

— Господин Мичъл... иска... да отидете в офиса. Веднага.

Той спря и опря ръце на коленете си, а тя продължаваше да тича в кръг около него. Предположи, че е спринтирал, за да я настигне.

— Заради терористичната акция ли? — попита Сирад. Говореше спокойно, с ритъма на спортист в добра форма. — Доколкото видях, май сме с вързани ръце.

Мъжът поклати отрицателно глава.

— Става дума за системата „Куантис“ — успя да каже той. — Някой е... проникнал в... нашите... бази данни.

— Какво? — възкликна Сирад. „Куантис“ не можеше да бъде атакувана.

Това бе първата в света напълно подсигурана система за предаване на съобщения и данни и беше изпробвана от най-добрите специалисти по далечни комуникации, работещи както за правителството, така и извън него. Това беше проект на Сирад — проект, който тя познаваше в най-големи подробности и смяташе за напълно сигурен.

— Не може да бъде. — Сирад спря тичането, протегна ръка и помогна на мъжа да се изправи. — За какво говорите?

— Дойдох... само да ви взема. — Той дишаше тежко, изтри топящия се сняг от лицето си и посочи на изток към фирмената централа на „Бордърс Атлантик“, която при добро време се очертаваше ясно на хоризонта. — Мисля, че е по-добре да побързате. — Все още едва си поемаше въздух. — Мичъл каза, че небето се срутва... и не мисля, че говореше за бурята.

В едно по-топло място, в източния край на вече единствената комунистическа страна в западния свят, екип от специалисти по разпити на ЦРУ излезе под лъчите на блестящото карибско слънце. Носеха панталони в цвят каки, ризи с къс ръкав и якета за сафари с множество джобове, коланчета и ципове.

— Защо смятате, че се е съгласил да говори? — попита единият от мъжете, който се опитваше да поддържа разговор с една набита жена на име Сара. Останалите от групата: още двама мъже и една жена — съветник от Трета психологическа оперативна група на армията,

полагаха всички усилия, за да следват забързаните крачки на двамата разговарящи.

— Защото иска споразумение — отвърна Сара. Тя държеше в едната си ръка бележник с дебели зелени корици, а в другата писалка „Скилкрафт“. — Знае, че информацията е единственият начин да се измъкне от тази забравена от Бога скала, и се опитва да изиграе коза си. Ако наистина има такъв.

Насочиха се към лагер „Делта 4“, който представляваше няколко скупчени панелни постройки около малък плац от натрошени скали и бетонни блокове. На сгъваеми маси за пикник под един навес седяха няколко брадати мъже в бели дрехи. Пазачите с карабини „М-16“ в ръка кимнаха на новодошлите да минат. Табелките с имената на пазачите бяха закрити с лейкопласт, за да нямат затворниците никакъв достъп до персоналните данни на охраняващите ги.

— Добро утро, мадам — кимна им един ефрейтор, когато влязоха вътре, и ги преведе през въртяща се преграда, подобна на тези в метрото. Върху рамото му имаше знак на лагер „Делта 4“ и под него пишеше: „Честта ни задължава да браним свободата“.

— Справедлив, твърд и непоклатим — каза му в отговор ръководителят на групата.

Това очевидно беше нещо като заклинание тук; нещо, което лагерният комендант изискваше непрекъснато да се повтаря високо — където и да отидеш, все това се чуваше.

— Справедлив, твърд и непоклатим, сър.

Ограденият с бодлива тел, метална ограда и дъски лагер „Делта“ бе военният център на САЩ за задържане и разпити в залива Гуантанамо, Куба. В него се намираха повече от 650 души, известни като най-опасните в света ислямски фанатици. Тук повечето от задържаните бяха без обвинения, без юридически защитници и без надежда. Затворници от четиридесет и две страни — някои от тях едва петнайсетгодишни — седяха тук, очаквайки успешното „поведенческо поправяне“.

„Лагер 4“ представляваше сектор от затвора със средно ниво на охрана. Само десетина от задържаните бяха стигнали дотук по начин, който арестантите саркастично наричаха „хаджийството“.

Правилата бяха прости: съобщавааш информация за „Ал Кайда“ или за талибаните — и някой ден може и да се завърнеш у дома.

Показваш непокорство или враждебност — и оставах в малка клетка метър на два, дока то адът не замръзне. А за Гуантанамо, където влажният океански въздух обикновено се нагриваше до над трийсет градуса, това бе доста дълго време.

— Добро утро, Халид. — Сара влезе в една от грижливо охраняваните стаи и остави другите да я чакат отвън. Покрай стената бяха наредени четири военни нара, на всеки от които бяха поставени комплект чаршафи, зелено вълнено одеяло и по два ката бели памучни дрехи. Имаше и четки за зъби, пластмасови сандали за баня и малко томче с Корана. Стените блестяха със стерилна белота.

— Добър ден — отвърна Халид Мохамед на превъзходен английски; беше научил езика по време на подготвителния курс в Държавния университет в Ню Йорк. Той бе син на богат саудитски търговец на килими и бе получил най-доброто западно образование, преди да се присъедини към „воините на исляма“ в да се включи в афганистанската съпротива срещу Сатаната Джордж У. Буш.

— Защо не ме наричаш Сара? — попита жената. Беше имала много имена и практически харесваше всички, с изключение на последния прякор; редник Джейн.

— Аз не съм ваш приятел — отвърна Халид, гледайки настрани. — Предавам ти надеждна информация, но получавам съвсем малко в замяна. А и трябва да понасям покровителствения ти американски тон. Аз предадох сънародниците си с беглата надежда, че един ден ще изляза на свобода, но не мога да бъда любезен с жена, която хули моя бог, като отказва да се забули. Няма да те наричам Сара.

— Както и да е — вдигна рамене редник Джейн.

Тя седна на леглото срещу Мохамед и измъкна един магнетофон. Разбира се, той беше виждал този предмет и преди — ЦРУ използваша подобни магнетофони, за да събират гласови отпечатъци и ако някой, след като излезете оттук, се опиташе да отправя заплахи по незащитен телефон, можеше лесно да бъде разпознат по гласа.

Редник Джейн държеше магнетофона пред устата си, докато говореше, а после го поднасяше към него, в очакване на отговорите му.

— Наскоро заловихме един човек на име Али Фалал Махар. Познаваш ли го?

— Да, разбира се — отвърна Мохамед. — Наричат го „пратеника“. Веднъж се срещнах с него в Малта. През 1999-та. Той е

религиозен служител — молла.

— Имаме причини да смятаме, че Махар планира нападения и атентати в Съединените щати — продължи Джейн. Затворниците нямаха достъп до външна информация, така че Мохамед не знаеше за станалите атентати.

— Говореше за нещо такова — съгласи се Мохамед. — Но неговите възможности са доста ограничени тук. Той има голямо влияние в страната си, но мисля, че трудно би спечелил някакво реално влияние сред американските мюсюлмани. Индонезийците нямат здрава общност в Съединените щати.

— А какво ще кажеш за влиянието му сред немюсюлманските групи? — попита тя.

Мохамед погледна озадачено.

— Немюсюлмански групи ли? Какво имаш предвид? Махар е последовател на джихад. Той иска да убива немюсюлманите, а не да се сприятелява с тях.

Това като че ли го развесели. Джейн отбеляза нещо в малкия си зелен бележник, изключи магнетофона и го сложи настрани. Опита се да подреди думите си.

— А, ако ти кажа, че преди по-малко от седмица го открихме заедно с трима американци? Американци, които не бяха мюсюлмани — добави тя. — И че те очевидно са пътували специално чак до Индонезия, за да се срещнат с него? Какво мислиш за всичко това?

Мохамед повдигна вежди.

— Не знам какво да кажа.

Но изражението му се промени — гъстите черни вежди се смъкнаха и в очите му като че ли пробяга тъмен блясък. Тя си отбеляза това в бележника.

— Мохамед, знам, че не ме харесваш — опита отново тя. Агентката от ЦРУ говореше с увереността на човек, който спокойно щеше да излезе от килията след края на разпита. — Но това не ме интересува. Искам само да спася сънародниците си. Дай ми информацията, която ми трябва, и ще можеш да се измъкнеш оттук. Но ако ме разиграваш, ще гниеш в тая лайняна дупка заедно с всичките си приятелчета с пешкири по главите.

Мохамед се замисли за момент. Той познаваше психиката на американците и разбираше тяхната арогантност. Беше ги виждал и в

Бейрут, и на Западния бряг, както и в Афганистан, Ирак, Пакистан. Но знаеше и как да използва това в свой интерес. Капитализмът означаваше търговия — търговията беше размяна, а размяната беше древна като неговите предци бедуините.

Американците искаха информация, а той искаше да напусне това прокълнато място. Както гласяха лозунгите в затворническия лазарет: „Братко, последвай ме — истина, сътрудничество и скоро ще си у дома“. Мохамед обичаше да преиначава този призив така: „Братко, пътят за връщане трябва да бъде павиран с твоите пълни признания и безусловното ти сътрудничество“.

— Джафар ал Таяр — каза той накрая. Бившият боец от отрядите на талибаните говореше тихо, по-тихо дори от жуженето на вентилацията зад гърба му. Явно се безпокоеше да не го чуе някой отвън.

— Джафар Пилота ли? — попита Джейн. Тя говореше арабски толкова добре, колкото и Мохамед.

— Джафар Пилота. Джафар, който лети високо — летящият... да. Зависи от твоето тълкуване, разбира се.

— Не ми говори за друг самолетен заговор — засмя се тя. — Трябваше да измислиш нещо по-добро. Ако вземах по един риал за всеки самолетен заговор, за който съм чувала, щях да купя целия проклет остров. Не си хаби езика.

— Не, не — запротестира Мохамед. — Не говоря за самолети. Джафар ал Таяр е личност с голяма власт и е много уважаван. Заради това го наричат „пилота“ или „летящия“. Това е метафора... метафора за човек, заемащ високо положение, който може да контролира нещата от високо.

Редник Джейн взе магнетофона и го сложи в скута си. Беше провела десетки разпити със затворниците, опитващи се да изтъргуват безсмислени и нищо не значещи информации просто за допълнителна порция хляб. Но това звучеше по-сериозно.

— Кой е той? За кого става въпрос?

— Някои от медиите биха го нарекли военен ръководител или могъщ бизнесмен — продължи той. — Спечелил е доверието на останалите и разполага с голяма власт.

Мохамед се втренчи във вратата зад нея. Ако можеше да вижда през варосаните стени, щеше да зърне ширналия се на хиляди

километри океан. Най-близката земя до този остров беше Флорида — разбира се, първо трябваше да се промъкнеш край злите кучета и картечниците. Това означаваше сто и петдесет километрово плуване в открития океан и почти никаква надежда за приятелски лица на другата страна. От лагер „Делта“ имаше само два начина за излизане: чрез сътрудничество или в ковчег от борови дъски.

— Дори не съм сигурен в това, което ти казвам — рече той. — Всичко, което знаем, е, че Джафар ал Таяр е надежда за мнозина от моя народ. Това е информация, която не се обсъжда в джамиите, на пазара или на чаша кафе. Не, това се шепне от ухо на ухо — като легенда. Като мит. И може би нищо повече.

Джейн се опитваше да разгадае лицето на мъжа срещу себе си и да разбере докъде стига истината.

— Вярваш ли в това? — попита тя накрая, надявайки се да изкопчи още нещо от отговора.

— Вярвам в Аллах — каза Мохамед. — Вярвам във волята му. Ако неговата воля е правителството ви да падне, то това ще се случи. Затова и всичките тези пазарлъци са безсмислени.

Жената се изправи и се приготви да си тръгне.

— Благодаря ти, Мохамед — рече тя. — Ще отбележа твоето сътрудничество в доклада си до началника на затвора.

— Не ме е грижа какво ще докладваш на началник затвора — каза Мохамед с усмивка. — Но има още нещо, което трябва да знаеш. Нещо, което само аз мога да ти съобщя. Ако искаш да спасиш родината си, трябва да ми предложиш нещо в замяна... Нещо много по-ценно от свободата.

— Елизабет, сега не е време за празни приказки. Трябват ми реални предложения, а не само правителствени обиколки за демонстрация на сила.

Президентът на Съединените щати забързано изкачваше стъпалата от Ситуационната зала до Овалния кабинет. Още беше облечен в бялата риза и костюм на райета, които бе носил и предния ден. Подадоха му нова вратовръзка и той разсеяно си я връзваше по пътя.

За негово нещастие, а може би и на цялата страна, Дейвид Рей Венабъл допреди седмици бе само губернатор на Кънектикът, където не се беше сблъсквал с нищо по-заплашително от бюджетен дефицит. И като повечето лидери, несвикнали с истинска криза, той вече беше нарушил първото правило за реакция при бедствие: беше обърнал водачеството с отговорността. Вместо да прехвърли властта и да си легне в подходящо време, той беше стоял цяла нощ, мъчейки се да разбере нещо повече от неясните подробности, появяващи се в новинарските емисии на кабелните телевизии. За разлика от Бийчъм, както и от повечето си старши съветници, лидерът на свободния свят навлизаше в ден втори от националната трагедия, без да е дремнал и минута.

— Това не е просто правителствена обиколка — възпротиви се вицепрезидентът. — Трябва да приемете, че правителството на Съединените щати е работило достатъчно добре, преди да поемете юздите на управлението, и ще работи така и след като си тръгнете от Белия дом. Оставете професионалистите да си вършат работата. Нуждаете се от сън.

Президентът спря в средата на ярко осветената стая и започна да се върти и да търси огледало, за да намести вратовръзката си.

— Не може ли да се сложи едно огледало тук? — излая той. — Какъв е тоя кабинет без огледало?

Всъщност този кабинет се нуждаеше от още доста неща — тук нямаше не само огледало, но и стените бяха съвсем голи. Помещението приличаше повече на строителен обект, отколкото на кабинет на висш служител. Боядисването беше стигнало едва до половината, новият килим лежеше навит на руло до западната стена, а креслата срещу него бяха единствените места за сядане. Но носачите ги бяха затрупали с кашони с личните вещи на Венабъл. Нищо от това, естествено, не бе изглеждало сериозен проблем до днес. Президентите обзавеждаха кабинета по свой собствен вкус и Венабъл — като потомък на стара фамилия от Ню Ингланд, водеща корените си от „Мейфлауър“^[4] — не беше показал уважение към бронзовите коне от Ремингтън и пейзажите от Дивия запад на Джулиан Ондърдонк, Том Лий и небезизвестния Кьорнър и бе поискал да ги замени.

— Щом смяташ, че разузнаването ни е толкова добро, защо директорът на ЦРУ трябваше да чете от листчета това, което вече бях

научил от Си Ен Ен? — попита той, опитвайки се да види отражението си в някаква сребърна ваза, която един от декораторите беше поставил върху библиотеката.

— Това се случи преди по-малко от дванайсет часа, Дейвид — отвърна тя. — В началото кризите са много объркващи. Трябва време, за да се наместват отделните части на пъзела.

Елизабет Бийчъм, четирикратен сенатор от Южна Каролина, беше работила три мандата като председател на специалния комитет по разузнаването. Малко хора във Вашингтон знаеха повече от нея за силите, с които правителството разполагаше във войната срещу тероризма.

— Нямам време — каза президентът. — Искам първата чернова за изказването ми най-късно след шест часа, разбрано? И искам да кажа нещо смислено. Нещо ободряващо.

Президентът се отправи към крехката дървена катедра до прозорците, гледащи към Градината с розите. Още преди години се бе отказал от традиционните работни места, които според него бяха полог за мътене на бюрократичната мудност, и използваше тази реликва, която историците на Белия дом свързваха с прочутото Гетисбъргско послание, написано от Линкълн. При встъпването си в длъжност Венабъл беше декларирал, че много неща ще отличават неговото президентство, но най-вече решителните действия. Едно от тях беше да изхвърли традиционното бюро от Овалния кабинет.

— На място действат екипи на ФБР за събиране на веществени доказателства, там работи също и Групата за реагиране на критични инциденти, експертите разполагат с възможно най-добрата техника — настояваше Олрид. — Разполагаме с шейсет и шест смесени антитерористични формации, съставени от федерални, щатски и местни сили за опазване на реда. Общият център срещу терористични заплахи координира действията на полицейските, военните и разузнавателните подразделения съвместно с контратерористичния център на ЦРУ, както и с партньори по целия свят. Всички ТБА полагат максимални усилия, за да осигурят на експертите, действащи на място, всичко, от което се нуждаят.

— ТБА ли? — попита президентът. — Какво е ТБА?

— Три буквена агенция — обясни смутено Олрид. — Това е израз, който използваме...

— Нека ти кажа нещо — намеси се Бийчъм, — иди да си починеш, Дейвид. Опитите да се ръководят нещата на лично ниво от катедрата в Овалния кабинет може само да дадат обратен резултат.

Венабъл потърка зачервените си от безсъние очи.

— Някой ще направи ли по чашка кафе? — измърмори той. — Това, от което наистина имам нужда сега, е едно двойно кафе с мляко.

Хората около него се спогледаха укорително. След нощното заседание в Ситуационната зала с президента бяха останали само петима от правителствения екип: Бийчъм, началникът на кабинета Андреа Чейз, Хавлок, Олрид и директорът на Вътрешна сигурност Джим Дейвис. Никой от тях не се чувстваше задължен да осигурява освежаващи напитки.

— Директорът на вътрешната сигурност смята, че трябва да създадем специална съветническа група по въпросите на тероризма — обяви Хавлок. Дейвис стрелна съветника по националната сигурност с любопитен поглед, правилно предполагайки, че Хавлок правеше това изявление само за да се избави от задълженията на стюард.

Венабъл спря да трие очите си.

— О, за Бога, стига с тези административни предложения — изръмжа той. — Сигурен съм, че пресата и телевизията ще отразят пресконференцията, но не мислите ли, че повечето американци и без това вече са разтревожени до крайност!

Бийчъм се усмихна леко и Дейвис я стрелна с поглед.

— А какво става със СИГИНТ^[5]? — попита Венабъл.

Беше чувал този термин много пъти по време на отразяването на събитията от единайсети септември и мислеше, че като го използва, изглежда по-информиран.

— Какво се чува за това, Олрид?

Директорът на ФБР помръдна с рамене. Това, което знаеше за работата по разузнаване на комуникационните връзки, засега можеше да се изрази с лаконичното повдигане на раменете, но все пак той намери какво да отговори.

— На основата на докладите, с които успях да се запозная, сър, бърбенето расте — каза той. — За нещастие нашите прихващачи не долавят нищо повече от мъгливо оформено тържествуване. Има някакво объркване сред терористичните елементи — от хората на Абу Саяф и „Джамия Исламия“ в Индонезия до Хамас, Хизбула и

останките от „Ал Кайда“. Изглежда всички са възбудени от атаките, но май никой не знае кой в действителност стои зад тях.

— Бъбрене, а? А какво точно трябва да значи това? — попита президентът.

— Прихващаме микровълнови предавания — обясни Дейвис. Той също не искаше да се занимава с кафето. — За нещастие да се изровят необходимите разузнавателни данни от огромния поток е като да се опитваш да сръбнеш вода от пожарен кран. Затова обикновено се насочваме към някой географски регион — Близкия изток или Централна Азия — и се опитваме да вадим заключения от общия информационен трафик. Това означава „бъбрене“.

— С други думи, шепа хора в Близкия изток си говорят по телефона за атентатите в Америка — кимна Венабъл, най-последоволен от възела на вратовръзката си. — Надявам се, че не намирате това за учудващо.

— Не, сър — каза Олрид. — Но има нещо друго. Проследихме серия от странни финансови банкови преводи от висши служители в правителството на Саудитска Арабия. Големи суми към доста неясни сметки. Нашите най-добри анализатори предполагат, че един или няколко богати саудитци са създали финансов канал до престъпни ядра в САЩ.

— Саудитци ли? — президентът млъкна за момент. — Към САЩ?

— Да, сър. Но те използват телефонната система „Куантис“ и не можем да ги подслушваме лесно.

Президентът поклати глава. Беше само от три седмици в Белия дом, но вече знаеше какви щети нанасяха тези нови телефони на разузнавателните усилия на САЩ. „Бордърс Атлантик“ — най-голямата телекомуникационна компания в света, беше разработила нова кодираща технология, която правеше всички връзки недостъпни за подслушване — както стандартните телефонни връзки и факсовете, така и клетъчните телефони, спътниковата телевизия и Интернет връзките. Генералният директор на компанията Джордън Мичъл беше използвал новия продукт за едно смесено предприятие с бизнесмени от Саудитска Арабия, предоставяйки практически на всеки в Близкия изток защитени комуникационни линии. Националната агенция за сигурност още не бе успяла да проникне в системата.

Венабъл се приближи до шефа на ФБР. Този мъж май изглеждаше най-добре подготвен.

— Разполагате ли с имена?

— Ами... и да, и не, сър. Съсредоточили сме разследването върху три възможни субекта. — Той извади един плик от джоба си: — Хасам Ибрахим Фиу, Ахмед Мустафа Фиу и Пиу Фиу, известен също като Али Асар — и тримата са с йеменско поданство, но са родени в Саудитска Арабия; знае се, че напоследък живеят в Испания. Не можем да прихванем разговорите им, но можем да ги проследим до...

— Почакайте малко — прекъсна го президентът. — Фиу... Пиу Фиу. Не ми приличат на арабски имена. По-скоро звучат като азиатски, може би, индонезийски. Братя ли са, или нещо подобно?

Всички погледи се впериха в Олрид. Внезапно стана ясно, че именно той ще бъде изпратен за кафето.

— Хм... не сър, не съвсем — Директорът на ФБР се прокашля. — ФИУ е полицейското съкращение за „Фамилно име укрито“. ПИУ ФИУ означава „Първо име укрито“, „Фамилия укрита“. Знаем за тези личности само кодовите им имена. За повечето нямаме дори пълно им описание.

Въздухът в помещението като че ли се сгъсти. Никой не смееше да погледне към президента, който бе добил напълно объркан вид.

— Директор Олрид, аз съм президент на Съединените щати достатъчно дълго, за да знам къде се намира тоалетната хартия в Овалния кабинет. Но мислите ли, че би трябвало да знам всички тези съкращения, които ми подхвърляте? Говорете на английски!

Всички, с изключение на Бийчъм, почувстваха внезапна нужда да погледнат часовниците си.

— Не се тревожете за подробностите, сър — рече Хавлок. Той беше възвърнал по-голямата част от самоувереността си, която му липсваше по време на срещата на долния етаж. — Всичко, от което сега се нуждае страната, е сериозност и увереност. Както и от президент, способен да действа решително и да подкрепя твърдите действия. Все пак кой би могъл да разбере цялата тази шпионска бъркотия.

[1] Свещеници на Финеас — крайнодесни елементи в християнската общност в САЩ, проповядващи верска нетърпимост

срещу всички останали религии и особено срещу мюсюлманската. — Б.пр. ↑

[2] Така в САЩ се отбелязва атентата на „Ал Кайда“ срещу двата небостъргача на Световния търговски център в Ню Йорк, осъществен на единайсети септември 2001 г. — Б.пр. ↑

[3] Мястото, където е построено седалището на президента на САЩ, Белия дом. — Б.пр. ↑

[4] Корабът с първите европейски заселници в Америка. — Б.пр. ↑

[5] Система за проследяване на комуникационни връзки между заподозрени лица или организации, разработена в САЩ. — Б.пр. ↑

2.

Понеделник, 14 февруари

14:10 по Гринуич

Ранчо „Хоумстед“, Кървил, Тексас

Само три неща имаха значение за полковник Родерик Елис, наричан още Бък. Семейство, бог и родина. Но не задължително в този ред.

— Папи, папи! Погледни ме! — викна едно дете от заградения с не особено стабилна ограда корал. Най-голямата му внучка, шестгодишна лудетина на име Грейси, седеше на гърба на докараното вчера шотландско пони. Беше облечена в бяла пола тип „Гаучос“ и памучна блуза, а ботушките ѝ, с големина на чаени чаши, тупаха от двете страни на понито. Тя бодро махаше с едната си ръка и здраво стискаше юздите с другата. Една миниатюрна каубойска шапка тип „Стетсън“ бе кацнала гордо над широко усмихнатото ѝ лице. Приличаше на принцеса от родео, нетърпелива да получи по-голям кон.

— Язди го, каубойке! — викна в отговор полковникът на малкото си съкровище. Грейси приличаше много на красивата си майка и притежаваше увереността и енергията на таткото от Специалните сили.

— Слънцето ще е силно днес, полковник. Погрижете се по-добре за себе си.

Без да сваля поглед от Грейси, Бък Елис прегърна през рамо жената, отговорна за всичко това. Съпругата му с отдавна забравеното бащино име Патриша Маргарет Наш (винаги само Пат) му беше родила пет деца и му бе предлагала само и единствено отдадеността си — така беше през двайсет и деветте военни години, в единайсетте военни бази, в седемте страни, през безкрайните кръстосвания по моретата, както и когато загуби шестото им дете, докато той беше някъде „по работа“.

— Благодаря ти, скъпа — рече полковникът, връщайки се назад към празнуващите. Десетина дечурлига тичаха наоколо, лудуваха и

пищяха между борове и декоративни лози, под цветните знаменца по случай рождения му ден. Неговите пораснали деца и техните съпрузи, съпруги и семейни приятели седяха покрай отрупаните с храна маси или стояха под лъчите на необикновено топлото за сезона слънце.

— Голяма гощавка си устройхме тук, нали? — изрече Елис, без да скрива гордостта си от голямото си шумно семейство.

Жена му — все още стегната и привлекателна за петдесет и осемте си години, го притисна силно към себе си и кимна. Всичко около тях — от конете и сгъваемите столове на поляната до всичките 360 декара на ранчото „Хоумстед“ — не означаваше нищо пред любовта им. Тя се радваше на ранчото, но не материалните неща бяха от значение. Важни за нея бяха преди всичко семейството и пречистващата вяра в Исус, която я поддържаше.

— Чудесно е, полковник. — Тя разцъфна в усмивка. — Не е ли прекрасно всичко?

Родени тексасци, те се бяха върнали в родния Кървил преди десетина години. Но не като пенсионери, а за да превърнат това, което беше останало от ранчото на прапрадядо му, в едно от най-добрите имения в околността, както и в изключителен тактически, оперативен и стрелкови учебен център, който обслужваше всекиго: от стари приятели от военната общност за специални операции до полицейските екипи за борба срещу тероризма и дори частни лица, желаещи да получат допълнителна подготовка. За него и семейството му „Хоумстед“ беше повече от дом, повече от място за работа. Беше начин на живот — призвание.

— Искат ми се да се бяхме събрали всички днес — каза Пат, обръщайки се към съпруга си. — Имаш ли вести от него?

— Не още. — Той се усмихна. Шумът от стрелбата, идващ от близките тренировъчни позиции, беше фон, с който всички бяха свикнали. — Но сега е доста зает. Ще се обади веднага щом има възможност.

Най-големият им син винаги бе проявявал съзнателност и силно чувство за отговорност. Не би пропуснал без особена причина семейно събиране като това.

— Предполагам, че си прав — кимна тя и се обърна, за да го целуне. — Но погледни се само. Ако не отидеш на сянка, ще изгориш до червено.

Годините на открито по време на военната служба бяха направили кожата на лицето му кафява и груба като кора на дърво, но тя все още продължаваше да се притеснява за него.

— Не се тревожи — каза полковникът, повдигна леко периферията на фермерската ѝ шапка и я целуна между затворените очи. — Имам да се безпокоя за много по-важни неща от милото тексаско слънчице.

— Сега ме остави — добави след малко с усмивка. — Онова малко момиченце има нужда от дядо си, за да ѝ покаже някои неща за язденето. Бягай обратно на партито и се погрижи за гостите... хайде.

Той шеговито я потупа по хълбока, така както би плеснал новообяздена кобила.

Когато жена му си тръгна, полковник Елис се насочи към корала, където няколко мъже тихо разговаряха. Звучите на смеха, празничната музика и играещите деца заглушаваха далечната стрелба. Той се опита да се съсредоточи върху широката усмивка на внучката си. Това трябва да е един щастлив ден, реши той, въпреки нахлуващите в ума му мрачни мисли.

Джеръми Уолър лежеше наред купчина чаршафи, пропити с потта му и разлятата бира. Единствената светлина, проникваща през щорите, бе от голямата неонова реклама, монтирана наблизко.

Банкок, разсъди той, опитвайки се да събере мислите си. Още една хотелска стая в един от многото чужди градове.

Бяха минали повече от четирийсет и осем часа от атаката в Ириан Джая, а той все още нямаше сигнал от своите контрольори.

Протегна се към нощното шкафче, взе оттам дистанционното, насочи го към малкия телевизор и започна да сменя каналите: попадна на „Апокалипсис сега“, озвучен на тайландски, после прехвърли още няколко филма от Боливуд^[1], бъкащи от негодници с черни мустаци и припадащи влюбени, на футболен мач от старо световно и на някакъв азиатски вариант на МТВ, където обвити в ярки воали жени танцуваха под звуците на екзотична музика.

Той скочи от леглото, отвори широко капациите на прозорците и шумът на кипящия отвън живот нахлу с пълна сила в стаята.

Още един екзотичен град, който само ще видя, без да мога да му се насладя.

Беше прикован към тази стая, в очакване на сигнал от своя шеф. Не можеше да прави нищо друго, освен да спи и да гледа телевизия. А трите хапчета „Амбиен“^[2], шестте бутилки „Цинтао“^[3] и безкрайните превъртания на барабана на магнума доведоха само до няколко прозевки.

— Какво ще кажеш за няколко лицеви опори? — предложи сам на себе си той, жаден да чуе познат глас. Чувстваше главата си празна, замаяна от хапчетата, махмурлука и безсънието. — Залагам пет долара, че няма да направиш двеста.

После се отпусна на колене и зае начално положение. Опря крака в ръба на леглото и започна поредица от перфектни лицеви опори, които тихо отброяваше в сякаш откъснатата от света стая.

Термит, помисли си той, когато бройката мина десет. Припомни си какво бе станало, след като редник Джейн изтича на малката поляна. Такава ослепителна светлина можеше да се предизвика само от „Термит“ — съединение на железен оксид, алуминий и калиев хиперманганат, примесени с глицерин.

Джеръми беше виждал последствията от „Термит“ по време на войната в Косово, но едва след като беше включен в екипа за борба с тероризма беше оценил цялата му сила. Специалистите от „Делта“ бяха демонстрирали тази запалителна бомба по време на ученията във Форт Брат миналата есен. При възпламеняване гранатата развиваше 2200 градуса и гореше като мълния.

„Предполагаше се, че това ще бъде просто залавяне на търсен от властите престъпник — помисли си той. — Просто сгащване на един терорист в скривалището му в джунглата“.

Разбира се, това не беше първата му секретна операция и не за първи път му се случваше да убива. При подобна операция в Йемен миналата година на него и на ръководителя на екипа му — Хесус Смит, се наложи да елиминират няколко терористи. За съжаление между убитите имаше жени и деца. Джеръми все още се събуждаше изпотен, след като беше сънувал отново осемгодишното момче, излизащо иззад една завеса, здраво стиснало разваления „Калашников“ в малките си ръце, а в следващия миг тялото му отхвърква назад под тласъка на куршумите на Джеръми. Мъртво.

Двайсет и две, два̀сет и три...

Джеръми разтърси глава, опитвайки се да прогони мрачните спомени. Мускулите му започваха да се наливат с кръв и това му напомни за тренировките, които толкова харесваше в Куонтико. Разбира се, точно там бе започнало всичко — там го включиха в елитния Отряд за освобождаване на заложници към ФБР, там преодоля двете седмици страховити учения, последвани от още шест месеца в Школата за нови оператори (ШНО) само за да го прехвърлят след това във флотската школа за снайперисти за още един месец „специализация“.

Трийсет, трийсет и едно...

След това последва мисията в Пуерто Рико, където терористи бяха отвлели дъщерята на губернатора и щяха да я убият, ако не беше блестящо изпълнената операция от техния екип. Спомняше си как бе надникнал в дупката, където се бяха укрили заедно с момичето, и куршумите, излитащи отдолу, от тъмното. После се бе навел и бе отнесъл главата на стрелящия терорист с карабината си „М-5“.

Добра стрелба, бяха казали по-късно във ФБР при анализа на операцията.

„Да, добра стрелба беше. Поне беше по-добра от тази в Йемен — помисли си Джеръми. — Поне по-добра от тази, която можех само да наблюдавам от джунглата“.

Петдесет.

Джеръми направи няколко прочистващи вдишвания, понамести ръцете си на евтиния полиестерен килим и продължи.

Беше наблюдавал американците през окуляра на мерника си. Трима бели мъже, облечени със западни дрехи, трийсет — трийсет и пет годишни, с тридневни бради. И с бейзболните шапки на „Бас Про Шопс“. Когато бе казал това на Джейн, тя не го чу — вече тичаше през поляната.

Американци.

В началото не се случи нищо необикновено. Бойците от нападателния екип разделиха мъжете на две групи и ги накараха да коленичат. Пристегнаха ръцете им с белезници зад гърба и нахлупиха платнени торби на главите им. На всички, освен на Махар. Джеръми знаеше, че това беше техника, усъвършенствана в Ирак по време на войната. Специалният операционен екип, работещ с хората на ЦРУ,

беше установил, че първоначалната дезориентация и последвалият страх значително помагат при разпитите на място.

Шейсет и едно...

На Джеръми му се стори нормално и тук, в джунглата, да се прилага същата процедура. Редник Джейн първо се приближи до Махар, коленичи до него и постави ръка на рамото му. Говори му няколко минути, той кимаше от време на време, но от позицията на Джеръми нямаше начин да се разбере какво й казва терористът.

След малко Джейн стана и се премести до втория индонезиец. Командирът на нападателната група — един сержант от „Делта Форс“, с прякор Французина, стоеше над него и мощната му пушка „М-4“ висеше отпусната в дясната му ръка. Французинът носеше камуфлажна униформа от времето на Виетнамската война, със запретнати ръкави, рейнджърска шапка и черни ръкавици.

Джейн не седна, а само приклепна, като че ли искаше да проведе съвсем кратък разговор.

Седемдесети две...

След известно време тя отиде към тримата западници. Те стояха плътно един до друг.

Седемдесети пет...

Застана до този, който се намираще най-близо от лявата ѝ страна, и дръпна платнената торба от главата му. Джеръми забеляза изключително бялата му коса и кожа и реши, че сигурно е албинос. Джейн му зададе няколко въпроса и си отбеляза нещо в малкия бележник, който бе извадила от джоба на якето си.

Седемдесет и осем...

След минута-две тя отново постави платнената торба на главата му и тръгна към Французина, с когото си размениха няколко думи. И в този момент нещата започнаха да се объркват.

Господи! — помисли си Джеръми.

Той спря упражненията си и примигна с очи, опитвайки се да прогони картините, които нахлуваха в паметта му.

Джордън Мичъл живееше, за да придобива. Всичко в неговия свят се свеждаше до простия въпрос какво още може да притежава и какво още може да купи — от компании, заграбени чрез подмолни

преврати във фирмените управи, до тайни, събирани от правителствени източници и от „къртици“ в индустрията. И сега той бе изпълнителен директор и основен акционер в „Бордърс Атлантик“ — една от най-големите мултинационални корпорации в света, и човек, когото списание „Форбс“ класираше между петимата най-богати на планетата.

Според търговските предвиждания новият му проект „Куантис“, свързан със специализиран монопол върху клетъчните телефонни връзки в Близкия изток, му даваше възможност да се придвижи още по-нагоре.

— Тя тук ли е вече? — попита Мичъл, който седеше заедно с други четирима мъже пред масивна заседателна маса от червен дъб и галеше рядката трицевна пушка „Дримъл“, току-що закупена от един търговец на музейни експонати в Щутгарт. Превъзходното оръжие бе с инкрустиран приклад от розово бразилско дърво, хромиран магазин за патроните и предпазител за спусъка от слонова кост. Беше му се изплъзвала с години, но като при всички големи завоевания, чакането си заслужаваше.

— Да, вече е тръгнала насам — рече Траск. Шефът на персонала на Мичъл прелистваше купчина папки и се подготвяше за предстоящия натоварен ден. — Да поставя ли този „Дримъл“ в колекцията ви, г-н Мичъл?

Мъжете седяха в помещението, известно в компанията като „Бойната зала“ — светая светих, която беше украсена с ламперия от светъл орех, с осветителни тела от „Тифани“ и бе изпълнена с прокиснал мирис на страх. От пода до тавана имаше стъклени шкафове, в които бяха изложени стотици оръжия — пушки „Хенри“ за лов на биволи, карабини „Уинчестър“, прототипи на „Ремингтън“, белгийски „Браунинг“, изработени от дамаска стомана оръжия „Паркър“, старомодни кремъклии пушкала от Кентъки, известните модели на „Колт — Пийсмейкър“, блестящи от никел или синкава оксидирана стомана. Тази изключителна колекция от редки експонати, датиращи периоди на война и грабителство, предлагаше заплашително потвърждение за могъществото на Мичъл. И когато той канеше служителите си тук на заседание, очакваше от тях пълно подчинение. И ако, според някои, тези оръжия наемкваха за „непредвидени“

последствия при неточно поведение, то нека си мислеха, че може да е така.

— Надявам се, че не съм ви забавила. Тичах в парка — каза Сирад, влизайки забързана в залата. Беше с разтворено светложълто яке, бяло поло, добре очертаващо формите ѝ, и прилепнали панталони. Разтопеният сняг капеше от дрехите ѝ, образувайки локвички по огромния килим „Ушак“ под краката ѝ.

— Вън има вихрушка — напомни ѝ Траск, като всячески се стараеше да не я зяпа съвсем открито.

— Знам — отвърна тя. — Много е красиво, нали?

Сирад избърса лицето си с една хавлиена кърпа, докато Мичъл внимателно поставяше красивата трицевка в калъф от кадифе. Единственият звук в залата идваше от парните радиатори, който свистяха упорито срещу хапещия въздух отвън.

— Казаха ли ти защо те викаме? — попита Мичъл. Както винаги, той бе облечен в ръчно ушит костюм и изглеждаше много елегантен.

— Нещо относно проникване в системата „Куантис“ — каза Сирад и кимна на събраните около масата служители на „Бордърс Атлантик“. Те бяха свикани на това необичайно заседание поради твърде обезпокоителната новина.

— Има вероятност вашите алгоритми да са разкрити — каза ѝ Мичъл. — Някой е открил съществуването на врата клопка.

— Невъзможно — възрази Сирад. — „Куантис“ е високо защитена система, непозволяваща проникване. Сигурни сме в това.

Тя мина през залата, дръпна един стол и седна. При други обстоятелства лекото ѝ облекло и привлекателната ѝ физика може би щяха да ѝ спечелят някакво предимство, но в директорската зала красотата ѝ всъщност работеше срещу нея. В „Бордърс Атлантик“ се ценяха умът и съобразителността. Стоейки тук с прилепналото влажно поло от ликра, тя се чувстваше разголена по странен и неудобен начин.

— Сигурни сме, че системата е непробиваема за всяко познато на нас проникване — съгласи се Мичъл. — Но всичко е относително. Някой очевидно мисли, че усилието си струва.

— Какво открихте? — попита Сирад. Тя се загърна с хавлиената кърпа, за да прикрие видимо набъбналите си от студа зърна. — Някой се опитва да презапише поток данни или се е насочил към самите кодиращи пароли?

— Нито едното, нито другото — гласеше отговорът. Сирад се обърна към Дитер Планк, шефът на сигурността на „Бордърс Атлантик“. Набитият, червендалест германец седеше срещу нея и бърчеше нос зад овалните си очила без рамки.

— Още не са се разкрили напълно — намеси се друг мъж. Сирад познаваше математика, но знаеше само първото му име: Рави. — Един от контрольорите на системата е открил съмнителна следа около четири часа тази сутрин.

— Следа ли? — сви рамене Сирад. — Контрольорите на системата откриват опити за проникване по всяко време и отвсякъде — от хакерите хлапетии до европейските конкуренти на компанията. Всички опити са безуспешни. Какво ви кара да мислите, че някой от тях наистина може да проникне в системата?

— Опитват се да преминат под комуникационната база на нашата защитна преграда — каза Рави. Тихо говорещият индус носеше небесносиньо сако и евтина памучна риза, закопчана до горе. Без връзка. — Тази „следа“ предполага много усъвършенствана софтуерна програма, предназначена да наподобява нашите контролни влизания. Това не е работа на случайни хакери.

Сирад прекара хавлиената кърпа по лицето си.

— За да преминат през преградите, трябва да знаят нашите кодиращи системи — каза тя. — Това означава, че е възможно да знаят и че можем да копираме потоци данни на клиентите.

— Така е — каза Мичъл. Той отключи затвора на пушката „Дримъл“ и погледна през пирамидално монтираните дула. — Но за нещастие има и друго. Още не си чула най-лошото.

Деветдесет и две...

Ръцете на Джеръми започнаха да пламтят от напрежението. Болката му даваше възможност да се съсредоточи, но нищо не можеше да спре ума му, който все още се връщаше назад към джунглата на Ириан Джая.

Всичко бе станало съвсем изненадващо. Джейн вече се бе отправила към Французина, когато сержантът от „Делта“ застана зад един от американците, постави карабината си „Марк IV“ зад тила му и натисна спусъка.

БУУМ!

Изстрелът от 223-калибровата пушка отекна силно над поляната.

Един от индонезийските приятели на Махар скочи и затича, като че ли под краката му гореше — препъвайки се със завързани зад гърба ръце и качулка на главата, той успя да направи едва четири или пет крачки, преди да се блъсне в един бидон и да рухне тежко на земята. Един от „тюлените“ пристъпи към него и го сграбчи за ръката, но мъжът се дърпаше отчаяно и се молеше на някакъв неразбираем за Джеръми език.

Сто и пет...

„Тюленът“ довлече съпротивляващия се човек отново до мястото му. През оптичния си мерник Джеръми видя, че пленникът се беше подмокрил — тъмно неравномерно петно се разширяваше в горната част на панталоните му.

— Кейлъб?! — извика американецът отляво. Вече нямаше никакво съмнение в националността му. Джеръми ясно разпозна южняшкото произношение: Алабама или Джорджия.

— Стой спокойно, Франк — намеси се албиносът. Говореше с равен глас, почти с безразличие.

— Мисля, че тези копелета се готвят да ни у-убият — заекна Франк. — Трябва да направиш нещо, човече! Ще ни убият.

Редник Джейн приклепна до него и му каза нещо, което Джеръми не успя да чуе. Мъжът започна силно да клати глава назад-напред и да опъва гъвкавите си белезници.

— Бягайте, момчета! Ще ни избият всичките! — кресна Франк. Той се опита да се изправи на крака, но се подхлъзна и падна по лице в мръсотията.

Сто и двадесет...

Надигна се и един от индонезийците, но успя да направи само няколко крачки, преди да се спъне в едно от мъртвите кучета и да се стовари тежко в калта.

БУУМ!

Французина застреля Франк както бе паднал на земята. После настъпи истински хаос.

— Най-лошото ли? — повдигна вежди Сирад. — Какво по-лошо би могло да има?

— Вътрешната ни бариера е квазифизична величина — припомни ѝ Рави. — И нарочно е отделена от останалите защити на данните. За да могат да я преодолеят, онези отвън би трябвало вече да са разгадали нашите ключови алгоритми, което означава, че са клонирали или откраднали копията на нашите генератори на случайни числа.

Сирад се облегна назад. Алгоритмите, защитната броня на цялата кодираща система на „Куантис“, се основаваха на онова, което навремето бе случайно генериране на големи прости числа — с от по 155 знака. Доскоро случайността — големият ограничител за теорията на кодирането — беше „увеличавана“ с използването на стохастична^[4] вариация на физически шум от източници като офисни клавиатури, градско движение и вятър. Въпреки полаганите големи усилия обаче, нямаше компютър, който да възпроизведе истинска случайност. Новите „числови генератори“ на „Бордърс Атлантик“ бяха променили това положение.

— Възможно е някой вече да е успял да копира наши потоци данни — предположи Планк. — Това би означавало, че заинтересувани организации или лица отвън биха могли да разкрият истината за взаимодействията ни със саудитците. Това, разбира се, би имало катастрофални последици.

Истината! Сирад знаеше, че основната причина да предложат на света защитени комуникации беше, че Мичъл искаше да ги подслушва. Докато всички — били те конкурентни корпорации, или чуждестранни правителства — смятаха, че разговорите и предаваните данни са надеждно защитени, „Бордърс Атлантик“ тършуваше свободно из техните най-съкровени тайни, като крадец в чекмедже с дамско бельо.

— Но как? — попита Сирад, обръщайки се към Рави. — „Куантис“ бе създадена и пусната в продажба едва преди дванайсет месеца. Твоите математици изчислиха, че и на най-мощните компютри ще са им нужни няколко години, за да разгадаят основните схеми.

Джордън Мичъл отговори вместо него.

— На този етап е важно едно-единствено нещо: че сме разкрити.

— За щастие те не разполагат с всичко необходимо, за да влязат в системата — добави Рави. — Но установихме четири различни опита за проникване... макар и никой от тях да не е доведен до край. Изглежда, че изпробват параметрите на системата — сякаш опипват слепешком в тъмна стая, за да намерят ключа за осветлението.

— Кой може да е това? — попита Сирад. — Фирма?

— Едва ли — рече Дитер. — Обикновените хакери се прицелват в познати мрежи. Проникване на такова съвършено равнище изисква оборудване и научен потенциал, с които разполагат само правителствата.

— И при това само някои от тях — съгласи се Рави. — Нашето правителство разполага с такава техника, както и, разбира се, Англия, Китай и Индия.

Сирад кимна. Знаеше, че разузнавателните агенции на САЩ споделят технологическите новости с британците, Индия бе написала повечето от световните компютърни софтуери, а Китай ги беше откраднал.

— Ние, разбира се, очаквахме да се опитват да пробият защитата ни — рече Мичъл, — но не и нещо подобно — толкова широкообхватно, добре замаскирано и усъвършенствано.

За миг в залата настъпи затишие, преди да се намеси още един от присъстващите — Хамид, който вдигна ръка като първокласник. Като главен финансов анализатор на компанията, той по-добре от всеки друг знаеше каква би могла да е загубата, ако се осъществеше пробив в кодиращата система „Куантис“.

— Има нещо, което не сте забелязали — обади се той. — Довчера „Бордърс Атлантик“ държеше близо шейсет и седем процента от световния пазар на клетъчни телефони. Дори слухове за някакво проникване биха провалили пазарното ни предимство и биха ни стрували милиарди. Трябва да пазим в изключително строга тайна всичките си разследвания.

Сирад изглеждаше обезпокоена, но не от лошия поглед на бившия си любовник. Първо терористичните атаки в „Мол ъф Америка“, „Дисниленд“ и Атланта, а сега и кибератака срещу най-усъвършенстваната американска търговска кодираща технология. И то след като цели три години след трагедията от 11 септември нямаше никакви вътрешни инциденти. Какво ставаше всъщност?

— Трябва да открием хората, които се опитват да проникнат в системата, и то незабавно — каза Мичъл. Гласът му звучеше твърдо, но нито обвинително, нито панически. — Сирад, това е твоя програма, но трябва да съгласуваш отблизо нещата с хората от седемнайсети етаж.

Сирад кимна. Всички операции по сигурността минаваха през това, което в „Бордърс Атлантик“ наричаха „Заешката дупка“. Кадрите на Дитер Планк — учени, математици и бивши специалисти от Сикрет Сървис съперничеха на повечето правителства по отношение на средства и свършена апаратура. Това, че Планк щеше да бъде нещо като меча на възмездието, щеше да усложни нещата за Сирад, но все пак тя бе в състояние да се справи. Той й правеше впечатление на напрегнат, недосялан мъж. Пълна досада.

— Разбира се, сър — съгласи се Сирад. Тя долови заплашителната усмивка на Дитер и я запомни.

— Искам веднага да ми съобщите, ако разберете нещо ново. — Мичъл се надигна да става. Траск вече се бе отправил към вратата, което подсили усещането на Сирад, че шефът на персонала може да чете мислите на своя началник.

— Искам да науча незабавно, ако се получат някакви необикновени въпроси от нашите задокеански клиенти. Използвайте всички необходими средства, за да приключите с това. Разбирате ли? *Всички необходими средства!*

С тези думи Джордън Мичъл напусна залата.

— Елате при мен в офиса ми след двацет минути — каза Дитер, който също се готвеше да излезе. Рави, системният специалист, събра купчината си документи и ги натъпка в напукана пластмасова папка.

Сирад кимна, пренебрегвайки началническия му тон. Това беше сутрин, пълна с новини, почти всичките лоши. Поне снежната буря я беше разведрила.

Сто и трийсет...

Джеръми наблюдаваше мислено втория индонезиец, който беше започнал да крещи, но страхът и качулката правеха думите му неразбираеми. Този пленник дори успя да избяга по-надалеч от другите преди него, но скоро на гърба му се появиха две червени

дупки. Първият индонезиец се опита да се изскубне още веднъж, но го сполетя същата съдба, щом редник Джейн изкрещя някакви заповеди към Французина и хората му.

Използвайки объркването, Кейлъб се изви бясно, отхвърли платнената торба от главата си и скочи на крака. Един „тюлен“ се доближи, за да го спре, но бледият пленник го срита с добре овладян удар и го повали. После бързо приклезна, грабна изтърваната пушка с все още вързани отзад ръце и стреля напосоки.

Джеръми отначало зяпна, неспособен да повярва на очите си. Албиносът сякаш бе упражнявал това движение хиляди пъти. Явно не беше аматьор.

Останалите от нападателния екип се хвърлиха да търсят укритие, а в това време Кейлъб стреляше срещу тях и тичаше към джунглата. Джеръми се опита да го хване в мерника си, но американецът вече беше изчезнал сред зеленината.

По дяволите, упрекна се снайперистът. Тази операция беше планирана седмици наред с участието на толкова много агенции. Никоя от тях не би искала да докладва, че е избягал пленник, и то американец.

Сто четиридесет и три...

Французина и един от „тюлените“ се втурнаха след Кейлъб, а Джейн се върна при Махар. Клекна точно пред него и излая нещо на родния му език. По интонацията Джеръми разбра, че му задава въпрос.

Махар отговори — очевидно не това, което тя желаше да чуе. Редник Джейн измъкна един полуавтоматичен пистолет изпод блузата си, насочи дулото точно между очите на пленника и го застреля на място. Терористът падна назад и тялото му се изкриви гротескно. От раната изхвърча струя кръв, която бързо намаля и продължи само да капе.

Без да губи време, Джейн се зае със следващата си мрачна задача. Бръкна в широкия джоб на панталона си и извади груби ножици от черна стомана. Докато екипът нападатели още търсеше Кейлъб из джунглата, тя мина покрай всички тела, разтвори пръстите на десните им ръце и хладнокръвно отрязва показалците им.

Всички пръсти — отрязани между втората и третата става, отиваха в една хладилна кутия „Циплог“, която Джейн прибра накрая в бездънните джобове на камуфлажната си униформа.

— Изгорете ги! — викна тя и се насочи към колибите.

Мъжете от щурмовата група примъкнаха телата към една от по-големите колиби, нахвърляха ги вътре и извадиха по една граната „Термит“. Бялата светлина избухна и ярко освети започналия отново дъжд.

Цялата база изчезна за секунди. Огненият ад обхвана генераторите, кутиите с бензин и алуминиевата сателитна чиния. Джеръми чу няколко изстрела в джунглата и видя как Французина и съпровождащият го „тюлен“ се връщат с празни ръце. После групата се събра около редник Джейн и...

БРРРЪН... БРРРЪН... БРРРЪН...

Джеръми прекъсна наблюдението си, когато телефонният звън наруши виденията му.

— Ало?

— Без имена — отвърна гласът от другата страна на линията. — Знаеш ли кой се обажда?

Джеръми знаеше. Седеше в края на леглото и дишаше тежко, без да казва нищо повече.

— Веднага се връщай — прозвуча гласът. — Довечера. Портиерката долу има един билет за теб.

„Да се връщам ли?!“ — учуди се Джеръми. Първоначалните инструкции бяха да лети следващата сутрин за Рамщайн, Германия, за да докладва за акцията, и след това да се прехвърли до базата в Багдад.

— Сигурно си гледал новините? — попита гласът.

Джеръми преглътна тежко, опитвайки се да възстанови нормалния си сърдечен ритъм. Грабна дистанционното и намери Би Би Си.

Картини на осакатени, прекършени тела. Бомба. Разрушение. Надписът, който течеше отдолу гласеше „Атланта“.

— Гледай да не изпуснеш самолета! — предупреди го мъжът отсреща. — Искаме те обратно в Щатите колкото се може по-скоро.

Джеръми чу как онзи затвори телефона. Обърна се към телевизионния репортаж за касапницата. Нещо здраво се беше объркало; нещо много по-голямо от това, което бе видял в джунглата. Празнотата в стомаха му подсказваше, че между двете събития има някаква връзка.

[1] Прозвище на голямата филмовата студия в Бомбай, Индия, намекващо за филмовия център Холивуд. — Б.пр. ↑

[2] Сънотворно лекарство. — Б.пр. ↑

[3] Марка китайска бира. — Б.пр. ↑

[4] Стохастичен (от старогръцки) — „случаен“. — Б.пр. ↑

3.

Вторник, 15 февруари

00:55 по Гринуич

Национално летище „Рейгън“, Александрия, Вирджиния

Никой не обърна внимание на микробуса за почистване на фирмата „Мери Мейдс“, който се появи в снежната вихрушка и се насочи към високия луксозен жилищен блок на Медисън Роуд №21789. Шофьорът — мургав индонезиец, работещ нелегално със студентска виза, паркира на мястото за инвалиди. Загърна се в якето си и забърза към задната част на буса заедно със спътника си — бял мъж, който се представяше като Ралф.

— Аз вземе колцата — каза шофьорът, показвайки какво искаше да свърши другият мъж. Едва говореше осакатен английски и тежеше малко повече от метлите, които използваше, но всички в „Мери Мейдс“ твърдяха, че може да чисти тоалетни като за световно. — Ти носи торба за рамо.

Пътникът уви голям вълнен шал около лицето си, за да се защити от снега и студа, и нарами торбата.

— Студено е като цица на вещица, нали? — каза Ралф.

Това не беше въпрос — просто си бърбореше. Изчака шофьора да изтегли количката за чистене и го последва към дъното на величественото мраморно фоайе до бюрото на униформения портиер.

— Пиши се тука в списъка, къде, при кого — портиерът посочи една папка с твърди корици, където други посетители бяха оставили неразбираеми драсканици.

Индонезиецът се опита да покаже фирмената си лична карта, но портиерът въобще не му обърна внимание — оглеждаше влизащите само за да прецени колко сняг се е натрупал вън. Оставаха още два часа до края на смяната, пък и не се престараваше особено за мизерната заплата.

Пътникът махна шала от лицето си и започна да пляска с ръце и да потропва с крака, за да се посгрее малко.

— Ще трябва да манете камиончето — рече портиерът. — Мен не ме интересува, но гос'жа Ембри от № 1411 винаги наглежда тия места за инвалиди. Ще се обади на полицията и ще ви скъсат гъза.

— Не се коси — усмихна се шофьорът и кимна. — Фирма плаща квитанция.

— Както кажеш... — сви рамене портиерът. Всички чистачи си приличаха. Никога не се интересуваха какво им говореше, дори и да знаеха английски, което не се срещаше толкова често. В повечето случай бяха китайци, мексиканци или пуерториканци, бърбещи на своите непонятни езици.

Или руснаци — много руснаци имаше напоследък. Срамно беше да се гледа докъде ги бе докарало братството и равенството.

След тази размяна на реплики двамата професионални чистачи забутаха количката към асансьорите и влязоха в най-отдалечения. Шофьорът натисна дванайсети етаж и изчака докато асансьорът се задвижи нагоре.

— Какво ще кажеш, ако започна от № 2110 — каза пътникът, когато вратите се разтвориха.

— Аз започва дванайсети етаж — съгласи се индонезиецът и вдигна мобилния „Некстел“, който фирмата „Мери Мейдс“ даваше на всичките си работници по почистването. — Звъниш как си готов. Аз качва.

— Аха — съгласи се пътникът.

Индонезиецът избута количката си от асансьора и изчезна надолу по коридора, търсейки тоалетните, определени за чистене.

След като вратата се затвори, белият мъж се качи осем етажа понагоре, излезе от асансьора и се насочи към служебния вход. Вратата не беше заключена и той изтича по няколкото стъпала до друга врата, водеща към големия, покрит със сняг покрив.

След минути вече бе до подветрения северозападен ъгъл на покрива. Наведе се през високия до кръста парапет.

От север нарастваше неприятен, оглушителен тътен. Мъжът вдигна глава и погледна към Вашингтон, който лежеше някъде там, забулен от вече отслабващата буря. След секунди го видя. От север, сякаш право към него, се приближаваха две огромни челни светлини, а после се появи и характерният нос на един „Боинг 747-400“.

Полет №176 на „Ер Франс“ от летище „Шарл дьо Гол“ като че ли висеше във въздуха, макар и да се приближаваше с около триста и петдесет километра в час. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще падне от небето заедно със снега.

Човекът от „Мери Мейдс“ остана безизразен, докато самолетът изръмжаваше покрай източното крило на високата сграда. Проследи с поглед изчезващите червени и зелени навигационни светлини, а после се наведе и отвори ципа на куфара си.

Извади три тежки стоманени части на пушка: затвор, задвижван от барутните газове; сгъваем приклад, покрит с черна пластмаса, и масивно дуло с оптически мерник. Дори и за опитен стрелец 50-калибровият снайпер „Барет“ беше нещо внушително. С максимална ефективна дистанция на поразяване 1800 метра и пълнител от десет патрона с размера на малки шишарки, това полуавтоматично оръжие беше единственото преносимо устройство, способно да пробие челното остъкление на един въздушен лайнер „747“. Беше снабдено с приличен оптически прицел и можеше да причини големи бели.

„Сега единственото, което трябва да направя, е да не замръзна до смърт“ — помисли си мъжът. После погледна колко е часът и зае позиция. Снегът се стелеше тихо, покривайки покрива и снайпериста с анонимна бяла покривка.

— Засякохте ли времето? — попита президентът. Той бързо крачеше по един коридор, който като че ли потръпваше под тежестта на присъствието му.

— Да, компютърният часовник засече осем минути — отвърна Андреа Чейз.

Тя едновременно вървеше и четеше, като отчаяно се опитваше да не изостава от бързо крачещия президент и от прочитането на „Синята, папка“ — сводката за пристигащите новини по кабеларките и по другите телевизионни канали, която се подготвяше два пъти дневно. Предстоеше ѝ да се запознае и с друга папка, съдържаща сбити анализи и данни от ЦРУ и от ежедневното заседание при президента, както и със служебната сводка от Държавния департамент и изрезките от пресцентъра на Белия дом.

— Речта е изчерпателна, но кратка. Твърда, но и състрадателна — каза Чейз. — Точно това искаме да внушим на американската общественост в момента.

Чейз бе бивш генерален директор на застрахователна компания от Ню Хейвън и до този момент не ѝ се бе налагало да се справя с нищо по-напрегнато от урагани и градушки, но това не ѝ пречеше да се изправи лице в лице с предизвикателството. Като човек, занимавал се предимно с цифри, тя се чувстваше достатъчно уверена да премине от преброяването на застрахователните искания към преброяването на труповете.

— Добре — кимна Венабъл. — Трябва да ободрим хората, без да сме много драматични. Не бива да прекаляваме с мрачните краски.

— Най-добре ще е да се придържате към текста, г-н президент — предложи Чейз. Дейвид Рей Венабъл беше блестящ оратор, но понякога устата му не беше в състояние да спре потока на мислите му, които се изливаха като истински Ниагарски водопад. — Не се разпростирайте.

— Безгръбначни страхливци — изрева той, репетирайки най-драматичните места от речта. — Ще търсим справедливост докрай... няма да стоим със скръстени ръце... ще ги преследваме навсякъде, където и да се крият... националната решимост... единството на отделните хора... повишената бдителност...

Докато вървеше, президентът непрекъснато упражняваше жестовете си. Беше преподавал ораторско изкуство в началния период на политическата си кариера и смяташе за своя най-силна страна в това отношение изразяването на емоции.

— Ще ми кажете ли как действа устройството за спиране на телетекста, ако реша да направя пауза за по-голям ефект? Понякога тези паузи са доста дълги. Трябва да внимавам, а и не искам да чета като автомат особено когато стигна до частта за единството на отделните хора.

— Ще се занимая лично с това — рече Чейз, като продължаваше да преглежда най-важните данни от разузнавателните доклади и да дава инструкции.

— Матю? — обърна се президентът. — Има ли нещо ново, което трябва да знам?

Матю Хавлок се опитваше да запази равновесие. Понеже беше с около петнайсет сантиметра по-нисък от главнокомандващия, който бе метър и осемдесет и шест, той бе решил да обуе за речта съвсем новите си, леко повдигнати обувки. Но кожените подметки така силно се хлъзгаха по вълнения килим, че Хавлок бе принуден да върви на пети, за да не падне.

— Хм, да, сър — рече Хавлок, като се опитваше да говори погърлено и да намали с един-два тона своя тенор, за да придаде значимост на гласа си. — В департамента за вътрешна сигурност очевидно имат добра следа, сочеща към радикална ислямска група, събираща се в някаква джамия в Кълъмбъс. От известно време са под наблюдение и сега ФБР работи по тяхното задържане... тъй като смятат, че може би са свързани с нашите бомбаджии и не искат да изпуснат тази възможност.

— Добре.

Президентът внезапно доби малко по-бодър вид.

— Отбележи с молив „предпазлив оптимизъм“ до пасажа, в който говоря за максималните усилия на разузнавателните агенции и службите за опазване на реда — каза Венабъл. Той не носеше със себе си екземпляр от речта; годините политическа дейност и предизборни кампании бяха изострили почти до съвършенство фотографската му памет.

— Да се уповаваме на нашия справедлив и праведен бог! — кимна той с глава, опитвайки се да намери правилната интонация. Повтори го още веднъж. — Да се уповаваме на нашия справедлив и праведен... къде все пак е Олрид? Трябваше да е тук, за да ме информира, ако стане нещо в последната минута!

Чейз поклати глава. Нарочно бе ограничила непосредственото обкръжение на президента до Хавлок и себе си. Сега, след почти четирийсет часа без сън, Венабъл беше станал много податлив на всевъзможни предложения. Като намаляваше бройката на гласовете в президентското ухо, тя можеше да контролира и различните ситуации. Ако успееше да го накара да си легне веднага след речта, Националният щаб за сигурност щеше да реши редица въпроси около кризата и без неговото присъствие.

— Поддържаме постоянен контакт с него, сър — рече тя. — Както и с Вик. Ако нещо се случи, вие първи ще узнаете.

— Добре — рече Венабъл, — как е цветът на лицето ми?

Той внезапно спря, за да се види в едно огледало с тежка бронзова рамка, което стоеше тук още от времето на президента Тафт.

— Цветът ви е много добър, сър — кимна Чейз. Разбира се, тя лъжеше. Изглеждаше жълтеникав и изтощен, въпреки обилния, „придаващ здрав вид“ грим.

— Добре — смени темата Чейз. — Току-що прегледах последните разузнавателни сводки и на лице е проблем, който не е отразен в речта.

Венабъл си поправяше връзката, докато я слушаше.

— Али Фалал Махар, водачът на „Джамия Исламия“, е бил открит в джунгла някъде в Индонезия. Убит е при опит да бъде арестуван заедно с други двама известни терористи.

— Това е добра новина, нали? — рече Венабъл. — Би трябвало да бъде. Джамия какво?

Чейз написа „Джамия Исламия“ с големи букви в един жълт бележник с твърди корици.

— Ето, написах ви го тук. Към края може да вмъкнете не повече от две-три изречения за това, като потвърждение на факта, че сме по петите им. Разбрахте ли ме?

— Разбрах. — Той намести реверите на самото си и повдигна брадичката си, за да нагласи за последно възела на връзката си.

— Добре. Да започваме.

Чейз спря пред зала „Рузвелт“. Вътре една самотна телевизионна камера беше насочена към махагоново бюро и стол с висока облегалка. Венабъл настояваше да произнесе речта прав, но Чейз надделя. Седнал, той изглеждаше по-спокоен.

— Страната е готова за вас, г-н президент — рече Чейз и се помъчи да изглежда уверена.

Венабъл кимна и се отправи към стола.

— Как е по-точно: Исламия или Исламийя? — попита той, докато седнаше.

— Спомнете си какво ви казах — отвърна Хавлок. Съветникът по националната сигурност преливаше от гордост, докато стоеше редом с човека, който се обръщаше към нацията.

— Америка се нуждае от строгост и авторитет... от президент, желаещ да призове към твърдост и да застане зад хората си. Стойте по-

далеч от разните шпионски подробности; това само ще обърка хората.

Джеръми се облегна назад, съзерцавайки превъзходно приготвената порция пиле „Кордон бльо“ със салата от аспержи, копър и лапад.

Ястието и салатата бяха в чиния от костен порцелан и купичка от оловно стъкло, поставени върху плътна квадратна салфетка, заедно с една... пластмасова вилица.

Каква промяна могат да предизвикат деветнайсет мъже с ножчета за отваряне на кутии, помисли си Джеръми. Той извърна глава към прозореца и погледна към сякаш безкрайното море от буреносни облаци. Равномерното бучене на четирите чудовищни двигателя на „Боинг 747“ му действаше приспивно в този дълъг, дванайсетчасов полет без междинно спиране до Сан Франциско.

Колко различен изглеждаше светът след 11 септември.

Не бяха го шокирали неуместните емблеми с разперени орлови криле по летището, разноцветните сигнали за терористична тревога или огромните разходи за всичко това. Нито явното безразличие, с което повечето американци обсъждаха опасността.

Не, поразила го беше рязката промяна в желанието на новото правителство да се намесва в различни нечисти операции. Неща, за които само преди няколко години се шепнеше, сега се обсъждаха открито на стратегически заседания. Залавянето на врагове на чужда територия някога ставаше само с одобрението на страната — домакин, а сега се извършваше съвсем безцеремонно. Мъченията бяха станали нещо обикновено. Открито се купуваха опитни войни, а когато и те се пречупеха, ги разстрелваха.

Политическото убийство, поставено извън закона от президента Джералд Форд със специалното разпореждане № 12333, отново претърпяваше разцвет. Сега го наричаха „неутрализиране на цели от военно значение“, а предварително подготвеното ексукутиране на отделни личности попадеше в графата „военни действия в мирно време“.

А това, което най-много поразяваше Джеръми, беше липсата на анализ и на интерес. Като че ли никой не си задаваше въпроси относно законността на отделните действия във войната срещу терора. Нито

Конгресът, нито медиите, нито дори средните американци. Това означаваше революция в държавните дела, промяна в колективната воля на една наранена демокрация. Някои неща трябваше да бъдат извършени; по-добре беше да потънат в забрава, отколкото да се иска разрешение и да се обсъждат на висок глас.

Новата философия си пробиваше път от Белия дом до бронираните зали за анализи във Форт Мийд и военновъздушната база „Болинг“; от кафенетата в Инид, Оклахома, до седмия етаж на Министерството на правосъдието във Вашингтон. Когато военните откриеха някого, определен като „терорист“, разпитите се водеха от ЦРУ и ФБР въобще нямаше нужда да се намесва. Когато от ФБР надушваха някой заподозрян, те не предаваха доказателствата в съда, а на звено за планиране на мисии към съвместното командване на специалните операции, което раздаваше правосъдие с пистолет „Кобра“ в ръка.

Смъртоносни тайни операции, помисли си Джеръми. Светът беше станал съвсем неразбираем за него. Свят на двусмислени твърдения и непрестанни клопки за истината, където бе най-трудно да прецениш своето собствено място.

— Дами и господа, капитанът дава знак за поставяне на коланите — обади се звънък женски глас. — Това означава, че вече се приближаваме към района на Вашингтон. Наредбите изискват пътниците да останат по местата си в следващите трийсет минути от полета, така че моля ви не ставайте, иначе ще бъдем принудени да насочим самолета към някое друго летище.

Джеръми провери колана си. Една от стюардесите мина край него и прибра недокоснатата храна.

— Не сте ли гладен? — попита изящната дребна жена. Беше леко гримирана и косата ѝ бе тъй силно опъната назад, че ѝ оставаше единствено да се усмихва. Върху табелка на Сингапурските авиолинии, окачена над дребната ѝ лява гръд, бе изписано името ѝ: Минг.

Джеръми поклати глава. Не, храната му бе убила апетита. Виновна бе пластмасовата вилица, с която правителството го задължаваше да се храни в самолета.

Лос Анджелис се надсмиваше над неспособността на Вашингтон да работи в лошо време, което бе, разбира се, донякъде нечестно обвинение, защото в Южна Калифорния рядко валише дори дъжд. Но развлекателната индустрия твърде малко уважаваше гладните за цензура бюрократи от Вашингтон. Столицата беше град на тесногръди политици, а Западният бряг имаше своя програма. В крайна сметка кои срещи имаха по-голям отзвук в света — тези, които се провеждаха в задушните зали на Сената, или тези в Бевърли Хилс, придружени от звъна на чаши с шампанско?

Мъжът с пистолет в ръка обаче не приличаше на повечето калифорнийци. За него Вашингтон бе от особена важност. Беше цел. Макар че се намираще на пет хиляди километра разстояние, той беше неразривно свързан с населението и с непосредственото бъдеще на този град.

— Няма смисъл да вдигаме шум — рече той. До него, с вързани зад гърба ръце, седеше изплашен ислямски духовник, саудитец на име Ашар ал Баяд. От устата на арабина се стичаше слюнка, заради натъпканата там гумена топка. — Тези стени са добре изолирани. Никой няма да те чуе.

Мъжът с пистолета още веднъж провери как е завързан пленникът му — обикновеното конопено въже бе здраво пристегнало китките и глезените му. Не беше така здраво както металните полицейски белезници, които носеше, когато бе на служба, но затова пък щеше да изгори напълно при пожар и нямаше да остави следи от завързването.

— Извинявам се за неуважението, братко — каза мъжът с пистолета. — Но всичко е за доброто на каузата ни. Бог е велик. Ще видиш.

Без да бърза, нападателят отвори една голяма дървена кутия, в която имаше двайсет и пет килограма чешки „Семтекс“ — специални заряди, предназначени за производството на пехотни мини. Нагласи детонатора така, че да е сигурен, че устройството ще се задейства точно според плана. При нормални обстоятелства това количество експлозив можеше да унищожи всичко в диаметър от сто метра, но планът не беше такъв. Бомбата трябваше да „изфучи“ и да експлодира с ниска детонация — така щяха да се получат много пламъци, но слаб гърмеж.

Като провери всичко няколко пъти, мъжът с пистолета взе дългото си червено-бяло куфарче за инструменти, сложи на главата си униформена шапка с надпис „Калифорния Електрик“ и напусна малкия камион със закрыта каросерия.

Според служебната бележка, която носеше, той трябваше да поправи един трансформатор на последния етаж на хотел „Радисън“. Слънцето грееше ярко, а откъм планините духаше вятър, който наричаха „Света Ана“. Той издуваше ризата му и пълнеше носа му с прах от пустинята.

— Аллах Акбар — промърмори Ибрахим под носа си.

Той вдигна петнайсеткилограмовото „куфарче за инструменти“, точно когато един „Боинг“ 767, идващ някъде от изток, изръмжа над главата му.

Тежка, но ефикасна, помисли си той за 50-калибровата пушка „Барет“ вътре. Не усещаше тежестта — сега трябваше да отиде до асансьора и после просто да дръпне спусъка.

— Закопчайте коланите си, моля — любезно напомни стюардесата Минг на един пътник от първа класа...

Винаги става така, помисли си Джеръми. Не трябваше ли богатите, успелите и комфортно пътуващите да се държат малко по-добре в своите удобни кресла?

Разбира се, той нямаше как да знае това. Само неочакваната щедрост на симпатична продавачка на билети в Банкок му беше спестила мъчението да пътува близо двацет хиляди километра в теснотията на т.н. „икономична класа“.

— Здравейте отново. Говори вашият капитан — чу се глас по интеркома. За изненада на Джеръми, гласът звучеше като на човек от Средния запад. Нима самолети на „Сингапур Еър“ бяха с американски екипаж?

— Започваме финалното спускане към района на Вашингтон и трябва предварително да ви предупредя, че там долу се вихри доста силна снежна буря.

През последните петнайсетина минути Джеръми не виждаше нищо друго, освен мрак и мълниеносно прехвърчащи снежинки. Надяваше се съвременните самолети да могат да кацат при всякакви

условия и ако стане твърде опасно за кацане, да се насочват към друго летище.

— Кулата вече ни насочва към пистите, но кацането може да е малко твърдо. Затегнете добре коланите и след пет минути ще бъдете на земята. Благодаря ви, че летяхте със „Сингапур Еър“.

Затегнете коланите?! Джержми се разсмя тихо. Докато чакаше в хотелската стая в Банкок, изобщо не му бе минало през ума, че най-опасната част от мисията ще бъде полетът към дома.

Три телевизионни мрежи и всички кабелни новинарски канали бяха предвидили време за обръщението на президента. Повечето от тях просто го включиха към безкрайните репортажи, отразяващи терористичните акции. Това все пак си беше осем минутна почивка за изтощените новинарски екипи, които не бяха си поемали дъх, откакто избухна първата бомба.

Вицепрезидентът Бийчъм наблюдаваше речта от кабинета си в Западното крило. Това бе едно относително скучно помещение, с нисък таван и изглед към паметника на Джордж Вашингтон. Въпреки първоначалната решимост да придаде повечко цвят и известна женственост на втория по национално значение служебен кабинет, тя не направи нищо повече от това да подмени завесите.

— Този човек ми изкара акъла — каза вицепрезидентът, облягайки се назад в едно високо кожено кресло, което тежеше колкото мерцедеса й.

— Брайън Уилямс или президентът? — попита Джеймс и затвори книгата, която държеше.

— Не се занасяй — засмя се тя.

Водещият на Ен Би Си седеше зад традиционното бюро в предаването „Нощни новини“ в централната сграда на телевизията; вдясно от него беше Брайън Уилямс, а вляво стояха двама от техните така наречени „експерти по тероризма“.

— Това си е цяло представление, не смяташ ли? — каза Бийчъм. — Точно това желаят те... имам предвид терористите. Не биха били нищо повече от шепя главорези от Третия свят, ако не ги раздувахме в безкрайните денонощни предавания. Такава огромна реклама не би могла да си позволи и най-богатата корпорация в Америка.

— Дами и господа, президентът е готов да... — водещият започна встъплението си, но президентът го прекъсна.

— Мои американски сънародници — започна Венабъл, — говоря ви тази нощ с натежало сърце... но в съзнанието си търся справедливо възмездие.

— Е, добре започва — рече Джеймс, — много го бива.

Бийчъм кимна. Речите бяха най-силната му страна.

— Преди по-малко от двайсет и четири часа гнусни страхливци атакуваха сърцето на страната ни. Убиха невинни жени и деца. Те нагло търсят изгода от тези варварски актове. Демонстрират неправдата, злото, към които някои прибягват в името на религията.

Президентът изглеждаше угрижен, но пълен с решимост. Чейз грешеше за цвета на лицето му. Със свежата руменина по страните му, смръщеното му чело и здраво стегнатия възел на вратовръзката под остро издадената адамова ябълка, Венабъл бе телегеничен като холивудски актьор. Напълно подходящ за най-гледаното време.

— Много е добър, но някак не мога да му повярвам — отбеляза Бийчъм. — Не знам на какво се дължи точно, но ми звучи малко фалшиво.

— А пък аз вярвам единствено в теб и в добрия господ — усмихна се Джеймс полусериозно, полушеговито. — Но това, което те безпокои, няма нищо общо с външния му вид. Косата на нашия приятел е идеално сресана.

Снайперистът от Вашингтон усети самолета още преди да го види — долови приближаващия моторен тътен някъде откъм север. Той нарастваше бързо и изпълваше въздуха около него с нещо като далечно ехо от рев на планински звяр. По гърба му полазиха тръпки. Или просто му беше студено?

— Такава е божията воля — рече той на английски. Ревът се усили; приличаше на гръмотевица, търкаляща се по замръзналата повърхност на Потомак.

Снегът бе покрил всичко наоколо. Не се виждаше и снайперът, поставен на стойка зад парапета на покрива. 50-калибровият „Барет“ твърдо стоеше върху стоманената двунога и стабилно опираше в рамото му.

— Волята божия.

Той намести окото си зад студената гумена обвивка на оптичния мерник.

„Какво ли виждат сега другите стрелци в мерника си?“ — помисли си той. Но след миг огромната носова част на самолета се озова в центъра на окуляра му, точно в центъра на малкото черно кръстче и той забрави за всичко друго на този свят.

Джеръми нямаше нищо за четене, така че седеше и зяпаше през прозореца, докато самолетът се спускаше в зиналата паст на снежната буря.

„Татко си дойде!“ Джеръми вече чуваше възторжените възгласи на децата си и си представяше завръщането вкъщи. Като че ли сънуваше наяве. „Татко си дойде!“

Каролайн и децата щяха да го чакат на входната врата. Беше се обадил от борда на самолета и му се искаше някак да съкрати времето до желаната среща. Беше пропуснал толкова домашни веселби, докато летеше от мисия на мисия — не бе спирал дори за да почине или да смени дрехите си.

„Татко си дойде!“ — отново прозвуча в мислите му. Двигателите на огромния „Боинг“ ревяха остро, докато пилотът се опитваше да променя височината и посоката, за да се справи с лошите метеорологични условия.

Джеръми наблюдаваше снежния вихър, удрящ в замръзалия прозорец, и си представяше своята къща в едно от предградията долу. Знаеше, че пътищата ще бъдат истински кошмар, но едва ли щяха да го забавят много. Тази нощ нищо нямаше да се изпречи между непрекъснатото пътуващия агент на ФБР и семейството му, което все още намираше начини да го обича.

Венабъл изглеждаше храбър, но загрижен. Гневен, но сдържан. Като най-добрите политици, и той се стараяше да не създаде впечатление за липса на достатъчно възможности за действие, макар че според ФБР и ЦРУ, а и според правителството, тази серия бомбени атентати може би беше само началото на нещо далеч по-лошо.

— Знаеш ли, малко е страшничко да стоиш зад завесите и да гледаш как Магьосникът дърпа лостовете — рече Джеймс, наблюдавайки речта по телевизията заедно с Бийчъм. — Искат ти се да вярваш на правителството си и на възможностите му, но като виждаш какво става всъщност зад сцената, почваш да се чудиш какво, по дяволите, все още пречи да се разпадне всичко това.

Джеймс беше работил достатъчно дълго във Вашингтон, за да разбира, че никой няма всички отговори. Политическото вездесъщие беше просто един мит. Лудост бе да се стремиш към него.

— Изглежда внушително, но когато нещата опрат до конкретни действия, ще си проличи, че е доста бос. Загазили сме, не мислиш ли?

— Има нещо, което трябва да знаеш, Джеймс — каза Бийчъм. Тя стана от креслото си, без да сваля очи от телевизора. — Нещо, което ни разделя. Нещо, което дори самият президент не знае.

Джеймс ѝ бе служил повече от десет години и я бе превел през скандал, почти разрушил живота ѝ. Беше най-довереният ѝ човек.

— Махар е мъртъв.

Джеймс повдигна рамене.

— Знам. Видях го в засекретения бюлетин преди четирийсет минути. Сигурен съм, че президентът смята да го оповести по време на речта си.

— Не си ме изслушал — дръпна се Бийчъм и по навик започна нервно да крачи из стаята. — Има още нещо, което не можеш да прочетеш в разузнавателните сводки.

— Сигурна ли си, че искаш да ми го кажеш? — попита я Джеймс. Знаеше за железните принципи на своята шефка по отношение опазването на секретна информация. — Нямам право да научавам неща, които са толкова добре засекретени.

— Нищо не е засекретено — каза тя тихо, но категорично. — Това се е случило в неделя сутринта близо до едно малко селище в джунглите на Индонезия.

— Агенцията ли? — попита Джеймс. — Напоследък като че ли ЦРУ върши повечето от гаfoвете.

— Имали са човек в екипа за нападения, но са били замесени и други ведомства. Никое от тях няма да си признае, но...

„А, черна операция, значи“ — досети се Джеймс, но реши да не я прекъсва.

Бийчъм кимна. Беше се замислила дълбоко.

— Махар е бил с трима американци, когато са го открили.

Тя изплю думите, сякаш придаваха лош вкус в устата ѝ.

— Американци ли? — едва не подскочи Джеймс. — Сигурна ли си?

— Видях ги с очите си. Единият бе бял като самун, другият — с усмивка на морска котка, а третият — червенокос тип, който дъвчеше тютюн.

— Господи!

— Знам. Разузнаването никога не е допускало, че в „Ал Кайда“ или в някоя подобна организация са замесени и американци. Не и англосаксонци.

— И кои са били? — попита Джеймс. — Що за хора са това?

— Има и още нещо — забави отговора си Бийчъм. Гласът ѝ леко потрепери.

— Разпитвали ли са ги? Сигурно можем да измъкнем нещо от тях.

Бийчъм поклати отрицателно глава и се обърна към главния си сътрудник.

— Това, което видяхме в Атланта и Калифорния, не е краят на проблемите, а началото — рече тя. — Един от американците с Махар е избягал и е...

— Какво, по дяволите, означава всичко това? — прекъсна я Джеймс.

Без предупреждение президентът на Съединените щати изчезна от телевизионния екран и там се появи Брайън Уилямс.

— Дами и господа, прекъсваме президентското обръщение с извънреден бюлетин. — Лицето му бе изкривено от напрежение. Камерата така приближи лицето на водещия, че то изпълни почти целия екран и сега можеха да се видят следите от четчицата на гримьора върху кожата му.

— Новинарският екип на Ен Би Си научи, че три пътнически самолета са се разбили... — той погледна в едно листче — на три международни летища, очевидно... са катастрофирали почти едновременно...

Уилямс натисна с пръст ухото си и зачака да чуе последната информация от репортерите, пристигнали на мястото на чудовищната

касапница. Дори телевизионният екран сякаш излъчваше напрежение. Свикналият с всичко журналист изглеждаше потресен.

— Получаваме картина от международното летище на Лос Анджелис...

По празната писта, обхваната от пламъци и дим, препускаха линейки.

— Подобни катастрофи има и на международно летище Маями и... да, на национално летище „Рейгън“. Съобщенията едва започват да пристигат — повтаряше говорителят с характерната си стегната физиономия, — но от няколко страни имаме потвърждение, че три пътнически самолета са се разбили съответно в Лос Анджелис, Маями и Вашингтон... сигурни ли сте за това? — попита той някого зад екрана. Това все пак беше предаване на живо, а той току-що беше свалил от екрана президента на САЩ. Искаше да знае нещата точно.

— Разбирам — кимна отново той. — Различни източници са потвърдили съобщенията на очевидци.

Прочисти гърлото си.

— Репортерите на Ен Би Си информират, че са били свалени най-малко два самолета. Ще съобщим отново...

Бийчъм поклати глава.

— Не мислех, че някога ще кажа това, Джеймс... — рече тя толкова високо, че думите ѝ накараха съветника ветеран да отмести поглед от репортажа за катастрофирания самолет в Лос Анджелис. — Изправени сме пред нещо, неவிжданo до сега. Нещо наистина зло.

Джеймс втренчи поглед в своя шеф — жена, която познаваше като корава, почти непроницаема личност.

— Откровено казано, не знам дали сме толкова добри, че да се справим с това — добави тя.

4.

Вторник, 15 февруари

01:17 по Гринуич

Бункер „Алфа 2“, Централни Съединени щати

Шестимата мъже седяха един срещу друг. В помещението без прозорци нямаше никакви мебели — нито картини, нито настолни лампи, нито гипсови украшения по тавана. Единственото осветление се осигуряваше от две лампи, скрити зад полусферични метални мрежи. Оцветени в червено, те излъчваха потискаща, клаустрофобична светлина — мътен червеникав оттенък, характерен за противопожарните изходи, бомбоубежищата и фотолабораториите. Вратата беше затворена с тежък метален лост. Отвътре.

— Всемогъщи Боже, ти си единственият и справедлив бог — говореше един глас на английски със силен акцент. Мъжът стоеше пред другите и четеше дебела религиозна книга. — Ти си страхът и надеждата. Ние те славим, както гърмът слави своята сила. Ти унищожаваш враговете ни. Ти задоволяваш нуждите ни.

Говорещият беше облечен в бяла роба, диплеща се по пода. Памучна качулка покриваше главата и лицето му, а разрезът за очите разкриваше част от кафявото му загрубяло от слънцето чело. Робата нямаше отличителни знаци, символи или други украшения.

— Само пред теб, велики Боже, ние скланяме глави — продължаваше той. — За да имаме сила, за да имаме цел, за да се спасим. Няма друг бог. Онези, които се молят на идоли, следват гибелния път на всички, които те отричат. Защото ти си Господ на цялото небе и на земята. Ти си стражът. Ти си създателят на всички неща. Единственият бог. Върховният. Справедливият.

Четящият затвори книгата и седна при другите.

След него заговори друг мъж, също на английски. Макар и да нямаше видими белези, които да го отличават като водач на групата, поведението му го показваше.

— Благодаря ти, братко — каза той. — Днес имаме работа. Измаил, имаш ли сведения за операциите?

Измаил, най-дебелият от шестимата, седеше точно срещу водача. Заговори тихо, с дълбок, басов глас:

— Клетка Три се е справила успешно с този етап от операцията — рече той. — Точно според плана братята в Лос Анджелис, Маями и Вашингтон са ударили три самолета: „Боинг 777“ на Британските авиолинии, „Еърбъс 300“ на „Ел Ал“ и „Боинг 747“ на „Сингапур Еър“. И трите самолета са свалени. Не е известно да има оцелели.

Водачът кимна. Не виждаше повод за поздравления. Човешките жертви бяха необходимост, а не повод за тържествуване.

— А сухопътният транспорт? — обърна се той към мъж, седящ вдясно от Измаил.

— Всичко се движи по плана — отвърна онзи. — Клетка Шест е разположила своите хора по съответните места на жп линиите. Графикът е съобразен по време и остава същият.

Говореше ясно, с военна точност. Както и всички други в тази стая, и той себе борил срещу неверниците в Афганистан и Ирак.

— Какво става с акцията за объркване на следите? — попита водачът.

— Точно по план. На две от местата са открити тела, а един е арестуван близо до мястото, откъдето е стреляно в Лос Анджелис.

— И навсякъде има фалшиви улики, така ли?

— Да. Полицията ще се мотае доста време с тях.

— Какво е положението с поемането на отговорността?

— Видеозаписите са изпратени до подходящи медии. Всъщност вече са достигнали до новините по кабеларките. Сега всички в Америка чува за „Ансар инш Аллах“.

— Разузнаването? — попита отново водачът, като се обърна към мъжа, седнал до него, който заговори с тих, академичен глас:

— Сведенията сочат, че Джафар ал Таяр в никакъв случай не е разкрит. Разбира се, не се предвиждат повече контакти с него. Не и до крайния етап. Но това няма значение. Разполагаме с пряк и постоянен достъп, ако възникне нужда.

— Добре — каза водачът, доволен, че нещата се развиват според предварителния план. — За нещастие трябва да се занимаем и с една малко неприятна работа. — Той пое дълбоко въздух. — Доведете го.

Шестият мъж от кръга — този, който досега не бе промълвил и дума — стана и забърза към залостената врата. Повдигна металния

лост и изчезна. След малко доведе един човек. Той беше бос, облечен в градски дрехи, и с превръзка на очите. Китките и глезените му бяха оковани и привързани към коленете. Нещастният тип беше сгънат почти на две, като главата му бе силно приведена към пода.

— Откривам Съвета на волята — каза силно водачът. Затворникът беше тласнат по средата. — Прочетете обвиненията.

Дежурният за деня измъкна смачкан лист от джоба си и намести качулката си така, че да може по-добре да чете под бледата червеникава светлина.

— Обвинява се този мъж, свещеник на Финеас, поел обет да служи на справедливия и всемогъщ бог, че предаде доверието, застрашавайки по този начин живота на своите братя и успеха на мисията. Обвинява се този мъж, свещеник на Финеас, комуто бе доверено да работи за нашия справедлив и всемогъщ бог, че е пристъпил клетвата си, като е разпространил информация извън рамките на своята клетка. Обвинява се този мъж, свещеник на Финеас, обрекъл се да служи на справедливия и всемогъщ бог, че ненужно е сеел съмнение относно светостта на този Съвет.

Окованият мъж започна да хлипа. Сълзите се търкаляха тихо и мокреха превръзката на очите му. След малко започна да кашля и да се дави и скоро пристъпът на разкажание запуши носа и гърлото му. Сега единствено звуците на мъчителното му хълцане изпълваха помещението.

— Имаш ли да кажеш нещо в своя защита? — попита водачът. Само охраната и обвиненият стояха прави, останалите седяха в креслата си.

Безпомощният затворник се размърда, опитвайки се да поеме дъх, но после въздъхна примирено и заговори:

— Само казах на жена си, че ще отсъствам от града, и да гледа телевизия, ако се тревожи за мен, за да разбере, че служа на божията воля — рече той. — Какво е престъплението ми? Тя е бременна в осмия месец и беше уплашена. Просто исках да я успокоя.

— Въпроси от Съвета? — попита водачът.

— Ти си казал на съпругата си, а тя е казала на други — намеси се ръководителят на операциите. — Какво ще стане, ако ни е издала на всички в квартала?

— Не е. Не би могла. Никога.

— Така си мислехме и за теб — рече водачът. Докато говореше с обвиняемия, гласът му се променяше — от спокойно властен до обвинително съскащ. Беше глас, от който дори и в ясен ден можеше да те полазят тръпки по гърба. — В неделя загубихме някои от най-добрите си мъже в джунглите на Индонезия. Защо да смятаме, че това няма нищо с общо с голямата ти уста?

Мъжът започна да трепери. Люлееше се като лист.

— Моля ви — заекваше той, — ще имам бебе. Съпругата ми...

— Неволно или по небрежност, ти си ни предал — каза водачът. — Мотивите всъщност нямат никакво значение, нали?

Водачът кимна и охраната реагира незабавно. Те знаеха, че бог е единствената истинска сила, но мечът на възмездието беше в ръцете на водача.

Без повече обсъждане охраната измъкна петнайсет сантиметров боен нож „Ганто“, постави върха му до дясното ухо на вече осъдения мъж и с едно-единствено въртеливо движение прокара острия като бръснач нож под брадата на жертвата.

Смъртта настъпи моментално. Имаше изненадващо малко кръв.

— С това завършва нашият конклав^[1] — рече водачът. — Изгорете го в екарисажа за животните.

Един от мъжете стана и се отправи към вратата. Други трима повдигнаха мъртвото тяло. Водачът изчака всички да излязат и също мина в коридора. Спря в началото на бетонна стълба и свали качулката си.

— Благодаря ти, Господи, че запази нашия Кейлъб — отправи молитва водачът със силния си тексаски акцент.

От прозорчето горе струеше слаба лунна светлина, осветяваща могъщите му рамене. Съобщенията от другия край на света му бяха разкрили, че синът му е оцелял в джунглата на Индонезия, след като е бил тежко ранен, и скоро ще се завърне, за да се захване отново с мисията.

Над него настойчиво иззвъня камбанка — сигналът за вечеря.

Полковник Бък Елис сгъна робата си под мишница и заизкачва стълбището. Тук, в „Хоумстед“, работата никога не свършваше и той беше много гладен.

— Татко! Татко! Татко!

Джеръми най-после се бе върнал у дома си в Стафорд, Вирджиния, при знаменцата, балоните и горещите прегръдки. Повече от три дни не беше спал, не си беше взимал душ и не се беше бръснал, но това нямаше никакво значение за трите малки деца, които го чакаха на входната врата.

— Къде ми е подаръкът? — петгодишният Кристофър беше нетърпелив. Всеки път, когато баща му се връщаше от мисия, му носеше по нещо. А и този път бе отсъствал повече от два месеца. — Искам нещо голямо!

Мади, най-голямата, го прегръщаше здраво, а Джеръми се мъчеше да прегърне наведнъж и тримата. Всяко от децата беше пораснало, докато бе отсъствал. Мади беше загубила още едно зъбче, а двете момчета бяха грижливо подстригани.

— По-полека, деца — каза Каролайн, която стоеше извън кълбото от прегръдки. — За бога, дайте на баща си възможност да диша, ще го задушите.

Джеръми погледна към нея с усмивка. Макар че не бе преставал да мисли за близките си, завръщането го изпълни с чувство на загуба и празнота. Не че новата среща със семейството му не го развълнува. Но това бе и преминаване от света на насилието в света на пълната невинност.

— Здравсти, мила — рече Джеръми. Той протегна ръка и придърпа жена си по-близо, за да я целуне. Тя се притисна към него и го прегърна.

— Господи, мислех, че пътуваш с онзи самолет — каза тя, така че децата да не я чуят. — Бях толкова уплашена. Какъв ужас.

Каролайн се бореше със сълзите.

— Сигурно още не ми е дошло времето — отвърна Джеръми шеговито. Целуна я по челото и я притисна още веднъж. Можеше да бъде както на летище „Дълес“, така и на националното летище „Рейгън“. Толкова пъти беше летял и през двете.

— Липсваше ми — каза Каролайн. Откакто се бяха преместили тук, тя многократно бе повтаряла тези думи и сега те й звучаха някак изкуствено.

— Знам, бебчо. Ти също.

Останаха така една дълга минута. Петимата Уолърови, сплели ръце на прага на типовата двуетажна къща в предградието на Стафорд — „Хамптън Оукс“. Макар че живееха тук повече от година, мястото все още се струваше странно и чуждо на Джеръми. Нещо като хотелската стая в Банкок, която бе напуснал преди няколко дни.

— Добре, добре, добре — каза той най-накрая, освободи се от колективната прегръдка и всички влязоха в просторното антре. — Хайде, да не замръзнете.

През последната седмица времето беше необикновено студено за Окръг Колумбия. Още по-трудно то се възприемаше от човека, прекарал предната седмица в джунглите на Югоизточна Азия.

— Какво ни донесе, тате? — попита Мади. Тя и двете момчета влачеха военната торба на Джеръми по пода и дърпаха дебелия ѝ пластмасов цип.

— Ей, деца! — викна малко по-високо Каролайн. — Казах ви да се успокоите. Дайте на татко си възможност да се отпусне за минута, преди да почнете да ровите в нещата му.

Каролайн се опита да се усмихне на съпруга си — познаваше емоционалните му сривове. Понякога избухваше и от най-малки неща — играчки, разхвърляни из къщата, преместени мебели или ядене, което не харесваше за вечеря. Пренастройването не беше никак лесно и за двамата.

— Децата са ти направили торта и сладолед — каза тя предпазливо.

— Наистина ли? — усмихна се Джеръми и помогна на децата да отворят торбата му. — Но преди да отворим подаръците, искам още нещо...

Мади и Кристофър се ухилиха широко.

— Да призовем силата ли... — изсмя се малката.

— Хайде, татко? — отвори широко очи Кристофър. Знаеха какво предстоеше.

— Пригответе се да призовем силата! — викна Джеръми и усмихнат разтвори широко ръце. — Силов суплекс!

С тези думи той направи познатото движение, сграбчи всичките деца в мечешка прегръдка и ги завъртя около себе си. Стаята се изпълни със смях, писъци и звучни целувки.

— Нападение, напред! — викна Мади, като остана встрани, за да види своя подарък. — Кристофър нокаутирай го с прегръдка — викна тя.

Джеръми позволи на малкото момче да приложи хватката си и се търколи, преструвайки се, че губи съзнание. Децата наскочаха и започнаха да разопаковат подаръците си.

— Занесете тези неща в съседната стая, деца — нареди Каролайн и те помъкнаха разпокъсаните пакети. Тя се вгледа в съпруга си, все още лежащ на пода и се зачуди какви ли ужаси бе преживял този път. Косата му беше пораснала и бе загубила блясъка си: не го беше виждала така от години. Тъмносини кръгове обграждаха иначе искрящите му сини очи, а бузите му бяха покрити с тъмна четина.

— Винаги се обърквам в тази суматоха — каза той, щом децата излязоха. — Е, почти винаги.

Джеръми бръкна в торбата си и извади нейния подарък.

— Леле! — възкликна тя. Може би този път завръщането щеше да бъде различно.

Джеръми наблюдаваше лицето ѝ, докато тя разопаковаше подаръка, но виждаше само пламъците от джунглата. Дори през заслепяващите мълнии на гранатите „Термит“ виждаше горящи в колибите мъже. Проливният дъжд постепенно бе измил локвите пролята кръв.

— Красива е — рече Каролайн, постави на китката си гривната от топчета оловен кристал и я заразглежда доволна.

— Харесваш ли я? Правили са я местни хора от племето в...

Джеръми спря. Като че ли внезапно кръговете под очите му станаха по-тъмни. Тази мисия, както и повечето други, беше секретна. Нямаше места, нямаше дати. Дори и за жена му.

— Радвам се, че я харесваш.

Той се опита отново да пропъди болезнените картини от съзнанието си: падащите американци и Французина, който ги разстрелваше. Видя и оцелелия, когото наричаха Кейлъб — как тичаше през поляната, минавайки точно пред мерника му, за да изчезне в джунглата.

— Копеле — измърмори Джеръми, забравяйки, че джунглата е вече в миналото. Каролайн стоеше пред него безпомощна срещу гласовете, които звучаха само в главата му.

— Добре ли си? — Убийствата бяха променили този мъж и го бяха откъснали от нея.

— Аха — кимна Джеръми и стана от пода. — Просто съм уморен. Не съм спал повече от...

И тогава телефонът иззвъня. Каролайн се обърна, но не посмя да вдигне слушалката. И двамата знаеха кой се обажда.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита президентът. Той нахлу в Ситуационната зала, където вицепрезидентът вече бе поел командването. Неонове часовници показваха времето в различни краища на света. Големи монитори по стените предаваха новини, извънредни емисии и спешни служебни съобщения. Звъняха телефони. Тракаха клавиатури. Дочуваха се различни гласове.

— Три свалени самолета, и всичките от чуждестранни компании — обади се Бийчъм, която в същото време говореше по телефона, придържайки слушалката с рамо. Дори и някой да смяташе, че е странно вицепрезидентът да се занимава с лични телефонни разговори, не би го изрекъл на глас.

— Лос Анджелис, Маями и националното летище „Рейгън“ — добави началник-смяната от Сикрет Сървис. — Въздушната асоциация е спряла вътрешните полети. Сега проверяват всички пътнически самолети за сигнали за тревога на борда.

Венабъл кимна и се огледа къде да застане.

— Със стрелба ли са свалени тези самолети? — попита той. — Възможно ли е това?

— Не знаем още откъде в Ен Би Си са намерили тази информация за стрелеца — каза неговият прессекретар. Човекът беше изненадващо спокоен на фона на хаоса в претъпканата зала. — Някоя от другите телевизионни мрежи не е съобщила подобно нещо и все още нямаме достатъчно надеждни данни от местата на катастрофите.

— Олрид! — викна президентът. От всички шефове на агенции, с които се бе срещал през последните три седмици, директорът на ФБР му изглеждаше най-способен.

— Сър? — отвърна Олрид и веднага дойде от фоайето, където се бе срещнал с куриер на една от специалните агенции за борба с тероризма.

— Мислех, че сте поставили тези хора под наблюдение. Как, по дяволите, е възможно да губим самолети из цялата страна? Не мога да разбера как става това, проклет да съм!

Олрид погледна за миг един служебен доклад, който държеше в ръка, и поклати глава.

— Работим по документацията, с която разполагаме, г-н президент. Тези неща изискват време. Нашето наблюдение не е показало нищо, което да ни позволи...

— Дейвид! — прекъсна го вицепрезидентът, тя все още беше със слушалката в ръка. — Мисля, че можем да потвърдим съобщението на Ен Би Си. На телефона е полицейски началник от Окръг Колумбия. Казва, че имат заподозрян.

В залата настъпи тишина.

— Индонезиец. Двайсет и седем годишен. Работел тук със студентска виза — Бийчъм замълча, за да чуе още сведения.

— Открили са го на покрива на една сграда в Александрия. Имал пушка.

— Е, и къде е той сега? — попита президентът, гледайки свирепо към Олрид. Притесненият шеф на ФБР само повдигна рамене.

Бийчъм повтори въпроса на президента по телефона и зачака отговор.

— В окръжната болница — каза тя най-накрая. — В моргата. Намерили са го мъртъв.

В рамките на един час след първата самолетна катастрофа към специалистите, координиращи кризисната ситуация; започнаха да се стичат достоверни съобщения за доказателства и следи.

Оперативният стратегически информационен център на ФБР — свръхмодерен команден пост на петия етаж в сградата „Хувър“ — служеше като щаб за всички местни, щатски и федерални служби, занимаващи се с нападенията. Центърът по контра тероризъм на ЦРУ, разположен на третия етаж в новата главна квартира в Ленгли, се занимаваше с всички чуждестранни данни и съобщения, а Съвместният център срещу терористични заплахи в Бетезда, Мериленд, служеше като събирателно звено на хиляди отделни разузнавателни и полицейски единици.

Отряди за бързо реагиране, експерти по взривовете, специалисти по обработка на веществени доказателства, екипи за спешна

медицинска помощ, болнични служители и доброволци от „Червения кръст“ кръстосваха в ураган от мигащи светлини, сирени и свистящи гуми. Хора от Националното управление по безопасност на транспорта се отправяха към местата на катастрофиралите по всички възможни начини. Отгоре, над всички, в пустото небе над Западна Вирджиния кръжеше с един специално пригоден „Боинг 737“, наречен „Гейткийпър“, Вътрешният екип за спешна помощ, в очакване да му наредят къде да кацне.

Нищо от това не засягаше Джеръми Уолър.

Когато пристигна в помещенията на Отряда за освобождаване на заложници, разположен в един ъгъл на Академията на ФБР в морската военна база Куонтико, се обсъждаше един интересен факт: бяха разкрити трима мъже във връзка със самолетните катастрофи. И тримата бяха мюсюлмани; и тримата бяха открити близо до далекобойни, мощни карабини „Барет“ 50-ти калибър. Но само един от тях все още беше жив.

— Здравсти, приятел, кога се върна? — Фриц Лотшпайх видя Джеръми още на паркинга, който представляваше пълна бъркотия от коли, снежни преспи и тичащи хора.

— Преди около час — рече Джеръми и го потупа приятелски по рамото. — Напуснах страната само за няколко седмици и виж какво става.

Лотшпайх се засмя, издавайки нещо подобно на цвилене, и извади пропуска си за портала. Вътре в едноетажната постройка, прилична на завод, кипеше трескава дейност.

— Всички ръководители на екипи в класната стая — каза Били Лутър, сграбчвайки Джеръми, преди още външната врата да се затвори зад него. — Защо винаги изглеждаш така лайнарски, когато се домъкваш у дома?

Джеръми се ухили и последва Били в стаята за инструкции. Не за първи път чуваше подобни коментари.

— Уолър, радвам се, че се справи със задачата — каза мъжът, застанал пред стаята. Лес Мейсън ръководеше планирането на отделните мисии вече три години. Като бивш водач на екип, той бе участвал в повече мисии от когото и да било.

— Малко бях зает, шефе — усмихна се Джеръми. — Липсвах ли ти?

Командирът по планирането направи физиономия, наподобяваща усмивка. В това помещение различните чинове почти не важаха. Във времена като тези всичко се свеждаше до необходимостта да се изпълни задачата.

— И така, с какво разполагаме? — запита Мейсън, обръщайки се към разузнавача на екип „С-2“. Бившият участник в нападателни групи бе назначен на тази длъжност, след като се бе възстановил от тежка огнестрелна рана, която бе получил в Кабул, Афганистан.

— Какво имаме ли, шефе? — повтори „С-2“. — Ами, според главната квартира този път са ни хванали на тясно.

— Не съм те питал искаш ли адвокат! Питам те за проклетото ти име!

ПРАС!

Ашар ал Баяд се свлече от удара. Главата му се отметна назад, после клюмна на гърдите. Той отчаяно се опитваше да дойде на себе си.

— А-аз съм американски г-гражданин — едва успя да изрече той. Вече не усещаше пръстите и ходилата си. Когато говореше, от устата му течеше лига. — Не съм направил нищо лошо.

Първоначалната му убеденост вече го беше напуснала. Думите му нямаха никакво значение. Каквото и да говореше, тези хора не му вярваха.

— Дайте още вода — изрече един глас. Пленникът се закашля под силната ледена струя.

Баяд заклати глава напред-назад, като се опитваше да диша, но отслабналите му дробове се свиваха конвулсивно. Различни по големина изгаряния покриваха голяма част от голото му тяло и боляха непоносимо.

— Какво следва? — запита друг глас. Никой от тези мъже не се бе представил. Никой не носеше табелка с името си и не му бе чел правата. Въобще не беше като по телевизията.

— Къде е „Ансар инш Аллах“? Какво планирате след това?

Спряха водата, за да може да отговори, но той не го стори. Какво можеше да каже? Опитваше се да спре трокането на зъбите си. По това

време в Лос Анджелис е доста топло, помисли си той. Сигурно го бяха вкарали в някакъв промишлен хладилник.

— Чуй ме добре, шибаняк такъв — рече първият мъж, — ще ни кажеш всичко, което искаме да знаем. Рано или късно ще се разприказваш, повярвай.

— Ааааахххх! — викна Баяд, опитвайки се да изхвърли целия този кошмар от разума си. Трябваше да е лош сън. Но дали щеше да се събуди?

— Не знам нищо! — провикна се отново той. Гласът му беше станал малко по-силен. Викането изглежда беше единственият начин да накара гласните си струни да работят. — Вършех си работата, както всеки ден, и онзи мъж ме поведе под дулото на пистолета си. Държа ме в онзи бус, а после колата избухна и ме изгори. Аз съм жертва. Не съм направил нищо лошо. Аз съм натурализиран гражданин, заклет от Джордж У. Буш. Обичам Съединените щати.

Това беше истината. Но защо не му вярваха?

— Да ти го начукам, хръбльо — каза единият от мъжете. — Заслужи си го и ще си го получиш.

След тези думи спряха боя и излязоха. Баяд остана на стола — уплашен, гладен и премръзнал.

„Какво ще си помислят вкъщи? — почуди се той. — Сигурно много се безпокоят за мен.“

Главата му клюмна. Помещението миришеше на урина и плесен.

„Господ е добър — успокои той сам себе си. — Господ е справедлив и могъщ. Аллах Акбар.“

Президентът Дейвид Венабъл беше идвал тук само няколко пъти, но вече мразеше Оперативната зала. Целият този шум, неспирният поток информация — мразеше всичко, което засилваше клаустрофобията му; мразеше и начина, по който всички гледаха към него и очакваха отговори.

Отговори? Та той още не беше получил никакви що-годе смислени въпроси!

— Ще карам направо — рече той. Най-тесният кръг от неговите сътрудници го следваше по стълбите към Овалния кабинет. Кръгът

растеше и се смаляваше през последните двайсет и четири часа в зависимост от напрежението, но ядрото му вече бе ясно очертано.

— Намерихме ислямски фундаменталисти и на трите места, така ли? Двама от тях вече са били мъртви, когато сме ги открили, но третият е все още жив. Така ли е?

— Точно така — съгласи се Олрид. — Той е дребен мохамедански духовник. Има лоши изгаряния — явно бомбата, която е смятал да постави, е избухнала предварително. В момента го разпитват.

Всички обкръжиха президента — директорът на ФБР, Хавлок, Чейз, Бийчъм и новият прессекретар — лъскава бивша репортерка от Си Ен Ен на име Ноа Ингъл.

— Двамата бяха открити до 50-калиброви полуавтоматични пушки „Барет“ — продължи Олрид. — Казаха ми, че тези оръжия са способни да пробият челните стъкла на „Боинг 747“, за които досега се предполагаше, че са достатъчно здрави. Само специалист в областта би могъл да знае това.

— Как, по дяволите, са успели да стрелят по нещо, което се движи с шестстотин километра в час? — попита Венабъл.

Крачеше решително, но постепенно забави темпото. Според Бийчъм той все повече заприличваше на неуморна акула. Изглеждаше внушително и много решително, но само докато е на крак. Ако спреше да се движи, сигурно щеше да припадне.

— Самолетите летят със значително по-малка скорост, когато приближават пистата — обади се Хавлок, който имаше разрешително за пилотиране на малък частен самолет повече от двайсет години.

Олрид заговори отново:

— Избрали са сгради на такива места, над които самолетите е трябвало да минат, за да се насочат към пистите за кацане — обясни той. — Това им е дало възможност за пряк насрещен изстрел. Хората от Отряда за освобождаване на заложници казват, че това не би затруднило опитен стрелец.

Венабъл влезе в Овалния кабинет и другите го последваха. Работниците бяха подредили кресла и канапета и сега се бореха с един орган с електрически помпи, за който президентът беше настоявал да се пренесе тук от губернаторската му резиденция в Кънектикът. Венабъл беше прекарал безброй минути на размисъл пред двуредната

клавиатура и смяташе, че старинният музикален инструмент ще му е нужен и в новия кабинет.

— Внимателно, внимателно — изляя той на работниците. — Това е хармониум марка „Истей“ от 1890 година, който прабаба ми е купила чисто нов в Братлборо, Върмонт.

Президентът се приближи и набра един-два акорда, но се опомни и се обърна към своя щаб.

— Стара семейна реликва.

— Трябва да обсъдим хода на действията си — започна началникът на кабинета, след като работниците напуснаха помещението.

— Какво! Трябва да поставим охрана на всяка сграда ли? — рече Венабъл и тръгна към катедрата си. — Искам да кажа, че има още много неща, които могат да бъдат направени в едно свободно общество. Вече сложихме охрана в самолетите. А сега, какво? Какво още бихме могли да направим?

— Прав сте, сър — каза Ноа. — Мисля, че американците разбират това. И сега те искат да знаят дали преследваме хората, извършили тези нападения. Те не се интересуват от подробностите и разните „шпионски глупости“.

Хавлок бе очевидно горд от това, че пресекретарят поде любимата му реплика.

— Кой разпитва заподозрения? — попита Венабъл.

— Хора от военното министерство — отвърна Бийчъм, надявайки се, че няма да я попитат за повече подробности. Имаше неща, които президентът не бе нужно да знае. — Държим го в качеството му на свидетел, което означава, че не можем да съобщаваме мястото му, обвиненията или дори да признаваме, че сме го заловили.

Олрид явно не споделяше изненадата на президента.

— Но защо, за бога, военните ще държат заподозрения? Не трябва ли ФБР да го разследва? — попита Венабъл.

— Засега не, сър — каза Олрид и погледна към Бийчъм за някакво указание. Президентът беше още нов — при това демократ — и не се знаеше как би реагирал на основните промени в юридическия процес, въведени от предшественика му, който бе републиканец.

— ФБР трябва да спазва законите — каза Бийчъм. Тя отиде до прозореца и се загледа в снега. Прозорците като че ли я привличаха. —

Това означава спазване на поправката „Миранда“, процедури по регистриране на задържания, изслушвания в съда, информирание на обществеността. Стандартните граждански права.

— Граждански права... — Бенабъл спря по средата на изречението. Изглежда беше разбрал какво иска да каже тя. — Е, това е война, нали така? Предполагам, че няма нужда да знам подробностите.

Липсата на бюро в кабинета изглежда притесняваше другите, които сякаш не знаеха къде точно да застанат.

Хавлок се приближи към катедрата.

— Ако ми позволите, сър — рече той, — има един въпрос, който трябва да обсъдим, преди да продължим нататък. В нашата страна се поддържа така наречената „приемственост на правителствения план“. Може би, още не сте осведомен, но... — Той изчака да види дали президентът ще го прекъсне. — ... съществуват редица правилници за кризисни периоди. Те предвиждат мекото прехвърляне на властта, ако нещо се случи... откровено казано, ако нещо се случи с вас, сър.

— Това включва ли безопасното местоположение, за което често се говори по новините? — попита Венабъл.

— Да, сър. Трябва да обсъдим преместването на вицепрезидента от района на Вашингтон — заедно с известен брой ръководни лица от Конгреса, министри от кабинета и представители на Министерството на правосъдието. Разбира се, те ще поддържат активна връзка с Белия дом, но ще бъдат защитени от бъдещи атаки.

— Правилно — съгласи се президентът. Погледна въпросително Бийчъм и попита: — Кога?

— Колкото се може по-скоро — Хавлок се обърна към вицепрезидента, като че ли нейният опит по тези въпроси можеше да подсили авторитета му.

— Мястото ми е тук — рече тя. — И аз трябва да остана тук.

— Защо? — учуди се Венабъл. В крайна сметка той беше президент; тя беше нещо като застрахователна полица.

— Дейвид, ще говоря откровено — изглеждаше уверена, почти снизходителна. — В този момент сме свидетели на две от най-лошите вътрешни трагедии, които тази страна някога е изживявала, и въпреки съветите на вашия щаб не сте спал близо два дни.

Никой не я подкрепи, но тя говореше съвсем уверено.

— Аз съм ръководител на най-могъщата страна в света — отвърна Венабъл. — Главнокомандващ. Смятате ли, че бих могъл да се кача на горния етаж, да целуна съпругата си за лека нощ и да заспя спокойно?

Ироничната му усмивка повиши още повече напрежението в кабинета. Правителството беше съвсем ново и, очевидно, Белият дом бе разделен между две силни личности.

— Да — каза тя. В гласа ѝ не се долавяше съмнение. — Точно това трябва да направите. Още колко време ще издържите така? Три нощи? Четири?

Тя се обърна към другите, но те нямаха никакво намерение да се намесват.

— Вие може да сте президент, Дейвид, но сте само човек. Не забравяйте това.

Венабъл я погледна с безизразно лице. Трябваше да покаже твърдост и да попречи на Бийчъм да се представя като негов безценен партньор.

— Повикайте хеликоптер за вицепрезидента — нареди лаконично той. — Тя трябва да замине за безопасно място, колкото е възможно по-скоро. Очевидно протоколът за приемствеността на властта го изисква.

[1] Събрание на висши духовници в католическата църква (лат.).
— Б.пр. ↑

5.

Вторник, 15 февруари

02:33 по Гринуич

Албъмърл Билдинг, Ню Йорк

На практика целият седемнайсети етаж в централната сграда на „Бордърс Атлантик“ беше отделен за специалистите по сигурността. Съществуването на фирмата зависеше изцяло от високите технологии — от сателитните контакти, до компютърните връзки и разработването на нови продукти — и затова не беше чудно, че всички — от конкурентни компании до чужди правителства, се опитваха да проникнат в тайните ѝ. Именно затова седемнайсетият етаж бе превърнат в нейната вътрешна крепост.

— Значи става въпрос за алгоритмите? — попита Сирад. Тя стоеше до Рави, с който се бе опознала добре през последните дванайсет часа. — Това ли е най-уязвимото ни място?

— Така мисли Дитер, но всъщност той не разбира проблема — отвърна Рави. Макар че имаше достъп до едни от най-мощните и съвършени компютърни устройства в света, дребният мъж, роден в Ню Делхи, все още използваше една старомодна черна дъска.

— Това е реалният проблем — започна той и показа нарисуваните на черната дъска два квадрата и кръг, в които според Сирад имаше нещо като равноностранен триъгълник. — Създаването на кодове е теоретично прост въпрос. „Бордърс Атлантик“ се стреми да предава информация от един клетъчен телефон на друг. — Той посочи един от квадратите, стараяйки се да онагледя мисълта си. — Тази информация се предава с помощта на ултракъси вълни, разпространяващи се по определен начин. Поради факта че земята е кръгла, и заради физически препятствия сме принудени да издигаме вълновите предаватели на високи места или кули — или както при системата „Куантис“ — да ги изнасяме в ниска орбита около земното кълбо.

Рави прокара няколко линии и стрелки, свързвайки квадратите, означаващи клетъчни телефони и кръга, символизиращ сателита, и по

този начин оформи отделните стлани на своята тебеширена комуникационна пирамида. Сирад, разбира се, смяташе цялото това встъпление за много примитивно, но не виждаше смисъл да смуцава мисловния процес на колегата си.

— Проблемът на криптографите има две страни. Първо, ултракъсвата вълна лесно може да бъде прехваната отвсякъде по време на процеса предаване/приемане — тези вълни не могат да бъдат защитени като компютърните системи. На второ място, необходими са ключове, за да се зашифрова предаването и съответно да се разшифрова приемането. Тези ключове се базират на алгоритми, които се основават на псевдослучайни числа. Всичко е математика. Както може да се измисли формула за кодиране, така може да си измисли и начин за декодирането ѝ.

— Изключително опростено обяснение — рече Сирад и скръсти ръце пред гърдите си. Защо ли Рави ѝ обясняваше всичко като на случаен посетител, след като знаеше, че тя е ръководила целия проект „Куантис“.

— Е, да, разбира се.

Той изтри дъската и започна бързо да пише в горния ляв ъгъл. Букви. Числа. Гръцки символи. Тебеширът чукаше и скърцаше върху зацапаната повърхност с такава скорост и сила, че Сирад отстъпи малко назад, за да избегне хвърчащите парченца.

— Без да се спираме много на особеностите на цялата система — каза той, — нека разгледаме първо нашия генератор на случайни числа — душата на „Куантис“, неговата главна основа. Обикновените компютърни генератори произвеждат псевдоцифри, основаващи се на статистически случайности. Но криптографите — съставителите на шифрите — не могат да разчитат само на тях, защото лесно подлежат на копиране и затова търсят физически източници, които не могат да се предвидят, като например скрити интервали в уредите, статистики при употреба — да речем, паузите между тракането по клавишите на хиляди различни компютърни клавиатури.

Рави говореше на съвсем разбираем език, но същевременно пишеше на съвсем друг. Когато допускаше грешки, забърсваше с длан написаното и продължаваше отново отгоре върху посивялата от тебешира повърхност.

— Този шум се отделя посредством това, което наричаме „режекторна функция“. Използва се, за да подсили взаимовръзките в криптографската схема. Да си припомним, че главната цел е да се осигури непредсказуемост — кодът трябва да бъде непроницаем за всяко външно наблюдение. Защото не искате някой нежелан посетител да разбере ключовия ви алгоритъм. Доскоро това означаваше най-малкото сто двайсет и осем бита истинска ентропия. За да се постигне това, в числовите генератори се изграждаха много големи бази информация и данните се прекарваха през режекторната функция, за да се защити съдържанието на тези бази. Когато се нуждаете от още битове, просто добавяте нови количества данни в базите, използвайки, разбира се, случаен код за поддържане на взаимовръзките.

Сирад кимна с глава. Разбира се, помисли си тя.

— Добре. Сега... — тебеширът на Рави започна направо да подскача — генерирането на случайни числа обикновено е най-следената и най-слабата част на системата. Нашите математици направиха пробив в числовото генериране. Ние не разчитаме на старите системи, защото открихме съвсем нов начин за генериране на случайности. Това е голям пробив — нещо, което би ни спечелило Нобелова награда за математика или физика, ако можехме да го публикуваме в специализираните научни издания. Но ние, разбира се, не можем.

— Това ли е прочутият „ъглов камък на Нгуен“, за който съм чувала? — попита Сирад. Знаеше, че се говори много за това, но тя никога не се бе заслушвала в подробностите. Всичко, което знаеше, бе, че „Бордърс Атлантик“ бяха наели двайсет и две годишен математик на име Хун Ил Нгуен от Националната агенция за сигурност, който бе син на вьетнамски имигранти и първо поколение американец. Истинско дете — чудо. Очевидно беше направил нещо изключително.

— Не — каза Рави. Той беше свършил последните три парчета тебешир и стоеше полуобърнат към черната дъска. — *Това е „ъгловият камък на Нгуен“.*

Той посочи написаното и се ухили с детска усмивка.

— И какво по-точно означава това? — попита Сирад. Беше учила навремето теоретична математика в университета, но не разбираше почти нищо от разкривените йероглифи на Рави.

— Това означава пари; повече от трийсет милиарда приход само тази година — отвърна той, скръствайки ръце. — Това означава сигурност, власт, красота, основна промяна в начина, по които се отнасяме към физическото пространство. Но за повечето хора, разбира се, не означава нищо повече от няколко бели драсканици върху мръсната черна дъска.

— Развесели ме — рече Сирад. — Страхувам се, че нямаме време за метафори.

— Да, наистина — Рави се върна към деловия тон. — Има два основни начина за съставяне на кодово писмо — с таен ключ, или *симетричен*, и с явен ключ, или *асиметричен*. Симетричните кодове използват един и същ код за шифроване и разшифроване, докато асиметричните използват два различни кода. „Куантис“ разчита на съчетание от двата вида. Изпращаме информацията до спътника симетрично, а той я препраща към приемника асиметрично. Тази част е ясна, нали?

Сирад отново кимна. „Бордърс Атлантик“ притежаваха всички спътници в своята система, което им позволяваше да разполагат с добре установени шифрови техники. Системата на компанията беше много бърза и добре съчетана с новия процес за генериране на случайни числа, въведен от „Бордърс Атлантик“, и беше изключително надеждна.

— „Ъгловият камък на Нгуен“ се отнася за втория етап на пренасянето на данни — от спътника до приемника. Проблемите ни винаги са се свеждали до проверяващите автентичността кодове за индивидуалните абонати: така наречените „кодovi протоколи“. Ако интегрирахме кодовете във всеки един от телефоните „Куантис“, някой би могъл да разшифрова по обратния път цялата ни технология и да я клонира. Това не можем да си позволим, нали така?

Сирад отново кимна утвърдително и си погледна часовника.

— Трябва да се размърдаме, Рави — каза тя.

— Криptosистемите с явен ключ — вторият етап от потока данни на „Куантис“ винаги е бил изправен пред известна уязвимост по отношение на това, което наричаме „твърди проблеми“. Те са няколко, но Нгуен реши най-съществените...

— Така ли? — Сирад почти бе загубила нишката на сложното обяснение, въпреки трескавото му ръкомахане по цялата тебеширената

формула.

— „Ъгловият камък на Нгуен“ формира основата на „Куантис“ — продължи неуморно Рави. — Той намери решение на един от най-важните проблеми в математиката. И сега само ние разполагаме с това решение. Това не е крайъгълният камък на някоя академична формула. Това е основата на цял нов свят.

Поделенията на ООЗ се движеха с ефикасността на добре смазан механизъм. Докато дежурната част — било „жълта“ или „синя“, в зависимост от смяната — се грижеше за личната екипировка и доставките за спешни акции, тренировъчната секция се стараеше да приведе отделните подразделения в готовност. Всичко — от бобени консерви до патрони — се товареше в закрити камиони за незабавна доставка до транспортния самолет „С-17“, чакащ на военновъздушната база „Ендрюс“ на седемдесет километра на север. ООЗ се гордееха, че се справят с всичко сами, и затова необходимите продукти за поддържането на петдесет оперативни бойци и двайсет и пет души поддържащ персонал пътуваха заедно с тях. Тировете и камионите с открити каросерии бяха пълни с оръжия, амуниции, медицинска екипировка, свързочни апаратури, бронезилетки, оборудване за хеликоптери и лични торби.

По стечение на обстоятелствата Джеръми и групата снайперисти днес бяха в дежурната секция. Той и останалите шестима от екипа му бързо напъхваха в раниците си двудневните си дажби храна, уреди за нощно виждане и за оптично наблюдение, амуниции, връхни дрехи, кодирани радиостанции и допълнителни батерии.

— Трийсет кила леко преносим товар — често се шегуваха момчетата. Джеръми беше чел някъде, че спартанците носили точно такава тежест по време на битката при Термопилите. Войните винаги се нагърбваха с големи тежести, независимо дали това са щитове и мечове или модерни карабини и инфрачервени бинокли за нощно виждане.

— Да поемаме! — викна Джеръми и останалите от групата се втурнаха към колите. Като водач на екипа, той понякога беше нещо средно между специален агент и пряк командир. ООЗ имаше свои

собствени правила и тази полувоенна отговорност не съществуваше никъде другаде, освен във ФБР.

— Получихте ли вече заповедта? — попита неговият приятел и бивш партньор Лотшпайх на излизане от гаража, преди да поемат в заслепяващия сняг. Бяха минали заедно подбора, общата военна подготовка и школата на Морския корпус за разузнавачи — снайперисти. Джеръми смяташе Фриц за един от най-близките си приятели.

— Служебно ли да ти отговоря, или не? — попита Джеръми. Носеше камуфлажни панталони и яке с качулка над плътна блуза, но въпреки всичко усещаше пронизващия вятър.

— Лайнната истина... — последната част от фразата на Лотшпайх потъна в свирепия вой на вятъра. Той бе стъпил отстрани на свързочния бус, който допреди малко беше скрит под големия метален навес.

— Арестувахме един от стрелците. Военните го разпитват, но ЦРУ имат данни от някакъв източник, че това е само част от по-голям заговор, целящ да свали правителството.

— Мамка му... — останалата част от изречението на Лотшпайх се загуби в снежния вихър.

— Екипът ни се премества в един хангар по-нагоре, до „Ендрюс“, но аз не виждам, по дяволите, как ще стане това — рече Джеръми. Студеният вятър му помагаше да прочисти пламналия си мозък. — Няма как да ни превозят по въздуха в това временце.

— Готови до ново нареждане — нали това ни е мотото? — викна Лотшпайх. Не знаеше какво друго може да каже в този момент. Тяхната работа беше да се занимават с тероризма, но петдесет мъже, загубени в снежната буря, беше твърде плачевен отговор на това, което Джеръми току-що бе споменал, че ги очаква.

— Ти ли ще караш, или аз? — попита Джеръми.

— Карай ти — каза Лотшпайх. — И без това постоянно се оплакваш от моето шофиране.

— Уолър! — извика глас зад тях. Джеръми се обърна към началника си, Били Лудър, който тичаше през паркинга по риза.

— Ей, майка ти не ти ли е казвала... — започна Лотшпайх, но Били го прекъсна рязко.

— Току-що ни съобщиха от СОГ, че в един склад в Анакостия са засекали вероятна терористична група и я държат под наблюдение — викна той през бурята.

Джеръми веднага схвана за какво става дума. Ако вашингтонският щаб на Специалната оперативна група (СОГ) беше проследил терористичната група до леговището ѝ, ООЗ трябваше да свърши останалата работа.

— Смятат, че тези задници готвят друг атентат с АНФО^[1] — каза Били. — Нашата задача е да затворим периметъра, така че никой да не може да влиза или излиза. Извеждай хората си и тръгвайте, по пътя ще получим допълнителна информация.

Били забърза обратно.

— И стойте на безопасно разстояние — викна той през рамо.

— Това лайно може да изрови голяма дупка.

— АНФО — повтори Лотшпайх, отвори задната врата на един покрит със сняг шевролет „Събърбън“ и хвърли вътре раницата си. — Не ми се струва много вероятно. Който може да свали три самолета, едва ли ще си прави адска бомба от тор и нафта, нали?

— И аз мисля така — рече Джеръми, като метна и своя багаж след този на Фриц. — От това, което чух на срещата на ръководителите на екипи, става дума за далеч по-сложна организация, а не за няколко типа, които си играят с домашно приготвени бомби в Анакостия.

Джеръми се качи в джипа и запали двигателя. Без някаква особена причина в момента беше способен да мисли единствено за малката пъстроцветна пеперуда в джунглата.

Графиум милон, беше казала редник Джейн, преди всичко да отиде по дяволите. Странно беше, че споменът за нещо толкова красиво го караше да настръхва.

Джордън Мичъл рядко пътуваше за срещи, но това беше едно от изключенията. Преди дванайсет ГОДИНИ, точно след падането на Берлинската стена, един любезен мъж се беше свързал с него по време на една конференция и го бе помолил да разменят няколко думи. Не му беше дал визитка и не му се беше представил, но успя да се появи точно в мига, когато Мичъл бе твърде уморен, за да отклони молбата

му. Десет минути по-късно двамата разговаряха в апартамента на Мичъл и след седмица станаха партньори.

Хох беше точно такъв, какъвто Мичъл смяташе, че би трябвало да е един истински мъж. Беше пестелив на думи — черта, която Мичъл винаги бе ценял и изисквал от своите собствени служители. Най-интересното обаче беше, че Хох му разказа за новата програма, разработена от ЦРУ, за внедряване на млади оперативни работници в средите на американския бизнес. Тази програма беше продукт на Оперативната дирекция — онази част от Фирмата^[2], която се занимаваше с не дотам чистоплътните задачи. Програмата беше толкова секретна, че Хох я представи на Мичъл с въпрос, който той никога нямаше да забрави.

— Толкова обичам страната си, че съм готов да умра за нея, г-н Мичъл. Но дали и вие я обичате толкова, че да можете да опазите една тайна?

Беше перфектно забиване. Мичъл се почувства задължен да слуша и да чуе това, което тази иначе напълно незабележима личност щеше да му каже. Възприе го като дълг.

Хох започна с това, че представлява държавна агенция, която събира разузнавателни данни за други правителства, агенции и бизнесмени. Интригуващото начало бе убедило Мичъл да даде шанс на непознатия, но това, което наистина го плени, беше онази част от разговора, която се отнасяше до парите.

— Стигнахме до извода, че войната срещу тероризма е само заради пари — беше казал онзи, обяснявайки връзката между разузнаването и бизнеса. — Националната сигурност вече не е въпрос на опазване на Югоизточна Азия или Черна Африка от комунистическите орди. Проблемът е да се защитава най-здравата, най-проспериращата финансова империя в историята на света. Ако искаме да поддържаме свободите, позволяващи на хора като вас да сбъдват мечтите си, ще трябва да възприемем едно съвсем ново отношение по въпроса за националната сигурност. Успехът ни като световна свръхсила трябва да бъде осъзнат от лидери, които разбират стойността на долара.

Нищо друго, изречено от този мъж или от когото и да било, не би завладяло по-трескаво и пълно вниманието на Мичъл. През целия си живот той бе вярвал, че бомбите и танковете не са нищо повече от

първобитно извинение за избягване от по-сложните проблеми. Ако Съединените щати искаха да защитят себе си от чужда заплаха, трябваше да се приеме новата реалност: *resunia vincit alia* — парите побеждават всичко, казваха древните римляни.

Реалните дефицити, а не военните действия или заплахата от взаимно гарантирано унищожение бяха спечелили Студената война. Роналд Рейгън бе осакатил Съветския съюз, като го бе докарал до банкрут. Войната срещу тероризма щеше да бъде спечелена по същия начин.

Мичъл бе стигнал толкова далеч в тази си убеденост, че бе склонен да включи специална глава по тази тема в новата си книга, засягаща възможността от зловещи опасности при изкупуването на американски фирми от чуждестранни лица. Когато „Даймлер Бенц“ закупи „Крайслер“, той написа, че продаденото е не просто шепа монтажни линии, метални листове и декорации за купето на колата, а едно огромно парче от Америка. Така „Даймлер Бенц“ печелеха достъп до трудови договори, изследователски и развойни тайни, списъци на персонала и на практика до всяка секретна програма, по която някога бе работила фирмата „Крайслер“.

Фирмените настъпления срещу компании като „Форд“, „Вайаком“ и „Дженеръл Електрик“ заплашваха да променят глобалното равновесие на силите много повече, отколкото всички бомби в Иран, Ирак и Северна Корея, взети заедно. Новата сенчеста война се водеше с един нов тип войник — въоръжен с писалка и компютър „Блекбъри“. Оръжията и бомбите бяха само тънка завеса за наивниците, зяпащи кабеларките.

— Здравейте, г-н Хох — каза Мичъл. Бе се съгласил да се срещне със загадъчния си партньор в малко кафене, наречено „Дванайсетте стола“. Всъщност това беше една просторна стая с еспreso бар. В дъното разговаряха две жени. Един мъж с ролкови кьнки изскочи от вратата, балансирайки между чаша капучино и два сбръчкани мопса.

— Радвам се да те видя, Джордън.

Бяха само двамата. Траск седеше навън в мерцедеса, а Хох идваше винаги сам.

— Аз също. Как я караш?

Никой от двамата не обичаше празното бърбрене, но помежду им се бе възцарило взаимно уважение.

— Добре съм. Кафе?

— Само вода.

Те поръчаха и седнаха до прозореца.

— Значи имаме работа, така ли? — попита Мичъл.

— Така — Хох огледа небрежно помещението, за да се увери, че никой не ги подслушва. — Джафар ал Таяр.

— Не говоря арабски. Мисля, че знаеш това.

Хох наблюдаваше лицето на Мичъл, опитвайки се да определи дали тази фраза го бе изненадала, или не.

— Това означава Джафар Пилота, или Високо летящия — някой, който контролира нещата от позицията на силата, или от влиятелно място. Разработваме един източник в нашата база в залива Гуантанамо, който ни подхвърли за операция, наречена „Джафар ал Таяр“. Както изглежда, терористична операция, но много по-тревожна.

— Какво може да бъде по-тревожно от една терористична операция? — попита Мичъл. — Особено на фона на последните събития?

— „Джафар ал Таяр“ беше операция, развита от правителството на Съединените щати — рече Хох.

Генералният директор на „Бордърс Атлантик“ дори не мигна.

— Продължавай.

— В средата на осемдесетте години Пентагонът се беше забъркал в различни налудничави схеми, наричани „асинхронна битка“. Сигурен съм, че помниш тези истории — всичко от езотеричните науки и телепатията до незабелязаното внушение и масовата хипноза. Е, един от най-разумните проекти засягаше възможността комунисти или терористи да проникнат отвътре в нашето правителство.

— Отвътре? Какво искаш да кажеш?

— Ами като спечелят изборите. ЦРУ и ФБР винаги са се оглеждали за шпиони, разбира се, но никой не е разглеждал отблизо възможността някоя чужда сила просто да внедри кандидат за общите избори.

Мичъл кимна. Америка беше свободно и открито общество. Въпреки съществуващите предразсъдъци, мъже и жени от различни етнически, религиозни и културни общности бяха достигали до високи постове.

— Интересно — рече Мичъл. Хох беше завладял изцяло вниманието му.

— За да изпробва тази възможност, АНИП — Агенцията за напредничави изследователски проекти — навремето лансира една идея. Какво, ако военните в САЩ намерят група от силно амбициозни лица, променят техните досиетата и им възложат мисия: да спечелят изборите. Това би било един таен проект — нещо, за което почти никой не би разбрал.

— И са го направили? — попита Мичъл.

— Дванайсет души — кимна Хох. — Най-добрите и най-умните, които армията можа да открие. Нареккоха го Граждански отбранителен сценарий номер четири: проект „Меджидо“. Осъществи се от Специалните сили в Четвърта психологическа оперативна група. Много малка формация. Пълна анонимност. Пълно затъмнение.

Хох отново се огледа. Никой не беше говорил за това почти двайсет години.

— Армията взе тези дванайсет души и за две години ги превърна във възможно най-добри политически кандидати. Образование, чар, школи, отлични военни биографии — всичките измислени, разбира се, с пълното съдействие на Министерството на отбраната.

— И изпратиха ли ги да участват в изборите?

— Да. Върнаха ги в родните им градове. Шерифи, кметове, щатски съветници, членове на Конгреса на САЩ: единствената им задача беше да се изкачат колкото се може по-високо в политическата система.

— И какво стана?

— Не знаем.

— Какво? — сепнато попита Мичъл. — Как така не знаете?

— На първо място, проектът беше много ограничен и данните за него постепенно потънаха. Второ, проектът беше ръководен от един полковник на име Елис, който очевидно вече е пенсионер. Проектът „Меджидо“ и всичко, което знаем за него, си е отишло заедно с този полковник, когато той е напуснал армията.

Мичъл се облегна назад и се замисли. Ако в Америка бизнесът би могъл да действа като правителство, цялата страна би банкрутирала и щеше да се озове зад решетките.

— И как така вие от ЦРУ знаете по-малко за проект „Меджидо“ от един ислямски свещен боец, затворен в базата Гуантанамо, Куба? — прошепна Мичъл.

— Не сме сигурни, че той знае нещо — вдигна рамене Хох. — Но приликите между „Джафар ал Таяр“ и нашия проект „Меджидо“ са твърде близки, за да ги пренебрегваме. Единственият начин да открием истината е да проследим този проект и да видим какво се е случило с тези дванайсет кандидати.

— Което означава, че този полковник Елис е още наоколо и знаете къде да го намерите, така ли?

— Да — кимна другият. — Проблемът е, че трябва да изберем личността, която да пратим след него, много внимателно.

Мичъл се замисли за момент. Можеше да прочете в очите на Хох, че шефът от ЦРУ вече е набелязал въпросната личност.

— Уолър ли? — попита Мичъл.

Хох допи кафето си и помоли за сметката.

— Имаме много малко време. Нашите анализатори смятат, че следващите атаки могат да започнат всеки момент.

— Но как? — попита Мичъл. — Уолър би се справил чудесно, ако го качите в някакъв самолет и го пратите в адска дупка на Третия свят, вода работи под прикритие в подобна операция е нещо съвсем друго. Ще трябва да се каже на ФБР за какво става дума и те никога няма да го освободят, без да получат сносно обяснение.

— Биха се съгласили, ако тази молба им бъде отправена от подходящия човек — рече Хох и извади от джоба си пари, за да плати сметката.

— Бийчъм.

— Да, сега е момент за спешни национални действия — каза Хох. — Смятам, че вицепрезидентът на САЩ има специални пълномощия и повече власт от теб, нали?

— Точно така, тя е по-добрият вариант — усмихна се Мичъл. — Нали затова я сложихме там.

Дейвид Рей Венабъл не беше живял достатъчно дълго в Белия дом и още не познаваше добре историята му. Във всяка стая и зала, из които се разхождаше, се пазеха неизличими следи от напрегнати за

Америка дни — Червената стая с камината, откъдето Хари Труман беше следил атомната атака над Хиросима и Нагасаки; библиотеката, в която Джон Ф. Кенеди се бе молил по време на Кубинската ракетна криза; спалнята, през чиито прозорци Линкълн бе гледал към гробището „Арлингтън“, пълнещо се с мъртъвци на една нация, нападнала сама себе си.

И сега това беше негово — този дом, тази страна, това свещено доверие. Сега той се бе настанил в Зелената стая, където диванът и две тежки кресла предлагаха относителен уют. Черното кадифено въже, препречващо пътя на туристите, още стоеше на вратата.

— Достатъчно спокойно ли ще ти е тук, Елизабет? — попита той.

Това бе единственото, което можеше да направи, след като вицепрезидентът Елизабет Бийчъм бе отказала да замине. Ако се бяха спречкали в Овалния кабинет, влиянието върху персонала му щеше да бъде опустошаващо.

— Освободи костюмарите — каза тя.

Бийчъм нямаше намерение да обижда агентите от Сикрет Сървис, които следяха всяко тяхно движение откак избухна първата бомба в Атланта, но сега положението беше друго и тя предпочиташе да са сами — а и от малка бе научена да не се разправя пред подчинени.

— Моля — рече президентът, махна към началника на смяната и допълни: — Затворете вратата отвън и ни оставете за минутка, може ли?

Агентът, ветеран от две предишни администрации, помисли за момент и се отдалечи. В крайна сметка това беше Сикрет Сървис; понякога това, което не си видял, бе също толкова важно, колкото и това, на което си бил свидетел.

— Трябвам ти тук, Дейвид — рече Бийчъм, когато останаха сами. — Не превръщай проблема в такъв, каквото не е. Ще остана в сянка. Няма да стъпя в проклетата Оперативна зала, ако това ще те направи по-щастлив, но персоналът, който си довел, е съвсем нов във Вашингтон и хората никога не са се сблъскали с нещо подобно. А аз имам опит.

Венабъл не виждаше смисъл да спори по този въпрос. Бийчъм беше работила като председател на Комисията по разузнаването към

Сената преди, по време и след атаката от 11-ти септември. Малко хора във Вашингтон имаха по-добри източници, връзки или репутация.

— Въпросът не е в това, че не ценя опита ти — изстреля президентът. — Просто трябва да защитим правителството, ако нещо се случи. Както каза Хавлок, ние ще поддържаме пълноценни връзки с... където и, по дяволите, те закарат.

— Мериленд — събщи му тя. — Наричат го „Място Седем“.

— „Място Седем“? Предполагах, че ще звучи като военен термин.

Названието като че ли разсея главнокомандващия, който бе служил известно време във Виетнам. Но скоро той отново се съсредоточи.

— Май ми дойдоха малко в повече названията, които трябваше да запомня през последните два дни.

— Не и ако поспиш малко. Дейвид, това е първото нещо, на което те учат при управление на кризи. Чувала съм го много пъти: началните събития изпълват ръководителите с адреналин и те смятат, че трябва да взимат участие във всичко. Колкото повече стоят, толкова по-трудно се откъсват. Лишаването от сън води до вземането на погрешни решения, а това води до...

— Не ме поучавай, Елизабет. Участвал съм в сражения и съм преживял не малко спешни ситуации по време на двата ми мандата като губернатор. Чувствам се добре.

— Бури и наводнения — припомни му тя. — Говорим за хиляди животи в цели шест щата. Става дума за икономиката, която ще изпадне в колапс и ще рухне, ако не...

— Достатъчно — махна с ръка той. — Разбрах какво искаш да кажеш.

— Добре, тогава нека споделя с теб едно предположение! — Бийчъм започна да разтрива основата на носа си. Вече усещаше умората и спешно се нуждаеше от сън. — Да предположим, че това е първият етап от един много по-голям терористичен заговор. Нека приемем, че разузнаването ни докладва за пряка заплаха за ключово важни инфраструктури, включително енергетиката, сухопътния транспорт, финансовите пазари... и дори Интернет.

— Предположение ли? — попита той. — Или имаш по-конкретна информация, която все още не съм видял?

— Да кажем, че има основание да смятаме, че ислямските терористи са направили вътрешни групи с участието на американци. Американци немюсюлмани. Хора като теб и мен.

— Това не е предположение, нали? — попита той. — Трябва да знам, Елизабет. Може и да не ти харесва, но все още съм ти шеф.

— Онзи арест, за който ти говорих по-рано. Залавянето на Махар в Индонезия?

Президентът кимна.

— Той не беше сам.

Сега очите му се разшириха.

— С него бяха и трима американци. Християни.

— Какво? Защо? Разпитахте ли ги?

Бийчъм направи няколко крачки към прозорците, гледащи към Пенсилвания авеню. Снегът замъгляваше всичко от другата страна на уличното платно.

— Това, което ще ти кажа, не е записано в нито един разузнавателен доклад. Не влиза в рамките на засекретената информация и всъщност не съществува реално. Ти — макар че разполагаш с цялата президентска власт — никога няма да можеш да проникнеш в механизма, който скрива тази история. Това е неофициална програма, разрешена тихомълком от предишната администрация, и действаща извън рамките на бюрокрацията.

— За какво говориш? Създали сте някаква супертайна агенция за борба с тероризма ли? — Гласът му звучеше невярващо и леко ядосано. — Не искам такива неща при моето управление, Елизабет. Казвам ти го още отсега. Всичко, което правим, трябва да е открито и достъпно за проверка от Конгреса. Няма да се застъпвам за...

— Искаш ли да знаеш за християните, или не? — Бийчъм въобще не изглеждаше впечатлена от заплахите му.

Венабъл кръстоса ръце пред гърдите си и зачака.

— ФБР свърза една саудитска благотворителна фондация, работеща в Съединените щати, с група бели расисти от Айдахо. Там са се извършвали многобройни финансови преводи, някои от които твърде значителни. Олрид казва, че според неговата Група за проследяване финансирането на терористи следите водят пряко до важни членове на саудитската кралска фамилия.

— Саудитци ли? — пое дълбоко въздух Венабъл с примирен вид. — Вече достатъчно се занимавахме с тях, нали така? Искам да кажа, че от това, което съм чел през последните няколко години, те винаги са се противопоставяли на всичко, свързано с тероризма.

— Точно така — съгласи се Бийчъм. — Саудитските магнати са инвестирали повече от билион и петстотин милиарда долара в наши финансови институции. Те са едни от най-сериозните ни съюзници в Близкия изток и имат големи общности в най-големите ни градове. И все пак разузнаването смята, че представляват критична заплаха.

— А какво ще кажеш за „Бордърс Атлантик“? — попита той. — Джордън Мичъл продаде системата „Куантис“ на саудитците, преди да я е въвел още в собствената си страна. Именно твоят комитет определи това като една от най-големите заплахи пред разузнавателната ни общност през последните десетилетия.

Изведнъж всичко започна да добива смисъл. Механизмите в неговия възпитан в Йейл мозък започнаха да работят в синхрон.

— Не знаем за никакви негови връзки по тази линия, но да, това очевидно е проблем — отвърна Бийчъм.

Би трябвало да се притеснява, че лъже президента на Съединените щати, но всъщност не беше така. Знаеше, че въпросите на националната сигурност рядко зависеха от политиците. В нейната вселена от тайни само онези с ясно съзнание за мисията и отговорността трябваше да бъдат посветени.

— Тогава сигурно са били намесени и в атентатите от 11 септември, предполагам?

— Да. Саудитците са помагали на петнайсет от деветнайсетте мъже, отвлекли самолетите, и са финансирали най-различни каузи — като се започне от „Ал Кайда“ до пропалестински групировки. Сега разполагаме със значителни доказателства, че те подкрепят един съвсем нов тип вътрешна заплаха в САЩ.

— Но защо ще работят с християнски групировки? — попита Венабъл. — Какво биха спечелили?

— Все още не знаем — излъга Бийчъм отново.

Засега му бе казала достатъчно.

— А, разбрах — кимна Венабъл и смръщи чело с леко циничен вид. — Това е твоят коз. Ти си част от тази малка група, за която нищо не знам, и трябва да стоиш тук, за да търгуваш с твоите тъмни малки

тайни. Ето защо не ти се иска да те изпратя на онова място... както и да се казваше.

— „Място Седем“ — тя се обърна към прозорците. — Това не са малки тъмни тайни, Дейвид. Те са разликата между свободата и края на Америка такава, каквата я познавам. Трябвам ти тук. Имаш нужда от мен повече, отколкото си представяш.

[1] Съкращение, обозначаващо смес от фосфатни торове и петрол, от която много често се правят самоделни взривни устройства. — Б.пр. ↑

[2] нарицателно име за ЦРУ. — Б.пр. ↑

6.

Вторник, 15 февруари

18:19 по Гринуич

Кемп Пиъри, Уилямсбърг, Вирджиния

Домът се издигаше под брястовете в края на голямата почти двайсет декара ливада. Тесен път водеше нагоре, през гората от разкошни борове и платанови дървета. Елени се разхождаха свободно, обезпокоявани единствено от някой тичащ за здраве. Десетки видове птици се радваха на сигурно убежище във влажните зони наоколо. Това вълшебно скривалище щеше да бъде почти идилично, ако от време на време не се чуваха изстрели и свистене на автомобилни гуми.

Редник Джейн пристигна до изолирания дом в разгара на страховитата буря, за която синоптиците твърдяха, че бавно се придвижвала на север. Един хеликоптер „Гълфстрийм Джи-5“ току-що я беше свалил на малкото летище в имението — единствената писта в средата на огромната територия от 40 хиляди декара, собственост на Министерството на отбраната, известна още от времето на Втората световна война като „Фермата“.

През последните десет години тя беше прекарала много време тук. В началото, за да мине първоначалното обучение като млад служител на ЦРУ, а после по служба — като оперативен работник. Още преди няколко години бе завършила и „специалния курс по извличане“ — както в ЦРУ наричаха Школата за разпити. Но всичко това бе свързано с подготовката ѝ — сега за първи път тя се връщаше във Фермата заради толкова сериозен проблем.

„Какво място!“ — помисли си тя, надничайки през тъмните стъкла на черния мощен форд „Юкон“, докато приближаваше къщата. Имаше люлка, басейн, издигнат на метър от земята, сателитна чиния и дори детски играчки, макар и сега всичко да бе покрито от падналия сняг. На пръв поглед всичко беше като в типичната семейна, двуетажна къща с мансарден покрив, кацнала на симпатична полянка.

Разбира се, ако не се брояха охранителните камери и бодливата тел: домът под брястовете беше заобиколен с триметрова метална

ограда, върху която имаше бодлива тел, украсена сега с малки коледни светлинни, придаващи на скованата от студа сцена призрачно веселие.

— Не би трябвало да продължи дълго — каза редник Джейн. Двамата тежковъоръжени пазачи, седящи отпред, не казаха нищо. Шофьорът кимна и зави към паркинга.

Специалистът по разпити на ЦРУ отвори вратата, мина покрай пазача на главната порта и продължи напред в снега. Когато влезе в красиво подреденото преддверие, тя си събу ботушите.

— Как сте, госпожо — поздрави я охранителят от къщата. Не виждаше смисъл да проверява личната ѝ карта: след като бе стигнала до тук, явно бе минала през най-строгите проверки.

— Къде е той? — попита Джейн. Мъжът я преведе през постоянно използваната кухня до трапезарията. Един много уморен и много изплашен човек седеше пред добре полираната маса стил „Чипъндейл“. Пред него имаше бронзов свещник и Коран с тъмносиня мека подвързия. Свещената книга носеше печат: „Собственост на правителството на САЩ“.

— Аз съм Джейн — каза тя на английски усмихната, представяйки се с първото име, което ѝ бе дошло на ум. След операцията в джунглата бе свикнала с него. — Вие сте?

— Ашар — рече мъжът. Говореше дрезгаво. Почти без глас. Ръцете, вратът и част от лицето му бяха бинтовани.

— Ашар. Разбира се.

Джейн отвори едно от малките тефтерчета с метална пружинна, които бе свикнала да носи със себе си, и отгърна на смачкана страница.

— Вярвам, че тук се чувствате удобно, нали? — попита тя.

Мъжът я загледа напрегнато. Откакто го бяха арестували, бе изживял истински кошмар. Бяха го държали в ярко осветена стая без прозорци, после го приспиваха с химикали, после — пак го държаха буден и пак го приспиваха. Бяха го карали да гледа странни порнографски филми, насилваха го да слуша гърмяща музика. Бяха го разпитвали с часове, разсъбличаха до голо, поливаха го със студена вода. Бяха го държали до замръзване в един метален хладилник, после го накараха да се поти в нещо като сауна. Бяха го хранили само с хляб, поръсен с нещо като никотин, предизвикващо кошмари, главоболие и повръщане.

— Погледнете ме — каза той. Ашар мислеше, че отговорът е очевиден. — Въобще не се чувствам удобно. Отнесоха се с мен много лошо. Изгарянията са много болезнени. Дори не ми смениха превръзките.

— Да, разбирам... — редник Джейн се наведе напред, облеганата на лакти, и заговори с ясен, решителен глас: — Не мога да ви помогна за това, което вече са ви сторили, но аз няма да ви причиня никаква болка.

Ашар се насилваше да не изглежда уплашен. Бяха го отвели далеч от Лос Анджелис и макар тази жена да изглеждаше съвсем безобидна, все още не можеше да ѝ повярва.

Офисът на Джордън Мичъл, също както и управленческият му стил, силно впечатляваше хората от най-близкия му кръг: беше старомоден, но истински. Всичко в просторното помещение говореше за наследство от стария свят — от скъпата оръжейна сбирка, разположена по стените, до старинните килими, тъмната ламперия от тиково дърво и пищно тапицираната гарнитура. Дръзки декоратори периодично доусъвършенстваха обществените зони на сградата, но никой не смееше да се докосне до личния кабинет на шефа. Вкусът на Мичъл, както и неговите бизнес методи не подлежаха на обсъждане.

— ФБР е открило някои интересни особености по направата на бомбите — каза Траск. Бившият началник-щаб от военноморските сили се радваше на особена власт и свободен достъп до големия бос, повече от всеки друг в компанията.

— Така ли? Какво са открили? — попита Мичъл.

Генералният директор седеше на бюрото си и разглеждаше един юбилеен сборник на Хелмут Ланге, който неговият издател му бе изпратил в знак на любезност. Все пак книгите на Мичъл за бизнеса вече три пъти се бяха превръщали в бестселър и изпращането на тази книга беше дребен, но добре приет жест.

— Почерк — рече Траск. Беше служил като артилерист във Войната в Залива и добре се ориентираше в подробностите на донесението, което държеше в ръцете си. — Материалите за бомбата могат да се купят навсякъде, но всеки импровизиран експлозивен

механизъм се състои от три части: детонатор, стартер, катализатор. Както детонаторът, така и стартерът са поставени отвън.

Много от служителите възприемаха погрешно експедитивността на Мичъл като липса на интерес. Както бе установил Траск, най-често правената грешка от мениджърите на средно равнище беше, че в бързината пропускаха най-важните подробности, вбесявайки шефа си. Мичъл искаше преди всичко информация — цялостна и пълна.

— Продължавай. — Мичъл остави книгата на бюрото си и стана.

— Използвали са така наречените „електронно — клетъчни“ таймери — приспособление, разработено от Специалните части на САЩ за въстаници от Третия свят. Стартерът се нарича още „ударна тръба“ и представлява прах от оловен сулфат, поставен, в гъвкава пластмасова тръбичка. Когато „е — клетката“ се активира, тя предава пиротехническа искра към взривния материал. Целият процес е механичен и затова няма опасност да се предизвика предварителна експлозия чрез радио вмешателство. Устройството е надеждно, лесно за монтаж и евтино.

— Значи онези хора са имали военна подготовка — заключи Мичъл. — Или са били подготвяни от наши военни?

— ФБР не могат да потвърдят това със сигурност. По света има всякакви хора с подобна подготовка. Очевидно сме произвели твърде много майстори на бомби.

Мичъл се обърна към рафта зад себе си и взе една снимка, на която бе фотографирани с група млади мъже, жени и прегърнали се деца — вероятно внуците му. Това беше плажна сцена, пълна с ориенталска пъстрота, червени памучни панталонки и бели, прекрасно подредени зъби. Снимка, на която всеки професионален фотограф би завидял.

— Да, така е. Май сме прекалили... — кимна Мичъл, но по гласа му личеше, че мисли за нещо съвсем друго.

— Знаеш ли, никога не съм я харесвал — смени изненадващо темата той, сочейки една жена от снимката, която изглежда бе негова дъщеря. — Моите наследници не би трябвало да имат толкова тъмни коси. Но дори и да греша, нито една моя дъщеря не би носила годежен пръстен с диамант по-малък от три карата. Не би било редно.

Мичъл отдалечи снимката, като че ли искаше да я види на по-различна светлина.

— Искате ли да уредя нова фотосесия? — попита лаконично Траск.

Точно преди година той се бе свързал с една фирма, подбираща филмови актьори, за да намери подходяща компания за мъжа, който никога не бе имал достатъчно време, за да създаде свое собствено семейство.

— Да. Нещо типично за сезона. Нека инсценират зимна ваканция в планината — каза той. — Този път искам синове. Само синове. Петима... и четирима от тях да са женени. И да приличат на лекари, може да има и един художник, за малко цвят. И красиви жени, облечени от магазините на „Бърбъри“.

После, връщайки се бързо към обсъждания в момента въпрос, запита:

— Кой мислиш, че стои зад всичко това?

Траск порови из няколко целофанови пакетчета, зареди прожекционния апарат и върху част от отсрещната стена, незаета от оръжейни експонати, се появи светъл квадрат.

— Родерик „Бък“ Елис. Пенсониран полковник от армията на САЩ. — Траск показва снимка на мъж, застанал между два боровинкови храста. Въпреки цивилните дрехи военната му стойка личеше ясно.

— Мисля, че познавам този човек — рече Мичъл и върна семейната фотография обратно на рафта.

— Да, познавате го — отбеляза Траск. Нищо не се изплъзваше от вниманието на изпълнителния директор.

— Чили, 1972-а. По време на преврата. Тогава Елис твърдеше, че работи за „Интърнешънъл Телеграф енд Телефон“, но всъщност лесно открихме, че работи за Министерството на отбраната. Той присъстваше на всички събирания на посолството. Правеше се, че събира информация за деловите програми на Алиенде и за строителството на магистрали, доколкото си спомням. Истински разузнавач.

— Пети отряд на Специалните сили, Четвърта психологическа оперативна група — занимаваща се с различни военни операции — допълни Траск. — Добил е опит с програмата „Феникс“, докато е подготвял планинските племена от региона да водят люта партизанска война във Виетнам. През 70-те години е разработвал и координирал

вдъхновяваните от ЦРУ въстанически действия в Чили, Никарагуа и Салвадор. После се преместил в Агенцията за развойни изследователски проекти, за да вземе участие в една строго секретна и дългосрочна операция, известна като проект „Меджидо“.

— Знам, че още тогава бе много потаен човек — усмихна се Мичъл. — Не беше от момчета на Агенцията, но имаше всички качества. Не можеше да го пренебрегнеш, особено след като прочетеш книжките на Джон льо Каре^[1] от онези дни. Все още имахме тайни, които си струваха да бъдат пазени.

Мичъл взе дистанционното от Траск и прехвърли още няколко снимки. Повечето изглеждаха от преди няколко години.

— Къде се намира той сега? — попита Мичъл.

— В Тексас — отвърна шефът на персонала.

Мичъл се върна на бюрото си и взе един вестник. Заглавията крещяха за катастрофите в страната. Броят на загиналите растеше, тъй като се откриваха все нови и нови тела сред останките от самолетите и разрушените сгради. Първоначалните репортажи бяха фокусирани главно върху новата терористична група „Ансар инш Аллах“, но сега отвсякъде се сипеха параноични обвинения. Някои упрекваха правителството на Демократическата партия в мекушавост и самодоволство. Други твърдяха, че войната на републиканците в Ирак е засилила омразата срещу американците. Имаше и материали за „Бордърс Атлантик“ и неговите телефони „Куантис“. Защо е необходима такава технология и защо точно сега? И защо тази технология е била продадена първо на саудитците? Уникалната способност на американците даzakлеймяват беше започнала да нараства и Джордън Мичъл вече усещаше първите симптоми на опасните пристъпи на панически бунт.

— Изпращаме Уолър след тях — каза Мичъл. — Може би той ще открие в какво се е забъркал полковникът, след като планирахме революцията в Чили.

Джеръми и Фриц завиха по междущатска магистрала I-395 в края на Пенсилвания авеню. Бяха единствената кола на пътя. По радиостанцията Били Лудър им бе съобщил местонахождението на един стар тухлен склад край брега на река Анакостия. Както им бе

съобщил в Куонтико, наблюдателна група от вашингтонското поделение на ФБР бе проследила заподозрян симпатизант на „Ал Кайда“ до една опожарена част на най-лошото гето в Окръг Колумбия.

— Красиво място — отбеляза Лотшпайх, когато приближиха. Снегът бе прикрил най-лошото, но навсякъде можеха да се видят изоставени коли. Боклуците бяха струпани на купчини — някои от тях по-високи и от сградите наоколо; шарени надписи покриваха разрушени тухлени фасади; разкъсани дюшеци, пълни с плъхове дивани и купчини ръждясало желязо допълваха картината.

— Мисля, че брокерите на недвижими имоти биха го нарекли „уютен квартал, скътан сред дивата природа“ — захили се Джеръми.

— Аха — съгласи се с усмивка Лотшпайх. — Дива природа: бездомни кучета, плъхове и ята гарги.

Подгонени от студения вятър, навред се носеха тънки найлонови торбички, като някакви странни зимни птици. Кучетата и плъховете се бяха изпокрили.

— Добре, че снегът е накарал всички да се изпокрият. — Джеръми мерна една от колите на Специалните служби зад изоставено място за строеж и паркира зад нея.

Веднага щом колата спря, Лотшпайх свали надолу стъклото на вратата си и се обърна към една чернокожа жена на средна възраст в другата кола. Тя беше облечена с дебело яке с качулка „Норт Фейс“, носеше очила със златни рамки „Живанши“ и имаше малка халка на носа си.

— Как върви пързаянето с шейна? — попита той.

— Пързаянето ли? — Тя се разсмя. — Миличък, това е родното място на разбитите надежди. Единствените спортове, които се практикуват тук, са стрелбата, курварството и дремането.

— Добре, че си взех пищовите — върна шегата Лотшпайх. Веднага я беше харесал. — Разбрах, че очаквате двама печени снайпериста.

Радиостанцията на жената пропука и тя взе преподавателя. Дългите ѝ поне два сантиметра нокти бяха изрисувани в синьо и златисто.

— Десет — четири — рече тя, отговаряйки някому, чийто глас снайперистите не чуваха. — Както ви казах, момчета, по-добре си дотърпете задниците тук.

После се обърна към Лотшпайх:

— Нашият човек ни съобщи, че е получил сигнал от шефовете. Основната група ще пристигне до час.

Тя посочи към триетажна сграда, украсена с часовникова кула и множество счупени прозорци.

— Там ще е наблюдателният ви пункт. Вече имаме няколко момчета горе. Те ще ви помогнат да се оправите.

Мъжете не казаха нищо. Излязоха от колата и извадиха раниците и пушките си от задната част на джипа.

— Надявам се, че това на задниците ви не пропуска вода, момчета — викна подир тях жената. — Иначе там ще ви е хем студено, хем мокро.

Джержми и партньорът му потънаха в снежната буря и се отправиха към набеязаната сграда, жената зад тях продължаваше да се смее.

— Не очаквам да ми повярвате — редник Джейн полагаше големи усилия да убеди Ашар. — Не и след като с вас са се отнесли така. Но наистина не искам да ви причинявам повече неудобства. Всъщност вие изобщо не знаете защо сте тук, нали? А знаете ли защо ви арестуваха?

Ашар поклати отрицателно глава. Жената звучеше искрено, но той не смееше да ѝ се довери.

— Бях отвлечен, затворен в каросерията на един бус и взривен — рече упорито той. Беше повтарял същото и на другите, но те така и не му бяха повярвали. — Аз съм американски гражданин. Семейството ми много ще се тревожи за мен.

— Разбира се, че ще се тревожат. И ние смятаме да ви помогнем да се приберете веднага след като ни помогнете по един много важен въпрос.

Джейн се стараеше да звучи съчувствено и искрено, но бе твърде напрегната и беше спала твърде малко, за да го изиграе добре.

— Искам да ми кажете какво точно ви се случи вчера в Лос Анджелис.

Ашар се опитваше да разбере дали това е уловка.

— Тръгвах за работа — започна той. — До мен спря някакъв бус и бял мъж ме попита нещо за някаква улица, а след това извади голям

пистолет.

— Вие работите в магазин за облекла, нали? — попита тя. Беше чела досието му и знаеше всички подробности. — „Дупката“.

— Да. И вървах пеша, защото колата ми беше на ремонт заради спирачките, а и магазинът не е далеч от апартамента ми.

— Но идвахте откъм джамията, нали така?

Ашар изглеждаше учуден.

— Да, всеки вторник водя там лекции по религиозни въпроси. И след това отидох на работа.

— И какво стана после? — попита Джейн. — Разкажете ми за белия мъж.

— Мъжът имаше брада и слънчеви очила и беше нахлупил бейзболната си шапка така, че не виждах добре лицето му, и това ме учуди малко. Свали си прозореца и ме попита за посоката, а после видях оръжието и стомахът ме присви. След тези експлозии има толкова много насилие срещу американците от арабски произход.

— После какво се случи? — попита Джейн.

— Качи ме в микробуса. Улицата беше много оживена, но никой не ни обърна внимание. Той просто излезе от буса и ме набута отзад. После се качи след мен и ми овърза краката и ръцете с въже.

— Каза ли ви нещо? — попита тя.

— Отначало не каза нищо и ме откара направо някъде до летището — там, където ме арестуваха после. После ми каза, че ако не бягам, няма да ме нарани.

Тя кимна и отбеляза нещо в тефтерчето си.

— Бихте ли разпознали мъжа, ако ви го покажем на снимка? — попита Джейн.

— Ами, може би — вдигна рамене Ашар. — С тези очила и брада, не съм сигурен...

Джейн бръкна в джоба си и извади един „Палм Заир“^[2]. Докосна екрана три пъти с едно малко острие и го обърна към Ашар.

— Погледнете тези снимки. Виждате ли тук човека, който ви отвлече?

Ашар се подчини с малката надежда, че тази жена, най-накрая, ще му повярва. Той разгледа десетина снимки. Всички бяха на бели мъже, някои с бради, други с очила. Част от снимките бяха цветни, други черно-бели.

— Не знам — каза той. — Тези снимки са толкова...

После нещо привлече вниманието му и очите му се отвориха широко.

— Чакайте... чакайте. Да, това е той! — На лицето му се изписа горчива усмивка. — Ето това е мъжът, който ме отвлеche! Разбирате ли, това е той!

Редник Джейн обърна малкия екран към себе си, за да погледне.

— Благодаря ви, Ашар — каза тя и прибра компютъра обратно в джоба си. — Ето, казах ви, че ви вярвам.

— Това означава ли, че мога сега да си вървя? — попита той. За първи път, откакто бе започнал този кошмар, в Ашар — се събуди искрица надежда.

— Страхувам се, че това няма да е възможно веднага — каза Джейн.

Нямаше нужда от повече обяснения. Вече имаше това, за което бе дошла.

— А кога... — умолително започна той. — Кога ще мога да се върна при семейството си?

— Решението взимат други хора, с по-висок ранг от моя — отвърна Джейн, която вече се бе насочила към кухнята. — Но аз ще им кажа мнението си.

Целият живот на полковник Бък Елис беше белязан от насилие. В буквалния смисъл на думата. Майка му го беше родила на автомобилната седалка след една катастрофа. Там, между изкривения хром и разкъсаните тапицерии на един форд, модел 1947-ма, Елис бе вдъхнал първата си глътка въздух и беше плакал, сякаш бе усетил заобикалящата го смърт. Първият мъж, появил се на мястото на катастрофата, бе един баптистки свещеник, който бил така покъртен от сцената, че посветил на случката следващата си неделна проповед, записал я и мушнал текста в найлонов плик, така че роденото по чудо дете да може да я запази, докато порасне.

Онази нощ заради мокрия асфалт в Хюстън загинали и двамата му родители. Той бил оставен на един чичо алкохолик и съпругата му, която чичото редовно побийвал. Проповедта била загубена при

постоянните местения в непрекъснато сменящите се приемни домове на изоставеното на пътя дете.

— Двама души влизат, две места свободни! — викна той.

Полковникът бе едър мъж, в превъзходна форма за своите шейсет и една години и все още се подстригваше ниско, както правеше и в прогимназията. Стоеше пред черна като въглен постройка, шеговито наречена „Къщата на ужасите“, и проверяваше списъка на вещите, необходими за осигуряването на безопасността. Хора от цял свят бяха готови да платят таксата от 1785 долара, за да прекарат седмица в „Хоумстед“, и като водещ инструктор, той искаше да се увери, че всички посетители ще се приберат живи и здрави, за да могат да разказват за тренировъчните му учения.

Двама души, две свободни места. Спомни си, че за първи път бе чул тези думи, когато служеше заедно с британския Двайсет и втори специален въздушен батальон през 1980-та. Минаваше през техния гарнизон в Херефорд, когато ирански терористи превзеха иракското посолство на Принцес Гейт в Лондон. Какъв ужасен хаос само бяха предизвикали.

Толкова адски бури беше преживял! Трийсет години при военните, и всичките, без три от тях, в Специалните сили. Беше във Форт Браг през август 1964-та, когато президентът Кенеди възложи управлението на базата на полковник Донован. След това дойдоха войните. Първо беше Виетнам. Толкова пъти бе служил в Югоизточна Азия, че армията премести и семейството му в Тайланд, за да може да ги вижда поне през няколко месеца, когато си взимаше малка отпуска за възстановяване.

Май всичко беше война. Камбоджа, Лаос, Чили, Панама, Афганистан, Салвадор, Чечня, Филипините, Колумбия. Понякога се започваха безкрайни поредици от полицейски акции, нахлувания, потискане на въстания и мироопазващи мисии. Той наричаше това „ефект на доминото“. И винаги виновен беше някой друг.

Но това беше без значение. Задачата им беше винаги една и съща: да защитават Америка от всички външни и вътрешни заплахи. Комунизъм, тероризъм, хедонизъм. Не даваше пукната пара как го наричаха в Пентагона, той винаги знаеше истината: Единствено, което пазеше Америка свободна и сигурна, беше фундаменталната вяра в единния бог и спасителя Исус Христос. И евреите, и мюсюлманите, и

целият безверен свят щеше да гние в ада заедно с всички, които се съмняваха в тази първа и последна истина.

Войник, шпионин или спасител, полковник Бък Елис беше посветил живота си на това верую.

— Вратата се разбива на „едно“ — викна той.

Двама мъже в черни десантни униформи „Ноумекс“ и бронезилетки се притиснаха до стената и насочиха автоматите си „MP-5“ към вратата. Точно под бравата Елис беше залепил малко количество пластичен експлозив С-4, за да симулира това, което специалистите по взривове биха направили, ако групата беше в пълен състав.

— Готови, поемам контрола.

„Контрола?“ — помисли си той. Възможно ли беше човек да контролира? Само Яхве, единственият праведен и всемогъщ господ, имаше някаква власт над този свят. Именно Яхве беше този, който замени непоносимата му младост с престижната военна кариера. Само Яхве му бе показал силата на вярата, единствения път. Единствено Яхве го бе водил към живот, за който си заслужаваше да се бориш.

— Пет... четири... три... две...

Елис възпламени заряда и вратата отлетя като царевична шума в ураган. Двамата мъже се насочиха към зоната на свръхналягането през облак дим и хукнаха по определените си направления.

— Две стъпки навътре, две стъпки встрани — беше им казал Елис по време на инструкцията в учебната стая. — Минете бързо през вратата. Трябва да избягвате този „вертикален ковчег“. Криволичете, за да объркате тези, които са оцелели след първоначалния взрив. Разчитайте на оръжието си. Поредица от изстрели към всяка цел.

Той беше станал легенда за хората от района. През последното десетилетие „Хоумстед“ се бе превърнал от малък тренировъчен пункт с двама инструктори в национално призната тренировъчна база с военни оръжейни специалисти, бункери, два хеликоптера, двукилометрова писта за бягане и упражнения, както и стрелбища, на които можеше да се използва всякакво оръжие, стига да беше по-малко от междуконтинентална балистична ракета.

— Има дори магазин за сувенири — беше казала гордо леля му, когато за пръв и последен път бе посетила имението. Бяха минали години, откакто нейният спиртосал се съпруг се бе запилял безследно.

Елис последва школниците си в къщата на ужасите, наблюдавайки движенията им, и си отбелязваше наум какво да използва по-нататък, за да ги превърне в наистина добри войни. Та нали заради това им преподаваше изкуството на войната.

Ръкопашен бой от близко разстояние (РББР) — този следобед; тактическо боравене с оръжия утре, а вдругиден — стрелба от нестабилни платформи. Всеки стандартен петдневен курс включваше най-основните тактически маневри на един малък отряд. За нещо повече се изискваше специално писмо от някоя агенция по опазване на реда и по-тлъст чек.

— Чисто!

— Чисто!

Двамата стрелци бяха изменили назначените си маршрути и отпуснаха надолу дулата на автоматите си, само толкова, колкото да покажат, че са свършили. Елис ги бе инструктирал да държат на прицел целите си чак докато господ завърши сортирането на мъртвите — за рая или за ада. Тези двамата, като че ли бяха схванали основната идея.

— Отлична стрелба — викна Елис.

Той свали шумопредпазващите наушници, но си остана със слънчевите очила „Оукли“.

— Добро проникване след взрива, ясна комуникация и... — той провери хронометъра си — седем секунди до горещата зона, без грешни попадения. Добра работа, момчета.

Двамата мъже бързо изскочиха от сградата. Знаеха, че Елис се отнася към всичко това съвсем делово. Поздравления от типа пляскане на длани бяха забранени.

— Полковник, вътре ли сте? — викна някой. Елис позна гласа.

— Задната спалня — отвърна той. Илайджа беше работил с него още в Кувейт. С времето бившият капитан бързо бе израснал в учебната школа в „Хоумстед“ от наблюдател на тактическите операции до съпруг на най-голямата му дъщеря.

— Влизам! — викна Илайджа. В „Хоумстед“ беше стандартна практика да се обявява високо всяко неочаквано появяване.

— Има ли новини? — попита полковникът. Не можеше да си представи друга причина неговият зет да зареже преките си задължения.

— Новини от Кейлъб — рече Илайджа видимо облекчен. — Ранен е, а другите двама са убити.

Елис наведе глава.

— Как така? Какво е станало с плана?

— Очевидно планът се е променил — каза му Илайджа. — Кейлъб е загубил едното си око, но казва, че вече е добре и може да пътува.

Елис се замисли за момент.

— Тогава трябва да отложим следващата фаза — рече той. — Лошо ли ще ни се отрази това?

— Няма проблем, полковник — поклати глава зет му. — Заложили сме известна гъвкавост в програмата. Все пак... най-важното е, че скоро Кейлъб ще се върне цял-целеничък, за да продължи да води нещата.

— Правилно — каза Елис. Той остави мъжа, донесъл му добрата вест, и се насочи отново към своите школници. — Нека да оценим свършеното досега. Ще бъде страхотен позор, ако осерем нещата още в самото начало.

— След допълнителни консултации реших да отложам временно обсъжданията на всички държавни протоколи, докато не вземем нещата в ръце — каза президентът.

Той влезе със солидна крачка в Овалния кабинет, с целия авторитет, който можеше да внуши напрегнатият му до крайност разсъдък.

— Но г-н президент... — започна Хавлок, без да смее да посочи, че президентът има предвид *приемствеността* на държавните протоколи, — тези условия бяха предвидени именно за да осигурят...

— По дяволите, знам за какво са били предвидени! — викна Венабъл.

Всички погледи се обърнаха към Бийчъм, която бе очевидната причина за рязката промяна на мнението на президента. Към Хавлок, секретаря по печата, началника на кабинета на президента и Олрид вече се бяха присъединили и държавният секретар и министърът на отбраната.

— Летенето с хеликоптер в това време е по-опасно от терористична атака — каза Бийчъм с твърд глас. — Освен това, съмнявам се...

— Нямам време за спорове — каза Венабъл, връщайки се към катедрата си. Макар и крайно уморен, той знаеше, че е по-добре да им внуши, че Бийчъм не е променила решението му. — Ще се върнем към въпроса, след като бурята утихне. Какви са последните вести?

— Саудитци, господин президент — излая министърът на отбраната. — Да пристъпим незабавно към въпроса. ФБР е открило уличаващо доказателство, че принц Абдула, потенциален наследник на трона в Саудитска Арабия, е превел значителни суми в сметки, използвани от заподозрени фундаменталисти тук, в САЩ.

— Къде? — попита президентът. — Искам имена, места, дати, сметки.

Умът му като че ли внезапно заработи бързо, което накара всички в стаята да решат, че забележката за „обсъждането на протоколите“ е била само фройдистка грешка на езика.

— Атланта, Лос Анджелис, Маями, Ню Йорк и Окръг Колумбия — намеси се Олрид. Беше получил кратък доклад за това, но дори и не го поглеждаше. — Финансови преводи от сметки, които са единствено под негово разпореждане. Всички трансакции са за суми малко под сто хиляди долара. Така е избегнато задължителното изискване за деклариране произхода на парите. Досега сме проследили единадесет превода — те възлизат на сума, надхвърляща милион шест хиляди и седемстотин долара. Движението по сметките е започнало преди три седмици. Последният превод е от миналия вторник.

Венабъл изглеждаше впечатлен. Бийчъм също.

— Ричард? — обърна се Венабъл към държавния секретар. Ричард Краб.

— Нямахме да повярвам, ако не бях видял сам трансакциите — каза бившият посланик в Обединените нации, който Венабъл бе издигнал на настоящия му пост заради самообладанието и миролюбивия му характер. След управлението на последното правителство той се надяваше, че Белият дом под негово ръководство ще протегне доброжелателна ръка към останалия свят.

— Въпреки религиозните ни различия те бяха едни от най-здравите ни съюзници в Близкия изток. Или поне така изглеждаше от

репортажите в новините и статиите във вестниците. Вече сте обсъждали това. Какво мислите?

— Мисля, че саудитците винаги са били наши съюзници само заради лична изгода — рече Бийчъм. От всички в Овалния кабинет тя знаеше най-много за двора на крал Сауд. — До атентатите в Риад преди две години те са преговаряли с нас винаги скришом, като са се опитвали да забаламосат разузнавателните ни служби с дребни трохички, без да развалят отношенията си с близкоизточните си съюзници. Говорят за поход срещу „Ал Кайда“, но не спират финансирането на пропалестински групировки: Хизбула, Бригадите на Ал Акша и тем подобни. Кой би гарантирал, че част от тези пари не са влезли в джобовете на групировки, които ни мислят злото?

Всички кимнаха в знак на съгласие.

— Защо не сме заемали по-твърда позиция към тях досега? — попита Венабъл.

— Петролът! — обясни лаконично Хавлок. — Какво друго?

Отново всички кимнаха в знак на съгласие и пак Бийчъм взе думата.

— Не бъдете толкова цинични, господа — рече тя, — защото такива заявления може и да вървят в предизборни кампании или на благотворителни балове, но истината е една: петролът е начин на живот за тази страна. Може да сме най-могъщата нация в света, но именно саудитците зареждат машините ни. Енергия, производство, транспорт... по дяволите, нали искате да топлите къщата си, да си миете зъбите, или да отидете с колата на пазар! Именно саудитецът ви зарежда с гориво.

— И защо сега? — попита Венабъл. — Защо сега подкрепят терористичните нападения срещу нас? Знаят, че можем да проследим парите им, поне дотолкова би трябвало да им стига умът.

Бийчъм продължи:

— Не е толкова просто. Саудитската кралска фамилия е колкото многобройна, толкова и нефункционална. Твърде много разточителни принцове, твърде малко средства за всеки от тях. Залогът е властта, управляващата класа усеща, че тъкмо днес трябва да играе картите си — докато все още може.

Повечето кимнаха утвърдително.

— Забележете какъв гняв породи фактът, че Джордън Мичъл им е продал онези телефони „Куантис“ — вметна Хавлок. — Трябва да се съгласите, че тукашните медии добре им размазаха физиономиите. И те са се уплашили. Срещнах различни намеци, че наследникът на короната се страхувал, че американското правителство се е обърнало срещу тях.

— Да, има добра причина за това — изрече мисълта си на глас президентът. — И знаете ли какво: не смятам да стоя със скръстени ръце, докато те свалят пътнически самолети над страната!

— Само минутка — обади се предпазливо Олрид. — Ние наистина имаме списък с паричните преводи, но не съм допуснал и за секунда, че можем да свържем някого от саудитското кралско семейство с тези терористични актове. Това е разследване, не обвинение.

— Така е, но всички знаем, че няма дим без огън — каза Венабъл, разтривайки сърбящите ся очи. — Искам да разбера незабавно, когато откриете нещо, разбрано?

Той тръгна към вратата, мърморейки под нос:

— Защо, по дяволите, не можем да получим по чашка кафе тук? Толкова ли е трудно да се осигури чаша кафе за лидера на свободния свят?

После се запъти към Западното крило, викайки:

— Няма ли някой да ми направи чашка кафе?

— Сиера едно до Центъра, наблюдаваме движение в Бяло Браво — три — заговори Лотшпайх в радиостанцията си. Дватамата с Джеръми лежаха зад един парапет и се взираха надолу през снежната вихрушка.

— Би било хубаво, ако можехме да им кажем по-точно какво представлява това проклето движение — оплака се Джеръми. — Шибаният сняг замазва всичко.

Откакто беше започнала бурята, беше наваляло повече от половин метър и небето не показваше никакви признаци за разведряване. Всичко, което снайперистите от ООЗ можеха да видят през едрите снежни парцали, бяха пет широки прозореца на втория етаж на сградата от другата страна на улицата. По целите стъкла

имаше скреж, който само на места беше стопен от голите крушки, висящи вътре.

— Имаш ли повече хартия за чистене на лещи? — попита Лотшпайх, опитвайки се да изчисти лещите на оптичския си мерник. — Не мога да запазя това дяволско нещо чисто.

— Джеръми порови под наметалото си, докато откри пакетче специална хартия за оптически лещи.

— Имам само толкова — рече той. — Надявам се бързо да измъкнат тези задници от там. Треперя като куче, което сере ножчета за бръснене.

Лотшпайх се разсмя.

— Може де се каже, че желанието ти се сбъдва.

Той посочи наляво, където се виждаше колона от черни джипове. Ударната група се подготвяше за действие.

— Може би играят карти или си лъскат обувките, оплаквайки се, че трябва да претичат през цялото разстояние до входната врата — пошегува се Лотшпайх. — Дали не съм изпуснал нещо, когато решиха да ни правят снайперисти? Имам предвид дали не съм пропуснал момента, когато в началото някой ни предупреждава, че цялата тая история с лежането и чакането си е доста гадна?

И двамата мъже бързо бяха научили, че снайперистът не се занимава със славната спасителна дейност, рекламирана в плакатите на ООЗ. Това беше изнурително умение, зависещо от дисциплината, вниманието към всяка подробност и използването на всяка възможност, дори когато тя е едва доловима. Школата за снайперисти учеше мъжете да убиват други мъже от голямо разстояние, без да бъдат убити самите те. Дългото и неприятно висене беше един от елементите на занаята.

— Момчета, още ли се мъчите?

Един мъж пропълзя зад тях.

— Джизъс! — каза Лотшпайх. — Ако се промъкваш така към нас, рискуваш да бъдеш убит.

— Това „Джизъс!“ трябваше да означава „Здрасти Джизъс, радваме се да те видим отново“, или „Исусе Христе^[3], изкара ми акъла“? — попита мъжът.

Хесус Смит, бившият им групов ръководител, винаги се затрудняваше от различните вариации при произнасянето на името му.

Повечето от момчетата го наричаха „Джизъс“, като употребяваха твърдото „Дж“, като в Новия завет, и той никога не знаеше дали всъщност произнасят неговото собствено име, или споменават името господне.

— Звучи като „О, Джизъс, защо всеки път, когато те видя, съжалявам, че съм се родил!“ — усмихна се Джеръми, но и двамата знаеха, че не се шегува.

— Ей, вече съм костюмар, не помните ли? Повече не лъскам чепици.

Хесус бе повишен в чин старши офицер и беше преместен в Съвместния център на ФБР/ЦРУ за борба с терористичната заплаха. Джеръми не беше виждал бившия си партньор и групов ръководител повече от шест месеца.

— Вярно бе — избоботи Лотшпайх, — ама би жертвал левия си ташак, за да трепериш от студ тук навън като нас.

— Да бе! — Хесус удари с длан крака на Лотшпайх. — Джеръми, мога ли да говоря с теб за минута?

Тонът му се бе променил — явно не бе дошъл само да си бърбят.

— Нали ти казах — рече Джеръми и сръга с лакът партньора си.

— Връщайте се по-бързо, момчета — каза Лотшпайх, чистейки влагата от окуляра на мерника си, — че хората ще започнат да говорят.

[1] Английски автор на шпионски романи. — Б.ред. ↑

[2] „Палм Заир“ — джобен американски компютър. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — Джизъс е англосаксонското произношение на името Хесус, както и на името Исус. — Б.пр. ↑

7.

Сряда, 16 февруари

05:05 по Гринуич

Център за проверка на отбранителната активност Харви Пойнт, Хартфорд, Северна Каролина

Малко след полунощ Джеръми зави наляво по Ню Хоуп Роуд, като се опитваше да реши дали да се обади у дома, или не. Беше му отнело малко повече от час, за да стигне от Норфолк, Вирджиния до окръг Албъмърл, Северна Каролина — и това време му беше повече от достатъчно, за да осмисли събитията, обърнали живота му с главата надолу.

— Избран си да заминеш на нова мисия — беше му казал преди час Хесус. — Операция под прикритие на Група Две, свързана с мисията в Ириан Джая.

Как двете операции бяха свързани, бившият офицер от ООЗ така и не му бе обяснил, но това не беше нещо ново за Джеръми, който получаваше подобни нареждания, откакто бе постъпил в ООЗ. Животът там приличаше на неопределени, често безсмислени поредици от непредвидени пътувания до напълно непознати места и безкрайни срещи с хора, които повече никога нямаше да види.

— Ще отсъстваш само няколко седмици — беше му казал Хесус, — това е строго секретна задача. На Каролайн, разбира се, не можеш да кажеш нищо, но тя би те разбрала.

„Ще разбере, друг път“ — помисли си Джеръми, минавайки край знака „Добре дошли в историческия Хартфорд, Северна Каролина“. Жена му бе изтърпяла цяла година необясними изчезвания и неочаквани завръщания. Винаги бе била уравновесена и любяща съпруга, но всяка връзка си имаше точка на пречупване и той бе докарал работата дотам, че отношенията им бяха започнели да се пропукват.

„Трябва да е това там, отдясно“ — каза си Джеръми, отхвърляйки от ума си тревогите за Каролайн и трите малки деца, като се насочи към един на пръв поглед съвсем обикновен контролен пункт. Това

беше военно съоръжение — или поне така изглеждаше. Никога не бе посещавал Харви Пойнт, но други момчета от екипа му бяха говорили за секретната база по начин, по който говореха и за Кемп Пиъри.

„Точката“^[1], както я наричаха накратко, бе в източните предградия на едно малко селище, щръкнало като дебел палец в тесния пролив Албъмърл. Кръстена на един от първите губернатори на Северна Каролина, военната база служеше като тренировъчен център за служители на ЦРУ, политически дейци, подложени на висок риск, и на някои от най-секретните групи в историята. Тук бяха подготвяни както тайни агенти, внедрени по-късно в обкръжението на Ясер Арафат, така също и руски разузнавачи, бунтовници от кубинския Залив на прасетата и редица организации, за които средният американец сигурно не би искал и да знае.

Момчетата от екипа бяха предупредили Джеръми да не си прави труда да пита някого за посоката. Този безличен на външен вид комплекс предлагате на селището край пролива много работни места и добра финансова помощ. И, разбира се беше напълно секретен. Затова и всички любопитни посетители получаваха от жителите на Хартфорд един и същ отговор: „Точка ли, каква точка?“.

Джеръми спря до външния микрофон и един равнодушен глас го помоли да изгаси фаровете, да изключи всички преносими електронни уреди и да се легитимира. *Дотук с разговора с моите хора.*

— Джеръми Уолър, ФБР — обяви снайперистът от ООЗ при портала. Изгаси фаровете, но ярките живачни лампи осветяваха всичко като в ден. От другата страна на тежката стоманена врата имаше голямо, добре оборудвано помещение за охраната. Трима мъже в черни облекла стояха наблизко, стиснали готови за стрелба автоматични карабини „М-4“. Единият от тях държеше на къса верижка царствена немска овчарка.

— Поставете личната си карта пред камерата, сър — изкомандва властен глас.

Джеръми показва личните си документи и след няколко минути стоманената врата се раздвижи. Насочиха го към друга постройка, където отново трябваше да представи личната си карта и да попълни формуляр за спазване на секретност. Взеха му мобилния телефон и му подадоха табелка с неговото име, пропуск за посетители и указание за основните правила за сигурност на базата.

— Искате ли и пистолета ми? — попита Джеръми, но един от пазачите само се засмя.

— Не и докато вие от ООЗ сте така добри, както твърдите — каза той. — Ще бъдете настанен в ергенските офицерски помещения. Просто следвайте картата и се регистрирайте при входа. През цялото време носете пропуска си и съблюдавайте ограниченията на скоростта. Приятен ден.

Джеръми кимна и направи това, което му казаха. Пътуването беше дълго и сега имаше нужда само от място, където да легне.

Сирад влезе в един празен асансьор и натисна копчето за седемнайсети етаж. Макар че вече всички в сградата се бяха прибрали по домовете си, тя бе събрала екип за спешно действие от кибернетици, за да разнищят напълно проблема, който според Джордън Мичъл означаваше края на „Куантис“. Групата математици, програмисти, техници и инженери вече бяха направили своя „работилница“ в центъра по сигурността, а за Сирад това означаваше още една дълга, безсънна нощ в компанията на особняци.

Асансьорът заслиза от дващсет и шестия етаж, но два етажа по-надолу спря.

— По дяволите — каза си тя тихо. Само един човек би могъл да се намира на дващсет и четвъртия етаж толкова късно вечерта и това трябваше да е Хамид.

— Имаш ли нещо против да вляза? — попита той.

Сирад му отвърна с любезна усмивка и поклати глава, докато той влизаше в асансьора. Симпатичният ирано-американец ръководеше финансовите операции на „Бордърс Атлантик“, но тя го познаваше и от съвсем друга страна. Положението на Сирад във фирмата винаги й бе създавало различни проблеми и Хамид, за нещастие, бе един от тях.

— Виж, Хамид — рече тя. — Мина повече от година. Няма ли да забравиш някога това?

— А ти как би реагирала, ако загубиш любовта на живота си? — попита той. — Дали има човек, който да се е свързал след подобно предателство?

На лицето му се появи усмивка, която трябваше да мине за дръзка, но беше по-скоро измъчена.

— Моля те. Вече сме обсъждали този въпрос.

Хамид се протегна и натисна всичките бутони до седемнайсетия етаж, за да забави слизането.

— Ти го обсъди — протестира той. — И то само за да ми кажеш, че не разбирам нищо.

— Знаеш, че имам много работа — рече тя. — Сега не е нито времето, нито мястото за подобни спорове.

Сирад извади от чантичката си гел за устни.

— Винаги имаш работата — оплака се той. — Никога не съм срещал толкова неспособна на любов личност, която се вълнува единствено от кариерата си.

Асансьорът спря най-после на седемнайсетия и Сирад излезе, без да отговори. Хамид я последва.

— Добър вече, г-це Мално, г-н... — започна мъжът на служебния пропуск, но не можа да продължи. Хамид бе сграбчил ръката на Сирад и я завъртя към себе си.

— Кога ще дойде подходящото време и място? — попита той. — Всичко, което искам да знам, е защо?

Сирад наклони за миг глава, после издърпа ръката си от неговата. Изглеждаше истински озадачена. Какво точно представлява мъжкото его и защо прави мъжете толкова чувствителни към отхвърлянето, помисли си тя. Любовта е само извинение на жертвите за слабостта им. Сексът е единственият честен и взаимно полезен елемент във всяка продължителна връзка. Защо не може да намери мъж, който приема и разбира това?

— Всичко наред ли е, г-це Мално? — запита мъжът на служебния пропуск. Както всеки друг в „Бордърс Атлантик“, той беше готов на мига да направи всичко, за да послужи на тази изключителна красавица.

— Всичко е наред — каза тя и разцъфна в заслепяваща усмивка, докато отвърщаше на пламналия поглед на Хамид. — Само че бихте ли ме отбелязали в списъка, за да ме пуснете да вляза. Изглежда съм си забравила служебния пропуск.

Вратата изщрака тихо и магнитната ключалка се отвори. Сирад загърби отритнатия любовник и се запъти към една дълга нощ, изпълнена с дори по-неприятни задължения.

Елизабет Бийчъм беше заспала на дивана в апартамента си в старата служебна сграда и агентът от Сикрет Сървис трябваше да я събуди, за да отговори на позвъняване от Овалния кабинет. Президентът бе свикал спешно заседание в Оперативната зала, защото ФБР разполагало с нова информация, която можела да се отрази върху националната сигурност и по-нататъшното обсъждане не можело да се отлага до сутринта.

Бийчъм плисна малко вода на лицето си, среса косите си и забърза да открие Джеймс. Намери го в кабинета му, където бе заспал на бюрото си, увит с палтото си.

„Четиридесет и четири часа — помисли си тя, едва-едва движейки се с малката кола на Сикрет Сървис по един тунел към Западното крило на Белия дом. — Два дни президентът не е мигвал. Колко може да продължи това, без да доведе до сериозни провали в ситуационния анализ?“

— Добре, ето ме и мен — съобщи тя на претъпканата и все позадушна оперативна зала. — Какво, по дяволите, е толкова важно, че да не може да почака до сутринта, когато щяхме да сме с по-ясни глави?

Отначало никой не каза нищо. Хавлок се обърна към министъра на отбраната, който погледна директора на ЦРУ — Вик, а той на свой ред насочи поглед към Олрид.

— Преброяването на телата — каза най-накрая президентът.

— Преброяването на телата ли? — повтори тя. — Какво искате да кажете с това „преброяване на телата“?

— Броят на мъртвите е стигнал три хиляди сто двавет и седем — каза Андреа Чейз. — Кабелните телевизии го повтарят непрекъснато. Това са официални данни: броят е надминал жертвите от 11 септември.

Бийчъм вдигна поглед и се засмя.

— И това ли трябва да обсъждаме в два през нощта? — попита тя.

— Това е огромна цифра — рече Венабъл. — Американският народ ще се събуди след няколко часа и ние трябва да сме готови с отговор. Андреа бихте ли ни съобщили подробните данни?

— Хиляда и седемнайсет убити в трите самолетни катастрофи. Около осемдесет процента от тях чужденци — каза началникът на кабинета. — Две хиляди сто и десет при трите експлозии; около осемдесет и пет процента американци. Искате ли отделните бройки по кризисните точки?

— Не, не... Това е напълно достатъчно — въздъхна президентът. Стоеше замислен, с ръце в джобовете. Огромното количество кафе, което бе изпил през последните два дни, го караше да трепери толкова силно, че бе започнал да се притеснява.

— Как върви разследването? — попита Бийчъм.

Фактът, че всички присъстващи щяха да стоят будни още една нощ, която бе изключително важна за възстановяването им, ѝ подсказваше, че трябва да има и още нещо.

— Както знаете — отвърна Олрид, — тази нощ атакувахме едно място в Анакостия, за което подозирахме, че е свърталище на терористи.

— Подозирахте ли? — попита обвиняващо Хавлок. Личните вражди и настроения все по-често изплуваха на повърхността.

— Още изследваме документите и хард дисковете, които открихме на мястото — продължи безизразно Олрид, — но както изглежда, засега няма особени резултати.

— Какво? — излая Венабъл. — Вие казахте, че са терористи. Казахте, че са...

— Казах само, че са заподозрени — изрече със стиснати устни директорът на ФБР. В този късен час всички се чувстваха изнервени. — За нещастие установихме, че не са се занимавали с конструирането на бомби, както мислехме, а са изготвяли фалшиви кредитни карти.

— О, за Бога! — Хавлок захвърли писалката си. Всички наоколо го възприеха като малко прекалено театралничене.

— Тази група е имала твърде тесни връзки с радикалните джамии в Детройт, Лос Анджелис и Ню Йорк — опита се да обясни Олрид, — но се оказа, че просто са се опитвали да им откраднат парите. Всичко е било, за да пребъркат джобовете на мюсюлманите, а не за да раздават възмездие от тяхно име.

Никой не каза дума.

Джеръми се събуди от телефонен звън. Светлината на ранното утринно небе не проникваше през изкуствените пердета. Светлосивите тапети, мебелировката от изкуствено дърво и боровите рамки на картините правеха стаята да прилича доста на вътрешността на каравана. Изтощен от пътя, Джеръми бе спал дълбоко и отначало реши, че му се е присънило, но после телефонът отново иззвъня и той вдигна слушалката.

— Ало? — каза той механично. Нямаше и най-малка представа кой би могъл да го търси тук.

— Г-н Уолър? — мъжки глас. Служебен.

— Да.

— Добро утро, сър, обажда се Тейлър. Командирът на базата ми нареди да ви се обадя и да ви съобщя днешната ви програма.

— Добре — отвърна Джеръми. Протегна се и взе от нощното шкафче лист и химикалка. — Диктувайте.

— След петнайсет минути имаме обща среща в сграда дванайсет-седемнайсет. Брифинг в четири-нула-нула, тренировка в шест-нула-нула, психологическа подготовка в девет-нула-нула и храна в дванайсет. Вашите хора ще бъдат тук, за да уточните оперативния сценарий в четиринайсет-нула-нула, а в седемнайсет-нула-нула ще се върнем в симулатора до деветнайсет-нула-нула — когато е времето за вечеря. След това по програма е предвидено време за самостоятелна подготовка.

Джеръми успя да запише само часовете. Щеше да си спомни останалото, щом се разсъни.

— Ясно, записах всичко — излъга той. Часовникът показваше 2:29. Беше спал само един час.

— Отвън ще ви чака шофьор, който ще ви заведе до офицерската столова — каза мъжът, който се представи като Тейлър. — Кафето е силно, черно и горещо. Звучите така, сякаш имате нужда от няколко чаши.

Сирад закри по коридора покрай остъклените стаи, технологичните сектори и устройствата, свързани с работата на Отдела за сигурност. Джордън Мичъл бе наел повече от ръководния персонал на седемнайсетия етаж направо от различни агенции, свързани с

военното разузнаване, и така беше създад „Заешката дупка“ — съчетавайки най-доброто от методите на Националната агенция за сигурност, ЦРУ и Агенцията за военно разузнаване.

— Ще можем ли да работим въпреки всичко? — попита тя. Хамид стоеше на крачка зад нея, вкиснат от враждебната размяна на реплики, но все пак запази професионализъм:

— Както казваш ти, Сирад, има си място и време за всичко.

— Добре — отвърна тя. — Най-вече за това, за което говорихме преди малко.

Двамата завиха наляво към един странно изглеждащ сектор, който беше ограден с високочувствителни електронни сензори.

Първоначално тези апарати, с форма на буквата Z, бяха създадени за ЦРУ и НАС. Наричаха ги „вълнови пътечки“ и действаха като „електромагнитен душ“, сканирайки минаващите служители за всичко, което можеше да служи като приемател, предавател или микрофон. „Заешката дупка“, заемаща голяма част от седемнайсетия етаж, бе изцяло бронирана с олово и други акустични буфери, като не беше допусната и най-малката възможност за проникване и шпиониране. Там бяха забранени магнетофоните, диктофоните, лаптопите, дори телефоните „Куантис“.

— Защо винаги, когато минавам оттук, имам чувството, че някой все се опитва да надникне под полата ми — усмихна се Сирад. — Добре, че днес съм с бельо, нали?

Хамид само поклати глава. Влязоха в голям оперативен център, построен от тиково дърво, зелено стъкло и хром. Монитори заемаха три от стените на осмоъгълната зала. Бели табла, прожекционни екрани, програми и часовници, показващи времето в различни точки на света, заемаха другите две. На останалите стени имаше прозорци с тъмни стъкла, гледащи към залите за съвещание на администрацията.

Компютърните терминали и работните клетки заемаха по-голямата част от центъра. От високия пет метра таван висяха заглушители на излишния шум. Подът беше с гумено покритие.

— Мениджърите по проекта да дойдат в сектор А1 — викна Сирад.

Хамид, човек на числата, преброи дванайсет души в централната зала на „Заешката дупка“. Трябваше да бъдат поне двойно повече.

— Къде са всички? — попита той. После една врата се отвори и въпросът му получи отговор. Вдясно от него остъкленият сектор А вече беше пълен със служители. Там бяха експертите, на които Сирад щеше да разчита да ѝ дадат разрешение на проблема. И по всичко личеше, че вече са започнали да работят по въпроса.

— Е, с какво разполагаме? — попита тя, връхлитайки в стаята. Един спретнат „портиер“ затвори вратата след тях. — Искам да започнете отначало и да проверим всичко стъпка по стъпка.

— Това може да се окаже доста трудно — каза Рави. Вече беше покрил едно бяло табло със своите бележки, формули и чертежи. — Нещата малко са се променили от последната ни среща. Анализите показват, че става дума за нещо доста по-тревожно, отколкото първоначално си мислехме.

Сирад дръпна един стол и седна до мъж от азиатски произход — върху бялата му престилка бе избродирано името Лин. Имаше късо подстригана коса и червена лента „Найк“ която не скриваше напълно белезите по черепа му. Десетина от присъстващите се бяха настанили наоколо, въоръжени с листове и химикалки. Сирад не познаваше никого от тях.

— Открихме симбиотично намесване в храненето. — Рави посочи с лазерната си показалка към една от своите рисунки и посегна към кутия с безалкохолно „Фреска“. — Това повече прилича на опит за проследяване, отколкото на действително проникване. Като че ли някой проверява системата и изпробва защитата ни.

— Което значи, че още не са проникнали, така ли? — попита Сирад.

— Правилно — съгласи се Рави. — Все едно обирджия на влак да язди покрай вагона с парите. Проследяват потока данни, наблюдават различните аспекти на нашата инфраструктура, без практически да се опитват да проникнат.

Сирад се почуди на аналогията с Дивия запад, но откри, че ѝ бе прозвучала някак плашещо.

— Е, това все пак е добре, нали? — попита тя. — Ако не са направили действителен опит за проникване в системата ни, може би не са успели да разбият кодовете. Знаят ли, че сме ги открили?

— Не мисля — каза Рави. — Във веригата „Куантис“ сме изградили свръхчувствителни контраразузнавателни механизми.

— Искате да кажете, че сме способни да ги видим първи, преди те да са ни забелязали, така ли? — попита Сирад.

— Точно така.

— Тогава, след като не са проникнали и не знаят, че ги наблюдаваме, какви са лошите новини?

Рави посочи един слаб млад чернокож мъж, който седеше точно срещу Сирад. Това, което я впечатли най-силно у него, не беше лошо оформената му афроприческа, нито тениската му с надпис „Не мога да топя в манджата“, не беше и химикалката, която постоянно подхвърляше между дългите си тънки пръсти. Той въздействаше на околните с изключително властния си поглед. По гърба на Сирад премина тръпка.

— Това е проба, извършвана от посветен — започна твърдо черният мъж с изтънчен британски акцент. — При всяка кодирана размяна както изпращача, така и получателят трябва да имат код за достъп. При системата „Куантис“ обаче говорим за милиони абонати, което изисква съвсем нов подход.

— Вие не може да дадете на всекиго такъв код — съгласи се Сирад. — Трябва да го вградите в системата.

— Правилно. Така достъпът до кодовете намалява до много малка общност от хора, пазещи ключовете към системата.

— Колко малка? — попита Хамид.

— В един идеален свят — само един човек — рече „Не мога да топя в манджата“ — но това не е идеалният свят. Сигурен съм, че Джордън Мичъл би искал да е единственият човек, контролиращ достъпа до „Куантис“, но това е просто невъзможно. Ако нещо се случи с него, системата постепенно ще загине, задушена в своята обвивка.

Сирад вдигна ръка като ученичка в начално училище. Разбира се, той бе прав: Джордън Мичъл наистина бе доверил части от кода на още трима души и тя беше една от избраниците.

— Когато разделите кода на части — каза тя, — се разделя на части и тайната между малка група от упълномощени.

— Точно така е — потвърди чернокожият учен. — Но как ще се предпазите от съюзяването на другите срещу вас?

Той стана, отиде до бялото табло на Рави и почна да чертае.

— Нека го наречем „Парадокс на Заешката дупка“.

Мъжът очерта грубо входната врата на седемнайсетия етаж.

— Да приемем, че достъпът до това помещение се основава на тайна дума вместо на кодиран ключ. И нека приемем, че вие искате да докажете на охраната, че знаете тази тайна дума, без обаче да му я съобщавате.

Сирад кимна. Току-що бе минала точно през такава ситуация. Ако не беше поразителната ѝ усмивка, може би нямаше да я пуснат без служебна значка.

— Това, което ви е нужно, не е свързано конкретно със знанието на кода, а само с установен взаимен правилник за достоверност, който да подскаже на охраната, че знаете думата, без всъщност да я разкривате. Просто го изпращате в контролно помещение, където той може да ви наблюдава на видеокамера, но не може да ви чува. Вие казвате кодовата дума, вратата се отваря и влизате. Той вижда това и приема, че знаете кода.

— Какво обаче би станало, ако просто налучкам точната дума? — попита Сирад. — Или ако някой отвътре отвори врата, без пазачът да види това?

— Точно така. Съществуват много начини, по които може да се пробие подобна система. Затова правите достатъчно много врати и достатъчно много изисквания за повтаряне на кодовата дума, така че проверяващият да е убеден, че съществува много малка статистическа вероятност да бъде подведен.

Хамид и Сирад едновременно схванаха това, за което ставаше дума.

— Искате да кажете, че става дума за някой от компанията ли? — попита Хамид.

— Като човек, който се занимава със статистическата вероятност и теорията за възможностите, би трябвало да приема, че е точно така — каза Рави.

Сирад се замисли напрегнато как да реагира.

— Това ни поставя в много затруднено положение, нали? — попита тя.

— Но трябва да допуснете и възможността, че една част от разделения код просто е била открадната — добави Рави.

Сирад огледа стаята — тези лица бяха съвсем нови за нея. Нуждаеше се от техния опит, но можеше ли да им се довери?

— Доста деликатно положение, нали? — каза мъжът с надпис „Не мога да топя в манджата“. — А ето ви и първата теорема на секретността: в една затворена система групата собственици неизменно е изложена на възможността от провали.

— Най-голямата трудност при тайните — обясни Рави — е да се реши, кой ще ги пази.

Учтив морски пехотинец посрещна Джеръми пред входа и го насочи към син флотски микробус.

— Добре дошли в Харви Пойнт — каза той. Блестящ златен зъб подчертаваше широката му усмивка. — За първи път ли сте тук?

— Да. — Джеръми потърка очите си, за да прогони съня. Мразеше настъпващите промени в „биологическия часовник“ след презокеанските полети. Първо съзнанието отказва да спи, а после внезапно жадува за сън.

След бърза чаша кафе и пътуване до сграда 1217 Джеръми благодари на сержанта и излезе от колата. Оказа се пред нещо, което приличаше на западноевропейска типова къща. Един майор от военновъздушните сили го приветства с ентузиазизирано ръкостискане.

— Добрутро — посрещна го перфектно подстриганият офицер, но пропусна да се представи. — Добре ли спяхте?

— Да, спях добре, сър — отново излъга Джеръми. Шофьорът го бе оставил в края на нещо, което приличаше на голямо холивудско студио. — Но не разбрах много от инструктажа, на който присъствах преди малко. Къде, по дяволите, се намираме?

Майорът се разсмя, като че ли това беше най-смешното нещо, което бе чувал някога.

— Добре дошли в ГРВО, Харви Пойнт — рече той. — Градски район за военни операции. Тук има квартали от шестнайсет проклети градове по света. Тази сутрин инструктажът ще бъде в Мюнхен. Като минете три пресечки надолу по „Менкенщрасе“, ще стигнете до малко баско село, наречено Гилермо. Две пресечки по-надолу е Лондон. В рамките на дванайсет часа можем да проектираме, построим и копираме практически всеки интериор, който можете да си представите. Като не броим времето, което ще прекарате в симулатора, подготовката ви ще се провежда основно тук.

— Строите фалшиви градове?

— Всъщност само някои от кварталите, а и зависи какво разбирате под „фалшиво“. Елате, и ще ви покажа.

Двамата с Джеръми влязоха в типовата къща, качиха се нагоре с асансьор и се озоваха в обширно помещение, пълно с взаимно свързани телевизионни монитори, записващи устройства, големи стенни карти, компютри и хелиографски копия. Електронните часовници по стените показваха различните часови зони по земното кълбо, в средата изпъкваше часовникът по Гринуич, означен със „ЗУЛУ“.

На стената бе окачен голям надпис: „Никой бизнес не е равен на шоубизнеса“.

— Добре дошли на режисьорския пулт — каза майорът. — Имаме такива възможности за наблюдение и записи, които ни позволяват да изграждаме по четири различни сценария едновременно. И това не е всичко. Имаме и около четиридесет хиляди декара горски площи и селски тренировъчни райони, но те са грижа на друго поделение.

— Сценарий за какво? — попита Джеръми и веднага съжали за въпроса си. Майорът го погледна точно както го беше погледнал Хесус по време на мисията им в Йемен. После се разсмя.

— О, правилно... страхотно. Вие момчетата от агенцията и вашите оперативни тайни.

„Момчета от агенцията ли?“ — учуди се Джеръми.

— Готов ли сте да започваме?

Джеръми сви рамене. Припомни си един от въпросите в теста за ООЗ: „Чели ли сте някога «Алиса в страната на чудесата»?“ Във въпроса имаше дълбок смисъл. Животът в тъмната страна беше същата идиотщина като премеждията на Алиса.

— Разбира се — отвърна Джеръми — Давайте.

Майорът го отведе в един склад точно пред „Лондон“, където го посрещнаха четирима мъже: всичките бели и всичките на възраст между трийсет и петдесет години.

Джон, който не каза второто си име, обясни, че е теолог в Богословската школа в Йейл; Пол се представи като клиничен специалист от университета „Джон Хопкинс“; Джордж заяви, че е военен разузнавателен анализатор, числящ се към военновъздушната

база „Болинг“, а Фред не обясни какъв е, но обеща да запознае Джеръми с бележите, издаващи производство на химически и биологични оръжия.

— Няма да се опитвам да ви правя молекулярен биолог — каза той. — Просто искам да ви науча на тънката разлика между фосфорните елементи в химически тор и поразяващи нервите бойни отровни вещества. По време на заниманията може да си приготвим и малко бира.

„Холивудски студия? Монтажни зали? Приготвяне на бира?“ — помисли си Джеръми. А Хесус му бе казал, че му предстои само едно малко пътуване!

— Аз съм Джеръми — каза Уолър. — Работя за Министерство на правосъдието.

— Добро прикритие — ухили се Джон. — За първи път чувам подобна версия.

Бийчъм стоеше шокирана до масата. Ако не я лъжеха ушите, президентът на Съединените щати току-що бе предложил военна операция срещу един от най-верните и дългогодишни съюзници в Близкия изток.

— Не може да се предприеме предупредителен удар срещу Саудитска Арабия само на основата на предположения и предубеждения! — възкликна тя.

Дали беше заради часа, мястото или просто заради липсата на достатъчно здрав разум от страна на президента, но тя се чувстваше задължена да се намеси.

— Имаме достоверни разузнавателни данни, Елизабет — отвърна остро президентът. — Разбирам, че се мислиш за „рицаря на плаща и кинжала“ след толкова време, прекарано в Комисията по разузнаване, но ти вече не си в Сената. Работиш за мен, а аз смятам, че са замесени саудитците.

— Наистина разполагаме с някои по-определени данни — намеси се Хавлок, опитвайки се да намали напрежението. — Националната агенция за сигурност е прихванала четири разговора по открити линии, които са много интересни:

Хавлок протегна ръка и Вик му подаде дебела папка с текстовете на прослушаните разговори.

— Това не са обикновени разговори — каза той, размахвайки документа във въздуха. — Тук има часове, дати, места. Двама държавни служители на регионално равнище говорят с хора, които смятаме, че са саудитски агенти в САЩ. Разговорите са по телефони „Куантис“, но се опитваме да ги проследим.

— Националната агенция за сигурност не може да проследява разговори на територията на страната — отбеляза Бийчъм. — Това е незаконно.

— Същото се отнася и за взривовете! — вдигна вежди Хавлок. Стресът бе почнал да се отразява и на него.

— Защо мислиш, че не можем да проследяваме вътрешните разговори? — попита президентът. — Защо не?

— Заради онова, което се нарича Четвърта поправка към Конституцията на Съединените щати — отвърна вицепрезидентът сериозно. — НАС наблюдава международните разговори, без да нарушава закона, защото чужденците по принцип не са защитени срещу неоснователни обиски и задържания. Но за подобни подслушвания в страната ни се изискват специални разрешения от съдебните власти.

Венабъл изглеждаше объркан.

— Това е война, г-н президент — намеси се Хавлок. Вик също се опита да кимне в знак на съгласие, а Олрид въздъхна тежко.

— И аз съм съгласен, Дейвид — включи се в разговора и министърът на отбраната. — Ако саудитците са финансирали терористични операции срещу граждански обекти в САЩ, не виждам защо подслушването на техните телефонни разговори да нарушава нечии конституционни права.

— Олрид? — попита президентът. Имаше нужда и от потвърждението на директора на ФБР.

— Това е въпрос за юристите — рече другият. — Ако трябва да съм откровен, сър, по-големият ни проблем е как да спрем следващите нападения.

— Така е — съгласи се Венабъл. — Много уместна забележка. Не искам да слушам повече за тези законови гатанки, разбрано? Ако

има проблем във връзка с някакви поправки, оправяйте го, преди да стигне до бюрото ми... до катедрата ми... и преди аз да...

Президентът като че ли загуби нишката на мисълта си.

— А какво ще кажете за предупредителни военни действия срещу саудитците? — попита министърът на отбраната. — Г-н президент, моля ви да простите приказките на един стар военен кон, но предпочитам да покажа малко мускули в началото, вместо да изтеглям камиони с мъртъвци.

— Мускули ли? — попита Бийчъм. Опитваше се да запази мълчание по време на тази среща, но никак не харесваше тези предложения. — Саудитска Арабия ни е дългогодишен съюзник — стратегически и финансов. Те контролират ОПЕК. Ако се опитаме да им демонстрираме мускули, ще трябва да плащаме по седем долара за галон бензин.

— Ричард? — обърна се президентът към държавния секретар Ричард Краб, който не се беше намесил в спора.

— По принцип съм застъпник на дипломацията — каза той. — Възможностите, така както ги виждам аз, са или да се публикуват данните от разузнаването, после да се обърнем към Съвета за сигурност на ООН, да проведем специални оперативни атаки срещу определени цели, или просто да окажем на саудитците уважение, на което и ние се надяваме: ако има, разбира се, достатъчно доказателства, за да надуваме мускули, както казвате, трябва да има и достатъчно доказателства, които да представим на посланика им. Не му ли е хрумнало на някого, че престолонаследникът може да е също така изненадан или разгневен, както сме и ние?

— Това е много интересно мнение — съгласи се президентът. Като че ли отново се зареждаше с оптимизъм. — Забележки?

Хавлок погледна Вик, Вик погледна към министъра на отбраната, но никой не каза нищо.

— Добре! — възкликна Венабъл. — Свържете се по телефона.

— Три часът сутринта е — отбеляза Хавлок.

— По дяволите часът — настоя президентът, — посланикът е делови човек и съм сигурен, че би предпочел една ранна среща на четири очи, отколкото една война.

Светът на Джеръми отново се бе преобърнал. Той научи характера на бъдещата си задача — да проникне в едно малко известно сенчесто разклонение на Движението за християнска идентичност, наричано Свещеничество на Финеас.

Малко, склонно към насилие общество, Свещениеството на Финеас действаше повече от десет години като организационна единица, причислявана от службите към типа „съпротива без водач“. Дълбоко вярващи хора получаваха свещенически статут без официално членство в някаква организация и се съгласяваха да изпълняват доброволно „актове на Финеас“ — насилнически действия срещу обществото, което те смятаха за корумпирано и морално пропаднало. Повечето жертви бяха цветнокожи американци, но невинаги ставаше въпрос за расова дискриминация — наказваха се и хомосексуалисти, хора от смесени бракове и привържениците на абортите. Липсата на определена структура пречеше на органите на реда и закона да проникнат в отделните клетки и да определят ръководителите, но това ограничаваше и ефикасността на Свещениеството на Финеас.

Досега.

Последните разузнавателни данни сочеха, че бивш полковник от Специалните сили на име Елис беше събрал доста от тези вътрешни терористи и ги обучаваше в едно ранчо в централен Тексас, наречено „Хоумстед“. Джеръми беше чувал за това място, защото по ирония на съдбата част от снайперистите в ООЗ бяха започнали обучението си именно в тази школа.

На пръв поглед задачата изглеждаше проста, макар и не много лесна. Джеръми трябваше да проникне в групата, да се запише в школата и да убеди Елис, че е всъщност свещеник от Финеас. Тъй като в това братство нямаше официално членство, всеки можеше да претендира за такъв статут, но, разбира се, Джеръми трябваше да посочи и някакво доказателство: някакъв акт на насилие например, извършен през последните пет години. Единственият проблем беше, че въпросното престъпление можеше вече да фигурира в „трудова биография“ на някой истински свещеник.

От това, което Джеръми бе разбрал по време на предварителния инструктаж, и най-малката грешна стъпка можеше да доведе до насилствен и внезапен край на операцията му. И на живота му.

— Запознат ли сте с програмата? — попита последният от поредицата инструктори.

Джеръми познаваше този мъж като началник на поделение под прикритие на ФБР в Куонтико. Казваше се Сергей Андропов и вече си бе запазил място в историческите хроники на Бюрото с успешното си проникване сред руските банди в Ню Йорк въпреки хилядите трудности. Там бе загубил лявата си ръка и за малко да загуби и живота си при сблъсък с един от „чистачите“ на бандите. Освен това се беше пристрастил към хероина. Работата под прикритие често водеше до подобни сривове.

— Не напълно — рече Джеръми. Обикновено презокеанските му мисии не бяха придружавани от служебни тренировки.

— Добре, тогава имате двайсет и четири часа, за да се приведете във форма — рече другият. В гласа му все още се долавяха остатъци от руския акцент. — Първо трябва да поработим по новата ви самоличност.

Андропов измъкна една картонена папка от старото си дипломатическо куфарче „Самсонайт“ — подобно на тези, които Джеръми беше виждал да носят ветераните от времето на Хувър.

— Новото ви кодово име е Джеръми Уокър — едрият руснак се засмя при споменаването на героя от любим стар филм.

— Уокър ли? Не е ли твърде близко до собственото ми име?

— Така е по-добре — като използвате име, близко до вашето, ще сте по-защитен, ако случайно някой ви познае и ви повика на обществено място — обясни му Андропов. — Винаги е по-добре да си близо до истината. Така не можеш да се провалиш толкова лесно.

Андропов подаде на Джеръми папката, съдържаща подробности за новата му самоличност.

— А нещо повече за полковник Елис и групата му? — попита Джеръми, прелиствайки досието. — Ще имам нужда от още информация за тези свещеници на Финеас и за техните...

— Всичко по реда си — рече Андропов. — Сега научете собствения си живот. После ще се съсредоточим и върху другите.

[1] Пойнт — съкратено от Харви Пойнт, буквално преведено „точка“ (англ.). — Б.пр. ↑

8.

Сряда, 16 февруари

10:05 по Гринуич

Зала, „Джеферсън“, Белия дом

Саудитският посланик пристигна с черна лимузина с дипломатически номера. Двама униформени служители от Сикрет Сървис го придружиха до официалната приемна, където президентът се бе отпуснал в едно кресло и пиеше ледена вода.

— Господин посланик — приветства Венабъл госта си и се изправи, без да съзнава, че си бе развързал обувките, за да облекчи преуморените си крака, и после така и не ги беше завързал отново. — Много мило от ваша страна, че дойдохте в този ранен час.

Посланикът стисна ръката на Венабъл и прие поканата му да седне до него. Приятен огън припламваше в камината стил „Ръмфорд“, но никой от двамата не се чувстваше уютно.

— Предполагам, че става дума за нещо ужасно — каза посланикът, който бе възпитаник на Харвард и Оксфорд и говореше на такъв елегантен английски, че донякъде превъзхождаше и президента.

— Ужасно — президентът се наведе, за да завърже обувките си. — Наистина думата „ужасно“ е може би най-уместната.

— Това има ли връзка с терористичните актове? Защото наследникът на короната ме помоли да предам нашето съчувствие и да ви уверя в крепкото ни сътрудничество и мое задължение е...

— На крак съм, откакто започна целият този кошмар — изрече на един дъх Венабъл. — А съм президент на Съединените щати от три седмици. Три седмици!

Той стана и се разходи около креслото си. За да го следи с поглед, посланикът трябваше да извива мъчително врата си.

— Да — каза саудитецът, опитвайки се да разбере подтекста на казаното. — Зная.

— Тогава сигурно знаете, че хората зад тези атаки се опитват да използват моята неопитност, за да покажат колко съм уязвим. Те ще използват преимуществото на факта, че не съм на този пост от

достатъчно дълго време, за да контролирам напълно въоръжените сили, за да внушат на обществеността, че може би съм зле подготвен да изпълнявам задълженията си на главнокомандващ.

— Това сигурно е възможно, поне така предполагам — съгласи се посланикът. Той беше искрено загрижен. — Не се бях замислял върху този факт.

— Не, разбира се, че не — съгласи се Венабъл, някак си от любезност. — Вие сте дипломат. Обучен на такт и протокол.

— Защо ме поканихте тук, сър? — любопитства посланикът. Като дипломат бе свикнал да усеща промените в тона на беседващите с него.

Венабъл отиде до камината и сложи вътре една брезова цепеница. Огънят веднага припламна с искри и пращене.

— Правителството има солидни доказателства, че заинтересувани лица от вашето правителство са превеждали пари в Съединените щати с определена цел: да финансират тероризма.

Съветниците на Венабъл му бяха внушавали да подходи към въпроса внимателно, но и да покаже известна решителност, с оглед на големия брой загинали при тези подли атаки.

— Това е твърде пресилено — каза посланикът. Изглеждаше объркан — като че ли ранният час си правеше номера с неговия мозък или с този на президента. — Саудитска Арабия е вашият най-близък съюзник в Близкия изток. Не може сериозно да смятате, че...

— Разполагаме с конкретни доказателства: парични трансфери, записи на телефонни разговори, данни от няколко различни разследвания, които си съвпадат. Дори сме задържали един мъж, отговорен за свалянето на пътническия самолет в Лос Анджелис — саудитец. Разпитът му още продължава.

Посланикът не знаеше какво да каже.

— Поканих ви тук, за да предадете едно съобщение на вашето правителство — обяви президентът Венабъл. — Разполагате с три дни, за да ни предадете имената на онези, които са отговорни за терористичните престъпления. Искаме пълно разкритие на всяка вероятна терористическа група, която все още е в Съединените щати. Настояваме незабавно да се спре финансовата подкрепа за терористите. И държим за пълно сътрудничество при разследването от

страна на онези членове от вашето правителство, които биха могли да знаят нещо повече за тези престъпления.

Венабъл залитна и едва успя да се опре в облегалката на креслото, но лошото му състояние не бе забелязано от посланика, който се бе вторачил невярващо в огъня.

— Аз н-не знам к-какво да кажа — започна заеквайки той. — Това е направо оскърбително. Заплашвате ли ни?

— Да ви заплашвам ли? Да ви заплашвам?! — надигна глас Венабъл. — Не, аз не ви заплашвам, но моята страна изстрада много и вие скоро може да разберете на какво съм способен, за да изпълня задължението си.

Огънят изпука. Посланикът стана.

— Съжалявам, че първата ни среща не беше по-миролюбива — рече той. — Моето правителство хранеше големи надежди относно вашата администрация. — После се запъти към вратата, но се опомни. — Извинете неучтивостта ми. — Той направи няколко крачки назад и протегна ръка към президента. Венабъл стисна силно облегалката на креслото.

— Просто предайте моите мисли на принца — изръмжа той. — Мисля, че обстановката отдавна вече няма нищо общо с любезностите.

Съществуват такива, които тачат Божиите закони и други, които не ги спазват. Тези, които ги тачат, са правоверни. Онези, които не ги спазват, са отритнати от бога. Затова и господ е определил наказание за неспазващите закона.

Полковник Елис седеше в кожено кресло с висока облегалка и четеше под светлината на лампион от ковано желязо. От стените го гледаха препарирани глави на екзотични диви животни — рис, глиган, див бивол, полярна мечка — повече от дузина редки, дори заплашени от изчезване видове от всички краища на света. Стаята бе облицована с борови дъски и напомняше интериора на старите имения от прерията.

Той държеше книга с изтъркани корици и четеше без очила. Очите му, видели толкова невероятни неща, разчитаха ясно думите, които започваха своя танц в съзнанието му.

„Пазители на християнството“ от Ричард Кели Хоскинс винаги го беше поразявала с целенасоченото, макар и ограничено разглеждане на фактите. Подобни книги, както и „Дневници на завърналия се“ от Уилям Л. Пиърс, бяха осмивани само от хора, които не разбираха дълбокия вътрешен устрем на верните последователи на Христа. Но за истински вярващите, които служеха на това дело, страниците вдъхваха надежда за един по-добър свят.

По-добър свят, помисли ся Елис. Иронията едва не го накара да се засмее.

Той бе патриот, който винаги бе търсил начини да докаже, че обича Америка, и трийсет години бе служил на страната си. Отначало беше във Виетнам. Пристигна в Хюе-Фу Бей малко след коледа на 1965-та като току-що излюпен лейтенант, натоварен да командва разузнавачески отряд на Специалните сили, зачислен в Група за изследване и наблюдение към американското командване във Виетнам. Армията точно бе поела командването на тайните операции, водени дотогава от ЦРУ, за насъскване на планинските племена Хоа и Хунг срещу провиетнамските и прокомунистическите отряди в Лаос, Камбоджа и Южен Китай.

Свещениците на Финеас раздават правосъдието и бог ги награждава с расото на вечното свещеничество.

През 1968-ма Елис бе преместен в умиротворителната програма на ЦРУ с кодовото название „Операция Феникс“ под командването на подполковник Франк Баркър, където го зачислиха в Групата за оплаквания и съболезнователни писма, занимаваща се с роднини на загиналите в провинцията Куан Нгай. Като офицер от Специалните сили, Елис редовно докладваше на един съветник от Специалния отдел на ЦРУ.

Именно тогава бе видял и вършил неща, които бе мислил дотогава за невъзможни. Всъщност времето, прекарано в програмата „Феникс“, промени изцяло начина на мислене на младия офицер по въпросите на войната. Там той научи, че разширяващата се съпротива се преодолява много по-добре чрез внушаването на ужас чрез мъчения, отколкото с помощта на конвенционалните оръжия. Военновъздушните сили можеха да обезлистват джунглата с химикала „Ориндж Ейджънт“ и да разтресат земята с тежки бомби, но врагът много често просто изчезваше в широко разгърнатата мрежа от подземни

бункери и тунели или се укриваше в селата, за да поведе отново партизанската война срещу САЩ, които бяха лошо подготвени за подобен начин на воюване.

Най-добре беше да се убива волята за борба на врага.

„Нека войниците се укриват в тунелите — продължи мислите си той. — Докато тях ги няма, ние ще избиваме семействата им. Нека Хо Ши Мин проповядва за жертвоготовност; ние ще изнасилваме, мъчим и убиваме, докато саможертвата стане твърде ужасяваща, за да се използва като лозунг“.

През юли 1966-та го посети мъж в цивилни дрехи. На Елис бе съобщено, че досегашните му успехи във Виетнам са привлекли вниманието на старшите офицери. Спонсорирано от ЦРУ изследване показало, че само „миротворните“ действия могат да постигнат това, което обикновените военни действия не бяха успели. Затова и се предвиждаше създаването на така наречената програма „Революционно развитие на кадри“, с която се целеше разбиването на инфраструктурата на южновиетнамските партизани, последвано от широкомащабна кампания, осигуряваща подкрепата на обикновените виетнамци. Пропагандата и психологическата война щяха да бъдат новите оръжия в продължаващата партизанска война. Затова ЦРУ се нуждаеше от бойци, които да действат на мястото на събитията.

Елис веднага се съгласи.

Отиде в Ми Лай, после в провинция Куан Нам, Фуок Тюи и още няколко други места, за които западняците не биха искали и да знаят. Работеше с малка група планински племена като част от координирана кампания на терор, достигаща навсякъде, чак до границите на Лаос и Камбоджа. Отначало насочваха вниманието си към участниците в прокомунистическото партизанско движение и техните непосредствени поддържащи структури, но скоро списъкът на целите се разшири и в него попаднаха сътрудници, поддръжници, симпатизанти и практически всички, живеещи в дадено селце. Постепенно първоначалната цел престана да има значение. Отрязването на няколко десетки глави и набучването им на колове до входа на някое село беше достатъчно ясно послание, независимо от политическите пристрастия на загиналите.

И именно това, което Елис видя в първите месеци на програмата „Феникс“, окончателно промени отношението му не само към войната,

но и към Америка. Към човечността.

Изнасилване, мъчение, отвличане и открита порочност. Войниците под прякото му подчинение започнаха да „броят ударите“, като „по стар американски обичай“ започнаха да запазват части от телата на убитите. Мъжете носеха като служебни отличия нанизани уши, езици, пръсти и скалпове. Бяха загубили всякакво уважение към военния чин, след като заповедите на цивилния от Специалния отдел на ЦРУ имаха същата тежест като на офицерите с четири звездички. Само убиването бе от значение. То се превърна в някаква обменна монета, то диктуваше йерархията. Онези, които преуспяваха в този черен занаят, оживяваха. Другите умираха. Просто. Поетично.

След три години в Групата за изследване и наблюдение и три във „Феникс“ Елис знаеше, че трябва да направи своя избор. Макар и рядко да се прибираше у дома, новопроизведеният капитан беше създал три деца и жена му полагаше всички усилия да ги възпита добре в дипломатическия район в Банкок. Ако искаше да спаси поне част от това, което все още имаше значение за него на този свят, трябваше да се измъкне от джунглите на Югоизточна Азия и да се научи на нещо, различно от убийствата.

Отговорът дойде сам. В една нощ в едно оризище в район с координати, които беше запомнил само защото всичките започваха с цифрата 3.

Мисията, разбира се, беше секретна. Както и всичко, което правеше в онези дни. Те бяха облечени в униформените черни „пижами“ и имаха специални терлици върху високите ботуши — така оставяните от тях отпечатаци приличаха на онези от сандалите на местните хора. Ядяха местна храна и миришеха като местните люде. Носеха американски оръжия само защото и дребните азиатци притежаваха същите. Нямаше нито пагони, нито други отличителни знаци, характерни за военните. Елис разполагаше с двама южновиетнамски сътрудници от Специалната служба за поддръжка, с трима разузнавачи от племето Нун и специалист от Четвърта психологическа оперативна група, които помагаша на другите му бойци.

Два южновиетнамски хеликоптера „Н-034“ ги бяха спуснали в една от най-горещите зони във Виетнам, известна като „Прериен огън“

и приличаща повече на Белите планини в Ню Хемпшир, отколкото на джунгла в Югоизточна Азия.

Няколко часа по-късно се бяха озовали сред блатиста низина. Само оризови полета и пороен дъжд. Без луна. Чуваше се единствено хипнотичният плясък на водата.

Като водач им служеше Сеу — дребен, но яростен събирач на скалпове от племето Нун. Елис точно се бе загледал в наниза от човешки скалпове около врата на Сеу, когато внезапно главата му изчезна. Елис бе наблюдавал всякакъв вид смърт и нараняване, но никога не беше виждал толкова чисто обезглавяване — като че ли дъждът я беше разтопил.

После се появи „Странникът“. Така неговите хора наричаха призрака на войната и моментът на разплатата, за който знаеха, че все един ден ще дойде. Никой от тях не познаваше страха, но бързо разбраха, че приближава краят им.

Взривове от мини, оглушителна стрелба от автомати „Калашников“, мирис на сяр, огън, експлодиращ въздух, тела, разпръснати из оризищата, и онази тишина... когато невъобразимите признаци на насието постепенно утихват до слабо различими шумове.

Точно тогава Елис го откри. Зле ранен, борец се отчаяно с болката, с безнадеждността и със заслужената справедливост да умре от ножа, който сам бе вадил толкова пъти, той откри в себе си нещо, за което дори не бе предполагал.

Вярата.

Отначало го сбърка с адреналина и с естествена физиологична реакция на приближаващата смърт. Толкова много светлина, толкова много тъмнина кръжаха около него. Обезобразени лица. Кръв и вътрешности, точещи се по тази чужда земя. И смеещият се встрани Странник, недостижим за техните оръжия.

Вярата.

Елис знаеше, че умира и че не можеше да оцелее в тази огнена буря. Разбираше, че никога повече няма да види жена си и децата си, които само преди седмица бе решил да изведе от този проклет район на света. И все пак го обзе някакво странно чувство — чувство, което никога не бе познавал — нито в къщата на алкохолизирания му чичо, нито в приемните домове, нито дори в колежа или в армията. Бе

изцяло изпълнен от непознатото усещане, точно както обикновено бе изпълван с ярост. Само че сега бе съвсем различно. Този път го владееше непогрешимото чувство, че това ще бъде от голямо значение за него, че ще оживее и ще води други битки.

Откриха го с три смъртоносни рани. Левият му бял дроб беше пробит и спаднал, черепът му — пукнат, а кожата на единия му хълбок буквално висеше. Санитарят първоначално го сметна за мъртъв и го задмина, но се върна, защото откри само още двама с признаци на живот. Зад единия от тях бяха намерили и Елис, който бе стиснал здраво окървавения си щик.

По-късно, когато го награждаваха с Почетния орден, бе изтъкнато, че е убил деветима вражески войници с това острие. Оцелелите свидетели твърдяха, че е бил като обладан. Обладан от какво, не можеха да кажат.

— Полковник? — прекъсна го гласът на жена му. Пат чукаше на отворената врата, но не влизаше. — Полковник? Няма ли да си лягаме вече?

Тя мразеше да оставя любимия си съпруг цялата нощ в кабинета, но знаеше и как гласовете стигат до него.

— Ще почета още малко — увери я Елис.

Той остави след миг книгата на страничната масичка и забрави да отбележи до къде е стигнал.

— Връщай се в леглото, скъпа. Идвам след минута.

Именно в онази нощ бог бе дошъл за него и Елис знаеше това. И именно тогава той беше спасен. Всеки дъх, който поемаше след тази невъзможна нощ, бе в прослава на неговия свещен призив и на упованието, че един ден сиракът на вярата може да се окаже ценен.

— Това е лудост — заяви Джеръми, без да се опитва да скрие лошото си настроение. Стоеше в празното помещение, облечен в зелен десантен костюм „Номекс“, на очите му имаше видео визьор. Към широкия му близо пет сантиметра колан беше закачен специален оптичен уред „Бък Роджърс“, от който се проточваше тънка жица.

— Нищо не е достатъчно добро за Министерството на правосъдието — пошегува се Джон. Той все още намираще „прикритието“ на Джеръми за твърде смешно.

— Трябваше да използваш тази джаджа за увеселителните паркове. Щеше да изкараш милион.

— Надявам се и това да стане — ухили се техникът. — Разработката струваше повече от милион! — Той направи още няколко проверки и завъртя едно от копчетата на прибора.

— По дяволите! — възкликна Джеръми малко по-силно.

— Намали контраста, ако картината е много ярка — нареди техникът. Изглежда му бе омръзнало мрънкането на Джеръми срещу симулиращата апаратура.

Нагласиха визъора и пред очите на Джеръми се разкри съвсем друга гледка: четирите празни стени се замениха от открито полупустинно пространство, осеяно с храсталаци, мескити и половинметрови кактуси. Виртуалният симулатор го пренесе през времето и пространството под сияйно, лазурносино небе. Яркото слънце жулеше раменете му под тънката тениска.

— Поразително — това бе всичко, което каза снайперистът от ФБР. Накъдето и да погледнеше, пред него се разкриваше реалистична, много ясна видеокартина на място, намиращо се далеч от Харви Пойнт.

— Сега добавям и звука — напомни му техникът. — Връзката е двустранна, но някои от въпросите може да стигат до теб с малко закъснение. Програмата е много добре направена, но все още има някои неща за доизглаждане.

Реалността изчезна и Джеръми се почувства като в роман на Зейн Грей^[1]. Дочуваше повея на пустинния вятър, цвилене на коне и близка стрелба. В носа му нахлу миризма на открито сухо поле, макар че по-късно Джон щеше да му обясни, че това е придружаващ психосоматичен ефект.

— Г-н Уокър? — каза някой.

Джеръми се обърна надясно и се оказа пред петдесет и седем годишен бивш полковник от Специалните сили, известен след пенсионирането си като „последния призрак от старата школа“ — воин от „черните“ операции, който никога не се бе укривал зад дипломатически имунитет.

— Полковник Елис — отвърна Джеръми. — За мен е чест да се запознаем, сър.

Той щеше да се погрижи за задачата си по-нататък, но смяташе, че не е лошо в началото да прояви малко уважение.

— Драго ми е да се запознаем, Джеръми — каза полковникът. Носеше тежък пистолет „Комбат Спешъл“ в специален кобур за безпрепятствено и бързо вадене на оръжието. На китката му проблясваше „Ролекс“ с черен циферблат и с два кръга — червен и син, в жлеба на часовниковото стъкло. Ботушите му бяха лъснати идеално въпреки носещия се във въздуха фин тексаски прах.

— Много съм чувал за вас — рече Джеръми. Андропов беше учил Джеръми, че е изключително важно да се придържа стриктно към внимателно измислената си биография и да не допуска фалшиви нотки при срещите с нови лица. Въпреки това този, за когото се представяше Джеръми, не можеше да не знае за славната биография на Елис. Малко хора бяха постигнали толкова много във военната си кариера.

— Да, разбира се. Но не трябва да вярваш на всичко, което четеш — отвърна Елис.

Джеръми се замисли накъде да насочи разговора. Джон — теологът от Йейл, го бе запознал с догмите на Движението за християнска идентичност я с различните изкривявания на библейските учения, които можеше да чуе от свещениците на Финеас. Пол — психологът от университета „Джон Хопкинс“, беше направил всичко възможно да запознае Джеръми с особената психопатия на полковника, макар и в рамките на четиридесет минути. Джордж го бе инструктирал за това, което военното разузнаване знаеше за трийсетгодишната кариера на този мъж: доклади за неговата боеспособност, биография, дори подробности от строго секретните операции, които беше провеждал зад океана. Фред все още не бе стигнал до лекцията за оръжията за масово унищожение (ОМУ), но Джеръми допускаше, че това можеше и да почака малко.

— Предполагам, че вече си се настанил в спалното помещение — рече полковникът. — Защото сега ще те поразведа наоколо.

— Оценявам вниманието ви, полковник — рече Джеръми.

И тогава... той се върна в реалния свят, за да продължи подготовката си за една мисия, която всеки нормален човек би приел със страх.

Сирад се облегна назад в стола си и се замисли върху същността на проблема, който бе възникнал пред екипа. Ако един от приближените на Джордън Мичъл, който държеше част от тайната на кода, бе решил да прецака някой от другите ключови субекти, това би означавало, че тази личност би могла да компрометира истинските намерения на „Бордърс Атлантик“ — събирането на разузнавателни данни. Фактът, че компанията на Джордън Мичъл беше служила като инкубатор за създаване на неофициалната тайна програма на ЦРУ, щеше да бъде много привлекателен — както за изнудване, така и за продажба в полза на чуждестранните интереси. В частност и на саудитците.

— С колко време разполагаме по този въпрос? — попита тя.

— Не можем да преценим — рече Рави. — Зависи от това, колко пъти ще пробват късмета си и ще се опитат да се вмъкнат. Може просто да си седят удобно и да очакват реакцията ни, а може и дръзко да се движат напред. Няма начин да предскажем какво ще сторят, ако не разберем истинските им намерения.

Сирад посочи мъжа с фланелката „Не мога да топя в манджата“.

— Съжалявам, как се казвате? — попита тя.

— Има ли значение? — вдигна рамене той.

— Предполагам, че не — сви на свой ред рамене Сирад. — Но предпочитам да не казвам „Хей, вие“.

— Рей.

— Добре, Рей... какво бихме могли да очакваме по-нататък?

Мъжът отговори почти веднага.

— Предполагам атака, основана на алгоритмичните матрици. Ако онези типове са истински професионалисти, а не гимназиални хакери, би трябвало да постъпят така.

— Съгласен съм — рече Рави. — Ще използват приблизителна схема на алгоритми и ще се опитат да проникнат. Поне аз бих направил така.

— Някой друг? — попита Сирад. Тя осъзна, че другите единадесет души в помещението не бяха казали и дума.

— Не знам колко време ще им отнеме опитът да проникнат отново — каза една корейка с къса коса с цвят на въглен. — Но имам идея как да ги открием.

Всички я погледнаха. Толкова се бяха концентрирали върху защитата, че никой не се бе досетил да завърти шахматната дъска.

— Продължете — окуражи я Сирад.

— Отровно хапче. Когато един онколог иска да проследи лошите ракови клетки, той дава на пациента радиоактивен изотоп. Предлагам да използваме стръв — нещо, което ще погълнат и ще си го занесат у дома. Нещо, което ще можем да проследим.

Сирад кимна. Това предложение звучеше много разумно.

— Подозираме решетъчно базирана атака и затова предлагам да ги подразним малко — рече корейката. — Предлагам да отключим един от нашите портали и да видим кой се опитва да надникне при нас.

Рави кимна. „Не мога да топя в манджата“ скръсти ръце пред гърдите си. Приемаше идеята, но се бе пораздразнил, че не бе хрумнала първо на него.

— Това ми харесва — изрече Сирад с цялата убеденост, която можа да събере в подобен час. — Ако тази атака наистина идва от приближен на Мичъл, който притежава част от тайната, крайният резултат би могъл да бъде опустошителен не само за компанията, но и за цялата страна. — Някакви опасения?

— Не и ако действваме много внимателно — предупреди Рави. — Онзи, който е достатъчно умен, за да стигне дотук, не би се хванал лесно на толкова прозрачна хитрост.

— Тогава да не я правим прозрачна — рече Сирад, стана и се обърна към „Не мога да топя в манджата“.

— Не е нужно да ви казвам колко важно е в този момент всичко да се запази в тайна — каза тя почти умолително. Държавните чиновници полагаха клетви пред бога и страната, но „Бордърс Атлантик“ трябваше да разчита само на внимателния контрол над служителите и на парите. Фирмените тайни се пазеха трудно. — Отивам да уведомя г-н Мичъл. Той е единственият човек извън тази зала, който ще знае как стоят нещата.

— Не непременно — обади се един глас. Сирад се обърна и погледна високия слаб мъж, седнал пред лаптопа ся. — Току-що получих спешно съобщение от предните ни постове. Докладват, че нашият любопитно си е показал носа.

Мъжът написа нещо и после зачака ново съобщение.

— И? — припряно рече Сирад.

— По-добре е сама да прочетете това, госпожо — каза той обръщайки преносимия компютър към нея. — Защото смятам, че няма да ми повярвате, ако го кажа на глас.

Утрото надникна с ясно зимно око в прозорците на „Холидей Ин“ в края на Йнгъл Ууд, Ню Джърси. В 6:30 сутринта трапезарията на мотела беше пълна с гладни пътници.

— Не зяпай, а яж! — чу се ядосан глас. Една пълна чернокожа жена в розов велурен костюм дръпна сина си за ръката и отново го наведе над порцията бъркани яйца.

— По-тихо, момиче! — с приглушен глас се обади друг мъж. Той седеше пред голям телевизор, но сега се обърна към интригуващата гледка. — Момчето не е виновно. Никой няма право да влиза в заведение за хранене така разпарчетосан.

Обектът на недоволстващия мъж седеше през три маси, близо до големите предни прозорци. Той като че ли не се интересуваше от любопитните погледи, отправени към него, и втренчено гледаше към шосе №4, което се съединяваше с локални пътища на запад от моста „Джордж Вашингтон“.

— Мирясвай и си яж яденето — сви свирепо устни жената в розовия костюм. — Ше ти ареса ли ако някой те гле’а така?

— По дяволите... ако изглеждах така, нямаше да се учудя! — Момчето потръпна, после склони глава над чинията и изпълни заповедта. — Това е един грозен бял човек.

Дори и грозният бял човек да го бе чул, с нищо не го показва. Болката в главата му пречеше да мисли за всичко друго, освен за мисията.

— Бих искала да ми кажете къде се ударихте така лошо — една посетителка дръпна стол и седна до него. — Трябваше да дойда при вас още в началото.

— Добре съм — излъга мъжът. — Изглежда по-зле, от колко е в действителност.

— Съмнявам се — каза тя. — Сигурна съм, че умираш от болка. Но от това, което чух за теб, предполагам, че ти харесва.

Жената провери дали някой не ги наблюдава, но не видя нищо обезпокоително. Едно чернокожо семейство седеше пред големия

екран на телевизора; група мъже в евтини костюми бяха насядали около една маса близо до бара и си говореха, но повечето хора не криеха разбираемия си интерес.

— Къде сме? — попита мъжът.

Жената стана и пушна петдоларова банкнота в джубокса. Гласът на Бионсе заглуши малко разговора им.

— Мисля, че сме точно там, където трябва да сме — рече жената. Тя седна откъм лявата му страна, така че той да може да я вижда, без да обръща глава.

— Какво се чува?

— Това не са слухове — отвърна тя. — Има един задържан в Куба. В американската база в залива Гуантанамо. Каза ми, че знаел за Джафар ал Таяр. Каза, че е чувал да се говори за него по арабските улици. Знае и още, но иска писмено споразумение с ЦРУ, преди да съобщи повече подробности.

Жената грабна едно меню, пхнато в поставката за сол и пипер, и се престори, че го чете.

— Замота ли го? — попита той.

— Разбира се. В доклада си не съобщавам нищо за Джафар ал Таяр.

— Какво ще стане със затворника?

— Самоубийствата и насилието между затворниците са сериозен проблем в лагер „Делта“. Няма да е заплаха още дълго.

Тя махна към сервитьорката.

— А какво стана със свидетеля в Лос Анджелис?

— Откараха го със самолет обратно във Фермата, но той не знае нищо. Пък и, разбира се, никой не му вярва. Бюрото проверява всички, с които е работил или познавал. А Агенцията дърпа всевъзможни лостове и се опитва да му пришие нещо... каквото и да е. Тези тъпанари ще се занимават седмици с него.

— Добре — рече мъжът. Нещата се развиваха по-добре, отколкото се беше надявал.

— Виж... съжалявам за това, което се случи — рече жената. — Не беше предвидено да...

Мъжът повдигна дясната си ръка.

— Разбира се — кимна жената. — Можеш ли да завършиш мисията си?

Нейният компаньон понамести усуканите и не съвсем чисти бинтове, които покриваха почти изцяло лявата половина на главата му. Под тях надничаха кичури чисто бяла коса. Под превръзките, криещи ужасни рани, гледаше едно розово, почти червено око.

— Дясното ми око е отишло — рече той. — Куршумът отнесе част от очната кост, но ще ми поставят малка пластина. След като раната заздравее малко, ще могат да ми поставя цялостна протеза.

Той спря за момент. Болката го вцепени — вълна като от електрически ток, която го разтърсваше като мъчителен оргазъм.

— Беше случайност — продължи той. — Изстрелът на Французина рикошира в нещо и попадна в главата ми. Не беше ничия грешка.

— Ние не задаваме въпроси, Кейлъб — рече жената. — Бог си знае работата. Сигурно е трябвало да се случи по някаква причина.

Албиносът поклати леко глава. Господ имаше свои пътища. Ако не беше неговата воля, всичко това нямаше да започне.

— Какво искаш да кажа на баща си? — попита Кейлъб.

— Каж ми, че не съм научила за нищо, което да застрашава проекта. Ако се появи нещо, ще бъде една от първите, които ще разберат. Графикът остава същият. Смятам, че ще можем да се справим.

Кейлъб кимна с глава.

— Свършила си добра работа — рече той. Песента на Бионсе затихна и той изчака да почне следващата мелодия, за да заглуши думите му. — Сигурен съм, че полковникът ще бъде много горд с теб.

— Да запазим гордостта за края, когато завършим започнатото — рече тя, готова да си тръгне. — Радвам се, че те видях, Кейлъб.

— Радвам се, че те видях, Сара. Или вече не искаш да те наричам така?

— Опитай с Джейн — засмя се тя, — редник Джейн. На момчетата от „Делта“ като че ли им хареса това прозвище.

Когато свърши виртуалната обиколка на „Хоумстед“ и се сбoguва с виртуалния полковник Елис, Джеръми щракна копчето и махна визьора от главата си.

— Е — попита го Джон, — какво мислиш?

— Мисля, че е страхотно — рече Джеръми.

— Това, което току-що видя, е абсолютно копие на онова, с което би се сблъскал в „Хоумстед“ — каза техникът. — Поне във визуално отношение.

— Как сте го направили? Как успяхте да осигурите подобен видеоматериал? — Джеръми забеляза, че е почнал да се изпотява, макар в помещението да бе умерено топло — някъде към двайсет градуса.

— Това не е видео — заяви гордо техникът. — Всичко е симулация. Компютърно генерирани изображения, основани на материал, който сме събрали от рекламни брошури, сайтове в Интернет и хора, които са карали школата там. Някои от данните идват от спътници — двуизмерни образи, които увеличаваме и правим порелефни с помощта на процес, наречен „фотограмометрия“.

— Много е впечатляващо, както и да го наричате — каза Джеръми. — Какво следва нататък?

Майорът, който все още не се бе представил, посочи вратата.

— Опасявам се, че ще има инструктажи и след вечеря — извини се той. — Психология, теология, микробиология и органична химия... все такива неща.

Той се насочи към вратата и Джеръми го последва. Двамата тръгнаха по стълбите, като си говореха за граfiците на заниманията, новата самоличност на Джеръми и за причината, поради която трябва да отиде в „Хоумстед“. Както при езиковите курсове с „пълно потапяне“, преподавани във Военния езиков институт в Монтерей, така и при тази програма се изискваше пълно разчитане на новоизградената самоличност. От момента, в който Джеръми беше получил павета с лични документи, старата му личност беше престанала да съществува.

След кратка разходка те свърнаха към една постройка, която приличаше на елегантна лондонска къща. Изкачиха няколко каменни стъпала и влязоха срез двойната врата. Чакаше ги човек, който сякаш се беше появил направо от кастинг за филм.

— Джеръми Уокър, запознай се с Червенобрадия — каза майорът и Джеръми се опита да не изглежда шокиран от вида на мъжа пред него.

Дълга, стегната конска опашка се подаваше иззад кожена шапка с козирка, нахлупена до челото му. Дълга брада в стил „Зи Зи Топ“

падаше върху черно-бялата му тениска с надпис „Шибана власт“, която заплашваше да се пръсне върху огромния му гръден кош. Татуировки покриваха и двете му огромни, мускулести ръце. Сребърни халки висяха на едната му ноздра, на долната му устна и на лявото му ухо. Яркожълта змия, с червено-зелена ивица заплашително се навиваше от отвора на тениската му и покрай врата му.

— Приятно ми е — рече мъжът. Гласът му беше любезен, почтителен. — Ако сте готови, всичко е подредено в съседната стая.

— Готов за какво? — попита Джеръми.

— По дяволите. Не ви ли казаха? — попита Червенобрадия, после се обърна към майора, но офицерът се усмихна и излезе.

— Елате.

Огромният мъжага въведе Джеръми в съседното помещение, обзаведено като чайна зала в мотел край Кенсингтън.

— Никой не ми е казал нищо — рече Джеръми. Но после видя оборудването и разбра.

— Някой трябваше да подготви такъв чистофайник като теб.

Гигантът седна пред една махагонова маса за карти в стил „Крал Едуард“ и предложи любезно:

— Сладкишче? — Някой си бе направил труда да донесе бисквити и сухи пасти.

— Ще ме татуираш ли? — попита Джеръми, без да обръща внимание на чая и сладкишите.

— Така ми наредиха — кимна Червенобрадия. Сребърната цедчица за чай изглеждаше съвсем миниатюрна в мечешката му лапа, когато той си наля гореща вода от една димяща порцеланова кана. — Някога рисували ли са те?

Джеръми поклати отрицателно глава. Беше правил доста откачени неща за страната си, но никое от тях не му бе оставило такива неизличими следи.

— Знам какво си мислиш — рече Червенобрадия. Той наля черно мастило в едно пластмасово цилиндърче и измъкна дълга игла от стерилна метална туба. — Но не се тревожи, приятел, повечето хора няма да видят това, което ще ти направя ей сегичка. Сядай направо тук.

Джеръми направи както му беше казано.

Червенобрадия нахлузи тънки хирургични ръкавици върху чудовищните си ръце и вдигна машинката за татуиране.

— Неприятното е, че малко боли.

— Знам, имам приятели, които си правиха татуировки — рече Джеръми, опитвайки се да прикрие тревогата си с бабаитлък. — Казват, че не било толкова зле.

Червенобрадия протегна свободната си ръка напред и вдигна иглата.

— Може и така да е, но на никой от тях не му е правено такова нещо — рече художникът и посочи към част от неговата все още неопетнена човешка плът и Джеръми разбра.

„О, господи! — помисли си той. — Този тип сигурно се шегува“.

— Не се срамувай и викай, ако искаш — каза татуираният гигант, навеждайки се напред, за да започне уникалното си изпълнение. — В крайна сметка нямам нищо против реването.

Джеръми чу как иглата забръмча.

— Щото, както казах — продължи Червенобрадия, прехапвайки халката на долната си устна между пожълтелите си от никотин зъби, — това шибано нещо боли.

[1] Зейн Грей — Известен американски автор на приключенски романи за Дивия запад, живял в първата половина на двайсети век. — Б.пр. ↑

КНИГА II ПРОНИКВАНЕ

*Този, който се бори с чудовища, трябва да
внимава да не се превърне самият той в
чудовище по време на тази борба.*

Ницше

9.

Сряда, 16 февруари

18:02 по Гринуич

Купърс Лейн №1701, Стафорд, Вирджиния

Каролайн Уолър обичаше съпруга си и това за нея никога не бе представлявало проблем. Тя го последва по свое желание във ФБР, отказвайки се от добре платената работа в Министерството на здравеопазването и социалните грижи заради четиригодишна екскурзия в Озаркс, Арканзас. Когато настана време за това, спомни си Каролайн, самата тя се обади на офицера за връзка във Вашингтонското бюро за набиране на кадри и поиска формуляр. Всичко, което Джеръми трябваше да направи, бе да попълни празните места.

Но това бе останало в далечното минало. Днес тя седеше на върха на нисък хълм и наблюдаваше шумната група от съседски деца, които викаха и пицяха щастливо.

Североизточният вятър беше навял рекордните шейсет сантиметра снежна покривка във Вашингтон и предградията му, затваряйки всичко от Капитолия до военноморската база „Куонтико“ и Академията на ФБР. Времето не можеше да си направи по-лоша шега с един новоизбран президент, изправен пред поредица терористични нападения. Но сега тези проблеми изглеждаха далечни и безинтересни за Каролайн и нейните три деца. Днес, както често се случват при бурите във Вирджиния, обилният сняг и ветровете бяха отстъпили пред ясното слънце. Беше време за игра.

— Хей, мамо! Виж ме! — провикна се Мади.

Единствената им дъщеря бе наследила приключенския дух на баща си и на своите храбри седем години вече бе пробвала да скача с парашут. Вече не се задоволяваше само да кара колелото си нагоре-надолу по улицата, затова бе вдигнала една рампа и увещаваше помалките си братя дай позволят да ги прескочи. Когато на мода излязоха екстремните игри, тя реши да се плъзне по перилото на стълбата върху „дъска“ — поднос от чисто сребро, сватбен подарък от родителите на

Джеръми. За щастие на Мади, при тежкото сгромоляване подносът пострада най-много, а тя получи само натъртвания.

— Съжалявам, мамо — почти изплака момичето, заровено почти до ушите в снега. — Исках да се спусна майсторски, но загубих равновесие.

— Наглеждай брат си! — викна на свой ред Каролайн. Кристофър, средното им дете, можеше да се нарани дори когато си мие зъбите. Само преди седмица го беше водила до спешното отделение, след като се бе преборил с един шкаф. Насърчаван от сестра си, той се бе опитал да използва чекмеджетата като стълба, за да стигне до своето прасенце — касичка. Последвалата катастрофа му струваше четири шева над лявото око, а на Каролайн още десет години от вече скъсения ѝ от стрес живот.

— Къде е татко? — попита Кристофър.

— Той е зает да спасява света, миличък — рече Каролайн. Напоследък все по-често употребяваше тази фраза.

— Кога този човек ще си дойде вкъщи?

— Веднага след като светът е в безопасност, глупчо.

— Като Джони Ракетата, нали? — попита малкото момче.

— По-скоро като Могъщите рейнджъри — отвърна Каролайн. Тя често използваше рисуваните филмчета, за да обяснява нагледно по-сложните въпроси. В ерата на електронните игри и телевизионните комикси детската психика вече използваше главно анимационни герои, за да си изгражда рамката за определени представи.

— Кристофър, вдигни си ципа, докато не си замръзнал напълно — добави тя, навеждайки се да обърше снега от якето си. — Ако искате да останете още навън, ще...

— Мамо! Кристофър плаче! — викна Мади от подножието на височинната.

Каролайн погледна надолу към подножието на малкия хълм, където Мади се бе навесила над малкия си брат, дърпайки каишката на шейната и мъчейки се да я извади изпод проснатото му тяло.

— Не можете ли да се оправите сами — викна ядосано Каролайн и се спусна бързо по склона, покрай тълпата по-големи съседски деца, които едва ли бяха забелязали нещо.

— Махни се от шейната ми! — пищеше Мади на брат си, който сега вече наистина се беше подул от рев и почти не можеше да диша

между отделните хълцалия. Каролайн преброи седем секунди между писъците и разбра, че е нещо сериозно. Всяко задържане на дъха повече от три секунди обикновено означаваше проблем.

— Остави тая шейна — викна отдалеч Каролайн. Къде, по дяволите, беше Джеръми? Последното, което бе чула от него, беше съобщение, оставено на телефонния ѝ секретар в службата.

Нещо се обърка, беше казал той, разчитайки отново на това кратко обяснение, което използваше преди всяко изчезване. *Нещо се обърка* — така тя никога не разбираше къде отива и кога ще се върне. Никога не се знаеше нищо за неговите мисии — колко опасни можеха да бъдат, дали ще пътува извън страната, дали ще преживее много страдания, които после проличаваха само по бързо сменящите му се настроения.

— Всичко е наред, сладичък, мама е тук — заговори ласкаво Каролайн, опитвайки се да успокой малкото наранено момче.

— Мисля, че е ръката, мамо — рече Мади. Лекарската професия не беше сред амбициите ѝ, но знаеше много за паденията и удрянията от собствен опит.

— Какво ѝ има на ръката ти? — попита Каролайн.

— Аз... мисля... че тя е... счупена... мамо... — успя да каже малкото момче между две силни изхълцвания.

„По дяволите това ФБР — помисли си Каролайн, коленичейки до сина си и пъхайки ръка в пухения му комбинезон, за да види колко голяма е белята, — Бюрото има десет хиляди агенти, на които може да разчита за войната срещу тероризма. Защо винаги трябва да опира до мъжа ми?“

Джордън Мичъл много харесваше Бъркшайр заради царящото там спокойствие. Тъй като прекарваше по-голямата част от професионалния си живот в Ню Йорк, на него му липсваха спокойните смени на сезоните и начинът, по който Майката Природа продължаваше пътя си въпреки усилията на хората да ѝ попречат. Той никога не бе изпитвал силни религиозни чувства, но усещаше някаква по-висша сила в първите признаци на пролетта, в начина, по който скрежът блестеше под утринното слънце, в крясъците на дивите гъски, летящи на юг.

Съседите можеше да протестира, че хеликоптерът на Мичъл „Бел Джет Рейнджър“ никак не пасва на идиличната им природа. Но само в случай че такива имаше. Затова и той се бе постарал да няма съседи наблизо. Неговото имение „Саут Егримънт“ бе огромна каменна къща с дълга ниска пристройка към нея, наричана „Дългата пътека“. Владението му се простираше на площ от около три хиляди декара, а най-близката къща беше на почти два километра.

— Вашият обяд, г-н Мичъл — обяви икономката, внасяйки тържествено дървен поднос със съомга, гарнирана със зелени листа от кресон, борови ядки и кускус. Генералният директор на „Бордърс Атлантик“ винаги предпочиташе да се храни в „Дългата пътека“, където се чувстваше изпълнен с енергия.

— Благодаря ви, г-жо Хартунг. — Той вдигна поглед от новата биография на Александър Калдър^[1] и посочи края на бюрото си. Ярките слънчеви лъчи проникваха през прозорците, чиито оловни стъкла бяха потъмнели с годините.

Стегнатата, пълна жена постави подноса и тихо излезе. Ана Хартунг и нейният съпруг Герхард работеха вече повече от четирийсет години в „Дългата пътека“. Бащата на Мичъл ги бе наел на борда на един пътнически кораб от Аржентина. Всеки намек, че може би двамата се крият от някакво по-тъмно минало, оставаше нечуто. Патриархът на фамилия Мичъл ценеше верността над всичко друго, а нацистите бяха известни именно с предаността си.

— Добър ден, г-н Мичъл — Траск влезе в трапезарията и кимна на икономката. Старата жена мина мълчаливо покрай него, без да се интересува от по-новото поколение слуги.

— Добър ли е наистина? — попита Мичъл, като остави книгата настрана. — Бях твърде зает, за да обърна внимание.

— В интерес на истината, аз също — отвърна Траск. Усещаше кога Мичъл би понесъл остроумничене и кога — не. — Но мисля, че ще се заинтересувате да видите това, което успях да ви донеса.

Мичъл знаеше, че Траск бе ходил някъде, защото преди половин час бе чул хеликоптера. Сега единственият му въпрос беше: защо Траск не се бе появил по-рано?

— Добре, отваряй тогава — излая Мичъл. Макар и гладен, той напълно забрави бързо изстиващото ястие.

Началникът на персонала носеше блестящо полирана махагонова кутия, инкрустирана с черешово дърво, бреза и бяло злато. В средата на капака имаше голям кръг и в него грижливо бяха гравирани инициалите А. В. Х.

— Дори само кутията си струваше труда — рече Траск, въртейки кутията и наблюдавайки танца на светлината върху лакираната ѝ повърхност. — Фантастична е.

Но Мичъл не се интересуваеше от кутията и Траск го знаеше. Той повдигна капака, за да покаже двата 54-калиброви английски револвера за ездачи — изящни образци на европейското оръжейно майсторство от осемнайсети век, изработени от дамаска стомана и черно гръцко орехово дърво.

— Чудесни са — зяпна Мичъл. Вдигна ги към очите си и дълго ги гледа със затаен дъх.

Траск бе успял да му достави револверите, които Александър Хамилтън^[2] и Аарон Бър бяха използвали, за да разрешат спора на честта. На 11 юли 1804-та двамата политически врагове се бяха изправили един срещу друг на мястото за дуели в Уайхоукън, Ню Джърси. Един от тези пистолети бе отнел едновременно живота на Хамилтън и служебната кариера на Бър. Сега и двата бяха намерили пътя си към Мичъл.

— Сега ще намеря отговора на въпроса, който винаги съм си задавал — рече Мичъл. — Кой от двата е бил неговият?

— Този отгоре — отвърна Траск. — Така поне казва семейството. За нещастие не можем да бъдем сигурни, защото оръжията са били извън семейството почти четири десетилетия.

Мичъл знаеше откъде идват. След повече от сто и шейсет години един наследник ги беше продал на банка „Чейз Манхатън“. Шефът на „Бордърс Атлантик“ се беше добрал до тях след не малко усилия.

— Колко пъти, според теб, някой е дърпал този спусък след фаталния ден? — попита Мичъл. Той вдигна тежкото оръжие от кадифената му възглавничка.

— Семейството твърди, че не се е случвало — каза му Траск. — А и собствениците на банката едва ли са го правили.

Мичъл отделяше голямо внимание на историята на оръжията, които купуваше. Пистолетите го интересуваха единствено когато с тях бе свързана някаква история.

— Значи, другият е убил Филип — каза Мичъл. Деветнайсетгодишният син на Александър бил застрелян на дуел през 1801 година със същия комплект пистолети. Фамилното предание гласеше, че мъжът, чийто лик бе на банкнотата от десет долара, не искал да се изправи срещу вероятността да умре от същото дуло, така че предпочел да стреля с него при дуела с Бър.

Мичъл поддържа пистолета за минута в ръката си, повъртя го насам-натам, попивайки всяка видима подробност. Поднесе го до носа си и го помириса, опитвайки се да усети следа от барут или оловен куршум.

— Готови! — каза Мичъл, също като секунданта на Хамилтън онази съдбовна утрин. Той насочи пистолета към прозореца, както го бе учил собственият му баща, и издърпа назад ударника.

„Стояли са само на десет разкрача един от друг — помисли си той. — Достатъчно близо, за да се наплюят. Сърцето на Хамилтън сигурно е препускало диво, докато той е насочвал ръката с револвера срещу сърцето на противника си. Дали е долавял ехото на изстрела, който е отнел живота на сина му Филип на същото това място? Дали е очаквал смъртта да застигне и него? Дали наистина е възнамерявал да стреля встрани първия път, както е учил сина си, че трябва да направи като истински джентълмен?“

Мичъл сведе поглед към дулото и дръпна спусък. Той незабавно задейства механизма с ясно метално изщракване.

— Много чувствителен спусък, както го описват книгите — отбеляза Мичъл. Някои твърдяха, че Хамилтън е пропуснал целта си нарочно. Други оспорваха това и твърдяха, че изключително бързият спусък е произвел изстрела, преди Хамилтън да е имал възможност да се прицели добре.

— Това са били негови пистолети — не се съгласи Траск. — Би трябвало да е знаел особеностите им. — В крайна сметка това беше важен и все още нерешен въпрос от историята. Дали един от бащите — основатели на американската нация беше загинал за честта, или беше повален поради лошо прицелване?

— Но той е политик — намеси се и друг глас. Беше женски глас. Подобно нещо Траск въобще не бе чувал в тази обстановка. — Готов за прицел, за стрелба — нали така се командва в армията? Искам да кажа,

какво, по дяволите, знаят политиците за стрелбата с огнестрелни оръжия?

Мичъл се обърна към набитата жена с къса коса и зачервени очи.

— Добре ли пътува? — попита той. Посетителката му току-що се бе върнала от Ню Джърси.

— Цял ден ли ще си играете с пистолета, или ще се хванете отново за работа? — попита тя, без да обръща внимание на любезността му. Тази жена не си губеше времето с празни приказки и Мичъл ценеше това.

— Чай за дамата — нареди той на Траск.

— Черен — добави тя.

— Разбира се — усмихна се Мичъл. Колко характерно за жена, на която като че ли ѝ беше приятно да я наричат редник Джейн.

Сач никога не бе смятал, че го бива много в разбиването и промъкването. Последните пет години беше работил във фирмата „Хоум Депо“ и беше доволен от живота си. Работата не беше тежка и най-важното бе, че през цялото време беше в сградата, а през лятото — ѝ горещите месеци на Литъл Рок — там беше приятно хладно. Беше се отнасял съвестно към работата си и отношението към него също беше добро. Сега беше друго. Парите миришеха, но наградата — вечното спасение, си струваше риска.

— Проклетата ключалка — изсъска партньорът му. Оли говореше с британски акцент и ругаеше повече, отколкото се нравеше на Сач. Оли твърдеше, че в думи като „проклет“ не влагал никакъв смисъл, но все пак това не изглеждаше съвсем християнско. Вярващите в Господа не трябваше да сквернословят.

— Използвай дешифратора — прошепна Сач.

Оли бръкна в една широка мека торба и измъкна апарат с размер на калкулатор. Бяха ги предупредили, че някои от вратите се отварят само с помощта на магнитна карта и те бяха взели подходяща апаратура за отваряне. Тази брава нямаше да ги затрудни много, но все пак нарушаваше предварителния им график.

— Пет кинта на бас, че ще я отворя за по-малко от трийсет секунди — каза Оли, като прикрепяше уреда близо до стоманената врата.

— Просто я отвори — отвърна Сач. Въобще не си падаше по хазарта.

ЩРАК.

Вратата се отвори и двамата мъже мълчаливо благодариха на господ за бързо свършената работа. Веднъж влезли вътре, Сач и неговият израснал в Лондон партньор закрачиха по широкия коридор покрай аудиториите. Завиха надясно по Т-образно отклонение, после пак надясно към врата, на която имаше надпис „Изследователски институт за рака Хенри Вогт“, лаборатория № 4. Отдолу имаше още два надписа: „Опасно за живота“ и под него оранжево-черен предупредителен знак за радиоактивност.

Както и очакваха, до вратата имаше устройство за магнитна карта, с което бързо се справиха.

— Имаме пет минути — напомни лондончанинът и бързо влезе в университетската изследователска лаборатория. Помещението миришеше на дезинфектанти, неръждаема стомана и престояло кафе.

Разузнаването ги бе предупредило за редовни обиколки на един седемдесетгодишен бивш полицай, който използваше надницата от седем кинта на час, за да допълва пенсията си. Той не би представлявал сериозно затруднение, но никой от двамата не искаше да наранява стария човечец и се надяваха, че това няма да се наложи.

— Югоизточният ъгъл — рече Сач. — Да тръгваме.

Той измъкна малко фенерче от джоба си, завъртя го и то освети пътя им с доста злокобна светлина. Докато прекосяваха тъмното помещение без прозорци сърцата и на двамата препускаха лудо. Трудностите се криеха не толкова в открадването, колкото в последствията. Разкриването щеше да провали по-нататъшната...

— Ш-ш-шт! — пошепна прекалено силно Сач. Нещо бе привлякло вниманието му — някакъв шум.

Той скри фенерчето под мишницата си и двамата мъже се заковаха в средата на залата. Няколко секунди нищо не се случи и Сач отново запали малкото фенерче и се отправи към дъното на помещението.

— Не бъди толкова параноичен — рече британецът. — Нямаме време за...

К-КРАК...

Лабораторната врата се отвори и остро изскърца, пропускайки светлината от луминесцентните лампи в коридора.

— Има ли някой? — попита любопитен глас. Отначало той звучеше по-скоро с досада, отколкото с тревога — като че ли беше свикнал да открива тук студенти, вмъкнали се след занятия.

Лампите светнаха и любопитството на стареца прерасна в страх. В средата на лабораторията стояха двама мъже, облечени като охрана. При нормални обстоятелства това не би го разтревожило, но полуавтоматичният пистолет на колана на по-ниския показваше, че не всичко е наред.

— Лаборатория четири! Взлом! — викна охранителят, приближавайки до устата си радиостанция и включвайки микрофона. Тъй като не носеше пистолет, той нямаше какво друго да направи.

— Мани това, старче — изрева Сач. — Не тря'аше да прайш това.

Джордън Мичъл постави оръжието, отнело живота на Александър Хамилтън, върху червеното кадифе в кутията и кимна на Траск да ги остави сами. Сигурно старшият помощник си бе мислил, че ще пият чая заедно, но не и днес. Въпреки близкия достъп на Траск до личния и служебен живот на шефа му, все още имаше зони, които и двамата мъже смятаха за чисто лични.

— Ще се върна след малко — рече Траск, взе кутията с пистолетите и затвори плътно вратата след себе си.

— Не ми каза нищо за пътуването си — напомни Мичъл на новата си гостенка. Тя стоеше пред него в лъчите на приятно напичащото слънце. — Не е просто любезност. Искам да зная какво е психическото ти състояние.

— Умът ми е наред — отвърна жената и вдигна очи към препарираниите животни над себе си.

— Беше много заета и имаше малко време за сън.

— Така е. На мен не ми трябва много сън.

— Е?

— Какво, е?

— Как е той?

Мичъл посегна към обяда си. Г-жа Хартунг обилно го бе посипала с чер пипер и прясно холандско сирене, както го бе предпочитал баща му. Мичъл ѝ беше казал поне десетина пъти, че предпочита съомгата неподправена, но тя не му обръщаше внимание.

— Загубил е едното си око. Изглежда отслабнал и някак дезориентиран.

Редник Джейн отмахна косата от лицето си. Изглеждаше съсипана от пътуването, макар и да твърдеше обратното.

— Какво ти каза за плана? — попита Мичъл. — Знаем ли къде ще ударят следващия път.

— Не — излъга тя. Редник Джейн беше опитен манипулатор, но сега вървеше по тънък лед. — Той се връща обратно в „Хоумстед“, докато планиращите операциите подготвят новите нападения. Засега това е всичко, което знам.

— Каква е следващата ти стъпка? — попита Мичъл. Той бавно изстърга холандското сирене от съомгата и внимателно я опита, без да отделя очи от събеседничката си. Странно колко подобна на Сирад бе изглеждала тази жена и колко различни се бяха оказали всъщност. Редник Джейн изглеждала дори по-опитна в обработването на хората, въпреки че не можеше да се сравнява по красота с другата.

— Следващата ми стъпка... — Джейн спря за момент. — Следващата ми стъпка е да напиша едно фалшиво признание на затворника от Гуантанамо и да го предам на централата на ЦРУ в Ленгли, заедно с доклад за наблюденията ми. Те искат да прикрият всяка следа от Джафар ал Таяр и проект „Меджидо“.

— Не ти вярвам — рече Мичъл. — Има и нещо друго.

— Полковник Елис е много умен човек. И много внимателен. Той сигурно подозира, че някой — агенция или друга заплаха — го дебне, и иска да се предпази. Защо ще ми дава по-голяма роля?

— По същата причина, заради която го правя и аз — отвърна той. — Защото се нуждае от теб.

Големият бос вдигна глава от яденето и я погледна в лицето.

— Но ти няма да идеш да му кажеш. Зная това, защото съм по-добър в тия игри.

Мичъл остави вилицата си в подноса и се приближи към нея. Гласът му спадна почти до шепот.

— Затова и те наех. Точно заради това наех и всеки от колегите ти. Но никога не забравяйте едно нещо: аз съм много по-добър, отколкото вие някога ще бъдете.

Той обичаше този танц и прелъстяването, втъкано в него. Усещаше грацията на стъпките, позите, дразненето и отблъскването. Именно това го бе привлякло в търговията в самото начало.

— Знам, че не вярваш на това — каза ѝ той, — защото си твърде самоуверена. Работиш добре и без чужда помощ. Печелиш от неувереността. Не чакаш някой да те изненада отстрани, защото обичаш риска и дори нищожните шансове.

Той се наведе съвсем близо до нея. Толкова близо, че усети дъха на потната и кожа.

— Никога не забравяй това — рече Мичъл. — Именно аз те измъкнах от същия малък свят, където бе свикнала да се движиш, и пак аз ще те върна обратно. Ти си само винт в механизма, който само си въобразяваш, че разбираш.

Мичъл протегна костелив пръст и очерта торбичките под очите на жената. Искаше тя да усети цялата му тежест.

— Механизмът е толкова сложен, че дори няма да забележиш, когато се спуска, за да те смаже. Следващата ти цел е нещо значително по-дръзко от един фалшив доклад до Ленгли. Знам това, преди да си го сторила.

Мичъл спусна ръката си и се наведе още по-близо до Джейн, така че тя да почувства устните му на ухото си.

— На този етап не ме интересуват връзките ти с Елис. Интересува ме това, което можеш да свършиш за мен.

Редник Джейн отчаяно се мъчеше да не трепери. Дъхът на Мичъл лъхаше на чер пипер, и тежък сос. Миглите му бавно се движеха до бузата ѝ.

После я отблъсна.

ЧУК! ЧУК!

Някой остро почука на вратата.

Траск влезе, носейки бледосиня чаша върху красиво изрисувана китайска чинийка.

— Черен чай „Ърл Грей“, както поискахте — рече той.

Мичъл беше вече до бюрото с биографията на Александър Калдър в ръце.

— Страхувам се, че гостенката ни промени идеята си за освежителна напитка — каза той на Траск. Изглеждаше развеселен и в добро настроение, което му се случваше много рядко. — Трябва да тръгва.

Мичъл дори не я погледна, когато мина край него със забързани, несигурни стъпки. Тя прикрито докосваше страните си, за да изтрие сълзите си — солени, но чисти.

Сач не се интересуваше особено от оръжия. Те въобще не му бяха необходими, особено като се имаше предвид силата, с която господ го бе дарил.

— Моля ви... — изхърка пазачът, когато безмилостният мъж пресече помещението я го хвана за гърлото. Радиостанцията падна и рязко изтрака на пода, но мъжът умря тихо. Чу се само изпукването на врата му.

— По-добре да тръгваме — рече Сач, придвижвайки се към заключения вход на подземието. Той замъкна встрани тялото, вдигна радиостанцията от пода и се присъедини към партньора си, който вече беше включил електронното си устройство към поредната цифрова ключалка.

— Лаборатория четири, няма нищо сериозно — каза Сач в микрофона, надявайки се, че това може да доведе до известно объркване и да им спечели още малко време. Той измъкна от джоба си два индикатора „Лаксъл“, отчитащи степента на радиация, разпечата ги и постави единия на левия си горен джоб.

— Готово — рече британецът. Вратата на приземието бе отворена дори по-бързо от предишната.

— Дръж. — Сач подаде на партньора си другия индикатор „Лаксъл“ и го последва в помещението от неръждаема стомана.

Движеха се бързо между рафтовете, преглеждайки внимателно цилиндричните контейнери, маркирани с надпис: „Внимание! Радиоактивни материали“ над познатия оранжево-черен символ за опасност. Взимаха само контейнери, на които бе отбелязано „Амършам“, „60 — С“, „137 — цезий“, „133 — ксенон“, „192 — иридий“ или „99 — технеций“. Всички те бяха високотоксични гама-

емитери: радиоактивни изследователски изотопи, предназначени за университетските ядрени медицински апаратури.

Двамата мъже измъкнаха от брезентовия чувал големи туристически раници и започнаха да тъпчат в тях тежките контейнери. Сач пресметна, че неговият товар е близо осемдесет килограма, и се зачуди дали партньорът му ще се справи с подобна тежест.

— Време е — нареди Сач и затвори раницата на другия, който се обърна към вратата и забърза, доколкото товарът му позволяваше. Въпреки огромната си сила Сач усещаше как раницата забавя темпото му и пречи на равновесието му.

Те стигнаха до вратата, когато полицаят от студентското градче се показва иззад ъгъла на коридора. По лицето му се четеше по-скоро досада, отколкото тревога. После видя огромния Сач да се втурва към него и разбра, че повикването не е било просто недоразумение. Гигантът тичаше по коридора, натоварен с голяма раница, която се клатушкаше тежко на гърба му.

— Какво, по дяволите, прави... — започна охраната, но Сач го отблъсна силно встрани. Полицаят се стовари по гръб, шапката му се затъркаля по коридора, а обутите му в бели чорапи и черни обувки крака се метнаха над главата му.

Грубият ботуш на Сач го уцели по слепоочието и прекрати всяка съпротива.

— По дяволите, това е вторият — рече Сач и продължи напред. Не обичаше да убива, но знаеше, че ако се наложи, е длъжен да го стори.

Качиха се необезпокоявани в асансьора. Надявах се полицията да не бе поставила повече от един дежурен.

— Това нещо е бая тежко — рече британецът, докато излизаха от асансьора. Той беше жилав и як, но товарът беше около 70 процента от теглото му. Нямаше значение колко бе трениран — огромната раница направо щеше да го смачка.

Не размениха нито дума повече, докато не стигнаха до паркирания отпред бус. Бяха отмъкнали безпроблемно колата, на чиито врати имаше надпис „Университет Луисвил“. Надявах се, че докато се разбере за кражбата, ще са намерили друго средство за придвижване.

— Полицейско управление до двајсет и седем — чу се някакъв глас и Сач си спомни, че все още носи радиостанцията на нощния

охранител. — Всичко наред ли е при вас?

Сач свали раницата си и я постави внимателно в микробуса.

— В лаборатория четири е чисто — каза той, като държеше радиостанцията далеч от устата си и се стараеше да имитира гласа на полицаия.

— Разбрано, дващсет и седем — отвърна невидимият диспечер. — Иди при човека от дванайсет-седемдесет и седем, „Мапълхърст“, оплаква се от шум, идващ от къщата на „Алфа Омега“. Като че ли там са вдигнали голям купон.

Сач натисна два пъти ключа за предаване, което беше универсалният полицейски сигнал за „разбрано“. После грабна тежката раница на Оли и я постави до своята в каросерията на буса.

— Все пак съм по-добрият шофьор — каза той, взе ключовете, отвори предната врата и се усмихна на сравнително лесния им успех. — Пък и съм по-хубав.

[1] Александър Калдър (1898–1976) — Първият американски абстракционист, художник и скулптор, добил международна известност. — Б.пр. ↑

[2] Александър Хамилтън (1755–1804) — виден американски политик, конгресмен и министър. — Б.пр. ↑

10.

Четвъртък, 17 февруари

15:01 по Гринуич

„Хоумстед“, Кървил, Тексас

Джеръми смени на трета скорост и отпусна съединителя, когато видя отклонението към ранчото. Зад пощенската кутия се издигаха металните стълбове на голям портал, а знаме развяваше отгоре надписа „Хоумстед“, изрисуван с бели половинметрови букви. Ранчото изглеждаше точно така, както го беше виждал по време на виртуалните симулации в Харви Пойнт.

Джеръми Уокър, дата на раждане 7/22/1971, любим цвят... ловджийско зелено, припомняше си той, като се опитваше да не обръща внимание на малката бодлива топка, търкаляща се в стомаха му.

Сценичен работник в една пътуваща трупа „Фолгър Шекспиър Лайбръри“. Кой, по дяволите, беше измислил това?

Новите гуми на колата му шевролет „Нова СС“ модел 1970-та изскърцаха силно, докато завиваше надясно по покритата с дребен чакъл пътека и минаваше покрай оградата на стопанския двор. Докъдето му стигаше погледът се виждаха само мескитови дървета и едри крушовидни кактуси.

Разбираше, че легендата за трудовата му биография не може да бъде проследена лесно. Елис едва ли имаше много връзки в театралния свят и дори да ги имаше, сценичните работници идваха и си отиваха, подобно на тези в пътуващите циркове. Тази работа вървеше ръка за ръка с анонимността, която само постоянното пътуване можеше да предложи, и, разбира се, можеше да предизвика единствено пренебрежение в един добре подреден свят.

Най-новият школьник в „Хоумстед“ се опита да се съсредоточи върху буботенето на форсирания мощен двигател на колата; доставчикът на Джеръми от ФБР нарочно му бе избрал тази чудовищно мощна кола, доскоро използвана в местната тренировъчна

база. Подхождала на психологическия му профил, казаха специалистите, и лесно щяла да извести на Елис за присъствието му.

Но Джеръми се вълнуваше главно от тръпката да кара такава мощна кола. До огледалото за задно виждане старият собственик беше закачил мъхнат червен зар. Огромният двигател вдигаше за секунди сто километра, но тук — по чакълестата алея — караше колата да подскача и да се клати въпреки усилията на Джеръми да я удържа.

— Това е, миличка — усмихна се той, опитвайки се да задържи оборотите между три и четири хиляди в минута. — Нека се разбере, че идваме.

А в това нямаше никакво съмнение. Последният километър от пътя бе прав като изстрел на пушка участък и водеше към група едноетажни постройките, боядисани в светлокафяво. Шумът на мощния форсиран двигател се разпространяваше безпрепятствено сред сравнително пустата местност и високият му вой можеше да събуди и мъртвец.

Джеръми преглътна топката, заседнала в гърлото му, и паркира близо до навес за коли, под който имаше един форд „Дюали“ и два доджа — последен модел. Той се погледна в огледалото за задно виждане и се замисли дали един ден беше достатъчен за дегизировката му. Бяха подстригали косата му почти нула номер и му бяха взели самобръсначката, придавайки му вид на човек, който не се интересува много-много от външния свят и си пада малко мързелив, за да спазва такива условности като ежедневното бръснене.

Разведен. Два пъти. Три деца: Патрик, Мади, Кристофър. Придържай се възможно най-близо до истината, бяха му казали. Така нямаше да се обърка с много нови данни.

Джеръми изключи от скорост и форсира двигателя. *Така би направил Джеръми Уокър,* каза си той. *Дързък, самоуверен, прям.* После се опомни.

„Не мисли за новата си самоличност — беше му казал специалистът по легендите от ФБР. — Веднага ще те усетят. Трябва да живееш с нея. Не играй. Просто стани нов човек. Трябва сам да повярваш в себе си, за да могат и другите да ти повярват“.

Джеръми форсира двигателя за трети път.

— Мамка му! — Мъжът, който бе оставил зад себе си, също би постъпил така.

Елизабет Бийчъм пристигна в Капитолия откъм Сената по Конститушън авеню и мина покрай импровизираните заграждения, покрай кучетата — пазачи и мъжете с автомати и торби с противогази.

Тя си припомни, че само преди няколко години всеки можеше да кара по тази улица и да минава покрай мястото, покритото с разбити скали и шисти. Групи ученици и скаути често почиваха на източната поляна пред Белия дом, преди да се наредят на опашка пред ротондата, откъдето започваха обиколките за граждани из Капитолия. В онези дни всеки можеше да се качи до върха на куполообразния покрив и да се разхожда из криптата. Можеше дори да намери някой служител да го преведе по тунелите под Белия дом или да му покаже дупките от куршуми, оставени от пуерториканските радикали през далечната 1954-та.

Но това беше отминало завинаги. Вече нямаше открити обиколки, забранен беше публичният достъп до зрителските галерии и залата със статуите. Вече го нямаше усещането, че сградата на Конгреса принадлежи на обикновените американци — онези, които я бяха построили.

— Срамна работа — каза тя гласно.

— Различен свят — съгласи се Джеймс, четейки мислите ѝ.

Колоната от ескортиращи мотоциклетисти, черни служебни лимузини и полицейски коли мина под южното стълбище и Бийчъм излезе навън. Агентите от Сикрет Сървис с широки костюми и микрофони по маншетите я обградиха плътно, натикаха я вътре и я предадоха в ръцете на униформените полицейски служители от Капитолия.

Първобитни войни, помисли си тя. Още една причина Съединените щати да не престават да се борят срещу хората, признаващи само един водач: Мохамед.

СР-220 — малката заседателна зала, предназначена за закрити изслушвания, вече беше пълна, когато вицепрезидентът влезе вътре заедно със своя административен помощник. Тя носеше едно поовехтяло дипломатическо куфарче и свит на руло доклад за жертвите от досегашните атентати.

— Искам да обявя за протокола, че това е среща на Сенатската специална комисия по разузнаването — каза председателстващият.

Бийчъм винаги беше харесвала прямия, почтен и изискан сенатор от Флорида, един от по-свободомислещите републиканци, с които бе работила. Фактът, че именно той бе нейният наследник на този пост, не беше изненадал никого. Редфорд Бейнс Бочамп познаваше разузнавателната общност и механизмите в официален Вашингтон, защото докато Бийчъм бе начело на тази комисия, той бе неин старши член. Малко неща можеха да убегнат на неговата проникателност.

— Това е закрито заседание — добави той. — Всички доклади и обсъждания се смятат за строго секретни.

После я забеляза и кимна на доскорошната си колежка.

— Добър ден, госпожо вицепрезидент. Добре дошли. Мисля, че всички ние оценяваме Вашето присъствие, особено предвид голямата ви заетост.

— Добро утро, г-н председател — отвърна на поздрава му Бийчъм.

Беше й странно да стои тук, на мястото за свидетели. Само преди месец бе напуснала комисията с горчив привкус в устата.

— Радвам се, че отново мога да бъда сред вас. Трябва да призная, че никога не съм мислила, че ще застана на мястото за свидетели, но сигурно съм се издигнала в обществото, защото днес дори Евелин ме поздрави в асансьора.

Всички се засмяха. Евелин вече двацет и седем години обслужваше асансьора за членове на Сената. И не поздравяваше никого.

— Е, като свидетел или не, много е хубаво да ви видим отново — рече Бочамп. — Искам да споделя колко горд бях аз, като стар републиканец, когато се преместихте по-надолу по Пенсилвания авеню, особено с оглед на случилото се. На тази страна би и бяло много трудно да намеря по-добър заместник-главнокомандващ.

Той вдигна предупредително пръст и посочи другите членове от Републиканската партия.

— И отново ви напомням, че всичко казано тук, си остава строго секретно — предупреди ги той. — Ако нещо изтече от тази стая, няма да се поколебая да го отрека!

Отново всички се засмяха — Това малко разведри напрегнатата атмосфера.

— Благодаря ви, г-н председател — усмихна се искрено Бийчъм на любезния възрастен джентълмен, който бе един от малкото честни до глупост сенатори в пълния с надути паразити Вашингтон. — Е, да започваме.

Тя посегна към големия бележник, който Джеймс ѝ подаде, за да прочете подготвената за президента редактирана версия на съобщенията на ЦРУ.

— Както вече сте успели да видите от новините по кабелните телевизии, нова ислямска фундаменталистка група е поела отговорността за двете поредни атаки. Тя се нарича „Ансар инш Аллах“ и макар че не разполагаме с много информация за нея, ФБР работи в тясно сътрудничество с Департамента за вътрешната сигурност и с ЦРУ, за да проследи буквално хилядите следи.

— Чуват се приказки за връзка между саудитците и радикалните ислямски клетки тук в САЩ — обади се един член на комисията от Алабама. — Мислите ли, че тези хора са влезли нелегално в страната, яли са натурализирани арабски имигранти?

— Не сме сигурни дори дали са араби — обясни Бийчъм. — Държавният департамент е идентифицирал опасни ислямски фундаменталистки групи в най-малко единайсет страни по света. Би било прибързано да приписваме това на някой определен географски район.

— О, хайде, Елизабет — рече друг член. — Всички съобщават, че ФБР държи затворен един арабин. Говорят, че е саудитец по рождение. Не е ли вярно?

— Наистина задържахме един натурализиран американец от саудитски произход — съгласи се тя. — Но не сме открили той да има нещо общо със заговора.

— Арестуван ли е? — попита председателят. — Разпитван ли е?

— Не мога да обсъждам неговия статут — рече сериозно Бийчъм. Знаеше как ще прозвучи това. Спомняше си добре атаките срещу Белия дом след драматичните събития от 11 септември. — Всичко, което мога да ви кажа, е, че наблюдаваме отблизо няколко страни, за които има данни за държавно спонсориране, и...

— Включително и Саудитска Арабия, нали? — отново я прекъсна сенаторът от Алабама.

— Включително и Саудитска Арабия. Не е тайна, че кралският й двор поддържа озадачаващи контакти. Те са били обект на внимание на този комитет и преди. Но все пак трябва да сме много внимателни, преди да се спрем на някоя държава или единична групировка по този въпрос.

Членът от Алабама плесна с ръка по масата.

— Знаех си! — възкликна той. — Вижте какво — саудитците отдавна ни правят на глупаци. Горещо ви препоръчвам, госпожо вицепрезидент, да заемете твърда позиция в Овалния кабинет, както го правехте в тази комисия. Някой трябва да гарантира, че политиците не пречат на работата на правосъдието.

— Проследете парите им — подкрепи го и друг член на комисията. — Някой трябва да е получил финансова помощ и сигурно има някакви следи.

— Ами СИГИНТ? — попита друг от комисията.

— Казвах ви, че трябва да обърнем много по-голямо внимание на вътрешната сигурност!

— Къде, според вас, ще е следващият удар?

Въпросите валяха бързо и гневно, пренебрегвайки традиционния протокол. Накрая председателят удари с дървеното си чукче.

— Ред — каза той с твърд, равен тон. — Искам ред.

— Моля — вдигна ръце Бийчъм, опитвайки се да укроти присъстващите, — по-старите членове на тази комисия знаят не по-зле от мен, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Всъщност рядко са точно такива, каквито изглеждат. Уверявам ви, че нашето разузнаване работи с всички сили и рови навсякъде от тук до Дамаск. Мисля, че атаките засега...

Вратата зад нея се отвори и един агент от Сикрет Сървис забързано се насочи към местата за свидетели. Бийчъм усети как студени тръпки полазват по гърба й, когато погледна лицето му.

— Извинете — каза агентът, приближавайки се към нея. Той беше охранител и не разбираше от етикета в Сената.

Бийчъм се обърна в стола си и мъжът се наведе да й каже нещо. Той беше началник-смяната. Не би прекъснал заседанието, ако нямаше изрично нареждане от Овалния кабинет.

— Съжалявам, госпожо... — сега агентът говореше тихо, почти шепнеше. — Президентът иска незабавно да се върнете в Белия дом.

Тя кимна мрачно.

— Каза ли ви защо?

— Всъщност не, госпожо, но по всички телевизии се излъчват новите репортажи. Някой е нахлул в една изследователска лаборатория в университета в Луисвил. Липсва значително количество радиоактивен материал. Убити са двама души — пазач и полицай. „Ансар инш Аллах“ отново е поела отговорността.

Бийчъм събра материалите си и стана.

— Моля да ме извините, г-н председател — каза тя. — Ще изпратя някого с новите данни веднага щом научим още нещо. Дотогава ви предлагам да поддържате връзка с ръководството. Въз основа на това, което чух сега, нещата не са се стабилизирали така, както се надявахме.

Сред взрив от въпроси, обвинения и настоятелни искания, вицепрезидентът на Съединените щати стана, обърна се към началник-смяната от Сикрет Сървис и напусна, без дори да се сбогува.

Ню Йорк беше затиснат от най-лошата снежна виелица от десетилетия, но сега, когато Сирад излезе от „Албъмърл Билдинг“, снегът вече бе започнал да се топи. Три ноци подред беше спала в службата, показвайки се от „Заешката дупка“ само за да вземе душ или да дремне на дивана в кабинета си.

Студеният въздух докосна с прелестна свежест лицето ѝ и тя се запъти по Пето авеню, за да завие малко по-надолу в южна посока. Всеки друг ден тя би поискала служебна кола, но не и тази сутрин. Ясното слънце топлеше лицето ѝ, мирисът на сняг и празни улици изпълваше ноздрите ѝ.

„Няма смисъл да пълзя по улиците с кола — бе решила тя. — Метрото ще свърши по-добра работа“.

Отне ѝ двацет минути, за да стигне до Гранд Сентръл, да вземе влак № 7 до Таймс Скуеър и да се прехвърли на влак № 3 до улица „Кристофър“. После трябваше да върви малко пеша до „Сохо Хауз“ на Девето авеню, където спретнатият служител на рецепцията я поздрави

още на прага на единствения в Ню Йорк хотел за хора със специални членски карти.

— Ще му звънна в стаята — каза чиновникът с изтънчен британски акцент. Сирад се замисли откъде ли се бе появил този пореден „англичанин“ в сърцето на Ню Йорк.

Само след минутка от асансьора слезе висок чернокож мъж с жилетка от камилска вълна и тъмносиви панталони. Той кимна без повече любезности и задържа вратата, докато Сирад влезе в кабината. Качиха се до четвъртия етаж, където чернокожият я отведе до сервирана за двама маса в един почти празен ресторант.

— Дойдох възможно най-бързо — рече мъжът. — Какво се е случило?

Изглеждаше малко уморен от пътуването.

— Имаме проблем.

— Сега ли го забеляза? — попита той. — Моля те, не казвай, че съм летял дотук само за да ми кажеш, че имаме проблем.

Една грациозна келнерка се понесе към масата им на осем сантиметрови токчета и леко се наведе до тях с някаква смесица от арогантност и финес.

— Здравейте — рече тя, опитвайки се да привлече вниманието на мъжа. — Еспресо?

Сирад кимна.

— Вода — поръча той. — Газирана. Донесете ми голяма бутилка.

Жената се усмихна и се обърна, оставяйки зад себе си лек аромат на бадемова пудра.

— Някой е атакувал системата „Куантис“ — каза Сирад, когато останаха сами. — На този етап е по-скоро наблюдение, но въпреки всичко са положени доста висококвалифицирани усилия.

— Не мислиш ли, че това ми е известно? — каза ѝ той. Програмният мениджър на ЦРУ не виждаше смисъл да уточнява своите източници или методи.

— Мичъл каза ли ти, че открихме кои са натрапниците? — попита тя.

Г-н Хох склучи пръстите на ръцете си и потри дългите си палци един в друг.

— Продължавай — рече той.

— Програмистите и математиците, които създадоха софтуера за кодиране на „Куантис“, са добавили към него нещо като електронен капан и система за проследяване. Обясниха ми, че служи като кибернетичен радар, който открива наблюденията отвън, преди те да са се превърнали в широкомащабни атаки.

— Не обичам загадките — каза Хох.

— Рано тази сутрин проследихме нещо, което изглеждаше като пасивен наблюдател, качен на неизвестен сървър в Делхи.

— Изненадва ли те това? — попита мъжът. — Те се опитват да прикрият следите си.

— Проследихме го до имейл адрес с Хотмейл акаунт, в който е влизано от Интернет кафене във Ванкувър, което е практически достъпно за всеки.

— Е, все пак е нещо, нали? — каза Хох, Келнерката донесе водата и еспресото и се отдалечи.

— Едва ли; Това кафене съвсем не разполага с необходимия капацитет за осъществяване на такова невидимо наблюдение на системата ни.

— Тогава как са го направили?

— Ами... не са го направили — отвърна тя.

— Моля...

— Това е примамка. Твърде умно... но не там е въпросът. Проблемът е в това, което се подразбира от последните наблюдения.

Сирад отпи от кафето си. После измъкна писалка от джоба си и написа пет букви върху дланта си. Показа му ги.

— Невъзможно — рече Хох. В очите му се четеше неподправен шок. Сирад разбираше, че той не може да повярва на очите си, макар да бе видял какво ли не.

— Възможно е — Сирад бавно изблиза мастилото от кожата си и изтри дланта си с една салфетка. — Факт. Сега знаеш защо те повиках. Трябва да говоря с...

— Тя няма да говори с вас — рече Хох. Има редица затруднения.

— Какво ще кажете за затрудненията, които ще възникнат, ако тя не ме приеме?

Хох се замисли за момент. В ресторанта влезе друга двойка, която се настани сравнително далеч, откъдето не можеше да чуе разговора им.

— Ще се опитам — рече той накрая. — А Мичъл? Той доколко е в течение?

— Мен ли питате? — каза Сирад. — Този кучи син, който ми извиваше ръцете за информация, която вече знаеше... който ме прие на работа заради способността ми да прелъстявам, а после ме отблъсна, когато я използвах. Човекът, който ме въведе в „Бордърс Атлантик“ като експерт под прикритие, за да ми каже по-късно, че цялата проклета компания е едно прикритие!

Тя заговори малко по-високо и разпалено, но Хох не направи нищо, за да я успокои. И без това никой не би й повярвал.

— Целият живот на Джордън Мичъл е като черна дупка, пълна с тайни. — Тя спря навреме и се опита да се овладее. — Ето защо те извиках тук. Ако искаш да откриеш къде води всичко това, трябва да започнеш от Мичъл.

— Вие трябва да сте господин Уокър — каза мъжът. Още преди да го види, Джеръми вече бе усетил присъствието му.

— Полковник Елис. За мен е чест да се запозная с вас, сър.

— Никакви „сър“ тук, синко. Освен ако не си дошъл да излизаш с дъщеря ми или да ми продадеш кон.

— Нито едното, нито другото — засмя се Джеръми. Той незабавно хареса непосредствения тексасец. — Тук съм за един скоростен тактически курс. Името ми е Джеръми.

Той подаде ръка от колата и се здрависа с полковника.

— Бък Елис — каза мъжът. — Повечето ме наричат Полковника. Отговарям почти за всичко тук. Хайде, ела. Ще те разведе наоколо.

В досието на Елис пишеше, че е метър осемдесет и пет, но той изглеждаше по-висок. Силно загорял, легендарният боец носеше измачкани панталони с цвят каки, небесносиня риза с перлени копчета и шапка с козирка, на която пишеше „Хоумстед“. Под яркожълтата кърпа около врата му се люлееха слушалки, а 45-милиметровият „Лес Беър“ от неръждаема стомана се подаваше от специалния кобур за бързо изваждане „Де Сантис“. Джеръми забеляза, че в многобройните джобове на панталона му има още много неща, включително и уред за нощно виждане. Подаваше се и дръжката на голям боен нож и върхът

на някакъв друг инструмент. Явно Елис обичаше всичко да му е под ръка.

— Мога ли да взема оръжието си? — попита Джеръми. Въпросът беше съвсем очевиден, предвид оборудването на полковника.

— Както искаш. Насърчаваме школниците да носят личното си оръжие през цялото време, докато са в имението — рече Елис. — Едно от първите правила за притежаване на оръжие е отговорността.

— Добре казано — съгласи се Джеръми. — След като се регистрирам, веднага ще си го взема.

— Откъде си? — попита полковникът, без да се интересува от други подробности. Той заобиколи шевролета на Джеръми и се запъти към първата сграда по покритата с чакъл алея.

— От Вашингтон, окръг Колумбия. Живея в западната част на Вирджиния — наричат я „конската област“.

— Да, знам я добре. Прекарах доста време там през трите години, докато служих в Пентагона — рече Елис. Той леко накуцваше с десния крак. Джеръми беше чел за заслугите му и за награждаването му с „Пурпурна звезда“ и се чудеше как този човек още е в състояние да ходи. — Обичаш ли конете? Харесва ли ти да яздиш?

— Хм, никога не съм имал достатъчно време за това — призна Джеръми. — Живея там само защото обичам провинцията. Спокойно е, нали разбирате? Намерих работа в града, но не ми се живееше там.

— Разбирам — каза Елис.

Двамата мъже изкачиха двете стъпала към покритата с навес тераса. До предната стена бяха наредени дървени люлеещи се столове — по четири от двете страни на остъклената врата. Елис я отвори и въведе Джеръми в един магазин за подаръци, пълен с тениски, шапки с козирки и чаши за кафе. Във витрина до касата бе изложен впечатляващ асортимент от обикновени и спортни пистолети.

Покрай задната стена бяха подредени грижливо смазани бойни карабини и пушки — помпи с уголемени пълнители.

— Внушителен арсенал — отбеляза Джеръми. Той отиде до една витрина за кобури, кожени чантички за носене на пълнители и ръчно изработени широки колани.

— Големи играчки за големи момчета — засмя се Елис. Стените, по които нямаше оръжия, бяха покрити със снимки на мъже със сурови лица и камуфлажни облекла. Местен художник бе изрисувал и няколко

плаката с вдъхновяващи пасажии от Библията. — Обичаш ли да стреляш с дълги дула?

— Харесвам всичко, което гърми — призна Джеръми. Той се наведе над една витрина с пистолети и заразглежда голям 45-калибров револвер. — Голяма красота, човече.

— Това е хоумстедско пушкало. Правят го специално за нас — каза Елис, после отиде до задната стая и се върна с няколко листа хартия. — Струва три хиляди четиристотин деветдесет и пет долара с ДДС, ако се интересуваш. В края на седмицата ще вземем кутия с амуниции и ще го пробваме.

Той остави листовите върху стъклената повърхност на витрината.

— Малко е скъпичък за моя джоб — призна Джеръми. — Но наистина е много красив.

Елис побутна формулярите към него.

— Съжалявам, но знаеш какво казват — нищо не е свършено, докато не се свърши и бумацината. Тури си подписа тук.

Елис му подаде една писалка.

— Ей! Да не се опитваш да ми вземеш работата, полковник? — чу се глас зад тях.

Джеръми се обърна към една поразително красива руса жена, приближаваща трийсетте. Изглеждаше във форма и облеклото ѝ напомняше доста това на Елис чак до 45-калибровия револвер върху атлетичното ѝ бедро.

— А, ето го и шефа! — каза Елис. — Джеръми Уокър, запознай се с дъщеря ми Хайди. Хайди, г-н Уокър точно се разписваше тук.

Джеръми се опита да прикрие изненадата си от силата на нейното ръкостискане и лъчезарността на усмивката ѝ.

— Зачислила съм ви в барака Б. Ще намерите чаршафи и одеяло до леглото си. Столовата е близо до Първи полигон.

Хайди заобиколи витрината и застана до баща си. Заедно изглеждаха поразително: един корав мъж и неговото закалено и силно поколение.

— Тогава ще си взема нещата — каза Джеръми, подписвайки формулярите. — Кога започваме стрелбата?

— Събираме се в аудиторията в единайсет — каза му полковникът и посочи картата до Джеръми. — Тук ще видиш всички полигони, тренировъчни зони и приспособления. Бих искал да кажа, че

всичките хиляда и четиристотин декара от нашето ранчо са отворени за школниците, с изключение на заштрихованата зона. Това е моето лично пространство. Там не се ходи.

Джеръми проследи пръста на полковника до една ясно очертана зона от картата.

— Сега му е времето да се запознаеш с картата и да поразгледаш наоколо — рече полковникът. — Не забравяй да пиеш много вода и да се намажеш със слънцезащитен крем. Тексаското небе изглежда приятелско, но ще те ухапе, ако му позволиш.

— Благодаря — кимна Джеръми, хвърли последен поглед към 45-калибровия във витрината и се обърна към вратата. Беше му необходим доста самоконтрол, за да не огледа жената.

— Какво мислиш? — попита тя, след като Джеръми си тръгна. Гледаше го как слиза от верандата и изчезва зад ъгъла.

— Приятен тип — рече полковникът, после бръкна в близкото чекмедже и измъкна кафяв плик. Вътре се намираше всичко, което неговото разузнаване бе открило за Джеръми Ендрю Уокър от Бърк, Вирджиния.

— Красив негодник — кимна дъщерята. — Женен ли е?

— Не и според доклада — прочете Елис. — Но ти знаеш правилата.

— Правилата — тя въздъхна. — Вече съм голяма. Трябва да спреш да се отнасяш с мен като с фермерска щерка.

— Заеми се с документацията, скъпа — каза той, целувайки я по загорялата буза. С готовност би жертвал живота си за Хайди, но правилата, за които бе споменал сега, бяха предвидени да защищават нещо далеч по-скъпо.

Кейлъб излезе от междущатската магистрала С-95, северно от Вашингтон, при изход №27, след като беше шофирал повече от четири часа от Ню Джърси. Въпреки болката в главата, която туптеше със силата на пневматичен пистолет, той трябваше да спре още веднъж, преди да се отправи към „Хоумстед“. Баща му го бе натоварил с отговорната задача да създаде свой собствен проект „Меджидо“ и нищо на този свят не можеше да му попречи да положи основния му камък.

Кейлъб се измъкна от натоварения трафик, излезе от магистралата и обърна наляво. Продължи на изток близо два километра, по път № 117, а след това надясно към една двулентова магистрала.

Сребристият му форд „Таурус“ пасваше добре на останалите коли на пътя. В крайна сметка Вашингтон беше град на чиновници, сборище на еднакви посредствени служители, възпитани от правителството да пренебрегват всичко, освен вкусния обяд и хубавите коли.

Благодаря на господ за безразличието, помисли си той. Хората в тази страна бяха загубили вярата си в бога. Бяха забравили за светостта на семейството, на родината. Родината, която значеше много повече от шанса за благополучие и богатство, който чужденците виждаха в нея. Американците бяха загубили чувството си за принадлежност — вярата, че съществува нещо, за което си заслужава да умреш. А когато загубиш вяра в голямата цел, за която си заслужава да умреш, губиш и смисъла на живота си.

Пронизващата болка в главата на Кейлъб непрекъснато му напомняше, че е все още жив. „Прегърни я — помисли си той. — Болката е само слабост, подвеждаща тялото“.

Той шофира още известно време, докато видя синьо-белите стълбове, обозначаващи границите на военновъздушната база „Ендрюс“. Тя се разпростираше на осемдесет хиляди декара, заобиколени от хаотично пръснатите предградия на столицата. Никой нямаше да го закача, ако спреше встрани до пътя. Покрай асфалта имаше само дървета. Охраната беше съсредоточила вниманието си върху самото летище, защитавайки много важната инфраструктурна зона, короната на американския въздушен транспорт: Президентската авиотранспортна група.

Еър форс Уан. Пазителят. Самолетът на Съдбовния ден. Самолетите, използвани да превозват президента над петте континента, се смятаха за едни от най-сигурните летателни апарати в света.

„Използвай тежестта на противника срещу самия него — припомни си Кейлъб, като не позволяваше болката да го разсейва. — Съсредоточи се върху мисията“.

Той спря колата си покрай натоварения двулентов път между предградията, включи аварийните светлини и отвори предния капак.

Повреда в колата беше най-идеалното прикритие, което познаваше. Вече никой не спираше заради загазили шофьори край пътя. Поне не и в тази част на страната. Обикновено гледаха в обратната посока и се правеха, че не са го видели, за да не се чувстват виновни. Завираха носове във „Вашингтон Пост“, в булевардни романи или преглеждаха служебни материали — всичко, което можеше да отвлече вниманието им от неволите на другите.

Кейлъб излезе от колата, отиде отпред, вдигна капака и се наведе, преструвайки се, че проверява нещо в двигателя.

Каква ирония — най-добрият начин да се скриеш беше да се изправиш и да махаш на хората, за да те забележат.

След няколко минути Кейлъб отиде и отвори багажника. Извади една тежка торба и я пусна в отводнителната канавка до пътя. Наблюдаваше минаващите шофьори, за да забележи поне един, който се взира в омотаната му с бинтове глава. Но всички гледаха право пред себе си, по-скоро с твърдото намерение да отминат мълниеносно спрялата колата, отколкото да помогнат на човек, който изглежда като избягал от „Бърза помощ“.

Когато събра достатъчно сили, Кейлъб нарами торбата и, без да обръща внимание на минаващите превозни средства, се спусна по лекия склон между дърветата.

11.

Четвъртък, 17 февруари

17:18 по Гринуич

Овалния кабинет, Белия дом

— Какво става, за бога? — попита вицепрезидентът, минавайки като вихър покрай двама униформени морски пехотинци и нахлувайки в Овалния кабинет.

Венабъл стоеше изправен зад катедрата си, обхванал я с две ръце. Изглеждаше притеснен, кожата му беше бледа и влажна като на наркоман, очакващ следващата доза.

— Седемнайсет килограма... Почти четирийсет фунта радиоактивни материали — отвърна Хавлок. Той се бе облегнал на едно бояджийско скеле, оставено от работниците.

— От Луисвилския университет, така ли? — беше чула новините по радиото, докато пътуваше насам.

— Главно изследователски изотопи — обясни Олрид. Той, Вик и Чейз се бяха пръснали на различни места из Овалния кабинет, сякаш липсата на бюро бе премахнала гравитационната сила на президента. — Цезий, иридий, все гама излъчващи материали, които са между най-опасните.

— Обяснете ми го отново — рече Венабъл и вдигна лявата си ръка, като че ли искаше да дирижира някаква информационна симфония.

— Радиологичните материали се разделят на три основни категории — продължи Олрид. — Алфа, бета и гама излъчватели. Естествената имунна система на човека може да се справя добре с алфа и бета-частиците, но не и с гама-частиците. Моите хора ми обясниха, че всеки заинтересуван от изработване на УРР би искал...

— УРР ли? — прекъсна го президентът. — Казах ви, че не искам никакви съкращения.

— Устройство за разпръскване на радиация — намеси се Хавлок. Останалите кимнаха, като че ли знаеха за какво става дума.

— Така нареченият „мръсен снаряд“ — дообясни Олрид. — Ние винаги сме се страхували да не би лошите момчета да се доберат до ядрените оръжия, но всъщност знаем, че е най-вероятно да използват УРР. То е много по-евтино, лесно за конструиране, леснопреносимо и не подлежи на проследяване.

— И, слава богу, не чак толкова смъртоносно — рече Бийчъм. Тя си съблече палтото и го хвърли на дивана. — Говорим за конвенционален експлозив, опакован в радиоактивен прах, Дейвид, който може да бъде всякакъв — изотопи, използвани за производството на различни уреди, медицински импланти или отпадъци от ядрените електроцентрали.

— Идеята е да се предизвика взрив, който да разпръсне радиоактивния материал в околната среда — добави Олрид. — Според специалистите по телевизионните новини, след такъв взрив околната среда ще бъде облъчена и непригодна за хиляди години напред, но това не е вярно. Повечето от изотопите имат къс период на разпад и слизат до безобидни равнища в рамките на няколко дни... и дори на часове.

На лицето на Венабъл се появи израз на леко облекчение.

— Тогава защо медиите не споменават това? — попита той.

— Търговия със страха — отвърна Хавлок. — Така си повдигат рейтинга?

— И за какво тогава става дума? — попита президентът. — Първоначалният взрив ли е най-големият проблем.

— Така е от гледна точка на кризисната схема — рече Бийчъм. — Но не това е най-важното в случая.

Президентът отново вдигна ръка. Искаше да разбере за какво все пак ставаше дума.

— Паниката — изсумтя шефът на кабинета. Другите разбираха от схеми за реакции при криза, а тя разбираше от политика. — Споменавате думата „ядрени“, и хората се побъркват. Това е центърът в новинарските програми; нещата отдавна са надхвърлили разумните мащаби. Джо Сикс-пак^[1] не знае каква е разликата между радиационен емитер и кока-кола, но ще ореве целия свят, ако някоя муцуна от новините спомене за „мръсна бомба“.

— Тероризмът търси дестабилизация чрез всяване на страх — съгласи се и Бийчъм. — Не ги наричаме „бомбаджии“, а „терористи“.

Психологическият ефект от един сполучлив взрив ще засенчи всички предишни акции. Независимо дали пораженията ще са големи.

Венабъл тръгна към вратата, водеща към Западното крило, но се обърна, като че ли беше решил все пак да остане.

— Но ако са откраднали седемнайсет килограма химикали за какво можем да говорим — за няколко различни бомби или за една голяма? — попита той.

— При предишните две атаки удариха няколко различни обекта — припомни на всички Олрид. — Трябва да предположим, че в бъдеще ще използват същата тактика.

През последвалата минута никой не се обади. После отново заговори Олрид:

— Бих искал да уточня, че правенето на подобни неща все пак не е толкова лесно. Концепцията за УРР е като книжен тигър. Никой не е пробвал такъв вид бомби, защото те нямат военно приложение, а цивилните не биха искали да се занимават с почистване след подобни пробни експлозии.

— И какво му е трудното? — озъби му се Венабъл. — Току-що ми казахте, че само трябва да се увие някакъв радиоактивен отпадък около пръчка динамит и да се взриви. Толкова ли е трудно?

— Всъщност е доста трудно — обади се Бийчъм. Тя беше чела материали по въпроса заради едно обсъждане в комисията след събитията от 11 септември. — Количеството експлозив трябва да бъде много внимателно изчислено. Когато е повече, радиоактивният материал ще бъде толкова силно разпръснат, че няма да представлява никаква заплаха. Ако пък е твърде малко, ще бъде замърсена само ограничена зона, която лесно ще бъде прочистена от екипите за борба с химическите и радиоактивни замърсявания. И, както вече отбеляза господин Олрид, за това няма реални данни; задниците, които ще ги майсторят, бая ще се поизпотят.

— Къде ли ще ударят? — попита президентът. Сега той обикаляше в кръг и на бледото му чело блестяха капчици пот. Беше разхлабил връзката си и свалил сакото си, оставайки по измачкана, прилепнала към изпотеното му тяло риза.

— Трябва да предположим, че ще са важни цели — обади се за първи път Вик. Опитваше се да не забелязва колко зле е обръснат президентът. Косми от гъстите черни бакенбарди пълзяха по

хлътналите му бузи. — Ню Йорк, Лос Анджелис... някъде по вътрешния пояс.

— Те искат така да мислим! — Венабъл спря обиколките си, сякаш съзря духа на някой бивш президент. — Знаят, че ни е известно за кражбата. Знаят, че правим всичко възможно, за да предотвратим нова атака. Ние знаем, че те знаят, че ние знаем, но ние не знаем каквото още не знаем и това е...

Венабъл се обърка в заплетените си разсъждения и съвсем изпусна нишката на мисълта си. Седна пред готическия на вид хармониум и започна да си играе с клавишите, удряйки ги подред. Бийчъм поклати глава, молейки се той да не превърти.

— Трябва да сме по-находчиви в мисленето си — предложи тя.

— Правилно — съгласи се Венабъл. — Трябва да огледаме отново вътрешността на страната и местата, където удариха първия път. Може би ще ударят отново там... Канзас Сити, Ню Орлиънс...

— Г-н президент — опита се да го прекъсне началникът на кабинета.

— Чатануга, Оуджей, Портланд... не разбирате ли? Те просто искат да ни накарат да мислим...

— Дейвид! — обади се с по-висок глас Андреа Чейз, разбирайки какво ги грози, ако той започнеше да говори несвързано. — Трябва да предположим, че вие сте следващата цел. Кое то значи, че трябва да обсъдим възможностите за евакуация.

Дейвид Рей Венабъл, четиридесет и четвъртият президент на Съединените щати, кимна така леко, като че ли думите й не тежаха повече от тези на иконом, съобщаващ, че вечерята е готова. Изглеждаше отнесен и тъжен от ужасяващия развой на нещата.

— Да, разбира се. Ще го обмислим.

Той се обърна изцяло към хармониума и включи тока. Старата електрическа помпа, монтирана отдолу, започна тихо да шуми.

— Благодаря ви. Това е всичко засега.

Бийчъм за момент си помисли да помоли останалите да излязат, за да си поговори с лидера на свободния свят, но промени решението си.

„По-добре да разговарям с членовете на кабинета поотделно — помисли си тя. — Трябва да се направи нещо за президента, преди е дошъл следващият удар“.

Бийчъм последва началника на кабинета, която също беше напрегната.

— Може ли за момент? — попита Бийчъм.

Най-близките съветници на президента спряха, за да чуят за какво става дума. Зад тях долетя добре изпълняваната мелодия на „Всички божи твари“. Дейвид Венабъл започна да пее.

— Готови отдясно, готови отляво, всички на огневата линия готови!

Джеръми се обърна и се огледа за своята стандартна заоблена мишена, каквато се използваше и във ФБР. Бе стрелял по такива мишени буквално стотици пъти. Картонената цел бегло приличаше на човешки торс с глава и в момента беше обърната на деветдесет градуса, с ръба си към него.

ЩРАК.

Механичната система на огневата линия заработи и започна да „обръща“ мишената към стрелящия.

Спокойният е по-бърз.

Джеръми измъкна пистолета си и дланта на дясната му ръка здраво обхвана дръжката. Пръстите се долепиха до гуменото покритие и десният му показалец меко обхвана добре смазания спусък.

Балансирай хватката към външната страна на дланта.

Ръцете му се съединиха точно пред гръдната му кост и се покриха една друга; палците се склучиха и се насочиха към заплахата.

Съсредоточи се в гледката пред себе си и натисни спусъка, без да го разклащаш.

Мерникът се наведе и изравни успоредно със земята, докато той придвижваше тежкото стоманено оръжие напред. Държеше лактите си леко свити, бе пренесъл теглото си напред върху пръстите на краката и внимаваше коленете му да са разтворени на ширината на гърдите. Раменете леко отпуснати, и двете очи отворени.

Подготвяй идеално всеки изстрел, преди да натиснеш спусъка. Не можеш да го върнеш обратно. И не се плаши да гледаш.

Гледаше как металният спусък се дръпна назад и после се върна обратно. Видя изскочилия дим и блясъка от дулото. Усети ритането на оръжието и мярна елегантната дъга на изстреляната гилза, докато той

продължаваше да стреля по мишената. Наблюдаваше всичко в някакъв забавен каданс, като че ли режисиран от братя Уачовски^[2]. Само трябваше да се появят Нео и агент Смит^[3] и картината щеше да е пълна.

Продължавай, като се стараеш да виждаш ясно пред себе си. Три изстрела... четири...

Джеръми задържа оръжието си към мишената за още два допълнителни изстрела, след това го наведе и го приближи към гърдите си в позиция, която стрелците наричаха „готов за стрелба пицов“. Всичко като че ли започна да се превърта в обратен ред пред очите му, като при видеото, което в ООЗ обикновено използваха, за да се открият допуснатите при стрелбата грешки.

Той така и не разбра кога точно това се превърна за него във втора природа. Курсовете по бойна стрелба изискваха свободно съзнание, но усвоеното в Школата за нови оператори — ШНО, очевидно се беше забило по-дълбоко в паметта му.

— Проклятие, синко, ти като че ли си вършил това и преди!

Джеръми се обърна към заобиколилите го мъже. Този, който бе непосредствено до него, изглеждаше силно впечатлен. Полковникът беше някъде зад тях, но Джеръми не си направи труда да види реакцията му.

— Опитваш се да ме впечатлиш, или какво?

Джеръми бе изстрелял четири куршума за по-малко от три секунди и следите по мишената се сливаха в една-единствена дупка с неравни краища.

— Практика — каза Джеръми, обръщайки се към един жилест латиноамериканец, от чиято долна устна се подаваше огромна топка тютюн за дъвчене „Скол“. Ментовият аромат ясно се усещаше в сухия пустинен въздух. — Всичко опира до това, нали?

— Е, предполагам — рече мъжът. Говореше с едва доловим акцент. — Но как така и аз се упражнявам през цялото време, а мишената ми все така си прилича на лайно?

Джеръми не отговори. На огневата линия не се правеха фалшиви комплименти.

— Линията е студена! — викна един от инструкторите.

Бяха стреляли близо четиридесет и пет минути под такова силно слънце, каквото Джеръми дори не си бе и представял. Както беше

казал полковникът, то изглеждаше дружелюбно, но можеше направо да повали човек.

„Линията“, както я наричаха, представляваше равно пространство, насипано с чакъл, завършващо с триметров земен насип. Мишените се местеха с помощта на механично задвижван кабел, простиращ се на около двайсетина метра. След съответната команда школниците можеха да се обръщат, да бягат, да се търкалят или да пълзят по посока на мишените, както и да стрелят в тях от разстояние, но не по-малко от петдесет метра.

Трима инструктори стояха непосредствено зад школниците, докато те се упражняваха, а полковникът беше малко по-назад и спокойно наблюдаваше заниманията на открито.

За скоростния тактически или така наречения „ударен“ курс се бяха записали общо деветима стрелци — всичките мъже. Доколкото можеше да се съди по облеклото им, Джеръми беше единственият цивилен.

— Хуан Емануел Ксавиер Субеалдеа — представи се мъжът с „лайнната“ мишена. — Всички ме наричат Пушкалото, защото съм брийчър^[4]. Или заради стрелбата ми, а? — Той спря да зарежда пълнителите си, за да се ръкуват. — Познаваме ли се? Изглеждаш ми познат отнякъде.

Страхотно, помисли си Джеръми.

— Едва ли — каза той. — Само, при условие че харесваш Шекспир. Работех за една пътуваща театрална труппа извън Вашингтон.

Джеръми последва останалите школници и отиде да издърпа мишената си, а Пушкалото го следваше по петите.

— Сигурен ли си, че не те познавам? — запита мъжът. Той изплю малко сдъвкан тютюн върху един пълзящ наблизко скорпион. — Работя от години в разузнаването и съм голям физиономист.

— Съжалявам — Джеръми се наведе до едно сандъче с амуниции 45 калибър и напълни джобовете си с патрони за следващия тур по стрелкови упражнения.

— О, майната му, сега се... — отново започна мъжът.

Джеръми усети как по гърба му пропълзява тръпка.

— Виж, съжалявам, човече — каза Пушкалото, като се увери, че никой не ги слуша. — Надявам се, че не съм те уплашил, но както ти казах, не забравям лица.

Джеръми не знаеше как този човек го е разпознал, но по всичко личеше, че всеки момент ще разбере.

— Ти трябва да си ПП^[5], нали?

— ПП ли? — Джеръми изглеждаше озадачен. — Какво означава това?

Пушкалото се засмя многозначително.

— Нищо няма да раздрънкам. Преди няколко месеца се върнах от Националната академия в Куонтико. Един от нашите инструктори беше от ООЗ и ни разведе из сградата им. Там видях твоя снимка на стената. Говореха, че си оправил някаква страхотна бъркотия в Пуерто Рико и те били наградени с медал за заслуги.

Двамата мъже вървяха известно време мълчаливо.

— Съжалявам, че повдигнах тази тема — каза Пушкалото. — Просто разбрах, че си голяма работа, и исках да ти кажа, че те уважавам.

Джеръми почувства как от стомаха му се надига буца и засяда в гърлото му. Това беше задача под прикритие от Група II, при която не се предвиждаше подкрепа. Беше операция от изключително значение в национален мащаб — мисия, която можеше да има и много тежки, дори фатални последствия. Беше се появил тук преди по-малко от три часа и вече беше разкрит.

— Наистина човече — увери го Пушкалото. — Толкова по тоя въпрос. Мъжката.

Джеръми извади пистолета и пъкна новия пълнител. Не знаеше дали лекото щракване внася допълнителен смисъл на това, което щеше да каже.

— Казвам се Уокър — рече той. — И както ти казах, съм фен на Барда^[6], нищо друго.

— Мамо, татко още ли ни обича? — попита Кристофър. Малкото момче се бе свило в скута на майка си на дивана във всекидневната. Шина от светлозелено фибростъкло обхващаше ръката му от кокалчетата на пръстите до рамото.

— Разбира се, че ни обича — увери го Каролайн. — Татко те обича повече от всичко на земята, на луната и на звездите, взети заедно. Нали винаги така ти е казвал?

— Така е — рече средното от трите деца, — но защо му трябва да обича луната и слънцето, и звездите?

Каролайн се замисли. Момчето имаше право.

— Само така се казва — рече тя. — Това е същото, както когато разпериш широко ръце и ми кажеш, че ме обичаш толкова много.

И тя му показва.

— Да, ама това е друго — настояваше Кристофър. — Това е много повече от слънцето и звездите, и луната. И много повече от целия свят.

Смълчаха се, опитвайки се да обмислят тази твърде сложна материя.

— Боли ли те ръчичката, мило? — попита накрая Каролайн. Беше го взела при себе си, защото той не можеше да заспи. Сега двамата седяха в притихналата къща, докато другите две деца спяха.

— А-а, не толкова много — отвърна Кристофър. Баща му може да не беше особено добър в обясненията на любовта, но им беше внушил силна антипатия към сълзите. — Татко би се гордял с мен, нали?

— И то много — Каролайн погали немирната коса на сина си и се замисли за съпруга си — какви ли опасности го дебнеха, дали всичко беше наред, в коя държава беше изчезнал.

Убих човек, спомни си тя какво ѝ бе съобщил след мисията в Пуерто Рико. Каролайн нямаше представа защо се бе сетила за това точно сега, докато утешавате неспокойния им син. Дори тогава тези думи бяха прозвучали някак странно, особено като се имаше предвид, че Джеръми винаги ѝ бе изглеждал миролюбив, мил човек.

Преди ООЗ.

Промени го отрядът. Бавно, но сигурно. Както растящата брада променя лицето на мъжа. Започна се от Школата за нови оператори — всички тези безкрайни дни, след които си идваше изтощен и с глава, пълна с предстоящите задачи, които не му позволяваха да се отпусне и да си побъбрят. После той събра екипа и замина за Пуерто Рико.

Последваха кошмарите и гневът, припомни си тя. Сега Джеръми като че ли изпитваше само това чувство. Животът с него бе като разходка из минно поле. Никога не знаеш кога една погрешна стъпка ще взриви целия ден.

— Мислиш ли, че татко е супергерой? — прекъсна мислите ѝ Кристофър.

— Не знам. Ти какво мислиш? — Каролайн го целуна по главата. Джеръми имаше забележителни способности; тя не се съмняваше в това. Само ако можеше да се научи да цени и красотата на заобикалящия го свят.

— Аз мисля, че той е точно такъв — обади се отново Кристофър. — Той изчезва, когато някой е в беда. Има пистолет и арестува лошите хора.

— Тук си прав — рече майка му.

— И никога не ни казва нищо за мисиите си. Е, почти нищо. И ни носи подаръци, защото сме деца и мисли, че нищо не знаем.

— Може би — рече Каролайн, — но това значи, че и ти си един малък супергерой, нали? Смяташ ли, че имаш необикновени сили?

Това изискваше малко размисъл.

— Ами не-е — каза той накрая. — Супергероите не си чупят ръцете.

Каролайн се усмихна на подаръците, които ѝ бе направил Джеръми: три чудесни деца, хубав дом. Може би животът нямаше особен смисъл в моменти като този, но имаше ли идеален живот? Джеръми нямаше да остане вечно в ООЗ. Един ден щеше да се завърне окончателно у дома и супергероят от ФБР щеше сам да обясни на децата колко ги обича.

Сирад се върна в офиса освежена, макар и не особено подготвена да се изправи срещу надвисналото предизвикателство.

Ако казаното от „Не мога да топя в манджата“ беше истина, то тогава хората, опитващи се да проникнат в най-големите тайни на „Бордърс Атлантик“, представляваха голям проблем. Разправиите с физиците и математиците от криптографската секция на „Куантис“ бяха достатъчно трудни. Заниманията с объркващата сложност на онези сили, които стояха зад проникването, направо ѝ изкарваха ангелите.

— Къде се загуби? — попита Хамид. Той влезе в офиса ѝ, без да чука, и се просна в едно кресло. — Онзи факир от „Заешката дупка“, Рави, обърна целия град, за да те търси.

— Какво искаше? — попита Сирад, като насочи дистанционното към екраните пред себе си и започна да прескача по новинарските канали.

— Не ще да каже. Твърди, че е само за твоите очи.

Сирад захвърли дистанционното на бюрото си и се вгледа в екраните, които бълваха репортажи за самолетните катастрофи и разрушените от взривове сгради. В горния ляв ъгъл на всеки от екраните се четеше: ОПАСНОСТ ОТ ТЕРОРИСТИЧНА ЗАПЛАХА. КОД „ОРАНЖЕВО“. Постоянно изписваният текст в долния край пък съобщаваше мнението на световната общественост, реакциите на Белия дом, както и растящия брой на убитите. Другата част от екрана — извън надписите — се разделяше в повечето случаи на две — между „експертите“ и водещия новините.

— Това е проклет цирк — рече Сирад. — Изцяло нов психологически феномен, при който телевизионните мрежи омайват зрителите си с някакъв змийски рефлекс, основан на страха. Само в Америка можем да заменим драмата с реалността в забавленията и реалността с драма в новините. Напълно побъркана работа.

Хамид не виждаше смисъл да я окуражава. Лично той предпочиташе Си Ен Би Си.

— Какво друго знаеш за „Мозъчната лаборатория“? — попита Сирад, сменяйки темата.

— Само това, което са ми разказвали. Никога не съм бил там.

— Рави иска да изпратим там нашия малък екип и да работим в изолация, докато не разрешим проблема.

— Защо? — запита Хамид. — Мозъчната лаборатория се намира на един час път извън града, край един увеселителен център. На седемнайсетия етаж вече имат достъп до техните основни компютърни устройства и софтуера им.

— Мисля, че е изплашен — рече Сирад. Тя се загледа през бюрото към бившия си любовник. Бе минала почти година, откакто за последен път се бяха отдавали на плътски удоволствия. Поради някаква причина това ѝ се стори много отдавна.

— Изплашен от какво? „Заешката дупка“ е добре защитена — дори се смята за непроницаема.

— Наистина ли ме обичаш, Хамид? — попита Сирад, като неочаквано промени темата отново. Не искаше Хамид да узнае

истината за „Куантис“. Не и сега.

— Все още те обичам — каза той, без да може да скрие мъката в очите си.

— Съжалявам, знаеш ли — каза му Сирад. — Не мислех, че ще се осмеля да ти го кажа.

— Ако наистина съжаляваш, защо така и не ми обясни? — попита Хамид. — Защо ся тръгна, без дори да си кажем „сбогом“? — Той само се опитваше да научи причината.

— Не е лесно за обяснение. — Тя се обърна отново към телевизионните екрани. Миналото не беше нещо, към което обичаше да се връща.

— Никога не си се доверявала някому, нали? Някога не си вярвала, че някой би направил нещо за теб просто така, защото те обича?

— Значи Рави иска да ме види, така ли? И кога?

— Не ти харесва да те нараняват, нали? — попита Хамид. — Постъпваш коравосърдечно, но не обичаш болката.

— Съжалявам за това, което се случи между нас — повтори тя. — Грешката не беше твоя.

— Съжаляваш, че се е случило или че е приключило? — Хамид говореше тихо, като любовник, който все още се надява.

— Съжалявам... — промърмори тя, — но не знам разликата.

Вечерята се забави доста за повечето от школниците. Полковник Елис винаги се стараеше да не лепнат на „Хоумстед“ прозвището „ранчо за летни развлечения“ и юркаше здраво подопечните си. Точно както го беше правил и в Специалните сили. Когато към седем часа звънецът за вечеря най-после удари, повечето от новопостъпилите не искаха нищо друго, освен дебела пържола и всичките течности, които можеха да погълнат.

— Не ни беше казал, че си толкова чудо — рече Хайди, поставяйки подноса си до този на Джеръми върху скованата от груби кедрови трупи маса. Инструкторите се хранеха заедно с школниците, същото важеше и за полковника и семейството му.

— От брошурата разбрах, че това е курс за напреднали — каза Джеръми. Той се премести малко наляво, за да й направи място. —

Предполагах, че всички тук ще стрелят добре.

Елис го наблюдаваше от другия край на помещението, но Джеръми се правеше, че не забелязва.

— Но те не могат да стрелят като теб — усмихна се Хайди. — Би ли ми подал черния пипер, моля?

Джеръми ѝ подаде прибора с подправките. Хранеха се от подноси, но масите бяха наредени по съвсем домашен начин. Трапезарията беше под един навес и студеният вечерен бриз започна да повдига покривките.

— Опа! — Тя се пресегна, за да попречи на хартиените салфетки да полетят. — Пустият му тексаски вятър, никога не спира. Идвал ли си и друг път по тия места, Джеръми Уокър?

Той се усмихна на начина, по който тя произнасяше името му. Думите като че ли се търкаляха по долната ѝ устна като малки капчици, целите влажни и блестящи.

— Идвал съм няколко пъти по работа в Далас — отвърна кратко той. Усещаше погледа на полковника върху себе си и се насили да се съсредоточи над говеждата си пържола и боба.

— Надявам се, че те притеснява полковникът, а не моята компания — каза тя. — Знам, че те гледа доста тежко, но това е защото е баща. Той не знае нищо за вкусовете на момичетата към мъжете и се съмнявам дали някога през живота си е обръщал внимание на хубав мъжки задник.

Джеръми за малко не се задави. Хайди също се засмя, удряйки го с коляно под масата. Нейният хумор бе така свободен, както и просторите около тях.

— Още първата вечер ли искаш да ме изритат оттук? — попита я той. Някои от другите мъже започнаха да ги заглеждат. Хайди изпъкваше над всички, дори и само заради поразителната си естествена хубост.

— Е добре, ще те оставя да си оползотвориш парите, преди да направя нещо наистина глупаво — тя започваше открито да флиртува. Парфюмът, ухаещ на люляк и мед, се смесваше странно с миризмата от смазката за „Хоупс №9“ и аромата от скарата. Сухият вятър вееше над масите, пълнейки ноздрите на Джеръми с опияняващ дъх. — Не си женен, нали?

Джеръми поклати глава. Думата „не“ заседна в устата му.

— Приятелка?

— За малко да си помисля, че ме сваляш — на свой ред започна да флиртува той. Пържолата беше вкусна. Кожата му блестеше от прекарания ден на открито. Почувства се щастлив за първи път от дълго време насам.

— Нищо не остава скрито за теб, нали, Ромео? — Тя набоде малко парче зелен боб и го поднесе към хубавите си устни. Джеръми се постара да не я зяпа.

— Полковникът не е възпитал децата си в скромност — каза тя, след като преглътна. — Мислех, че ще ми е нужна една седмица, за да изпробвам магията си върху теб, но ти си почти готов още от първия ден. Ако почнеш да ми говориш ония глупости, каквито ги бърбят пред благовъзпитани девойки, тежко ти.

Джеръми се разсмя искрено. Изминалите няколко седмици го бяха превърнали в стегнат възел от притеснения, опасения и страхове. Между обстановката у дома и предстоящата мисия се бе чувствал като в един от онези сънища, когато се опитваш да продължиш, но не можеш да помръднеш краката си.

— В този момент би трябвало да стана, да очистя с пищова всички момчета, които са те зяпнали, да те метна на коня си и да яздим до залеза, нали? — пошегува се той. Все пак Джеръми Уокър беше ерген? Трябваше да поддържа прикритието.

Хайди погледна часовника си.

— Е, слънцето почти залезе, а аз не яздя на гърба на ничий кон — говореше съвсем сериозно. — Но разполагам с няколко часа преди лягане. Ако знаеш за жените поне половината от това, което знаеш за стрелбата, смятам, че трябва да се освободиш от естествената си вдървеност и да се размърдаш.

[1] Джо Сикс-пак (Joe Six-pack) — нарицателно за типа среден американец, запален по бирата, телевизията и бейзбола. — Б.ред. ↑

[2] Лари (1965) и Анди (1967) Уачовски — известни американски писатели, автори на филмови сценарии за Холивуд. Сценаристи и режисьора на нашумелия фантастичен екшън „Матрицата“. — Б.пр. ↑

[3] Герои от филма „Матрицата“. — Б.ред. ↑

[4] Боец от щурмовите групи на Специалните части, квалифициран в проникване във вражески укрития и в спасяване на заложници. В случая се има предвид тежката карабина, която е основна част от въоръжението му. — Б.ред. ↑

[5] Съкращение на термина „под прикритие“. — Б.пр. ↑

[6] Барда — известно прозвище на английския драматург Уилям Шекспир. — Б.пр. ↑

12.

Петък, 18 февруари

01:00 по Гринуич

Официалния кабинет на вицепрезидента, правителствена сграда „Айзенхауер“

— По дяволите, Елизабет, знаеш ли какво говориш? Това е направо държавна измяна.

Вицепрезидентът седеше с тържествено скръстени на гърдите ръце. Командващият Обединените военни щабове, съветникът по националната сигурност, президентският началник-кабинет и министърът на правосъдието седяха скупчени в единия край на масивната заседателна маса в кабинета, специално предназначен за официални изявления и правене на снимки.

— Знам много добре какво казвам — спокойно отвърна тя на министъра на правосъдието Ендрю Хелиър. — И въобще не става дума за това. Просто посочвам, че президентът на Съединените щати показва поведение, което може да се превърне в уязвим пункт за националната сигурност на страната, особено ако очакваме нови терористични атаки. Като защитници на утвърдените от Конституцията правила на управление, ние сме полагали клетва да обсъждаме всякакви опасности.

— Включително и метеж ли? — попита Хавлок. — Не се замесвам в това.

— Не смятам за уместно да разговаряме за това — съгласи се и Андреа Чейз.

— Аз пък смятам — каза единственият униформен член на това загадъчно съвещание. Командващият Обединените военни щабове беше генерал от морските сили на име Ошински, който никога не бе избягвал конфликтите. — Всъщност искам да припомня на всички, че човекът, който в момента свири химни в Овалния кабинет, има пълната власт да пусне в действие най-могъщите въоръжени сили в историята на света. Аз, като стар войник, съм разтревожен от това, което преди малко видях в президентския кабинет.

Началникът на кабинета на президента отвърна:

— За бога, той просто е уморен. Наистина ли говорите сериозно за прилагането на някаква архаична поправка от Конституцията и за промяна на командната верига, защото Дейвид Венабъл има нужда да подремне? По дяволите!

— Три нощи без никакъв сън — възрази Бийчъм. — Той вече не помни какво си му казала преди минута.

— Бихте ли му позволили да се яви пред телевизията в това състояние, Андреа? — попита генерал Ошински. — Искате ли народът на Америка или в конкретния случай хората от цял свят да го видят в подобно състояние?

За момент настъпи тишина. Очите на присъстващите шареха из превъзходно обзаведената зала. Първоначално построена за флотския департамент, залата бе ремонтирана през 60-те години на миналия век и сега служеше за тържествен декор на важни срещи и пресконференции. Богати орнаментални украси и морски сцени покриваха стените. Подовото покритие бе изработено от махагон, бяла бреза и черешово дърво. Големи камини от белгийски черен мрамор, украсени с позлата, бяха монтирани на северната и южната стена.

— Разговорът, който водим тук, не е никак лесен — съгласи се Бийчъм. — Напълно съзнавам това. Но някой да е казал, че ще бъде лесен? Натоварени сме с грижата за двеста и осемдесет милиона граждани и сме атакувани от врагове, които дори не можем да видим. Не се правя на Александър Хейг^[1]. Просто се опитвам да върша това, което историята чака от нас.

Първоначално никой не реагира. Бийчъм се бе загледала в бюста на Христофор Колумб, реквизиран от един испански крайцер след битката за Сантяго през 1898 г. Бронзовата фигура, на свой ред, я гледаше със същата непреклонност, която личеше и в очите на Хавлок и Чейз.

— Ами лекарят на Белия дом? — попита Ошински след известно време. — Може би той трябва да предпише някакво успокоително — нещо, което да осигури почивката, от която се нуждае Дейвид.

— Добра идея — рече Хавлок. — Дейвид е изваден от равновесие заради случилото се напоследък. Той заема този пост само от три скапани седмици. Кой може да го вини, че се опитва да се занимава с всичко?

— Не става въпрос за обвинения, а за отговорност — посочи Бийчъм. — Но иначе генералът предложи превъзходна идея.

— Какво казва Конституцията за това? — попита военният. За него винаги най-силният аргумент бе все още пръстът върху спуська. — Трябва да си припомним, че всяко силно успокоително средство може да го направи неефикасен като главнокомандващ. Елизабет, усещате ли накъде вее вятърът, така да се каже?

Министърът на правосъдието Хелиър се обърна към вицепрезидента и тя издърпа копие от Конституцията от чантата си. Разбира се, бе разгледала добре какво пише по този въпрос, но предпочиташе да прочете текста, за да подсили ефекта.

— Двайсет и пета поправка, четвърти параграф: „Ако вицепрезидентът и мнозинството висши служители от министерствата или от Конгреса могат по законен път да предадат на председателя на Сената и на говорителя на Камарата на представителите писмена декларация, че президентът е неспособен да изпълнява задълженията, с които е натоварен, то вицепрезидентът незабавно може да поеме властта и задълженията в кабинета като действащ президент“.

Тя огледа присъстващите.

— Трябва да предадем това в писмен вид, така ли? — попита Хавлок.

— Не е толкова просто, нали? — министърът на правосъдието огледа всички подред. — Това е едно крайно действие. Не знам такъв прецедент.

— Но то ще бледнее в сравнение с това, което би могло да се случи, ако не го сторим — каза Бийчъм. — Никой в тази зала няма да загуби политически толкова, колкото самата аз. Можем да си го кажем открито. Дори само това обсъждане би могло да ми струва най-късото вицепрезидентство в историята и вие всички знаете това. И все пак поемам риска, защото не искам утре да обяснявам на американския народ, че сме оставили един човек с все по-разклащаща се психика да свири църковна музика, защото не сме искали да засегнем чувствата му.

— Това ще се разчуе — каза Чейз.

— Така е, трябва да допуснем такава възможност — каза Бийчъм. — Освен ако...

— Освен ако не кажем на Конгреса — настояваше на своето Андреа Чейз. — Искам да кажа, нали всички президенти спят? Кой би узнал дали го правят с малка фармацевтична помощ?

— Не съм сигурен дали искам да слушам подобно нещо — обади се министърът на правосъдието. — Обсъждаме дали да дрогираме президента на Съединените щати! Като висш представител на закона, искам да ви предупредя, че това е много...

— Според Конституцията, ако отидем в Конгреса с вот на недоверие към президента, след това той ще трябва писмено да аргументира, че отново заслужава поста си — отбеляза Бийчъм. — Някой готов ли е да обясни това на президента, когато той се събуди?

За първи път около масата се появиха смутени усмивки.

— Мисля, че дължим това на Дейвид — каза генералът. — Искам да кажа, че ние му давахме кафе, за да стои буден. Защо не доведем лекаря на Белия дом, за да му капне нещо, което ще му помогне да заспи? Ще се събуди утре вечер нов човек и никой няма да е по-мъдър от него.

— Става въпрос за цели двайсет и четири часа — напомни им Чейз. — Ами радиоактивните материали, които наскоро бяха задигнати? Вече бяхме изправени пред две атаки и...

— Какво друго можем да сторим? — попита Ошински. — Да чакаме, докато някой наистина ги употреби? Не ми се мисли как ще реагира президентът на това след още една безсънна нощ.

Бийчъм се изправи. Никога не се бе плашила от тежки разговори.

— Мисля, че нямаме избор — съобщи тя. — Настоящото психическо състояние на президента представлява ясна и непосредствена заплаха за сигурността на тази страна. Ако не предприемете действие, за да ме спрете, възнамерявам незабавно да говоря с доктор Хернандес.

Никой не възрази.

— Генерале, искам да съм сигурна, че това няма да стигне до Пентагона — продължи тя. — Андреа, вие отговаряте за персонала. Както е предвидено, ще проведем срещата с пресата, но ще отложим пресконференцията в два часа поради съображения за сигурност... Пусни слуха, че готвим нещо позитивно. Хелиър, имаме нужда от вас — говорете с вашия съвет, разбира се, дискретно — за да сме сигурни, че няма да имаме никакъв законов проблем. Аз ще поема

политическата тежест, но вече съм се разминавала със затвора и това никак не ми хареса.

Отново никой не се обади.

— Двайсет и четири часа — каза Ошински. — Ще трябва да го откъснем от работата му за дваайсет и четири часа.

— Само един ден — промърмори Хавлок. Решимостта на Бийчъм беше възвърнала оптимизма му. — Какво толкова лошо би могло да се случи за това време?

Джими Брийдлав седеше пред един компютърен терминал в средата на идеално кръгъл бункер с площ над две хиляди квадратни метра. Заобикаляше го разграфена на квадрати видеокарта, дълга около петдесет метра и висока четири метра, която непрестанно бълваше информация. От мястото си в Калифорнийския независим системен оператор, наречен накратко Кал-НСО, към Контролния център „Фолсъм“ той беше в състояние да наблюдава всеки електрон, движещ се по западната енергийна система на Съединените щати.

— Ей, Бо, имаме сигнал за критично натоварване в Санта Барбара — викна той на един от колегите си. Това беше рутинно състояние, обичайно за всяка от четирите хиляди точки, обозначаващи големи селища. Операторите бяха свикнали и не го приемаха като сигнал за сериозна тревога.

— Може би Опра Уинфри^[2] е включила машината си за сладки приказки — провикна се Бо. Няколко души в залата се изсмяха.

— „Пийпълс Мегъзин“ твърди, че отново е почнала диета. Може би е включила машинката за ходене!

Брийдлав се засмя заедно с другите. Той наистина харесваше работата си като главен инженер във Фолсъмския контролен център. Смяташе се за неделима част от енергийната мрежа, доставяща всяка година 200 милиарда киловатчаса на повече от 30 милиона калифорнийци.

Работата в супертайния контролен център Кал-НСО го поставяше в предните редици на американската инфраструктурна защитна система. Както и всички от охранителната система, дирекцията и останалите инженери, Брийдлав беше предварително обучен от щатски и федерални специалисти по кризите. Всъщност

поредното упражнение по кризисна готовност бе предвидено от ФБР за следващата седмица. Той се надяваше, че неотдавнашните атаки ще отложат заниманието поне с месец, така че да може да си вземе отпуската, която шефът му току-що бе отложил.

— Ей, Бо, на каква позиция ще играеш довечера? — попита Брийдлав. След работа щяха да играят софтбол, а и жена му се бе съгласила той да остане цялата вечер с момчетата. Щеше да бъде страхотно, ако обърнеха и по няколко наливни бири в „Мълиган“.

— Втора база — отвърна Бо. — Абе някой има ли вести от „Свети Онуфри“?

Атомната електроцентрала в Сан Диего бе предвидила да намали капацитета на реактора си тази нощ заради рутинен преглед. Очакваше се главният инженер на централата да им съобщи подробности от профилактиката.

— Чух, че вълните са стигнали до един метър и вятърът духа откъм брега — засмя се Джими Брийдлав, намеквайки за яхтения отбор, също наречен „Свети Онуфри“. — Казват, че било страхотно.

Двамата с Бо бяха родени в Ориндж Каунти и бяха израснали, сърфирайки покрай морския бряг между стария дом на Ричард Никсън в Сан Клементе и много дискутираната ядрена електроцентрала „Свети Онуфри“. Малкият залив там беше известен сред местните жители под името Трестлес.

— Голям си умник — викна в отговор Бо. Той провери мониторите пред себе си и се отдаде за момент на спомени. През шейсетте Южна Калифорния беше много по-различна, преди автомобилният трафик и тълпите туристи да превърнат всичко наоколо в смешна картинка. Преместването на семейството му във Фолсъм — красив град с петдесет и две хиляди жители, разположен по средата между Сан Франциско и езерото Тахо — беше осигурило на децата му такива юношески години, за каквито самият той обичаше да си спомня.

А и кой би се оплакал от такава работа? Бо работеше като контролър по трафика на високо напрежение, наблюдаващ изключително важни сектори от Западната електропреносна мрежа: над 45 хиляди километра електропроводи, просналия се над двеста хиляди квадратни километра, задоволяващи 40 процента от нуждите от електроенергия на западния регион.

Но с оборудването на Кал-НСО това не представляваше особено усилие. Бо седеше в команден пункт, на който би завидял всеки филмов продуцент. Освен огромното табло за проследяване, четирите видео прожекционни екрана „Електрохром“ предаваха данни от шестнайсет, свързани помежду си, западни щата. Телевизорите предаваха ефирните и кабелните новини.

Всеки, който би помислил да саботира по някакъв начин тази система, бързо би се обезкуражил. Въръжени пазачи патрулираха непрекъснато над бункера, а мерките за сигурност надминаваха тези на близкия затвор край Фолсът. Четци на длани и електронни брави предотвратяваха непозволения достъп до бункера, а самото място нямаше определен адрес. Повечето служители се шегуваха, че анонимността е най-добрата им защита.

— Момчета и момичета, време е за Милър — викна някой, докато Бо следеше данните по компютърния екран.

Той и партньорът му вдигнаха очи нагоре, за да видят как хората от нощната смяна се точеха през отворената врата. Един от операторите, когото не бяха виждали преди, се озърташе наоколо с голям ентузиазъм.

— Как е мрежата? — попита мъжът.

Как е мрежата? — повтори на ум Брийдлав. Кое беше новото момче?

— Да не сме назначили някого, за когото не знам? — попита Брийдлав.

— Може би е на мястото на Шарън — вдигна рамене Бо. Една от колегите им току-що бе заела по-висок пост в Сакраменто.

— Сигурно е така. Кой иначе би изглеждал толкова щастлив, че обикаля гробището?

Точно тогава се случи нещо, което напълно ги обърка. Новото момче хвърли раница си на извитата конзола в средата на залата и побягна.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Бо. Но вече беше късно. Двамата с Брийдлав видяха как от раницата се изплъзва един стоманен цилиндър и пада на пода.

„Толкова със софтбола — помисли за миг Брийдлав. — Край на всичко“.

Нащърбената луна висеше над северния хоризонт, а безоблачното небе бе обсипано със звезди. Джеръми вървеше бавно до последната неомъжена дъщеря на полковника, чудейки се как ще се измъкне от цялата тази бъркотия.

— Значи обичаш Шекспир? — попита Хайди.

Красивото русокосо момиче бе наметнало светлосиво яке „Навахо“ с ресни, а на главата си имаше сламена шапка „Стетсън“. Беше мушнала ръце в джобовете си и подритваше камъчета по посипаната с чакъл пътека, по която се разхождаха.

— От това, което знам за него, предполагам, че да — рече Джеръми. Беше чел задължителните за училище неща — „Ромео и Жулиета“, „Хамлет“, „Макбет“. В колежа една негова приятелка беше играла Розалинда в „Както ви се харесва“.

— Мислех, че си работил за Шекспирова театрална група.

— Бях сценичен работник — обясни Джеръми. Тя ухаеше на чистота и топлина. — Никога не съм играл на сцената.

— Но си слушал пиесите всяка нощ. Не си ли запомнил думите? Толкова са хубави!

Известно време Хайди не каза нищо. Вървяха заедно през тихата нощ, всеки чудейки се какви са намеренията на другия.

— Едно време, в гимназията, играх Жулиета. Беше само сцена, предназначена за подготовка по литература, но аз я харесвах. Още помня стихове, искаш ли да ги чуеш?

Тя избърза няколко крачки пред него и измъкна ръце от джобовете си. Джеръми се усмихна на внезапния ѝ детински ентузиазъм. Усмивката ѝ буквално сияеше в спокойния, свеж въздух.

— Какво е едно име? Туй, което зовем ний „роза“, ще ухае сладко и под всяко друго име...^[3]

Тя спря, като че ли чакаше отговор.

— Сега е твоята реплика.

— Моята реплика ли? Не я знам!

— Взех думата ти. Назови ме само любими мой и кръстен втори път ще бъда, всичко друго, не Ромео!

Сега тя се приближи до него, потънала в спомена за думите, отнесли я в един по-нежен свят. Повдигна ръце и нежно обхвана лицето му.

— Мисля, че това е най-прекрасното нещо, което съм чувала. Не смяташ ли?

Думите ѝ затихнаха; тя отново се наведе напред, за да докосне с устни неговите. Целувката беше така естествена, както и пейзажът около тях, но той не ѝ отвърна. Беше просто партньор в сцена от пиесата. Нищо повече.

— О, кой си ти под плаща на нощта, нахълтал в тайните ми?

Хайди впи поглед в очите на Джеръми, затаила дъх, и той се зачуди доколко искрено беше всъщност това изпълнение.

— Аз съм сценичен работник — каза той. — И никога не съм бил много добър актьор.

Хайди се наведе и отново го целуна. Този път чувството извираше не от някакъв отдавна мъртъв драматург, а от една млада жена, израснала в самота сред строга войнишка атмосфера.

— Хайде сега — би трябвало да бъдеш добър поне в целуването, нали? — каза тя, отстъпи и кръстоса ръце. Помисли си колко хубаво се очертава той на фона на пустинната нощ.

— Не съм голям специалист по жените — рече Джеръми. Това беше истина и тя го знаеше.

— Точно това е най-хубавото — отвърна Хайди.

Зад тях избухна стрелба, близо до петдесетметровите полигони. Последва взрив.

— Какво е това? — попита Джеръми. Тя сви рамене и продължи да го гледа.

— Мислиш, че съм много настъпателна, нали?

— Мисля, че си красива жена, затворена в ничия земя — усмихна се Джеръми. Опитваше се да не я гледа в лицето. После осъзна, че няма избор, и отново се обърна към нея. — Защо иначе ще се разхождаш наоколо с такъв като мен?

Хайди пак се приближи — достатъчно близо, за да почувства топлината му. Ръцете ѝ бяха все така скръстени.

— А това харесва ли ти? — Тя започна тихо: — *Как, светиньо, с името си да ти кажа кой съм?* — надигна се на пръсти и го целуна отново. Този път той усети и върха на езика ѝ. Устните ѝ го докоснаха съвсем леко — скромни, но и любопитни.

Джеръми се скова, обзет от страшен смут.

Ти си женен! — пищеше някакъв глас в главата му. — *Не можеш да целуваш тази жена!*

Но друг глас се възпротиви, изтъквайки, че е изпратен тук по особена причина. Мъже с много повече информация от него смятаха, че полковник Елис е отговорен за атаките и вече е убил хиляди хора. Ако най-добрият начин да проникне в неговия кръг от свещеници на Финеас беше чрез дъщеря му, кой беше Джеръми, за да го оспорва?

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да — Джеръми постави ръце на раменете ѝ, по-скоро като треньор, отколкото като надяващ се любовник. — Всичко е наред.

Веждите ѝ се повдигнаха леко, като че ли разбираше, че не е точно така.

— Просто беше съвсем неочаквано — каза той. — Ти си красива жена. Поразително красива, наистина. И аз... аз не знам какво би трябвало да направя.

Само това можа да измисли. Убиването беше лесно, но не и изневярата.

— Добре де, защо не ми го каза, глупаво момче? — захили — се Хайди. Светлинните, искрящи в очите ѝ, нямаха нищо общо с луната или звездите. Тя подскочи няколко пъти, сякаш бе чула любимата си песен. — Е, тогава виж как се прави. — После обгърна кръста му с ръце и притисна устните си в неговите с подновена увереност. Този път нямаше нищо скромно. Езикът ѝ намери неговия. Опияни го шеметното усещане за опасност, примесена с възхитителната изненада от откритието на нещо чудесно сред този населен с кактуси и камъни пейзаж.

— Как е той — попита Бийчъм. Секретарката на президента беше работила за Венабъл почти двацет години, още от първата му политическа кампания. От законодателния пост в Кънектикът до Камарата на представителите на САЩ и после до губернаторския офис в Хартфорд. Тази тихо говореща вдовица беше посветила кариерата си и до голяма степен живота си на мъжа, когото обожаваше.

— Тревожа се за него — каза секретарката. — Още не е заспал.

Малка врата свързваше стаята ѝ с Овалния кабинет и тя проверяваше президента като разтревожена майка.

— Знам — рече Бийчъм. — Сам ли е?

— Да. Държавният секретар току-що си тръгна.

— Моля те, остави ни насаме няколко минути — каза Бийчъм.

Секретарката кимна и се обърна към неспирно звънящия телефон.

Вицепрезидентът чукна два пъти на отворената врата и намери шефа си пред хармониума с отпуснати ръце в скута, вперил празен поглед в клавишите. Беше разрошен и объркан.

— Една дума, Дейвид? — попита тя.

— Хм, да... Елизабет. Моля...

Вицепрезидентът влезе и седна на един от диваните.

— Нещо ново ли има? — попита той.

— Не, нищо неотложно — излъга тя. Финансовите пазари по света се клатеха. Американците изпразваха магазините от хиляди ролки тиксо, бутилирана вода и амуниции. Федерацията на авиокомпаниите все още не бе отменила забраната за вътрешни полети. Разузнаването и агенциите по опазване на реда бяха потънали в море от следи и улики. Конгресът бе прекъснал работата си за неопределено време от страх, че може да стане следващата цел на терористите.

— Как се чувстваш, Дейвид?

Президентът кимна с пресилен ентузиазъм.

— Добре. Добре. — Той поклати глава, за да се отърси от унеса.

— Чу ли това? — Стана от хармониума и пресече стаята, заслушвайки се. — Не мога да разбера откъде идва.

Бийчъм не чуваше нищо.

— Кое?

— Онази симфония — каза той, обикаляйки в търсене из стаята.

— Звучи ми като Хайдн, но не съм... Чуй обоите, толкова са ефирни.

Той продължи да обикаля с несигурни крачки Овалния кабинет.

— Ето, не чуваш ли? — попита отново президентът и докосна с ръка мазилката, като че ли музиката долиташе от невидими високоговорители.

— Дейвид, това не е Хайдн — изрече полугласно тя. — Просто съзнанието ти прави номера. Имаш нужда от сън.

Бийчъм държеше стъкленица с бял прах в потната длан на дясната си ръка. Лекарят на Белия дом се беше съгласил с нейното

настояване, но държеше сам да му даде необходимата доза. Тя се възпротиви и каза, че президентът няма да иска да приеме успокоително и присъствието на лекаря само ще го разтревожи допълнително. Единствено опасността от появяване на Венабъл пред телевизионните камери беше решила спора. Лекарят се съгласи да чака отвън в зала „Рузвелт“, докато Венабъл заспи.

— Да спя ли? Глупости! — излая Венабъл все още надаващ ухо към звука, който единствено той чуваше. — Може и да не си забелязала, но сме изправени пред национална криза! Как очакваш от мен да... — Той отново запристъпя бавно, търсейки източника на симфонията.

— Дейвид, хайде седни да поговорим.

Бийчъм разбираше, че щеше да е много трудно да даде лекарството на президента, макар че силното успокоително беше без мирис и вкус. Ако опитът ѝ излезеше неуспешен, някой трябваше да му постави инжекция, а това щеше да ги изправи пред големи проблеми.

— Моля те, Дейвид, седни и нека изпием по чашка кафе — тя изчака той да се обърне към невидимия звук и изсипа праха в една чаша от подноса.

— Кафе ли? — попита той, като че ли тази мисъл за първи път му идваше на ум. — Не, аз бих...

Отново симфонията.

— Тук — каза той. Бийчъм наля вдигащата пара течност в китайския порцеланов сервиз на Белия дом и добави малко сметана, защото той го предпочиташе така. — Трябва да поговорим за кражбата на радиоактивните изотопи.

— Къде е Олрид? — попита президентът. — Той е единственият, който знае нещо за...

После загуби посоката на мисълта си. Приблужи се с неуверена стъпка към заместничката си и седна. Тя му подаде чашата.

Бийчъм наля и една за себе си и отпи с пресилен интерес.

— Много хубаво кафе — каза президентът. Тя го наблюдаваше внимателно, докато той не изпи чашата до дъно.

— Има нещо, което бих искала да обсъдя с теб, Дейвид. Моля те, седни до мен за минута.

Президентът се подчини на предложението ѝ като човек в хипнотичен транс.

— Имаме наш източник в една група... — започна тя, но спря, като видя, че няма смисъл да продължава. Още преди да се запита дали лекарството действа, президентът на Съединените щати се стовари тежко върху дивана. Чашата падна от ръцете му и се счупи върху паркета. Секретарката му чу и се втурна вътре.

— О, Боже... — възрастната жена застина с отворена уста.

— Всичко е наред, Мили — успокой я Бийчъм. — Току-що реши да подремне.

В кабинета влезе и лекарят, окачил вече слушалки на врата си.

— Кажу ми Сикрет Сървис, че трябва да отнесем президента в леглото — нареди Бийчъм. — Бързо, моля те. Не искаме да плъзнат слухове.

Джордън Мичъл обичаше толкова страната си, че дори можеше да си позволи тя да го мрази. От „Ю Ес Тудей“ до „Аймъс Ин Дъ Морнинг“ коментатори, водещи и неназовани правителствени източници сочеха неговите телефони „Куантис“ като средство, улесняващо подли и кървави заговори. Нищо, разбира се, не потвърждаваше думите им. И никой не споменаваше, че ако не беше информацията, която той събираше чрез прихващане и проследяване на съобщенията, Америка би трябвало да разчита на бюрократите от ФБР и ЦРУ — каква трагедия би било това за страната.

— Колко още ни остава? — попита той.

— Само няколко километра, г-н Мичъл — отвърна Траск. Те седяха един до друг на задната седалка на закупения преди седмица „Майбах 62“. Елегантната лимузина с мощност 543 конски сили — последният принос на „Мерцедес“ към пазара на ръчно изработени лимузини — миришеше на най-фина кожа, скъпи килими и полирано розово дърво. Бутилка „Пелегрино“ и две тумбести кристални чашки стояха недокоснати между двамата.

— Снегът е прекрасен, нали? — попита Мичъл.

В скута си той държеше проспекта на една преуспяваща биотехнологична фирма, но само от време навреме хвърляше поглед към пейзажа отвън. „Бордърс Атлантик“ никога не се бе занимавала с

биологични науки, но от всичко, което Мичъл бе видял през последните месеци, биогенетичното инженерство изглеждаше като най-новия хоризонт пред крупните предприемачи.

— Точно както казва Джеймс Тейлър — отбеляза Траск. — „Околностите на Бъркшайр изглеждаха заспали в снежна прегръдка...“

— Кой? — попита Мичъл.

— Джеймс Тейлър. Певецът. Наистина е превъзходен.

Мичъл бутна настрани проспекта и издърпа дебела папка, която бе прегледал миналата седмица. Тя съдържаше строго секретни военни данни и съобщения на ЦРУ относно проведените атаки. Най-отгоре се намираше копие на документ от Агенцията за прогресивни изследователски проекти, с дата 3 януари, 1983 г. Заглавието гласеше: „Сценарий за гражданска защита: Проект «Меджидо».“ Отдолу някой бе сложил печат „Строго секретно!“ и надпис „Кодова защитна дума: ЗОРА“.

— Странно е, че се настанихме да живеем толкова близо един до друг, нали? — обади се Мичъл, после разтвори папката на едно военно досие.

— Както казахте, тази част от страната е прекрасна през зимата — каза Траск. Той чукаше нещо по клавишите на един лаптоп, който бе част от бизнесцентъра на лимузината, включващ факс, безжичен Интернет и, разбира се, защитената комуникационна система на компанията „Куантис“. Задното стъкло с електро регулируема прозрачност, цифровият видеоплейър и двата плоски телевизионни екрана осигуряваха развлечението на пътуващите. Стерео системата „Боуз“ бе с двайсет и един говорителя и осигуряваше изключителна мощност на звука.

— Ето това е, там.

Траск посочи нагоре по пътя към скромна, но добре поддържана къща с мансарден покрив, построена в типичния за 70-те години стил. Боята с цвят на горчица по алуминиевата ограда на места бе избеляла и вратата на гаража беше вече за смяна, но иначе домът се вписваше добре в околната обстановка. Собственикът беше паркирал своя пикал „Форд 150“ в алеята пред къщата, между високите преспи сняг. Яркожълтият му снегорин „Фишер“ като че ли току-що бе донесен от магазина.

— Май очаквах нещо повече... нещо по-хубаво — отбеляза Мичъл. Повечето информация от досието му беше с двайсетгодишна давност, но разследващите бяха схванали основното: този мъж имаше достатъчно пари, за да живее по-нашироко от това.

— Знаете какво казват хората — рече Траск, изключвайки компютъра си. — Парите не могат да ти купят добър вкус.

Шофьорът спря зад пикала и забърза да отвори вратата на Мичъл. Траск последва шефа си по циментовите стъпала и натисна звънеца.

— Да? — обади се мъжът от къщата. Той стоеше зад една алуминиева решетъчна врата, облечен в широки раирани панталони и овехтяло кадифено сако. — Какво обичате?

Той погледна към Мичъл, после към колата.

— Знаете ли кой съм? — попита Мичъл.

— Чета вестници — отвърна мъжът, без да реагира по някакъв друг начин.

— Ще имате ли нещо против да влезем и да поговорим за минутка?

Кокалчетата на ръката му, с която стискаше вратата, побеляха. Той огледа улицата, после отново погледна към посетителя си, когото всеки от съседите му лесно би познал.

— Какво искате? — попита мъжът, като отново проточи врат към улицата. — Защо трябва да ви каня вътре?

— Защото някога сте били патриот — каза му Мичъл. — И имате нещо, което ми трябва.

Този човек купува фирми за милиарди долари, помисли си човека в кадифеното сако. Списанията пишат как Джордън Мичъл с години проследявал наследниците на набеязаните от него оръжейни експонати. И сега този мъж го молеше вежливо, но на лицето му ясно бе изписано, че няма да приеме отказ.

— Какво бих могъл да имам аз, което бихте желали вие?

— Подробности за проекта „Меджидо“ — каза Мичъл.

— За какво?

Мъжът или нямаше представа за какво говореше Мичъл, или беше дяволски добър лъжец.

— Това е много важно за нас — рече генералният директор на „Бордърс Атлантик“. — Знаете, че иначе не бих бил тук.

Мичъл повдигна папката и я задържа пред стъклото на вратата. Беше отворил на страница двайсет и две, където имаше черно-бяла снимка на мъж в боен комбинезон и зелена барета. Снимката изглеждаше стара и леко пожълтяла, но лицето не можеше да се сбърка.

— Проклет да съм — каза собственикът на къщата. — Казаха ми, че този тип е изчезнал завинаги.

[1] Държавен секретар на САЩ по време на президента Роналд Рейгън. — Б.пр. ↑

[2] Опра Уинфри — известна телевизионна водеща. — Б.пр. ↑

[3] Тези, както и следващите реплики от драмата „Ромео и Жулиета“ са в превод на Валери Петров (Уилям Шекспир — „Избрани трагедии“, библиотека „Световна класика“, 1983 г.). — Б.пр. ↑

13.

Петък, 18 февруари

02:10 по Гринуич

Офисът на началник-кабинета на президента, Белия дом

Първите сведения за атаката дойдоха от Си Ен Ен, която беше основната осведомителна агенция на правителството на САЩ. Андреа Чейз точно говореше по един от защитените телефони с генерал Ошински във Военната зала на Пентагона, когато Уолф Блитцър започна предаване на живо за спасителните екипи в Калифорния.

— Хавлок! — извика тя с пълно гърло. Офисът на съветника по националната сигурност беше в другия край на коридора, след ВИП апартамента. Но тя не се интересувахе дали някой може да я чуе.

— Андреа, видя ли... — каза прессекретарят, който буквално влетя при нея. Шефът на кабинета вече бе станала от бюрото си.

— Събери кабинета — нареди тя, пренебрегвайки факта, че изпълняващият длъжността говорител на Белия дом скоро щеше да има доста свои проблеми за решаване. — Искам Съвета за национална сигурност в Ситуационната зала. Веднага.

— Телевизията съобщава, че големи райони на запад са останали без електричество — каза той, подтичвайки след нея. — Седемнайсет щата...

— Къде е вицепрезидентът? — попита Чейз.

Президентът лежеше на горния етаж почти в кома, предизвикана от лекарството. Правоохранителните и разузнавателни организации бяха напрегнати до края на силите си. А и снегът отново бе покрил и парализирал Вашингтон и мнозина от Белия дом едва се придвижваха.

— Къде е вицепрезидентът?

Секретарят по печата знаеше, че се е набутал на погрешното място в погрешния момент, но нямаше как да се измъкне.

— Не знам. Вече е късно, може би тя е...

— Андреа, западната електропреносна мрежа е извън строя — каза Хавлок, излизайки от кабинета си. Повечето от персонала вече си

бяха тръгнали, но тримата висши служители стояха под ярката бяла светлина на флуоресцентните лампи и трепереха от ужас.

— Първо, искам Олрид и Вик тук, колкото се може по-скоро — каза Чейз. Тя прегъваше пръсти в дланта си, докато броеше нарежданията си. — Трябва да намерим вицепрезидента и да я задържим тук. Нека командирът на Сикрет Сървис и директорът по военните комуникации да ме чакат долу, незабавно.

Тя спря, за да направи мислен преглед на хилядите политически усложнения, които ѝ идваха на ум.

— Ще се занимаваме с това извън Овалния кабинет, разбрано? — каза тя. — Западното крило ще бъде пълно с журналисти и не искам да обяснявам защо светлините тук са изгасени. Тръгвайте!

Секретарят по печата и съветникът по националната сигурност забързаха в противоположни посоки, за да започнат да звънят по телефоните.

„Само двайсет и четири часа! — изкрещя наум Чейз. — Как можах да съм толкова глупава?“

— Ш-шт, ще ни чуе — прошепна Хайди. Тя дръпна Джеръми зад централната сграда към едно тайно място, където знаеше, че никой няма да ги обезпокои. — Кълна се, че този човек може да чува дори как изгрява слънцето.

— Сигурна ли си, че това е добра идея? — прошепна в отговор Джеръми. — Той каза, че този район е неприкосновен.

Новата луна се бе издигнала високо над тях и осигуряваше достатъчно светлина, за да виждат, но не и да бъдат наблюдавани отстрани.

— Неприкосновен, но не и за мен — изхихика Хайди. Тя наблюдаваше къщата, докато бързо преминаваха от една сграда до друга, придържайки се към сенките. В прозорците на всекидневната все още светеше, но останалата част от дома изглеждаше притихнала.

— Ако ни хване, ще ми съдере задника — помисли на глас Джеръми. Чувстваше се като ученик, търсец място да запали тайно цигара.

— Не и преди аз да му се порадвам — каза тя, после спря и отново започна да го целува. Носът ѝ се опря в бузата му — беше

студен, но тя явно бе разгорещена.

Джеръми й позволи да го влачи със себе си, като все още се питаше докъде ще стигне всичко това. Беше лъгал за правителството си, бе убивал заради него. Биха ли очаквали и да изневерява?

— Влизай вътре — каза Хайди. Тя спря до една барака за сечива, не по-голяма от два квадратни метра.

— А, тук е върховно. Няма ли поне няколко бали сено, за да легнем?

— Какво искаш, да си говорим или да се забавляваме? — засмя се Хайди, като бръкна в джоба на панталона му. — Защото почвам да се тревожа за теб, Ромео.

Тя си премести малко ръката и ухапа горната му устна. Джеръми се опита да се контролира, но...

— Ох-х — изстена тя. — Това за мен ли е?

— Хайди движи пръстите си достатъчно дълго, за да го възбуди, и накрая извади сгъваемото ножче „Ледърман“ от джоба на Джеръми.

— Заклучват бараката, за да не могат школниците да влизат вътре. Лесно може да се отключи.

Джеръми погледна към къщата за признаци на живот, а Хайди отвори вратата с помощта на ножчето. Отне й секунди.

— Хайде — каза тя, дърпайки го навътре. — Внимавай със стълбите.

Джеръми не виждаше нищо в мастиленочерната тъмнина, но усети по миризмата, която го лъхна, че нещо не е наред. Това не беше барака за сечива.

— Не мога да запаля лампите, докато не слезем долу — прошепна Хайди. Тя го поведе по няколко бетонни стъпала до нещо като коридор. Държеше ръката му в своята, а с другата докосваше стената, за да се ориентира. Подминаха две врати вдясно и спряха.

— Влизай вътре — побутна го накрая Хайди, като го дръпна за ръката и затвори след себе си.

— Къде, по дяволите, се намираме? — Джеръми бе объркан.

— Е, не сме при дяволите, сладък — изгука Хайди. — Ако го направя както си знам, ще си помислиш, че си в рая.

Тя наведе лицето му към своето и го целуна силно и жадно като жена, уловена в капана на живота и останала без любов. Хайди свали

якето си и поведе ръката му под блузата си. Отново бръкна в джоба му, но откри, че нещата са се променили.

— Не се безпокой, тук сме в безопасност — рече тя.

Джеръми се опита да върне желанието си, но съмнението тътнеше като чук в главата му.

Никога не забравяй кой си, когато си там — беше му казал координаторът по прикритието преди дни в Харви Пойнт. Много от агентите под прикритие се бяха провалили заради това.

„Както и факта, че съм женен“ — реши Джеръми. Той обичаше съпругата си и нищо от това, което бе научил за тези няколко дни в базата на ЦРУ в Северна Каролина, не можеше да го накара да се държи по друг начин.

— Хайди — каза той и се отдръпна от нея. Устните ѝ бяха овлажнели от страст. Непрогледната тъма като че ли усилваше звука от дишането им. — Хайди, не мога. Моля те, това не е редно.

Джеръми усети как ръката ѝ се изплъзва от джоба му. Тя отстъпи от него.

— Съжалявам, ако съм те подвел — рече той. — Просто аз...

— Просто си имаш проблем с истината — обади се нов глас в тъмнината. — Може би, защото си подвел всички ни.

Червената светлина ослепи Джереми. След като очите му привикнаха, той видя, че около него в полукръг стоят шестима мъже. Те носеха роби, стигащи до пода, и качулки с отвори само за очите. Джеръми чу как вратата тресна зад него и осъзна, че Хайди си беше отишла.

— Сега може би ще ни кажете истинското си име, г-н Уокър? — каза мъжът в средата.

Дори и през маската гласът не можеше да се сбърка — той принадлежеше на полковника.

Сирад зави от Мерит Паркуей при изход №37 и кара около пет километра по локални пътища до един бизнес парк, отличаващ се с каменните си стени, грижливо обработените тревни площи и тъмните стъкла. Сградата на №1100 не изглеждаше по-различна от другите, с изключение на сателитните чинии, монтирани върху плоския ѝ покрив, и факта, че охраната на това поделение на „Бордърс Атлантик“ носеше

оръжие. Над вече топящия се сняг се стелеше мъгла, която придаваше призрачен вид на мястото.

— Мално. Проект „Куантис“ — каза тя на мъжа при пропускателния пост. Той провери служебната ѝ карта и потърси името ѝ в списъка на очакваните посетители.

— Апартамент два̀сет и две — каза той. — Може да паркирате на сектор А.

Тя последва напътствията и като влезе в сградата, втори охранител я придружи покрай няколко врати с цифрови ключалки по криволичещ коридор, подобен на този в „Заешката дупка“. Сирад намери Рави, „Не мога да топя в манджата“ и още един мъж погълнати от работата си.

— Обиколка с благотворителна цел? — попита я системният оператор още с влизането.

— Трябваше да си остана в града — каза тя. — Но чух, че се нуждаете от възрастни хора, за да ви наглеждат.

Рави се засмя, но не сметна за нужно да става от терминала си. Беше се обградил с жълти бележници с твърди корици, кутийки с „Ред Бул“ и „Туизлърс“. „Не мога да топя в манджата“ стоеше до лявото му рамо и драскаше някакви бележки по дланта си, без да обръща внимание на Сирад.

— Срецнахте ли големия си приятел? — попита Рави.

Сирад поклати глава. Мъжът, застанал отдясно на Рави миришеше на цигари и пот. Прическата му напомняше за тази на Боб Дилън, а на тениската му се мъдреше надпис: „E=MC Хамър“^[1].

— Р-р-радвам се да ви видя — каза той. — За разлика от „Не мога да топя в манджата“ този тип безсрамно зяпаше гърдите на Сирад. — Мамка му, Рави, ти н-не ми каза, че тя е т-толкова д-дяволски г-готина!

— Не му обръщай внимание, безобиден е — подхвърли Рави и като посочи серия от числа и символи на монитора си, се обърна към „Не мога да топя в манджата“: — Това е нашата аномалия.

— Върху какво работим? — попита Сирад, като свали якето си и го хвърли върху един празен стол. Помещението изглеждаше съвсем различно от това на седемнайсетия етаж в „Албъмърл Билдинг“. Така наречената мозъчна лаборатория приличаше повече на кабинет по информатика в някой колеж. Пет-шест терминала бяха поставени

върху открити работни места, а бели дъски покриваха две от стените. По стените имаше няколко евтини репродукции на пейзажи, а в дъното на помещението се виждаше диван, тапициран в кафеникаво землисти тонове.

— Дигитален подпис — каза Рави. — Нашата къртица използва доста впечатляващ маскиращ алгоритъм, за да ви попречи да го идентифицираме.

— Ш-ш-шибаиякът е умен — каза вторият тип. Той наклони глава, за да оцени задника на Сирад.

— Все пак кой сте вие? — попита Сирад. Той държеше в едната си ръка кутия безалкохолно, а в другата недопушена цигара „Пал Мал“. Въпреки наивно момчешкия му вид Сирад можеше да усети търсеция интелект у него.

— Вълнови теоретик — каза „Не мога да топя в манджата“. Изглеждаше горд. — Звукови вълни.

— Защо се нуждаем от специалист по звука при разкриването на натрапниците?

Индиецът — криптограф посочи друга серия числа и символи.

— Ти си прав за онези ФОРТРАН диверсии — каза той на „Не мога да топя в манджата“; после се обърна към Сирад така, сякаш му беше писнало от нейното невежество.

— Нуждаем се от него, за да ни генерира случайности. Забравихте ли крайъгълния камък на Нгуен? Открихме, че той има специфично приложение при стохастичната вълнова теория. Тоя тип тук може и да изглежда като уличен крадец, но е открил начин за откриване на коефициенти от анормален порядък. Съвсем скоро го назначихме, като го издърпахме от една високотехнологична фирма в Калифорния.

— Да-а, наистина съм ш-ш-шибан г-г-ений — каза новопостъпилият.

— Мислех, че вече сме открили къртицата — каза Сирад.

— Открихме я — каза „Не мога да топя в манджата“, — но не искаме те да узнаят това. Тоя рапър тук ни помага да се правим на заспали, докато онези направят следващия си ход.

— К-като че ли е г-горещо тук, а? — каза специалистът по звука и смачка фасата си в празната кутийка от безалкохолно.

— Трябва да спреш да пушиш, наистина — озъби му се Сирад.
— Димът определено ме дразни.

— Д-д-дишай спокойно, секси — отвърна онзи. — Т-тези т-т-вой
цици направо ме убиват, но аз се старая да се справя с п-п-
положението.

Сирад нямаше време за идиотски игри. Тя дръпна нагоре блузата
си с една ръка и сутиена с другата, показвайки две страхотно
оформени гърди с тъмни зърна.

— Ето — каза тя с делови тон. — Вече ги видя. Сега си вземи
един студен душ и махни шибаните цигари. Предстои ни дълга нощ и
не ми харесва начина, по който ме умирисваш.

Вицепрезидентът буквално прехвърча покрай двамата
униформени морски пехотинци и влезе през главния вход на
Ситуационната зала, чиято врата сега стоеше постоянно отворена
заради оживеното движение. Охраната беше по местата си, но на този
етап ключалките ненужно щяха да забавят нещата.

— Всички са тук, освен секретаря от Департамента за вътрешна
сигурност — каза ѝ Андреа Чейз. Джеймс ги следваше с експресните
доклади на Националната агенция за сигурност в едната ръка и с
дрехите от химическото чистене на Бийчъм в другата. Всеки щеше да
има нужда да се преоблече, докато всичко това свърши.

— Горещи ли са? — попита тя.

— В заседателната зала — отвърна Чейз. — Чакаат.

Бийчъм профуча покрай комуникационния център, пълен с
монитори и телефони, надолу по тесния проход покрай служебните
клетки, после зави два пъти надясно и стигна до основното
заседателно помещение. Въпреки че наричаха мястото Ситуационна
зала, всъщност това бяха офиси на служители, чието задължение бе да
държат президента в течение на събитията по време на кризи от
всякакъв род. През 1950 г. Айзенхауер бе наредил да я изградят под
Западното крило, но никой не я приемаше като бомбоубежище. То
беше в другата част на сградата и се наричаше Президентски център за
спешни операции и за него Пентагонът твърдеше, че може да издържи
на всякакъв вид бомбардировки, с изключение на пряко попадение на
ядрена бомба.

— Да започваме. С какво разполагаме? — попита Бийчъм.

— Няма ли да чакаме президента? — обади се директорът на ФБР.

— Президентът работи в своя кабинет — излъга Бийчъм. Подобно поведение беше като ходене по тънък лед, но след като до нея бяха Хавлок, генералът и самият шеф на кабинета на Венабъл, можеше и да мине. — Не ме карайте да повтарям!

— Изглежда напълно сме загубили Западната електросистема — каза Олрид. На един плосък екран зад него се появи сателитна снимка: Съединените щати нощем. На практика всичко на запад от Скалистите планини беше потънало в мрак. — Калифорния е напълно извън строя.

— Подробности — каза Бийчъм. Тя говореше твърдо, с концентрация, която никой не бе проявил досега в тази кризисна ситуация. Присъстващите в залата я загледаха с уважение.

— Десет милиона домакинства — каза Олрид. Гърбът му се поизправи, гласът му поукрепна. — Четиринайсет хиляди болници, седемнайсет ядрени реактора, три от най-оживените пристанища на страната и две национални лаборатории. Между тях е и университетската система. Говорим за петнайсет зони, съхраняващи продукти и организми, опасни за живота.

— Как стои въпросът с отбранителните мощности?

— В засегнатите райони имаме петдесет и седем военни центъра — продължи Олрид. — Това включва морската база в Сан Диего — най-голямата в страната, НОРАД^[2] и военновъздушната база „Петерсън“ в Колорадо, както и Форт Хуачука в Аризона. Към това трябва да прибавим центровете за събиране на разузнавателни данни, конвенционалните военни подразделения и нашето Стратегическо въздушно командване. Способността ни за водене на военни действия е сериозно засегната.

— Знаете ли със сигурност кога е започнало това? — попита Бийчъм. Тя не записваше нищо, паметта ѝ беше достатъчно свежа.

— Докладите показват, че е започнало в един наблюдателен енергиен център във Фолсъм, Калифорния. Страната има три отделни електропреносни мрежи и Кал-НСО управлява западната. Седемнайсет щата и свързаните към тях Британска Колумбия и Мексико.

— Как е възможно!

— Обикновен взрив в една обикновено раница. Малък по обем, но е бил „мръсна бомба“. Експертите смятат, че е бил зареден е около една-две унции гама излъчващ изотоп, най-вероятно цезий. Трябва да минат седмици, за да се обеззарази мястото.

— Това свързано ли е с кражбата в Луисвил? — попита Чейз.

— Трябва да приемем, че да — отвърна Олрид.

— Кой? — попита Бийчъм.

— Същата група вече пое отговорността — „Ансар инш Аллах“. До същия начин е разпространена и видеокасата до местните телевизионни центрове, където бяха и атаките...

— Атаки ли? — попита Бийчъм. — Имало ли е и други?

— Станала е и една по-малка експлозия в помощна станция в Адхамбра, Калифорния. Там също е взривено радиоактивно устройство — отново сложен случай. Кал-НСО смятат, че ще са необходими седмици, за да се възстанови сложната контролна мрежа, чрез която действа цялата електропреносна система. Преди това могат да се включат някои мощности, но все пак станалото ще има огромни последици в национален мащаб.

Бийчъм потри очи.

— Има и нещо друго.

— Разбира се — каза тя. — Винаги има и нещо друго.

— Има двама оцелели — каза ѝ Олрид. — Живели са почти час.

— Разпитали ли са ги? — попита Чейз. — Видели ли са нещо?

— Видели са атентатора. Мъж. Бял. Служител.

— Какво? — каза Хавлок. — Бял? Това са брътвежи. Ние търсим араби.

— Вече не — каза Олрид. Той посочи същия екран, който бе използвал, за да покаже сателитните разузнавателни снимки. Плоският монитор изобрази неясен сивкав кадър от наблюдателната камера в Контролния център във Фолсъм.

— Този тип на арабии ли ви прилича?

Редник Джейн можеше да различава добро от зло. Баща ѝ бе дълбоко религиозен човек и я бе отгледал, като отдаваше голямо значение на силата, на здравия дух и дисциплината. Първите ѝ училищни години я бяха заредили с жажда за знания, а Харвард я бе

охладил, предлагайки ѝ простата истина, че именно въпросите, а не отговорите, са верният начин за разбиране на света. Винаги бе водила живот, подчинен на правила, наслаждавайки се на симетрията на логиката и равновесието на истината, намираща се в основите на всичко.

После постъпи в армията.

„Дишай дълбоко — каза си тя, опитвайки се да успокоят трескавия ритъм на сърцето си. — Върни се между колите и ги използвай за прикритие. Определи целта си внимателно и направи хода си“.

Другите така и не разбраха защо тя, като високоспециализиран полиглот, възпитаник на „Бръшляновата лига“, изостави академичната роба заради държавната камуфлажна униформа. Може би защото другите не бяха минали по нейния път. И не бяха чули призива.

Дипломатически номер СА-227, повтори на себе си тя. Черно БМВ „Зет 4“ Шофьор — мъж. Арабин. Други пътници е колата няма.

Всичко изглеждаше толкова интересно. Хотелски стаи в различни градове. Самолетни билети. Неделни утрини на непознати места. И винаги имаше някой, който я окуражава да продължи напред. Едва сега осъзна, че това бе по-скоро надбягване, а не служебен процес. Деликатното изкушение.

Ето тук. Тя забеляза как блестящата спортна кола се премества в бързата лента и увеличава скоростта до сто и шейсет километра в час, за да избегне двете момчета в една тойота „Спешъл“. Използвай като защита колите пред теб, бяха ѝ казали инструкторите по проследяване в Кемп Пиъри^[3], по време на първия етап от обучението ѝ. Винаги когато можеш, карай встрани от този, когото проследяваш. Повечето от шофьорите гледат настрани само когато се престрояват.

За първи път бяха установили контакт с нея между рафтовете на университетската библиотека. Една възпитана жена с рокля и сандали от фирмен бутик на „Бърбъри“ я бе попитала нещо на фарси. Невинен въпрос, на който бе отвърнала автоматично, без да се замисля много. Това беше Харвард и хората говореха на всякакви езици.

Приближи се малко, подсказа ѝ инстинктът. Той е с по бърза кола от своята; не му позволявай да се отдалечи много.

Двете жени намериха много общи интереси и цели. Непознатата изглеждаше открита като нея и обичаше книгите. Срещнаха се още няколко пъти на кафе и се сприятелиха.

„По дяволите, тази малка кола е прекалено бърза — помисли си тя, натискайки до дъно газта. — Трябва да имам предвид, че дипломатическият имунитет позволява на тези задници да не се страхуват от затвора и да приемат законите на движението с досада. Трябваше да наема по-мощна кола“.

През една пролетна ваканция двете отидоха до Ню Йорк и се настаниха при един приятел на жената. Имаше хубава вечеря и малко вино. И после още вино. Късно през нощта ѝ зададоха въпрос, който разбуди в нея чувства, за които не бе и подозирала.

— Вярваш ли в нещо дотолкова, че да умреш за него? — бе попитала жената в един бар, а приятелят ѝ се бе облегнал назад и наблюдаваше внимателно реакцията ѝ.

„По-бързо! — подканяше се тя. Скоростомерът показваше сто и шейсет, но другата кола все така се отдалечаваше напред по пътя. — Отклонението е след по-малко от километър-два“.

— Достатъчно силно, за да умра ли? — бе отговорила редник Джейн. — Предполагам, да. За семейството и за някои приятели. Защо?

— А за страната си?

Тя помнеше аромата на виното и шумовете около нея, както и връхлитащото я усещане, че нещо не е точно такова, каквото изглежда. Отначало се почувства застрашена, после развълнувана — сякаш за първи път бе застанала на кулата за скокове и гледаше надолу. По гърба ѝ пробягаха тръпки, които стихнаха между бедрата ѝ. Това беше първата тръпка на страха, която бе изпитала.

„Лепни се зад него — командваше се сама. — Предвиждай, пресмятай, запълни празнотата“.

После нещата потръгнаха някак естествено. Имаше срещи с непознати, които ѝ задаваха въпроси от рода: „Колко добре мислиш, че можеш да лъжеш?“ или „Какво е най-голямото нещо, което си убивала?“.

Някоя биха се уплашили и побягнали, мислеше си тя навремето. Но именно там бе въпросът. Те вероятно бяха разговаряли с много

кандидати, притежаващи основните умения и подготовка за такава работа. Уловките им помагаха да отстраняват позъорите.

„Трябва да изглежда като че ли го задминавам — повтори ся тя. — Без внезапни движения, които могат да привлекат вниманието. Ще изчакам точно пред отклонението и ще се изравня с него“.

Всичко трябваше да е отлично пресметнато. Съвсем професионално. Жената в роклята и сандалите „Бърбъри“ ѝ бе дала точни указания от самото начало.

„С предната дясна броня удрям задната лява броня на БМВ-то — помисли си тя. — Преди това трябва да съм на прилично разстояние докато... сега... точно сега!“

Джейн зави рязко вдясно. Скоростомерът показваше сто и седемдесет километра в час, а предната ѝ броня леко докосна колата пред нея. Движението бе много натоварено — междуцатската магистрала I-495, заобикаляща Вашингтон, винаги бе така оживена.

СКРЪЪЦ!

Броните се докоснаха и диференциалът на БМВ-то блокира точно как то бяха ѝ казали инструкторите от Кемп Пиъри. То се завъртя по посока, обратна на часовниковата стрелка. Шофьорът твърде късно разбра какво се е случило и се опита да овладее колата, но вече нищо не можеше да направи. Малкият спортен кабриолет се върна на шосето и с бясна скорост тласна изпречилия му се минибус към огромния камион отпред.

Редник Джейн видя експлозията в огледалото за задно виждане, докато набиваше спирачки и завиваше към отклонението.

Всички погледи бяха насочени към касапницата зад нея, но дори и да бяха успели да забележат номера ѝ, нямаше как да проследят колата под наем.

„Надявам се да сте доволен, г-н Мичъл“ — помисли си тя, отдалечавайки се бързо от мястото на злополуката. Но, разбира се, той нямаше да бъде доволен. Тази задача беше още един тест за вярност, още една стъпка от уморителния танц на съмнението.

— Живея сам — рече собственикът на къщата. — И не държа много храна тук.

— Не се притеснявайте — отвърна Мичъл.

Двамата с Траск седяха на един диван с изкуствена тапицерия, завит с фина покривка от макраме. Вляво до стената имаше роял, а отдясно — камина от червени тухли, в която гореше буен огън. Имаше масичка за кафе, полица от ковано желязо, отрупана с книги и списания, както и един люлеещ се стол с внушителни размери.

— Познавали сте много влиятелни хора — рече Мичъл. Снимки в черни тънки рамки покриваха повечето от стените. Бяха все фотографии от различни политически събития — манифестации, благотворителни балове, церемонии с прерязване на лента. И на всички кадри имаше известни хора от Масачузетс: Тип О’Нийл, Тед Кенеди, Майкъл Дукакис, Барни Франк, Силвио Конте.

— Служих доста дълго в щатската управа на Масачузетс — каза мъжът.

— От 1989 до преди две години — обади се Траск. — Председател на Транспортната комисия, член на Комисията по банково дело и търговия, както и на Борда на управляващите университетската система. Женен. Овдовял през 1999-та.

— Какво искате? — попита бившият политик, очевидно склонен да преговаря.

— През средата на 80-те правителството на САЩ разработи асинхронен военен сценарий с кодовото название „Сценарий за гражданска защита №4: проект «Меджидо».“ — каза Мичъл и остави папката със секретни документи до една кутия за табла. — Дванайсет души с една мисия: да бъдат избрани на високи постове.

— Така ли? — повдигна рамене мъжът. — Наистина ли е редно да ми говорите за това? Имам предвид, че върху документите има надпис „Строго секретно“.

Мичъл продължи сякаш въобще не го бе чул.

— Проектът е бил ръководен от полковник на име Бък Елис, бивш военен от Специалните сили, който си е разбирал от работата. Секретни мисии в Азия и Финикс и Медал на честта за една тайна операция. Работил е известно време към ЦРУ, може би и за една-две други разузнавателни агенции.

— Изглежда интересен тип — каза равнодушно бившият политик и Мичъл го оцени като превъзходен лъжец. — Аз също бях в Специалните сили за няколко години. Напуснах, за да завърша

университета, а после влязох в политиката, но вие сигурно знаете това. И в кои други агенции е работил?

— Били са дванайсет души, подбрани сред половин милион войници — продължи Мичъл, пренебрегвайки въпроса му. — Все випускници от Уест Пойнт^[4], оперативни работници от „Делта Форс“ или инструктори от Военния колеж — най-добре изглеждащите, най-бързо мислещите и най-изявените кандидати, които би могла да произведе армията на САЩ.

Политикът кръстоса безгрижно ръце и зачака.

— Полковник Елис направо ги е отгледал. Първо се погрижил за образованието им: Харвард, Дартмут, Университетът във Вирджиния или Бостънският колеж — както е във вашия случай.

Мичъл стана и отиде до лавицата с книгите. Взе една снимка и я разгледа отблизо. На нея бяха запечатани петима мъже около маса за покер. Двама от тях бяха бивши губернатори, а единият — бивш президент.

— После са постъпвали в специални школи за изграждане на положителен имидж; уроци по актьорско майсторство, класове по риторика, пластична хирургия — поправяне на някои дребни дефекти, инструктажи как да се ръкуват, техника за запомняне на имена, граждански и политически науки, граматика и социология.

Мичъл погледна снимката на един мъж, замахващ с тенис ракета.

— Две години по-късно дванайсетте военни получават такива славни армейски досиета, който биха накарали и Уесли Кларк да пребледнее от завист. След това били тържествено изпратени в запаса.

— И после? — попита домакинът. Изглеждаше истински заинтригуван от историята.

— И после са се изпарили — намеси се Траск. — Всичките! Изчезнали безследно!

— С изключение на един — Мичъл върна снимката на мястото ѝ и се обърна към своя домакин. — Успяхме да открием само един от тях. Не беше никак лесно, уверявам ви, но аз разполагам с чудовищни възможности.

— Мен ли? — попита иронично мъжът. — Мислите, че имам нещо общо с всичко това? Откъде ви хрумна? Не виждате ли какво имам: купчина стари снимки и десетина ваканционни бунгала, за които

се грижа, за да допълвам пенсията си. В какъв заговор смятате, че участвам? — Той се засмя с рязък, саркастичен смях.

Мичъл се върна към досието и го отвори на трийсет и втора страница. Преди много време някой бе напечатал на пишешца машина биографията на човек, определен като Кандидат Девет. Мичъл подаде документа на мъжа в люлеещия се стол.

— Казвате, че четете вестници? Предполагам знаете, че в момента тази страна е жертва на различни терористични атаки.

Политикът прочете документа и положи ръце върху коленете си, за да не се види как треперят.

— Говорят за някаква операция, наречена „Джафар ал Таяр“. Джафар Летящият на високо — продължи Мичъл. — Източниците ми твърдят, че лошите момчета имали къртица в нашето правителство. Някой достатъчно високо в йерархията, за да осъществи опустошителните им замисли. Смятаме, че Джафар ал Таяр би могъл да бъде някой от вашите приятелчета от проект „Меджидо“.

Мъжът се смръщи и се затвори в себе си, като че ли внезапно някой му бе казал, че няма бог.

— Паметта ми е отслабнала — едва произнесе той. — Но нека приемем, че мога да си спомня онова време в Америка, когато Студената война, отвличанията на самолети или деца, както и самоубийствените бомбени атентати накараха правителството да търси съвсем нови решения. Нека приемем, че и аз съм играл известна роля в това.

— Нека кажем, че е време да престанем с тези глупости и да говорим като войници! — излая Траск. — Искаме имената на другите единайсет оперативни работници.

— Няма имена! — избухна Кандидат Девет. Вече трепереше целият. Двайсетте години засекретен живот буквално се бяха срутили върху гърдите му и той едва поемаше дъх. — Не разбирате ли? Никога не сме знаели нещо един за друг. Бяхме посветени само в мисията. Единственият агент от проекта „Меджидо“, когото познавам, съм самият аз.

Този път Мичъл скръсти ръце.

— Допусках тази възможност — каза накрая изпълнителният директор, който донякъде изглеждаше разочарован, но не и победен. — Това ще направи нещата малко по-трудни, но не невъзможни.

Той помълча известно време, кимна на Траск и двамата се отправиха към вратата. Имаха още много неща за вършене през този ден и нямаха време за будалкане.

— Да не си забравите папката — каза Кандидат Девет, изненадан, че си тръгват толкова бързо, и им подаде документите с трепереща ръка.

— Можеш да я запазиш — рече Мичъл. — Заслужил си я.

Кандидат Девет остави Мичъл да стигне до стъпалата, преди да събере смелост.

— Чакайте — продума колебливо накрая той. — Има едно нещо.

Траск продължи да крачи напред, но Мичъл спря на първото стъпало под едрите снежни парцали.

— Бях във военната разузнавателна школа в Монтерей, когато ме избрах. Първо ме изпратиха в колежа в Бостън да завърша право, както вие казахте. После отидох във Фермата за индивидуално обучение. Нещо като поведенческа школа. Разигравахме различни ситуации и ответните им реакции и ги записвахме на видео. За всяка ситуация ми даваха видеозапис, за да мога да се наблюдавам и да се уча от грешките си.

Кандидат Девет отиде до камината и започна да хвърля — листовете от досието на Мичъл в огъня.

— Една вечер си правех домашното и си пуснах касетата, за да разуча изпълнението си, но когато моят запис свърши, видях, че има още нещо на лентата — кадри от друг школьник, който разучаваше същите ситуации. Помислих си, че има и друг кандидат и инструкторите просто са използвали едни и същи касети.

Мичъл се върна обратно. Оранжево-червените пламъци поглъщаха досието, в което бе заключено миналото на този самотник.

— Разпознахте ли тази личност? — попита Мичъл.

— Тогава не — отвърна мъжът. — Беше само едно лице. Но покъсно... Да, сега знам кое е лицето от лентата.

— И той е обществена фигура, нали? — попита Мичъл. Това беше единственото обяснение.

— Може и така да се каже — кимна мъжът, взирайки се в надигащите се пламъци.

— Ще ми кажете ли кой е той?

Мичъл затвори вратата зад себе си.

— Бих могъл... — каза мъжът. — Но само ако ми дадете дума, че никога повече няма да се връщате тук. И ако ми обещаете да не ме сметнете за луд.

[1] Ироничен каламбур, смесващ основната формула на теорията за относителността на Айнщайн с името на известен рапър. — Б.ред. ↑

[2] Военен център за наблюдение на въздушното пространство на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Център за подготовка на Специалните сили на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Най-престижната и стара военна академия в САЩ. — Б.пр. ↑

14.

Петък, 18 февруари

02:55 по Гринуич

Бункерът за съвещания, „Хоумстед“

— Името ми е Джеръми Уокър.

Агентът от ФБР засенчи с длан очите си, като се опитваше да огледа по-добре обстановката. Двама от маскираните носеха дълги оръжия — една „Ругер Мини — 14“ и някакъв вариант на източноевропейския автомат „Калашников“.

— Защо постъпвате така с мен?

— Тук ние задаваме въпросите — рече полковникът. Гласът му звучеше твърдо и спокойно. Властен, но не зъл. — Няма никакви данни за човек на име Джеръми Уокър с твоята дата на раждане в профсъюза на превозвачите на товари в Област Колумбия, а там членуват и всички сценични работници. Второ, адресът, който си споменал, наистина е бил нает от теб, но разходите са платени от някой си Джон Л. Андерсън.

„Проверяват ли ме?“ — запита се Джеръми. ФБР би трябвало да е осигурило всички тези подробности от прикритието.

— Трябваше да използвам друга рождена дата във формулярите — каза той, опитвайки се да съчини нещо що-годе разумно. — Имам обвинение за углавно престъпление и нямам право да нося оръжие. Предположих, че ако проверите биографията ми и откриете това, няма да ме допуснете до школата.

Джеръми знаеше, че инструкторите постоянно му бяха повтаряли да е винаги близо до истината, но това сега не беше учение. Елис и неговите главорези щяха да го убият, ако не се опиташе да им пробута нещо повече от нагласените полулъжи.

— В какво беше обвинен? — попита един от мъжете.

— Хвърляне на запалителна бомба срещу клиника за аборти — каза Джеръми. Опита се да го каже гордо.

— Къде?

— В Атланта. 1998-ма. Получих пет години като съучастник, защото всичко, с което разполагаха, беше някакъв свидетел, който ме чул да се хваля за това по обществен телефон. Нямаше никакви веществени доказателства.

— Защо, защото беше невинен ли? — попита Елис.

— Не, защото бях добър — подчерта Джеръми. — Бих го направил и сега, но след това няма да се обаждам по телефона.

Елис и другите като че се заинтересуваха от историята му.

— Защо дойде тук? — попита един от мъжете.

— За да науча как да се боря. Видяхте, че мога да стрелям, но ми трябват малко повече знания за тактиката, за да спра тези престъпници да не убиват повече невинни бебета.

Джеръми изгледа последователно всеки един от мъжете.

— Ако съдя по това, което виждам тук, мисля, че съм дошъл на правилното място.

Полковникът не каза нищо. Само размени поглед с мъжа от дясната си страна.

— Какво имаш предвид под „правилно място“? — попита полковникът.

— Искам да кажа, че това, което виждам пред себе си, потвърждава всичко, което бях чувал в затвора. Аз съм свещеник на Финеас. И дойдох тук, за да ви намеря.

Отново размяна на погледи между полковника и този, който очевидно беше втори по ранг след него.

— Какво знаеш за Свещеничеството на Финеас? — попита другият мъж. Гласът му бе по-млад поне с десетина години от този на полковника.

— Знам, каквото трябва да знам, и затова извърших своите актове на Финеас — каза Джеръми. Миналата седмица бе прочел всичко, което беше написал Ричард Кели Хоскинс. Беше изучавал догмата на Движението за християнска идентичност. Беше запомнил на практика всичко, което ФБР беше научило през последните десет години при разследването на организации на бели расисти и на отцепнически религии.

— И аз съм войн на Христа като вас — обяви Джеръми. — Дойдох тук, за да служа. И искам да поговорим делово, за да мога да го докажа.

— Пригответи го — нареди Елис и махна с ръка към един от шестимата в кръга, който извади чифт метални белезници. Въоръженият посочи с дулото на оръжието си към един стол и Джеръми се подчини и седна. Познаваше системата на разпитите. Те винаги като че ли почваха по един и същ начин — окови и място, което да те държи изправен с тъпата болка от неудобната поза.

— Какво можеш да ми кажеш за Числата? — попита полковникът. Петият от мъжете се приближи. Джеръми забеляза, че изглежда някак по-различен под качулката. Едното му око беше червено като на заек, а другото — покрито с превръзка. Черната кожена торба в лявата му ръка навеждаше на мисълта, че той ще е „отговорникът“ по протичането на разпита.

— „Израил живя в Ситим и народът начева да блудства с дъщерите на Моава — започна да цитира Джереми по памет. — И приканваха те народа да принася жертви на боговете им и народът ядеше и се кланяше на боговете им. И прилепи се Израил към Ваал-Фегора. И разпали се гневът Господен против Израил. И каза господ на Мойсей: вземи всички началници народни и ги обеси пред господа срещу слънцето, и ще се отвърне яростният гняв господен от Израил. Тогава Мойсей каза на съдиите Израилеви: нека всеки убие своите люде, които са се прилепили към Ваал-Фегора“.

Джеръми остана неподвижен, а петият мъж се приближи още по-близо.

— Книга на Числата, двацет и пета глава, от първи до пети стих — каза Джеръми. — Това е нашият девиз.

— Това не доказва нищо — каза Елис. — Може да си го прочел в текста на Хоскинс. Запомнянето на Библията не те прави свещеник на Финеас.

— Така е — съгласи се Джеръми, — но извършването на акт на Финеас ме прави.

Първият удар му бе нанесен с отворена ръка. Дланта на мъжа се стовари тежко върху лявото му ухо и му спуска тъпанчето — по врата му се спусна тъничка струя кръв.

— Първият истински разпит, на който бях свидетел, беше на един дребен виетнамец някъде из Камбоджа — заговори Елис с лека носталгия. — През шейсет и пета. Бях началник на шпионска група от една въздушна база в планините северно от Бен Хет: двама

американци и шест планинци от племето раде. Имахме момче на име Юк Аюн, което твърдеше, че е магьосник. Една вечер заловихме един капитан от Виетконг и пуснахме нашия магьосник срещу него.

Джеръми си спомни за подбора за ООЗ и начина, по който го бяха били и как му бяха прилагали „водната дъска“. Сега го плашеше не болката, а очакването.

— Няма да съм ви много от полза със счупена глава — каза той. Усещаше как кръвта капе по голото му рамо.

— „Обладан е от духове“ — непрекъснато повтаряше нашият магьосник — спомняше си на глас Елис. — „Обладан е“. Е, момчето обичаше да работи с електричество. Намерихме му едно съветско ръчно динамо и магьосникът започна да святка онзи капитан. Даваше му малко зор, после се навеждаше над него — съвсем внимателно — и се вслушваше в сърцето на жълтурчето. Предполагам, че се опитваше да разбере дали духовете са още вътре.

Полковникът кимна и петият мъж се обърна към торбата си.

— Аз съм духовен човек — рече полковникът, — а не магьосник. И не проявявам интерес към разпитите с мъчения.

Джеръми наблюдаваше как онзи развързва торбата си.

— Ухото ти пострада заради опита ти да се възползваш от дъщеря ми — каза Елис. — Хайди те примами тук заради нас. Така че не си въобразявай нищо друго.

Маскираният специалист по мъченията измъкна от торбата два хромирани хирургически инструмента. Единият беше подобен на ножици, завършващи с щипци — нещо като инструмент за издърпване, а другият изглеждаше като онези, които зъболекарите използват, за да откриват кариеси.

— Това е моят начин да слушам сърцето ти — каза петият мъж. Той държеше острата зъбна сонда в лявата си ръка, а щипците — в дясната. Беше хванал инструментите внимателно, като професионалист.

— Искаш ли да ми кажеш нещо, преди да направим това? — попита полковникът.

— Дойдох тук, за да предложа себе си на истинския и праведен бог — рече Джеръми. — Никога не съм мислил, че борбата ще бъде лесна и безкръвна.

— Добре, правилно разсъждаваш — кимна Елис.

Петият мъж се наведе и задържа лицето на Джеръми за момент.

— Имаш хубави сини очи — каза той. — Да видим как изглеждат отвътре.

Ръката на палача насочи напред форцепса. Джеръми не виждаше смисъл да се бори, за да се освободи. Както бе казал, борбата нямаше да е безкръвна.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Бийчъм, нахлувайки в Кабинетната зала в Западното крило заедно с Хавлок и Олрид. Джеймс бе прескочил до офиса ѝ за последните сведения от Националната агенция по сигурността. — Генерале, кажете ни какво знаем?

Тя дръпна един стол до челното място на масата и си наля чаша вода.

— Извини ме, Елизабет, но няма ли да чакаме президента? — попита държавният секретар.

— А, да... президентът — каза тя. — Както знаете, Дейвид не е почивал и минута, откакто започна всичко това. Накрая реши да поспи малко и нареди да не го безпокоят, с изключение на извънредно спешни въпроси.

— А това какво е? — попита министърът на земеделието. Бившият сенатор от Аризона невинаги разбираше добре нещата, но никога не се колебаеше да си каже мнението.

— Албърт, разбрах, че имаме петдесет и седем отбранителни съоръжения в засегнатите райони — каза Бийчъм, обръщайки се към министъра на отбраната. — Как ще можем да...

— Елизабет, искам да възразя — прекъсна я министърът на земеделието. — Почти половината от тази страна е парализирана от предизвикано от терористи затъмнение. Мисля, че президентът би искал да узнае това.

— Тогава идете и го събудете — избухна Бийчъм. Нямаше намерение да се занимава с излишните тревоги на човек, чиято грижа бяха проблемите със субсидиите за производство на сирене. — Президентът беше на крак повече от деветдесет часа, а тези атаки могат да продължават още дълго. Той е човешко същество, по дяволите. За да бъде ефикасен, трябва да поспи поне няколко часа.

Долната устна на земеделския министър увисна от удивление.

— Сега относно базите — продължи тя. — Искам да знам колко петрол от стратегическите резерви трябва да отделим, за да работят допълнителните електрогенератори. Защото, ако продължим да получаваме удари като този, допълнителните мощности ще са единственото, с което ще разполагаме.

Каролайн Уолър бе прегърнала Кристофър на дивана и гледаше новините по кабелната телевизия, стиснала дистанционното в дясната си ръка. Родителите ѝ живееха в Буена Парк, Калифорния, и след повече от два часа опити тя все още не беше влязла във връзка с тях.

„Къде по дяволите си сега? — мислеше си тя за своя съпруг. — Защо винаги, когато нещо се случва, ти тичаш да спасяваш света и никога не можеш да помогнеш на семейството си?“.

Никога не беше се оплаквала досега, но нещата започнаха да стават направо нелепи. Животът в Мисури беше съвсем различен. Хората там живееха заедно, което означаваше отворени врати и протегнати при нужда ръце. Винаги когато Джеръми отиваше да работи нощем — заради банков обир или отвличане на дете, все някой съсед щеше да пристигне с домашно приготвена храна и съчувствена усмивка.

А и офиса на ФБР в Спрингфийлд беше страхотен. Само шестима агенти и две секретарки. И всеки се грижеше за другия, като че ли животът им зависеше от това. Мъжете и жените, които носеха оръжие, за да изкарват хляба си, знаеха, че винаги има риск. В най-хубавите моменти те се смееха над трудностите като на задължителна част от работата им, но когато станеше произшествие, всички споделяха чувството на загуба.

„Поне едно телефонно обаждане — молеше се наум Каролайн. — Поне няколко думи, за да знам, че е добре. Сигурно задачите му са свързани с ужасните атаки, които опустошават страната. Първо бомбите, после самолетните катастрофи, сега и това... Седемнайсет щата, казаха по новините. Устройства за радиационно разпръскване — «мръсни бомби». Сега всички говорят за това“.

ДЗЪН... ДЗЪН...

Каролайн вдигна безжичния телефон, като се опитваше да не събуди Кристофър. Толкова дълго се бе мъчила да го приспи.

— Ало, кой е? — запита тя. Знаеше, че това сигурно са родителите ѝ, но хранеше мъничка надежда, че може да е мъжът ѝ.

— Здравейте, г-жо Уолър — обади се някой. — На телефона е Лес Мейсън.

О, господи! Тя изтръпна цялата.

В гърлото ѝ се качи буца колкото топка за голф. Минаваше полунощ. Командирът на ООЗ не се обаждаше дори и през деня. Защо ли се обажда сега, освен ако нямаше да ѝ съобщи нещо ужасно?

— Полагаме усилия да оценим пораженията на оперативната ни готовност — обясни началникът на Обединените военни щабове на своя пряк шеф. За първи път в историята член на американския кабинет докладваше на жена главнокомандващ.

— Значи все още не знаете с точност?

— В някои зони комуникациите са извън строя — каза той. — Мога да ви съобщя единствено, че ядрените бази са в ред и че нашето командване и контролният щаб са в непрекъснат контакт с Военната зала, но точна оценка на пораженията засега нямаме. Данните все още не са достатъчно сигурни.

Бийчъм се обърна към министъра на правосъдието.

— Какво става със силите на реда?

Бившият губернатор на Айова изглеждаше объркан без шефа на ФБР.

— Ами, хм... доколкото знам... точно сега нямаме реални, хм... конституционални проблеми — измънка той. Бийчъм го остави със зле прикрито отвращение.

— Простете, моята незаинтересованост — каза Бийчъм, — но сега точно сме изправени пред остра национална криза. Искам да знам какво точно, по дяволите, правим, за да защитим целостта на националната ни инфраструктура!

— Аз, а-а... Трябва да се консултирам със съответните ръководители на правозащитните органи — каза министърът на правосъдието, като трескаво пишеше нещо в служебния си бележник. — Министерството на правосъдието е...

— Как стои въпросът с нашите съюзници? — запита Бийчъм, обръщайки се към държавния секретар на Венабъл, бивш посланик в

Обединените нации.

— Саудитците са напълно наясно, че ги наблюдаваме внимателно — каза той доста по-уверено от своя колега от министерството на правосъдието — Кралската фамилия на Саудитска Арабия смята, че тази администрация се опитва да стовари вината върху тях, с цел да манипулира ОПЕК. Принцът наследник на короната утре ще обяви намеренията си да свие производството на петрол с пет милиона барела дневно, докато ние не престанем да им оказваме натиск.

— Какво ще ни струва това? — попита Бийчъм.

— Говорим за двайсет процента от дневната употреба на гориво. Това означава пет долара за галон^[1], може би и повече. Същото се отнася и за горивото за отопление, което може да създаде сериозни проблеми по това време на годината.

Министърът на вътрешните работи се изкашля предпазливо.

— Предвиждат се големи икономически трусове — каза той. — Саудитците имат около трилион^[2] долара в наши финансови институции, като тук не са включени парите на другите близкоизточни партньори, които са в приятелски отношения със Саудитска Арабия.

Бийчъм разбираше добре опасността от евентуален бойкот срещу американските пазари.

— А как са финансите? — попита тя.

Един издокаран като манекен мъж леко наклони глава и отговори:

— За първи път от пет години насам наблюдавахме шестмесечен период на възстановяване — каза той. — Но след поредиците от терористични атаки предвиждаме чувствително отслабване на долара и силен спад в доверието на консуматорите, съчетан с инфлационен натиск в резултат на повишаването на цените на енергията. Транспортните сектори няма да понесат още един подобен удар. Производителността на труда ще отбележи значителен спад в резултат на...

— Добре, добре, разбрах ви — спря го Бийчъм.

— Извинете ме... — вратата се откряна и влезе секретарят по печата. Изглеждаше видимо потресен. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но има нещо, което трябва да знаете.

Бийчъм му махна да влезе, знаейки, че намесата на медиите по това време би могла да вещае нови трудности.

— Току-що ми звъннаха от вестник „Вашингтон Пост“ — каза той. — Цитират доверен източник, който твърди, че имало „неясноти“ във военното досие на президента.

— Това не е нищо ново — изсумтя Бийчъм. — С подобни клюки се занимавахме още преди изборите, а и сега имаме да разрешаваме национална криза.

— И аз така казах, госпожо — отвърна ѝ разтревоженият секретар. — Но те са разработвали тази следа няколко месеца и са открили хора, които твърдят, че не си спомнят той да е служил в тяхната част, докато са били във Виетнам.

— Военните документи на президента са били унищожени по време на пожара във Военния център за лични документи в Сент Луис през 1972 г. — рече Бийчъм — и те много добре знаят това.

— Те твърдят, че в пожара са изгорели само личните данни за служещите, назначени преди 1964 г. Президентът е бил демобилизиран през 1972 година. Те се готвят да публикуват това в своя уебсайт, а новинарската секция на Ен Би Си се готви активно да го използва.

Бийчъм удари по масата. *Какво ли още можеше да се случи?*

— Кажете им... кажете им, че по време на пожара част от досиета са били пренасяни от едното депо до другото. — *Поне това се е случило наистина*, допълни тя наум. — Кажете им, че армията вече е разглеждала въпроса и ще има готов отговор до шест-седем седмици. И им напомнете още веднъж, че в момента имаме *истинска* криза, за която трябва да се тревожим!

Никой друг в залата не предложи по-добър отговор, но и тя не очакваше такъв.

— Да се върнем към същинските проблеми — така тя изостави тази дребна на пръв поглед новина и секретарят по печата изчезна, без да каже „довиждане“. — Ето какво искам да обявя.

Министрите от кабинета се поизправиха в столовете си. Всички опитни бюрократи реагираха моментално на лидер, който стои твърдо на поста си.

— Искам пълно засекретяване на информацията, разменяна на тези съвещания. Докато не отменя тази заповед, всички директиви, съобщения и консултации от Овалния кабинет ще бъдат смятани за

държавна тайна. Разбрано? Ще приема изтичането на всякакъв вид конкретна информация за нарушение на клетвения ви дълг. Погрижете се и хората ви да са наясно с това.

Останалите кимнаха.

— А сега за отбраната: искам шефовете на ЦРУ, Националната агенция по сигурността, Военното разузнаване и всички останали клонове на разузнаването в моя офис... в Овалния кабинет... в три-нула-нула. Да носят доклади за локалната готовност на всички петдесет и седем отбранителни съоръжения в засегнатите райони и преценки за съпътстващите загуби.

Началникът на Обединените щабове записа нарежданията ѝ.

— Външни работи, искам да се срещнете на четири очи със саудитския посланик. Обяснете му нашата позиция, без да отправяте никакви заплахи. Размахайте някои от разузнавателните сводки, за да разбере какво ни е наранило толкова силно. Поставете акцент върху нашето дълго сътрудничество и взаимно уважение и му подчертайте достатъчно ясно, че не трябва да изпада в паника.

Тя се обърна към министъра на енергетиката.

— Искам реалистичен график за възстановяване на електрическата мрежа, разбит по щатове, градове и плътност на населението. Искам подробен доклад в пет-нула-нула за временните мерки в кризисната зона. Искам също оценка на щетите, за да можем да преценим колко от радиоактивния материал е използван вече и какво количество може да бъде използвано в близко бъдеще.

Накрая тя нареди на министъра на правосъдието:

— Що се отнася до министерството на правосъдието, искам Олрид и шефът на вътрешната сигурност да ме чакат в коридора веднага след като успеете да ги откриете. Трябва да се обсъди и приемствеността на правителствените схеми. Искам конкретни препоръки. И накрая, искам да се ликвидира онази група в Кълъмбъс, Охайо. Никакво чакане повече. Искам ООЗ да удари мястото и да разбере с какво се занимават там.

Оживена от важността на обсъжданите въпроси, Бийчъм стана и се облегна с две ръце на заседателната маса.

— Не трябва да ви повтарям колко важни са следващите няколко часа — каза тя в заключение. — От поколения наред тази страна не се

е изправяла срещу заплаха от подобен размер. Искам всички да знаете...

— О... Боже... мой! — извика министърът на отбраната.

Всички погледи се насочиха към мъжа, който влезе в залата почти залитайки. Андреа Чейз го държеше за ръката. Беше облечен в пижама на сиви и бели райета, разкопчана до пъпа. Косата му стърчеше хаотично на всички страни, лицето му носеше следите на грубо прекъснат сън и се кривеше в някаква мъчителна гримаса. Само развяващият се след него морскосин халат, носещ емблемата на президента на Съединените щати, сочеше самоличността му.

— Някой да изключи тази адска музика! — викна Дейвид Венабъл. — Спрете музиката, преди да съм полудял!

Джордън Мичъл се запъти към луксозно обзаведения си хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“, спрял на бетонната алея до Дългата пътека. Луната грееше ярко в чистото зимно небе, но той нямаше време да се любува на гледката.

— Определихте ли час за срещата? — попита Мичъл.

— Единайсет часа тази вечер — отвърна Траск. Шефът на персонала боравеше с двата клетъчни телефона и със списъка от задачи така ловко, че дори и цирков жонгльор би му завидял. Знаеше, че Мичъл нарочно крие всякаква информация за срещата, но не се чувстваше пренебрегнат. Единственото желание на Траск бе да се хареса на Джордън Мичъл. А и за много от нещата въобще не искаше да знае.

— Къде е Сирад? — попита Мичъл.

Той затегна колана на седалката си, докато пилотът включваше двигателя и насочваше носа на хеликоптера към Ню Йорк.

— В Мозъчната лаборатория. Все още няма нищо конкретно.

— А нашата приятелка редник Джейн?

Хеликоптерът се издигна към Маунт Грейлок и покритите със сняг полета на Бъркшайр.

— Тя се погрижи за него преди час. Това е главната местна новина за Окръг Колумбия. Но всички мислят, че е било пътна злополука.

Мичъл не се потруди да раздава похвали. Никога не беше смятал смъртта за повод за хвалба.

— А биотехнологичната компания? — попита той, обръщайки се към проспекта, който бе разглеждал предишния ден. Малко мозъци можеха така ефикасно да разсъждават едновременно по няколко различни проблема.

— Съгласиха се с нашите условия. Управителният съвет работи по договора. Ще бъдат наша собственост след около седмица.

— Добре — каза Мичъл, насочвайки вниманието си към гледката през прозореца. Нещата най-после започваха да се подреждат. — Остава да очакваме и Уолър да се представи прилично.

Той се зазяпа надолу, където лунната светлина очертаваше светли и тъмни петна по топящия се сняг. Траск си мечтаеше за времето, когато щеше да се оттегли в пенсия в Бъркшайр. За нещастие тази работа вече му пречеше дори и да мечтае.

Халид Мохамед се усмихна широко, когато красивият частен реактивен самолет „Гълфстрийм“ се отлепи от пистата на американската база Гуантанамо в Куба и започна да завива наляво. Няколко секунди след като излетяха, в илюминатора под тях се появи лагер „Делта“. От триста метра височина ярките лампи, бодливата тел и пазачите приличаха на оловни войничета в кутия за обувки. Скоро самолетът сви рязко и като че ли по волята на Аллах центърът за разпити изчезна напълно.

Истината ще те освободи, помисли си Халид, припомняйки си лозунгите по стените на затвора. Е, може би. Но и лъжите бяха свършили доста добра работа.

— По-добре седнете удобно, сър — предупреди го един от спътниците му.

Бившият затворник носеше униформа в цвят каки и яке за сафари, както и хората от ЦРУ. Това беше официално възприетото облекло, с което си мислеха, че изглеждат по-светски. Като че ли знаеха нещо за духовността, за исляма или за съкровената цел на хората, започнали джихад^[3].

— „Сър“ ли? — засмя се сърдечно Халид. — Излетяхме преди пет минути и вече ме наричате „сър“? Поразително е какво може да

направи промяната на облеклото, нали?

Промяна на дрехите, промяна на отношението, промяна на съдбата. Информацията, която бе съобщил, се бе придвижила с голяма скорост по бюрократичната стълбица и след няколко дни той бе получил предложение лично от директора, последваха преговори и споразумение. Срещу малко подробности за някои саудитски агенти в Съединените щати той щеше да получи първокласен самолетен билет за Хартум. Сега между него и свободата стояха единствено обещаният разпит на едно „неназовано място“ и около петнайсет хиляди километра полет.

— Искате ли да пийнете нещо, г-н Мохамед? — попита го другият пътник. Той беше едър човек с гъста растителност по тялото, която би плъзнала и по лицето му, ако не се бръснеше чак до врата. Изглежда беше някъде от Балканите — може би, сърбин, и се потеше обилно.

— Да, искам вода.

Халид се загледа през илюминатора и се замисли колко ли време ще отнеме пътуването му към дома. Беше пристигнал тук с вързани очи, набутан в задната част на военен транспортен самолет. Какво непоносимо друсане беше!

Аллах Акбар, започна да произнася молитвата си той. Неведоми са пътищата господни. Колко е глупаво хората да си мислят, че те управляват света.

— Колко високо летим, как мислите? — попита по-дребният.

— Не знам — отвърна Халид. — Не съм пилот.

Облаците сега се бяха пръснали, но никъде не се виждаше земя. Под тях се ширеше безкрайното тюркоазено Карибско море, достатъчно близо, за да се видят белите гребени на вълните, предизвикани от бурния вятър.

— Не бяха пилоти и петнайсетте ваши сънародници — отбеляза едрият мъж, като донесе водата за Халид.

— Петнайсет сънародници ли? — попита Халид. Той взе чашата и поклати глава. Стори му се, че самолетът се издига. — За какви петнайсет сънародници говориш?

— За безгръбначните задници, които се бяха научили да летят, без да ги е грижа как ще кацнат — каза онзи. — Помниш ли ги, Халид?

Усмивката беше напълно изчезнала. Както и обръщението „сър“.

— Не бих наричал безгръбначни хора, които са дали живота си за своята религия — каза твърдо Халид. — Може да не сте съгласни с каузата им, но не може да оспорите смелостта им. И ще ми кажете ли колко време ще летим до онова „неназовано място“?

Никой от американците не отговори. По-дребният стана и с приведени рамене отиде до пилотската кабина. Промуши главата си вътре, каза нещо и се върна.

— По-добре си изпий водата, задник такъв — каза той.

Халид се замисли дали да реагира на агресивната забележка, но не намери смисъл да провокира спътниците си.

— Защо? Кацаме ли вече? — попита той. Бяха летели не повече от десетина минути.

— Къс полет — кимна дребният и се насочи към вратата в края на самолета. — Знаеш ли, винаги съм искал да питам някое ваше момче за онези девици с големите очи.

— Какво?

— Ами защо получаваш точно седемдесет и две, когато умреш? Искам да кажа, след като си мъртъв и си там завинаги, ще можеш да ги изучаваеш всичките. Имаш ли възможност да ги подменяш с времето, или до края на вечността ще чукаш все същите стари мацета?

„Гадни американски кучета — помисли си Халид. — И се чудите защо останалата част от света ви мрази!“

— Камила ли ти прехапа езика, задник? — каза по-дребният. Той направи знак на партньора си, който се приближи и сграбчи Халид за гърлото. Саудитецът се опита да се освободи, но горилородният мъж го удържаше с лекота.

— Е, ще имаш достатъчно време да си мислиш по въпроса — усмихна се дребният и викна към пилотите: — Хайде отваряте!

Халид усети как двигателите намаляват оборотите. Грамадният мъж го измъкна от мястото му, докато другият отвори вратата. В разхерметизираната кабина нахлу силен вятър.

— Добре дошъл в „неназованото място“, задник — викна едрият мъж. — Мека е в оная посока, нали?

Халид нямаше време да гледа посоките. Падаше прекалено бързо.

— Ето го пак. — Рави посочи на Сирад един голям параграф символи на екрана.

— Това дигитален подпис ли е? — попита го тя. Хамър фенът се беше успокоил значително след последната демонстрация и сега я оглеждаше доста по-прикрито.

— Д-дай на д-дамата една кукла Кюпи — каза той.

Сирад мразеше да гледа намусени мъже.

— Какви ги говориш? — попита тя.

— Характеристика на времето — обясни „Не мога да топя в манджата“. — Времевата характеристика е елемент от режекторната функция, която ни позволява да отбележим точно кога се осъществява една комуникация в потока данни. Помните ли доказателството за нулева информация, за което говорехме преди? Е, Хамър фенът е измислил как да използва това, което е известно като аксиома на Файн-Фиат-Шемир, за да свърже времевата характеристика с изходния пункт.

— Мислете за потока данни на „Куантис“ като за река, протичаща по някакъв виадукт — обади се от мястото си Рави. — И нека приемем, че тази река е съставена от стотици различни притоци, като всички те са белязани с различен характерен цвят. Реката би изглеждала като дъга, но вие бихте могли да определите и проследите всеки източник, направление и обем на всяко течение. Сега, ако можете да определите и времето на вливане и цвета на всеки източник, лесно бихте определили всяко нещо, което изпъква като аномалия — търсим нещо, което е на погрешно място, след като знаем как и какво се влива в реката и как то би трябвало да се движи по течението.

— Искаш да кажеш, че всяко предаване по мрежата на „Куантис“ може да бъде идентифицирано, защото знаем източника и направлението на всеки разговор, така ли? — опита се да преведе казаното на нормален език Сирад.

— Точно така — потвърди Рави. — Така че ние просто газим из потока данни, докато открием течение, което не пасва на общата картинка.

— Но това е само част от играта — допълни „Не мога да топя“. — Защото трябва да се съчетае с някои наистина сложни математически обработки на криптоанализата.

— Спести ми ги.

— Дадено.

Рави показва друга серия от знаци на екрана.

— Веднъж, след като открием нарушителя, ние тръгваме обратно по неговия поток данни и стигаме до извора му. Там прекарваме данните през нещо като контролна клапа и стигаме до препятствие — подобно на защитна стена срещу пожар. Дотук е ясно, нали? — каза той развълнувано. — Така и пипваме нашия нарушител.

— А как ще разберем какво се крие зад защитната противопожарна стена? — попита Сирад.

— По марката — обясни „Не мога да топя“. — Там има един дизайнерски елемент, който техният пазач или е забравил да скрие, или мисли, че не сме достатъчно умни, за да го открием. Това е като платно на Пикасо — няма нужда да гледаш подписа му, за да разпознаеш художника.

Сирад посочи към потока данни.

— И това е дигиталният му подпис?

— Със сигурност, шефе — каза Рави. — Може да ти изглежда като нещо шантаво и объркано, но за нас тримата е ясно като неонova реклама.

— Ясно и п-просто. Вашата къртица е президентът на п-проклетите Съединени щати — каза гордо Хамър фенът — и неговото име се люшка надолу-нагоре по системата ни като прани гащи на простора.

Джеръми се опита да остане напълно неподвижен, докато петият мъж докосна с щипците си върха на левия му клепач. Останалите маскирани се приближиха, за да виждат по-добре в мътната червеникава светлина.

Свещениците на Финеас работят в една съпротивителна мрежа без ръководител, припомни си Джеръми думите на инструкторите. Поради липсата на централизирана организация, те разчитат много на символиката и доктрината; няма срещи, няма адреси, няма общуване, няма организация. Разчитат само на методологията и мисията. Членовете сами се ръкополагат.

Петият мъж използва щипката, за да издърпа клепача на Джеръми навън от очната ябълка и завъртя острия инструмент между

пръстите си с тъпия край напред.

Очите на Джеръми нервно затрепкаха, опитвайки се да не гледат към качулатия хирург.

И когато Финеас, син на Елиезер, син на Аарон Свещеника го видя, цитираше си наум Джеръми, той стана сред събралото се множество и взе едно късо копие в ръка; и тръгна подир мъжа от Израил в палатката и прободе и двамата — и мъжът от Израил и жена му през корема. Така чумата не стигна до децата на Израил.

Петият мъж натисна с тъпия край на инструмента върха на клепача на Джеръми и го дръпна нагоре с щипката, за да се види добре розовата, прошарена с жилки влажна вътрешност.

Техният отличителен знак е традиционният християнски кръст, чийто горен край е оформен като буквата Ф, повтаряше си Джеръми. Обикновено под кръста се изписват и две цифри: две и пет — 25 ноември. Техният девиз.

— Видяхте ли? — попита Елис. — Има ли знак?

Това шибано нещо ще боли, припомни си Джеръми думите на специалиста по татуировки в Харви Пойнт. Припомни си как огромният, сърбащ шумно чая си Червенобради беше обърнал клепача му наопаки. Помнеше и непоносимата болка при всеки допир на иглата за татуиране — отново и отново, докато мъжът изрисува кръста на Финеас и двете малки цифри под него.

— Е, г-н Уокър, предполагам, че ви дължим извинение — рече полковник Елис, като махна с ръка, и петият мъж отпусна клепача му. Обтегнатата плът на Джеръми се върна върху окото му.

Благодаря ти, Червенобради! Болката от татуирането беше нищо в сравнение с това, което би могло да се случи на това тайно събрание.

— Няма нищо — каза на глас Джеръми, поклащайки глава като плувец, който иска да изхвърли водата от ухото си. — Както ви казах, никога не съм мислил, че борбата ще бъде безкръвна.

— Какво има. Във връзка с Джеръми ли се обаждате? — попита Каролайн командира на ООЗ с неочаквано примирение в гласа си. Може би се дължеше на късния час и на студената тъмна стая.

— Така е, но няма никакъв повод за тревога, госпожо Уолър — увери я той по телефона. — Искях само да ви кажа, че може би ще

видите репортажи за работата на отряда през следващите няколко дни. Джеръми няма да участва в тази акция, така че не се безпокойте.

Последва пауза. Каролайн не смееше да сподели това, което мислеше. *Не се безпокойте ли? Как би могла?*

— Искях само да знаете, че той е един голям патриот, опитващ се да спаси живота на много американци — добави Мейсън. — Прави това, за което се е подготвял толкова дълго време.

Джеръми винаги бе говорил с много уважение за Мейсън, но Каролайн смяташе командирът на ООЗ за безчувствен и студен човек. Разбира се, Джереми бе патриот и вършеше това, за което бе подготвен, но също така бе съпруг и баща. Дали някой от тези мъже се бе замислял за чувствата на семействата?

— Липсва ми — каза тя. Джеръми би желал тя да каже нещо смело и самоотвержено, но в този момент не можеше да измисли нищо по-смислено.

— Знам, че е така, госпожо — рече Мейсън. — И ще ви го върнем обратно колкото може по-скоро. Дотогава искам да знаете, че може да ми звъните по всяко време. Членовете на отряда ни са по целия свят и осъзнавам жертвата, която вие съпругите правите.

Кристофър помръдна. Каролайн замълча и остави сълзите си да се стичат по страните ѝ.

— Благодаря ви — каза накрая тя и затвори телефона.

Жертви, прошепна си тя, припомняйки си телата на невинни жени и деца, разкъсани по време на терористичните актове. Помилва лицето на заспалия си син. Какво бяха нейните жертви в сравнение с това, което изпитваха сега други семейства? В крайна сметка тя просто се тревожеше за мъжа си.

[1] Американска мярка за обем, равна на 3,78 литра. — Б.пр. ↑

[2] Сума равна на три хиляди милиарда. — Б.пр. ↑

[3] Свещена война (араб.). — Б.пр. ↑

КНИГА III ИЗПЪЛНЕНИЕ

Има само две сили в света — сабята и разумът, но в дългата надпревара сабята винаги е била побеждавана от разума.

Наполеон Бонапарт

15.

Петък, 18 февруари

05:07 по Гринуич

Хилквест Уудс Мол, Кълъмбъс, Охайо

— Ехо-едно до командния пункт — прошепна гласът в миниатюрния микрофон. — Искам разрешение за влизане със сила, както и за придвижване към фаза „зелена линия“.

Ед Дерън стоеше до магазина за обувки „Пейлър Шу Соурс“, близо до пешеходната зона на едно предградие в Средния запад. Светещият глобус на самотната улична лампа вече бе пръснат с един изстрел от безшумната 9-милиметрова автоматична пушка. Пелена от дъжд и лапавица забулваше района на нападението и им осигуряваше чудесно предимство при нощна атака.

— Разбрано, Ехо-едно — отвърна Лес Мейсън. — Бъдете готови.

„Бъдете готови — двете най-трудни думи в тази работа“ — помисли си Дерън. Като водач на оперативен екип на ООЗ, той отговаряше за живота на останалите шестима мъже. Сега те се бяха наредили пред него и като някаква смъртоносна стоновка очакваха заповедта да убиват.

И щяха да го направят. Противно на това, което хората си мислеха, Отрядът за освобождаване на заложници към ФБР не бе просто екип за бързо реагиране. Те бяха цивилният отряд на Америка за борба срещу тероризма, напълно подготвен тактически екип, готов за извънредни действия навсякъде, където бяха изчерпани всички други възможности.

Те взривяваха вратите, а не чукаха по тях, за да покажат заповед за арест или обиск. Правеха зашеметяващи диверсионни атаки, а не наблюдаваха заподозрените с фиброоптични камери. Говореха с автоматични откоси, а не предупреждаваха предварително. И ако заподозрените държаха оръжие, загиваха на място.

— Имате разрешение за влизане със сила и за придвижване към фаза „зелена линия“ — обяви Мейсън. Командирът на ООЗ звучеше

решително, но спокойно. Той самият нерядко бе стоял на мястото на Ед Дерън.

Командващият отряда нямаше нужда от допълнителни обяснения. След като командирът на ООЗ бе издал заповед за проникване, той се превръщаше автоматично в седмия член на групата.

Бързина, изненада и агресивност при действието, припомни си Дерън подробностите, които бяха обсъждали точно преди акцията.

Всичките петдесет оперативни служители и двацет и петимата от поддържащия персонал бяха пристигнали точно преди да се смрачи и бяха построили полевия си офис в Кълъмбъс в ъгъла на един голям гараж.

След кратко заседание на екипа, на което оперативен служител от С-4 изчете заповедта за действие, снайперистите от „Рентген“ и „Уиски“ бяха изпратени на предварително установените позиции. Целта им беше бившият ресторант „Голдън Корал“, превърнат впоследствие в седалище на божията църква и продаден накрая на група, регистрирана в съда като благотворителна ислямска организация. На фасадата отпред още имаше християнски кръст и поизлющени следи от църковни украси, бележещи предишното ѝ предназначение, но хората вътре бяха всичко друго, но не и благочестиви вярващи християни.

„Командвай атака — помисли си Дерън. — Проверка на вратите, поставяне на взрива, бързо нахлуване и прочистване на терена“.

Наблюдателите от местния клон на ФБР в Кълъмбъс бяха съобщили, че в сградата има дванайсет мъже и две жени. Предварителните проучвания бяха установили данни за финансови преводи от саудитски правителствени среди, за които се приемаше, че в миналото са били свързани с вероятни терористични клетки в Съединените щати. За нещастие добрите отношения между предишната администрация на Белия дом и членовете на саудитското кралско семейство бяха, попречили преди време на ФБР и Департамента за вътрешна сигурност да ги изобличат.

Това е законна религиозна група, свързана с близък и жизненоважен съюзник от Близкия изток, твърдяха хората от предишната администрация. И те не бива да бъдат тревожени без конкретни доказателства за вредителство.

Политически тъпотии, ръмжаха разследващите. Почти всичко, свързано със Саудитска Арабия, беше недосегаемо през предишните четири години — от членовете на фамилията на Бин Ладен, които се измъкнаха от страната след 11 септември с правителствени самолети на САЩ, до твърде спорните финансови канали, които хвърляха в треска разследващите ги. Дали това се дължеше на зависимостта от петрола, или на личните връзки между президента и кралския двор на Сауд, не беше много ясно — но бе доказателство в подкрепа на циничното твърдение, че войната срещу терора мирише повече на пари, отколкото на справедливост.

Фаза „зелена линия“, повтори си Дерън, след като първият мъж от групата се прикри зад ръба на широкия прозорец. След кодираната команда те трябваше да напуснат фаза „жълто“ — да излязат от временното си укритие. Сега екипът от седем мъже трябваше да действа открито, лице в лице с неизвестността.

Без бавене, третият мъж от редицата изтича и се сниши под прозореца от другата страна на сградата. Приклезнал между вратата и обширния прозорец, той измъкна странно на вид приспособление.

Дерън наблюдаваше как брийчърът на екип „Ехо“ разтегля подобния на въдица алуминиев прът с прикрепената в края трилитрова бутилка с вода. Тънка матова тръбичка минаваше по цялата дължина на пръта и стигаше до пусковия механизъм в основата му.

Дерън бе обучаван, че експлозивите действат по три начина — осигуряват ударна вълна, вдигат във въздуха или режат. ООЗ ги използваше и по трите начина, но в този случай щяха да използват водата — неподлежаща на компресиране и затова абсолютно разрушителна, за да усилят ефекта на взривния заряд. При заповед за действие брийчърът щеше да вдигне бутилката с вода до центъра на широкия три метра прозорец и да възпламени взрива. Свръхналягането, осигурено от експлозията, щеше да пръсне напълно стъклото и да неутрализира намиращите се вътре, така екипът щеше да влезе много по-безопасно, отколкото през вратата.

— „Ехо“ готови — прошепна Дерън, когато видя, че брийчърът вдига палец.

Екипът зачака обратното броене. Познаваха добре целта: компютърно помещение в предната част на сградата. Тази нощ нямаше

да спасяват заложници, но информацията от един хард диск можеше да спаси хиляди хора.

— „Хотел“ готови — съобщи друг глас. Това беше втората група нападатели, които бяха заели позицията при задната врата. „Рентген“ и „Уиски“ покриваха околността — без да откъсват очи от оптичните си мерници, те дебнеха за цели, които евентуално можеха да се появят в мрака около сградата.

— Команден пункт — едно до всички групи: бъдете готови, наблюдавам — каза Мейсън.

Дерън усети как сърцето му започва да бие по-бавно, главата му се проясни и дишането му се нормализира. Обзе го неестествено спокойствие — чувството на увереност и способност, което винаги го беше водило в битките.

— Пет, четири, три, две...

Пушечните изстрели проехтяха зад бойците от „Ехо“, когато снайперистите откряха огън по своите цели.

— Едно...

БУУМ!

Водният заряд отнесе целия прозорец.

— Действай, действай, действай! — викна Мейсън, хвърляйки смелите мъже срещу неизвестността.

— Прекъсване на тока ли? Ами... включете го отново!

Президентът на Съединените щати седеше на старинната пейка пред органа в Овалния кабинет, борейки се с „По-близо до теб, мили боже“ в аранжировање от деветнайсети век. Любимият му хармониум „Истей“ ръмжеше и виеше в стаята, където вече можеха да влизат само вицепрезидентът и най-близките му съветници.

— Дейвид, не можем да го включим отново — започва внимателно Бийчъм, която стоеше до лявото му рамо и се мъчеше да скрие съжалението си. — Имаше нова атака. И две релейни станции...

— Терористи ли? — викна президентът. Той спря за момент, като че ли търсеше подходящата дума, но се отказа и продължи с втория куплет на песента.

— Разбирате ли какво ви казва вицепрезидентът, Дейвид? — попита Андреа Чейз. Началник-кабинета стана от дивана и тръгна към

своя шеф. Венабъл бе още в синия си халат, коланът му висеше от двете страни, яката му стърчеше под рошавата посивяла коса. Изглеждаше така, сякаш през стаята бе минала виелица.

— Пътническите самолети — кимна той и внезапно запя някакъв химн, на който го бе учила майка му в началното училище. — О, къде, боже мой, ще засвири големият рог... Терористи? Маями. Дисниленд. Това е проблем на медицинската помощ: проектите за безплатно лечение можем да финансираме и чрез социална сигурност, да... това е, което се надявам да предложи на американския народ и на демократическата партия... ние се нуждаем от вашата помощ, за да върнем Белия дом назад към... — Той потри слепоочието си с пръсти, като че ли главата му бе стегната в менгеме и масажът можеше да ѝ помогне да заработи правилно. — Аз, хм, надявам се всички ние... — Венабъл натисна един клавиш, после изкриви лице от фалшивата нота и спря. Седеше пред старинния орган, пръстите му все още почиваха върху клавишите от слонова кост, но сякаш изведнъж се бе изгубил всред целия заобикалящ го свят.

— Г-н президент — чу се един глас, — аз съм д-р Хернандес. Помните ли ме?

Лекарят на Белия дом изглеждаше ужасен от гледката. Хлътнали очи, загуба на двигателни умения, неясна реч, отпусната кожа, дезориентация и дори халюцинации. През годините във Виетнам беше виждал често ефекта от безсънната психоза, настъпваща при продължително лишаване от сън. След четиридесет и осем часа без почивка на бойното поле много способни мъже се бяха превръщали в гугукащи бебета. А този мъж бе изкарал цели четири денонощия на крак.

— Хернандес... испанският... л-лекар... — с труд промърмори Венабъл. — Безгръбначни страхливци. Убиват невинни жени и деца. Варварство. Зло, в името на религията... не забравяйте да кажете на Чейз, че това съобщение не пасва с...

— За бога, докторе, той мисли, че произнася обръщението си от понеделник вечерта — каза Ошински. Двамата с Хавлок седяха шокирани на дивана. — Той дори не знае, че сме тук.

Президентът отново се загледа в органа, пръстите му се местеха странно под импулсите от мозъка му и създаваха какофония от пискливи и хаотични звуци.

— Докторе, може ли за момент?

Вицепрезидентът хвана лекаря на Белия дом подръка и го поведе към мястото, където седяха Ошински и съветникът по националната сигурност. Андреа Чейз се приближи към тях и всички сведоха глави.

— Трябва да направим нещо — каза Бийчъм. — Дадох му дозата, която му предписахте, и вижте — никакъв резултат. Той очевидно е откъснат от действителността.

— В моменти на извънреден стрес това е напълно възможно, но може да бъде и много опасно — каза д-р Хернандес. — Човешкото тяло може да кара седмици без храна, дни без вода, но бързо се пречупва без сън. Когато съзнанието му се пренастрои, той бързо ще се оправи, но клинически...

— Мамо! Мамо, свърших си урока! — викна президентът. — Искам да си играя!

— За бога някой да махне ония репортери от Южната ливада! — викна Ошински.

Всички погледнаха към телевизионния екип, който се готвеше да предава на живо. Очевидно още не бяха забелязали нищо необичайно в Овалния кабинет.

— Аз ще се погрижа за това — каза Чейз и изтича навън.

— Докторе, трябва да дадем успокоително на президента, и то веднага.

Бийчъм беше категорична.

— От медицинска гледна точка е необходима просто още една инжекция — рече д-р Хернандес — Но това не е обикновен случай, Елизабет. Страната е в криза, а медикаментите, които трябва да му предпиша, ще го лишат напълно от съзнание. Сигурна ли сте, че можете да вземете подобно решение?

— Ако ти не можеш, аз мога! — изрева Ошински. — Погледнете го, докторе! Той е добър и възпитан човек. Наистина ли искате историята да го запомни как е викал майка си? За бога, сложете бедното копеле да спи.

Всички бяха забравили факта, че говорят високо в присъствието на Венабъл.

— Елизабет, още ли сте тук? — внезапно каза президентът. Той стана от органа и се отправи към тях, сякаш току-що се бе събудил след приятна дрямка.

— Това е симптоматично — каза д-р Хернандес и огледа Венабъл, като че ли беше поредният интересен случай при сутрешна визитация. — Мозъкът може да се стабилизира временно и после отново да изпадне в деменция.

— Доктор Хернандес — каза учуден президентът, — какво ви накара да дойдете тук?

— Инжектирайте го — каза Бийчъм.

— Инжекция ли? — попита Венабъл. Очите му отново блеснаха диво, но веднага след това раменете му се отпуснаха. Бе изчезнал обратно в хаоса на изтерзаното си съзнание.

Сирад се събуди. Бе спала на някаква маса, покрита с палто, което бе намерила зад една копирна машина. На пода до нея тихичко похъркваше Хамър фенът, а Рави се бе наместил на дивана.

— Как може да спите до това нещо? — попита „Не мога да топя в манджата“, имайки предвид главно помръдващия в съня си вълнови теоретик.

— А, усетил си — рече тя, избутвайки палтото от себе си и сбръчквайки нос. — Вони като кофа за боклук.

— Това е дъхът му — каза „Не мога да топя“. Сирад се смъкна от масата и отиде до него. Той играеше на някаква електронна игра.

— Уф — потръпна Сирад. — Как работите с него?

— Нямаме избор. Той е блестящ и ни трябва.

Сирад поклати глава, изразявайки смайването си. Почисти паяжинките от себе си и се замисли какво още трябваше да свърши.

— Трябва да се върна в града и да говоря с Мичъл — каза тя. — Няясно ля сте какво трябва да правите, докато ме няма?

Стенният часовник ѝ казваше, че е пропиляла доста повече време от предвиденото.

— Вече започнах — отвърна мъжът до нея. — Само чакам Рави, за да продължим.

Добре, помисли си Сирад. Електронно — математическата алхимия сега ѝ беше последна грижа. Рави и неговата шайка търсеци мозъци знаеха достатъчно, за да се погрижат за детективската работа. Сега тя беше единствената, която имаше цялата необходима информация, за да сглоби пъзела.

„Бордърс Атлантик“ е пълна с тайни и те всички са мои, спомни си тя какво ѝ беше казал Мичъл. Безмилостният, арогантен изпълнителен директор я беше размотавал, манипулирайки я като неофициален офицер под прикритие на ЦРУ, като ѝ бе подхвърлял само трохички през последните месеци.

„Е, сега кой знае тайните?“ — триумфираше Сирад. Тя прибра в куфарчето си разхвърляните си бележки и принтираните страници с дигиталния подпис, които Рави ѝ бе показал.

„Ти може да имаш бронирана каса, Мичъл — помисли си тя, — но сега аз държа ключовете“.

Но ѝ предстоеше да реши в коя посока да завърти лостовете на механизма.

Джеръми седеше на една маса за пикник под лунната светлина заедно с полковника от едната си страна и един албинос с превръзка на едното око — от другата. Хайди стоеше зад него, грижейки се за раненото му ухо.

— Казах ти, че не съм фермерска дъщеря — рече тя, пренебрегвайки неодобрителната физиономия на баща си.

— Нямаме време за това, Хайди — клъвна я меко полковникът.

— Никога не бих те завела долу, ако знаех, че ще те наранят — извиняваше се тя на Джеръми. — Полковникът каза, че иска само да ти зададе няколко въпроса. Помислих си, че ще е по-добре аз да те заведа долу, а не хората му.

— Не се тревожи за това — каза Джеръми. Той премигна, когато тя му капна кислородна вода в ухото.

— Достатъчно, Хайди — рече нетърпеливо полковникът. — Имаш доста работа по подготовката за утрешната група. Пристигат още дващсет школници, забрави ли?

— Да, ама те не са толкова симпатични като този — рече тя, прибирайки чантата за първа помощ. — Това ухо може да ти създаде проблеми, ако не се лекува навреме.

Полковникът преглътна начина, по който тя прокара пръсти през косата на Джеръми, и я изчака да си тръгне.

— Сигурен ли си, че разбираш какво може да поискаме от теб? — попита Елис. Разпитът беше разсеял повечето от тревогите му

относно произхода на Джеръми, но Свещеничеството на Финеас беше малка група, намерила убежище в лоното на Движението за християнска идентичност. Като всяко друго движение, и то си имаше своите тайни и споразумения и разкриването им пред непознати винаги криеше рискове.

— Сигурен съм — каза Джеръми.

Хайди му бе натъпкало ухото с памук, което му причиняваше леко туптене в главата.

— Смъртта е всичко, което трябва да осъзнаеш за себе си — каза му полковникът с малко мелодраматичен тон. Той гледаше Джеръми втренчено, сякаш неговият планински магьосник го бе научил на някой неща.

— Моята смърт или тяхната? — усмихна се Джеръми.

— И двете. Мисля, че знаеш това.

— Да, така е.

— И за това си дошъл, така ли?

Джеръми кимна. Всъщност това не беше лъжа.

— Как разбра? — попита албиносът. — Как разбра, че ще ни намериш тук?

Това бяха първите думи, които бе произнесъл след разпита в бункера.

— Ами, не знаех — отвърна Джеръми. — Не бях сигурен, не и докато не ви видях долу в бункера.

Джеръми се обърна надясно и се взря в Кейлъб. Синът на Елис носеше нещо като очила на оксигенист и на главата си беше нахлупил широкопола шапка „Панама“. Кожата му изглеждаше млечно бяла, почти прозрачна.

— Кейлъб отговаря за Шеста клетка, нашата оперативна част.

Елис не беше представил официално сина си, но Джеръми го познаваше добре. Преди по-малко от седмица той бе видял как този мъж изчезва в индонезийската джунгла.

— Ако решим да те приемем, ще трябва да отговаряш пред мен — каза Кейлъб. Думите му като че ли изискваха отговор.

— Отговарям само пред истинския и праведен бог — рече Джеръми. — Ще ти помогна, ако искаш, но трябва да знаеш какво мисля и чувствам.

Елис кимна сякаш отговорът го бе впечатлил.

— Виждал ли си това? — попита той.

Джеръми взе парчето пожълтял вестник, което някой бе изрязал от „Вашингтон Пост“. ЗАЩО ТОЗИ МЪЖ Е В БЕЛИЯ ДОМ? — гласеше заглавието.

Някой бе подчертал цитат, който Джеръми добре помнеше — това бе изявление за тогавашния президент Джордж У. Буш: „Защо този човек е в Белия дом? Мнозинството американци не гласуваха за него. Той е в Белия дом, защото бог го постави там във време като сегашното“.

Авторът на тези думи бе генерал Уилям „Джери“ Бойкин от специалните военновъздушни сили на САЩ.

— Искате да кажете, че Бойкин е свещеник на Финеас? — попита Джеръми. Постара се да звучи по-скоро оптимистично, а не с недоверие.

— Бих искал — отвърна Елис. — Но не е. Искам да кажа, че има здрави, съзнателни патриоти на всички равнища на управлението. Невинаги трябва да си татуираш вътрешната страна на клепача, за да подкрепяш нашата кауза.

Полковникът взе изрезката и я погледна с възторг.

— Чел си Светото Писание — рече Кейлъб. — Знаеш какво трябва да бъде сторено.

— Познавам гласа на неверника — кимна Джеръми. — Богът на тъмнината. Ислямският Мохамед. Знам, че трябва да бъде спряно.

— Ръководителите на тази страна ни оставиха в провала — продължи Кейлъб. — Хомосексуални бракове. Една раса се смесва с друга. Майки убиват неродените си деца. Свещеници развъртават най-невинните от паството си... — гласът му потъна в отвращение, толкова дълбоко, че дори не можеше да го изрече с думи.

— И двама мъже изправени срещу целия свят, опитващи се да спрат това? — прозвуча зад тях женски глас. Глас, който Джеръми не предполагаше, че ще чуе в тази обстановка. Косъмчетата по тила му настръхнаха.

— Точно щях да обясня на един нов свещеник как възнамеряваме да го използваме в нашата мисия — каза Елис.

— Това е добре — отвърна жената, прекрачвайки пейката до масата за пикник, за да седне. Настани се точно срещу мъжа, до когото

бе лежала в индонезийските джунгли. — Защото според новините губим войниците си по-бързо, отколкото си губим времето.

— Това е Сара — представи я Елис.

Джеръми не видя никаква реакция от нейна страна, затова се постара и той да остане безразличен.

— Не очаквах, че ще участва и жена — каза той.

— Нито пък те — отвърна редник Джейн. — Нито пък те.

Чисто е! Ръководителят на екип „Ехо“ чу вика на един от хората си откъм задното помещение. Зад тях лежаха петима мъртви терористи сред хаос от пръснати стъкла, счупени дървени мебели и празни гилзи.

— Всичко е чисто — повтори Дерън в микрофона си. Той минаваше от стая в стая, за да се увери, че никой от убитите не беше с отличителните знаци на ООЗ.

— Разбрано, Ехо-едно — отвърна и Мейсън по кодираната радиостанция „Моторола“. — Каква е равносметката?

— Пет лоши момчета убити, трима заловени живи — отвърна Дерън. Пушекът от ослепителните димни гранати, острата миризма на взрива за разбиването на вратите и димът от автоматичната стрелба изгаряше дробовете му. — Всички от ООЗ е налице. Няма ранени.

— Какво открихме? — попита Чък Прайс, ръководителят на поддържащия екип, който завари Дерън в малката канцелария отзад. Там единственият компютър беше разположен върху евтина съгваема маса.

— Открихме това, за което сме дошли, предполагам — отвърна другият.

Дерън притисна с пръст носа си и изплю една черна хрочка на пода. Английските гранати „Бикфорд“ предизвикваха превъзходно объркване, но остатъците им се полепваха като пясък по зъбите.

— И всичко това заради един шибан хард диск? — сви рамене Прайс. — Какво стана с времето, когато издаваха заповеди за обиск?

Мичъл тъкмо бе пристигнал с хеликоптера от имението си и Сирад го откри в Бойната зала.

— Мога ли да вляза? — попита тя, чукайки по отворената двукрила врата. Беше късно, но кой ли спеше през тези дни?

— Моля — отвърна Мичъл. Той стоеше между голямата заседателна маса от червен дъб и изложбените витрини. — Точно се наслаждавах на последните си придобивки.

Той посочи към пистолетите за дуел, поставени върху кадифената поставка с дула едно срещу друго. Почти по същия начин ги бе гледал и Александър Хамилтън преди двеста години.

— Какво решихте? — попита тя, насочвайки се към прозорците. Светлините на Ню Йорк проблясваха в тъмнината.

— Да реша за какво? — попита той.

— Относно противоречивите сведения за щастливия изстрел на Аарон Бър. Разбрах, че сте искали да купите тези пистолети, за да пробвате сам спусъка.

— А, да. Спусъците... — той изглеждаше облекчен, почти игрив. Сирад не го беше виждала преди в такова настроение.

Мичъл отвори една широка стъклена витрина и измъкна пистолета, намиращ се вдясно.

— Ето това е единият. — Той го насочи под ъгъл от четирийсет и пет градуса към пода и постави левия си юмрук на хълбока. — Хамилтън загубил сина си от един 54-калибров куршум, изстрелян от това оръжие през 1801-а, после — три години по-късно — загубил и своя живот заради една глупава особеност на оръжието. Измамни неща са тези механизми.

Сирад наблюдаваше как шефът ѝ зае позата за дуел и изпъна рамене перпендикулярно на мястото, където тя стоеше.

— Противоречието е следното: подготвяйки сина си за дуел за честа на семейството през 1801-а, Хамилтън твърдял, че един джентълмен винаги трябва първия път да стреля встрани. Ако това не било достатъчно да се успокоят буйните страсти, то тогава вторият куршум лесно би намерил целта.

Мичъл се втренчи в Сирад и насочи пистолета към краката ѝ.

— Можеш да си представиш празнотата в корема на младия човек, когато е стоял до реката в Ню Джърси в онази съдбова утрин и се е опитвал да реши дали да последва съветите на баща си, или да направи така, както му подсказва инстинктът. Според повечето

сведения той бил възпитано и кротко момче. И сигурно е разчитал на първия изстрел.

Сирад се опита да изглежда отегчена. Беше дошла със собствената си информация за президентската хитрост ѝ алчност.

— Лека мъгла се стелела над Хъдзън, докато секундантите приготвяли оръжията. Филип сигурно е усещал струйките пот, търкалящи се по гърдите му и попиващи в дантелената риза и в жилетката.

Мичъл дръпна назад ударника, чу се остро двукратно изщракване.

„Той наистина обича тия неща — помисли си Сирад. — Обича силата, обича да държи живота на другите в ръцете си“.

На лицето му беше изписано същото изражение, както и преди шест месеца, когато грубияните от седемнайсетия етаж я бяха проснали на една маса, за да наливат газирана вода в гърлото ѝ. Тя си спомняше как той стоеше над нея, докато ѝ задаваха въпроси, на които не можеше да отговори, и поглъщаше жадно страданията ѝ, наслаждавайки се на властта си.

— Заели са местата си, после се чул гласът на неговия секундант — „Готови“ и Филип заел позиция. После, според всички сведения, двамата мъже вдигнали пистолетите и стреляли. Филип последвал съвета на баща си и не се прицелил. Неговият противник или не е знаел поговорката „благородството задължава“, или просто е искал да оцелее. Филип бил уцелен с куршум в корема, който засегнал гръбначния стълб. След ден и половина починал — имал е достатъчно време да премисли съвета на баща си, не мислиш ли.

Сирад наблюдаваше как Мичъл издига пистолета нагоре и го изравнява с дясното си рамо. Стояха на двајсетина крачки — стандартното разстояние за дуел.

— И това създадо неудобното противоречие, с което е трябвало да се пребори Хамилтън три години по-късно — продължи Мичъл. — Представата за умирация му син. И чувство за морален дълг — дълг, поставящ честа над всичко друго. Буря от гняв, дълг и отчаяние.

— Дойдох да ви кажа, че идентифицирахме хората, опитващи се да проникнат в „Куантис“ — каза Сирад. Тази пантомима доста ѝ напомняше за удоволствието, което Мичъл изпитваше при проявите на слабост у другите.

— И така, фамилията Хамилтън отново печели предимството на първия изстрел — продължи Мичъл. — „Готови с оръжията!“ — виква секундантът.

Мичъл насочи пистолета право към Сирад. Тя се втренчи в черната дупка на дулото.

— Ръцете, държащи оръжията, се вдигат постепенно — говореше той, като че ли разказваше личен спомен. — Слънцето блести върху метала. Птиците замлъкват. Въздухът е изпълнен с мириса на бор, на свежо окосена трева и на все още незапален черен барут.

Той гледаше напрегнато, прицелваше се внимателно, насочил дулото право между веждите на Сирад.

— Позиция за стрелба!

ЩРАК!... Ударникът падна, а той отмести дулото едва в последния момент.

— Един мъж пада смъртно ранен. Хамилтън.

Сирад реши, че той произнесе думите доста многозначително.

— Също като сина си, умира след ден и половина. Ден и половина, за да преосмисля цената на честта, борейки се с пристъпите на агонията.

Мичъл наведе пистолета и поклати глава.

— Някои твърдят, че спусъците на тези пистолети са много бързи и че Хамилтън е стрелял твърде рано заради стреса или от неопитност.

— Става дума за човек от Белия дом — каза Сирад. Опитваше се да не показва колко много я притеснява поведението му.

— Но не е било заради спусъка. Това е твърде лесно обяснение.

— Разбрахте ли какво ви казвам? Агенцията по комуникациите към Белия дом стои зад всичко това.

— Много лесно обяснение за хора, които не разбират как полагането на една клетва може да промени човека.

Двамата сякаш водеха съвсем отделни разговори.

— Защото човек, който е жертвал живота на собствения си син заради честта — продължаваше Мичъл с все по-патетичен глас, — никога не би изменил на убежденията си заради самия себе си. Той би гледал на обстоятелствата почти с насмешка и би казал: Историята ще ме запомни по-скоро като съвестен служител, отколкото като егоист.

По-скоро бих умрял като почтен човек, отколкото да живея като негодник.

И чак тогава Сирад разбра, че вече не говорят за Александър Хамилтън или за дуела, привършил трагично преди двеста години. С тази метафора, която като че ли очертаваше собственото му съществуване, Джордън Мичъл още веднъж я бе надвил.

— Казвал съм ти много пъти, Сирад, че „Бордърс Атлантик“ е пълен с тайни и че те всички са мои — завърши той и се наведе напред, с ръце, опрени на масата. В едната все още стискаше оръжието. — Свършила си превъзходна работа, но още си далеч от истината. Мислиш, че това е президентът, защото не разбираш законите на честта.

Тя почувства как очите му се впиват в нейните. Но те не я гледаха похотливо като другите мъже — а твърдо и настъпателно.

— Ето защо им позволих да те наранят. Ето защо те държах встрани от мен през тези няколко месеца. Добра си, но още не си готова за ролята, която съм избрал за теб.

Сирад започна да трепери. Само Джордън Мичъл можеше да ѝ причини това.

— Върни се обратно и погледни по-дълбоко — продължи той. — Надрасни физическата си красота и психопатия и се опитай да разбереш какво би накарало един баща да даде своя живот и този на сина си за едната чест.

С тези думи Мичъл прибра пистолета в кутията.

— Нямаме много време — каза той. — Но необходимостта е строг надзирател.

Той излезе от залата.

Копеле мръсно, изруга наум Сирад, като прекрасно разбираше, че тези две определения няма как да имат нещо общо с Мичъл.

16.

Петък, 18 февруари

06:08 по Гринуич

Президентския апартамент, Белия дом

— Той ще се оправи скоро — уверяваше доктор Хернандес първата дама. Виктория Венабъл поправи една възглавница зад гърба на съпруга си и отметна кичур коса от челото му.

— Благодаря ви, Елизабет — обърна се тя към вицепрезидента. — За първи път от много дни насам го виждам да си почива.

— Надявам се, разбирате, че нямахме друг избор — обясни Бийчъм. — В поведението му се проявиха признаци на...

— О, напълно разбирам. — Първата дама притвори плътно тежките завеси и издърпа кабела на телефона. — За това, което сте направили, се иска истинска смелост. Американският народ не бива да го вижда в такова състояние.

Докторът постави два пръста на китката на президента и засече пулса му с помощта на един златен „Ролекс Дейтона“.

— Жизнените му функции са наред — отбеляза той. — Утре по това време ще е отново на крака, сякаш нищо не се е случило.

— Благодаря ви, докторе — каза първата дама. — Мога ли да ви помоля да ни оставите за момент насаме с вицепрезидента?

Докторът прибра медицинската си чанта и излезе, като затвори плътно вратата след себе си.

— Какво би станало, ако това се разчуе? — запита тя Бийчъм веднага след като останаха сами. Бе живяла твърде дълго сред политическите среди и знаеше много по-добре от мнозина как понякога властта може направо да те премаже.

— Никой няма да разбере — рече Бийчъм. — Знаем само Андреа, Хавлок, генералът и аз. Разбира се, и докторът и хората от Сикрет Сървис, но никой не може да припари до тях.

— Кабинетът ще задава въпроси, особено след това, което се случи. Конгресът ще иска указания, а точно сега страната ще се нуждае от някакво изявление на президента.

— Позволете ми да се погрижа за това, Виктория — опита се да я успокои Бийчъм. Тя протегна ръка и прегърна загрижената жена през рамото. — Познавам този град и знам как да опазвам тайните. Когато Дейвид се събуди, ще сме готови да му предложим сценарий, с който той ще се гордее. И никой няма да изглежда по-авторитетен и по-мъдър от него.

— Благодаря ти — прошепна първата дама. — Той е добър човек, знаеш това.

— Знам — каза Бийчъм и двете се отпуснаха в спокойна прегръдка. „Точно затова ще ми бъде трудно да сторя това, което трябва да направя“ — добави наум вицепрезидентът.

Джеръми пристигна на национално летище „Рейгън“ в петък около два следобед и нае един среден по големина шевролет, използвайки фалшивата си самоличност. Елис ги бе закарал заедно с Кейлъб до Далас и ги бе инструктирал подробно през целия път.

— Хайде, хайде! — подвикна тихо Джеръми, притеснен от натоварения трафик по Четиринайсета улица — колите едва пълзяха около моста. Отгоре на всичко той бе заклещен в четирилентовата улица между една цистерна „Лаун Доктор“ и раздрънкан микробус.

Макар че Елис му бе разкрил само част от мащабната операция, Джеръми бе разбрал, че крайната им цел ще е мощна атака с катастрофални последици в района на Вашингтон. Събитията досега бяха грижливо организирани така, че за всичко да бъдат обвинени ислямските фундаменталисти, но от това, което бе научил в Тексас, истинската цел беше да се принуди правителството на Съединените щати да реагира остро и по този начин да се провокират ответни терористични акции не само от организации като „Ал Кайда“, но и от по-малки регионални групи.

— Точно като при Бостънското чаено парти — беше се изхилил Кейлъб, сравнявайки замисленото от баща му с прословутото нападение на Семюъл Адамс през 1773-та, при което „Синовете на свободата“, маскирани като индианци от племето мохоук, бяха изхвърлили в пристанището големи бали от скъпия английски чай „Дарджилинг“ на стойност хиляди златни долари. Това се помнеше

като една от най-оригиналните и успешни психологически операции в историята на страната.

Но Семюъл Адамс и неговите съмишленици — саботьори бяха изхвърляли чай, а не бяха сваляли самолети.

— Да тръгваме! — викна Джеръми през страничния прозорец. Той натискаше клаксона си както всички останали и напредваше със сантиметри по претъпкания с коли мост. Вече минаваше два часа и задачата му трябваше да бъде изпълнена — не се допускаха никакви извинения. По залез Джеръми трябваше да „осигури“ една бетонобъркачка и да я закара до склад в югоизточната част на Окръг Колумбия. Друг от свещениците на Финеас — един от „самотниците“ — щеше да го посрещне там с допълнителни инструкции.

— Заради татуировката от вътрешната страна на клепача сме съгласни да те изпробваме — беше му казал Елис, — но ако наистина искаш да се присъединиш към нашата борба, трябва да се докажеш.

Очевидно това беше първото изпитание.

— Махнете това нещо от пътя! — викна един минаващ мотоциклетист.

Джеръми чак сега забеляза, че създалата се „тапа“ на моста бе причинена от две коли, които се бяха чукнали леко в другия му край. Пострадалите шофьори като че ли бяха заети главно с това да си разменят мръсни жестове, отколкото да се занимават с повредите на колите си.

„Откъде, по дяволите, ще взема бетонобъркачка?“ — мислеше си Джеръми, когато движението внезапно се ускори. Пред него се откри целият Вашингтон, мерна се върхът на паметника на Джордж Вашингтон, който се издигаше над мемориала „Линкълн“.

В главата му се въртяха десетина въпроса и половината от тях бяха свързани с редник Джейн.

Какво правеше тя в „Хоумстед“? Какво би могло да я свързва със същите мъже, които лично бе наредила да се ликвидират в Индонезия? Ако беше под прикритие, защо ЦРУ или ФБР не му бяха съобщили да я очаква? А ако играеше за двете страни, защо не го бе издала?

Джеръми настъпи педала на газта и зави в посока, за която не бе и помислял. Там някъде в града на монументите Кейлъб поставяше основите на големия катаклизъм. Той се похвали, че предишните атаки

били само загревка. Но това, което щяло да последва, щяло да се учи от децата в училище.

Децата.

Джеръми така стисна кормилото, че кокалчетата на пръстите му побеляха. При цялата тази бъркотия не беше си и помислял за евентуалните последици за семейството му. Каролайн и децата живееха само на шейсетина километра южно от града и очевидно щяха да бъдат изложени на голяма опасност.

— Мамка ви, копелета — изруга Джеръми, имайки предвид Елис и Кейлъб и цялата шайка свещеници на Финеас.

Обади се на Каролайн, това беше първата мисъл, която му хрумна в главата. Но какво би станало, ако Елис бе пратил някой да го следи? Ако това беше само тест за вярност?

Но как би могъл да узнае, замисли се отново Джеръми, позволявайки на чувствата да спорят с професионалната логика. И двамата с Каролайн имаха нови телефони „Куантис“, който можеха да бъдат подслушвани само от Джордън Мичъл и „Бордърс Атлантик“. Между другото Мичъл също знаеше за акцията му.

Джеръми измъкна решително мобилния телефон от джоба на якето си. Сега Каролайн би трябвало да е в службата си. Всичко, което трябваше да направи, бе да се обади у дома и да остави съобщение. Нещо просто, от рода „Махай се, по дяволите, от града, докато градът не е отишъл по дяволите!“

Той погледна през огледалото за задно виждане дали някой не го следи. Не забеляза нищо особено. Промени няколко пъти лентите, като се опитваше да забележи евентуална „опашка“ — надясно към Индипендънс авеню, после отново надясно към Инфант Плаза. Никой не го последва.

Направи го! — подтикваше се Джеръми. Моралистите, може би, щяха да спорят дали е имал право да се опитва да спаси само своето семейство, а не е помислил за хората от отряда или за приятелите си. Но пък на моралистите едва ли им се бе случвало да се изправят пред вероятната гибел на съпругите и децата си.

— Ало, обадохте се на семейство Уолър — гласчето на седемгодишната Мадж изчурулика в ухото на Джеръми. Макар че й липсваха няколко зъбчета, тя все пак бе успяла да запише правилно

съобщението. — Сега точно си играем навън, затова оставете съобщение след сигнала.

— Здравейте деца, татко е — каза той, опитвайки се да реши какво да им каже. — Виж, мила... нещо ще стане. Ще трябва да идеш при родителите си за няколко дни. Още довечера. Още довечера, разбираш ли? Ще се обадя, когато мога, но тръгвайте веднага. Обичам ви.

Той изключи телефона.

— Що за съобщение беше това? — промърмори недоволен от себе си Джеръми. Никога не успяваше да бъде добър в нюансите.

Но тогава колата до него забави малко ход и Джеръми обърна внимание на нюанс от съвсем друго естество. Шофьорът се бе вгледал твърде дълго в телефона му. Погледът му беше твърде напрегнат.

Станал си параноик, звънна гласът на емоцията в главата на Джеръми, но постепенно професионалната логика надделя. „Това, че страдаш от параноя, съвсем не означава, че те не са зад гърба ти“ — помисли си той, направи остър завой и се насочи към „Адамс Морган“^[1].

Сирад караше на север по Мерит Паркуей, опитвайки се да осмисли това, което Мичъл ѝ беше казал. Въпреки че изпълнителният директор я беше направил отговорник на проекта „Куантис“, той продължаваше да не ѝ разкрива някои от най-важните подробности. Отгоре на това, загадъчният ѝ шеф още от самото начало знаеше за истинския ѝ работодател — ЦРУ. „Бордърс Атлантик“, както и изненадващо голям брой от големите корпорации в САЩ от години сътрудничеха на разузнавателните агенции, предлагайки изпълнителски постове на действащи агенти. ЦРУ го наричаше неофициалното прикритие (НОП) — елитни шпиони биваха внедрявани в производствени, финансови, вносно-износни и комуникационни сектори и събираха информация, до която обикновените агенти просто не можеха да достигнат.

Но с времето нещата ставаха все по-трудни. По традиция агентите на ЦРУ бяха част от дипломатическите корпуси — така офицерите за свръзка в посолствата зад граница притежаваха служебни документи от Държавния департамент и се радваха на дипломатически имунитет, в случай че ги откриеха или „осветяха“. Но

един НОП нямаше подобен имунитет — ако го откриеха, той отиваше в затвора до края на живота си или дори по-лошо.

Въпреки рисковете — или, може би, именно заради тях — елитните оперативни служители предпочитаха да работят като НОП. Чуждите правителства вече наблюдаваха дипломатите с толкова голямо внимание, че напълно ограничаваха възможностите им за събиране на разузнавателни данни — там агентите можеха само да си побъбрят по коктейлите, да разглеждат открити анкети или да разчитат на случайни наблюдения. Висшите корпоративни чиновници обаче имаха възможност да предлагат пари. И понеже парите изкушаваха алчните, а алчността надделяваше над строгото спазване на правилата дори и в най-подозрителните държави, НОП бяха свободни да правят подкупващи предложения и да купуват всеки, до когото не биха могли да стигнат по други пътища. В един свят, управляван от големите мултинационални корпорации, чийто капитал нерядко бе по-голям от brutния национален продукт на редица държави, бизнесът се въртеше именно така. Парите, а не верността към родината бяха ръководният принцип.

Сирад и нейният контрольор от ЦРУ — господин Хох, знаеха всичко това, когато Мичъл ѝ бе възложил проекта „Куантис“. Но сътрудничеството на Мичъл с нейната агенция беше много по-дълбоко, отколкото тя предполагаше. Макар че отначало никой ней беше съобщил това, изпълнителният директор на „Бордърс Атлантик“ също беше търкал навремето на ровете във Фермата. След като беше завършил университета в Дартмут в края на 60-те години, той бе ангажиран по времето на Студената война и бе внедрен първо в академичните среди в Перу, а след това бе навлязъл по-дълбоко и бе работил в международен търговски център в Чили.

Мичъл бе използвал 400000 долара, дадени му от ИТТ^[2], за да закупи един „Груман Гуз“, да наеме пилот и секретарка и да прехвърля към Съединените щати и обратно жизненоважна информация за южноамериканската държава. Работейки с мултинационалния ИТТ той бе помогнал и за свалянето и последвалото убийство на Салвадор Алиенде през 1972 г. В резултат на това ИТТ получи чилийската мед, от която толкова се нуждаеше за телефонните си линии, а ЦРУ разработи мрежа за разузнавателна информация в тази част от света, която отчаяно се опитваше да спаси от съветската експанзия.

Трийсет години по-късно „Бордърс Атлантик“ израсна като огромен хипопотам в средите на международния бизнес, разбира се, не и без помощта на милиардите долари, осигурени от Мичъл. Фирмата имаше представители в 117 страни и голяма мрежа от агенти. Кадрите НОП, работещи в „Бордърс Атлантик“, играеха и от двете страни на линията, предлагайки на компанията каквото ѝ беше нужно, за да увеличава пазарния си дял, а на правителството на САЩ — необходимата информация, касаеща националната сигурност.

„Бордърс Атлантик“ е пълна с тайни, но те всички са мои.

Мичъл през цялото време е знаел, че някой от Белия дом бе в дъното на атаките срещу „Бордърс Атлантик“ — а защо не и самият президент? Но как? И защо бе пропилял толкова много време и усилия, насочвайки своите най-добри програмисти и криптолози да се занимават с това?

Какво се очакваше да разкрие самата тя? Цялата тази история за дуела, за умрелия отдавна държавник и за честа изглеждаше повече като акт на високомерие в облицованата в тъмно дърво заседателна зала.

„Бордърс Атлантик“ е пълна с тайни...

Сирад все още шофираше към офиса си, когато нещо привлече вниманието ѝ. Беше само отражение, мигновен проблесък в ъгъла на страничното ѝ стъкло, който обаче проблесна в главата ѝ като мълния. И внезапно всичко доби смисъл — цялата суматоха, всички приказки за дуела и честта... дори и атаките срещу „Куантис“.

„Бордърс Атлантик“ може да е пълна с тайни — усмихна се тя, завивайки към охранявания вход, — но изглежда, че Джордън Мичъл най-накрая откри пред мен начин да запазя няколко от тях за себе си.

Никой не забеляза малкия самолет „Маунтийн Гоут“, който кръжеше над замръзналите гъсталаци на тундрата на стотици километри южно от Прадхоу Бей, Аляска. Тези издръжливи „работни коне“, предпочитани главно от пилотите контрабандисти, бяха позната гледка в този щат, в който имаше повече самолети на глава от населението от, където и да било. А и местността бе твърде изолирана — съвсем близо до Северния полярен кръг и на десетки километри от всяко населено място.

— А какво ще кажеш за онова снежно поле точно под нас? — попита помощник-пилотът и посочи плоската блестяща ивица загладен от вятъра сняг, която изглеждаше достатъчно надеждна, за да издържи самолета.

— Ти си навигаторът — отвърна пилотът, намали оборотите на единствения двигател и зави надясно, спускайки самолета надолу с лек наклон.

— Ти май започна да обичаш тези таратайки — каза помощник-пилотът, впечатлен от лекотата, с която колегата му управляваше малката машина. „Маунтийн Гоут“ — сравнително нова марка за авиокомпанията „Аляска Еър“, бе придобила известност с голямата си товароподемност и сравнително високата си скорост от 350 километра в час. Това правеше малкия самолет особено подходящ за полет като днешния.

— Трябва да се спуснем леко и едва да докоснем леда — обади се пилотът. — Никога не се знае какво има под ледената кора.

Но нямаше основание да се тревожи. Самолетът кацна леко, зави надясно и спря близо до гигантска стоманена змия, която се проточваше на хиляда и триста километра от Прадхоу Бей до Валдес.

— Имаме само двацет минути — каза помощник-пилотът. Разузнавателните клетки бяха подготвили всяка подробност на тази операция — от графиците за инспекционни полети на компанията „Аляска Пайплайн Сървис“^[3] до прогнозите за времето.

— Няма да се бавим — отвърна пилотът, вдигайки качулката на голямото си полярно яке над плетената вълнена шапка. — Тук е адски студено!

Двамата мъже изскочиха от самолета, нарамиха четирийсет килограмовите раници и тръгнаха в противоположни посоки. Всъщност работата им беше много проста. Петролопроводът „Транс Аляска“ може и да беше едно от инженерните чудеса на двацети век, но беше съвсем уязвим дори и за най-елементарния саботаж. Беше дълъг 1300 километра, като при повече от седемстотин от тях тръбите бяха монтирани главно над повърхността и често пъти се крепяха на триметрови подпори, за да не пречат на мигриращите лосове и канадски елени да преминават безпрепятствено.

Повече от трийсет и пет милиона литра суров петрол преминаваха в огромната тръба със скорост десет километра в час,

като налягането бе от сто грама на квадратен сантиметър. Петролът бе затоплен и със специални прибавки, които позволяваха да се намали вътрешното сцепление на течността и да се предотвратят нежелани задръствания. Тръбите бяха с диаметър около един метър и всяка двайсетметрова секция от бетон, стомана и изолация тежеше около трийсет и пет тона.

Първо сложиха експлозивите.

Всеки от мъжете се зае с няколко от поддържащите колони, разположени през двайсетина метра една от друга, като поставяха по два взрива на всяка подпора. За тях прикачаха и взривните капсули, а взривният фитил, който ги съединяваше, приличаше на тристаметров пиротехнически шнур за коледен фойерверк.

Атакуването на петролопровода щеше да бъде по-трудно, ако трябваше да се заемат със самата тръба, но поддържащите колони улесняваха нещата. Всичко, което правеха сега, беше да „подрежат“ тесните бетонни подпори и да оставят голямата тежест на петролопровода да срути цялото съоръжение. Когато специалистите във Валдес отчетяха изтичане на петрол и затвореха помпените станции на север и юг, вече щяха да са загубили няколко милиона барела от ценната течност.

Накрая се заеха с детонаторите. Това бяха прости уреди, задействани с помощта на радиовълни, обикновени батерии и запалителни механизми. От военна гледна точка те бяха изработени така, че лесно да бъдат свързани с взривните механизми, използвани при предишните атентати.

Мъжете се върнаха обратно в самолета с вдървени от студа ръце и лица. За щастие отоплението вътре беше повече от добро.

— Шибано време — каза пилотът. — Представяш ли си да живееш тук?

— Е, поне е красиво — каза партньорът му. Той се увери, че раниците са зад седалките, и огледа това, което бяха свършили.

— Но не задълго — каза пилотът, насочи носа на самолета срещу вятъра, който фучеше с петдесет километра в час, и запали двигателя. — Не им завиждам на ескимосите след час.

Хайди намери баща си в къщата на ужасите, където той юркаше школниците, упражняващи се в близък бой, и му подаде мобилния телефон. Полковник Елис веднага разбра, че става дума за нещо важно. Всички знаеха, че не обича да го безпокоят по време на обучение.

— Извинете ме, момчета — каза той, отстъпвайки встрани, като предаде ръководството на един от другите инструктори.

Елис взе телефона от дъщеря си, без да попита нищо, макар че по изражението ѝ разбра, че имат някакъв проблем.

— Ало? — каза той в слушалката.

— Той се обади по телефона — каза един глас. Елис разпозна един от членовете на Клетка шест, бивш взводен командир от Десета планинска дивизия, който бе преместен към Окръг Колумбия, за да помага при последните етапи на операцията.

— Това проблем ли е? — попита полковникът, който вече беше изразил опасенията си за сигурността на операцията. Но Джеръми имаше свой живот и може би ставаше дума за някаква глупост.

— Смятам, че е проблем — отвърна мъжът кратко. По телефона Елис можеше да чуе гласовете на деца, играещи някъде наблизко.

— Е и?

— Кейлъб смята, че е много важно. Защото Джеръми направи нещо много странно.

Елис поклати глава. Винаги бе допускал вероятността от внедряване на враг в организацията — още по време на операциите „Финикс“ в джунглите на Индокитай и военните проекти в Пентагона. Сега смяташе, че контролните филтри, изградени в съпротивителната организация на Свещеничеството на Финеас, където нямаше ръководство, значително намаляват риска. Но може би се лъжеше.

— И какво по-точно? — попита той.

— Проследихме разговора му до една къща в Стафорд, Вирджиния — отвърна мъжът. — На пощенската кутия пише Уолър без „к“ — съобщи обажданият се. — Смятаме, че това повдига сериозни въпроси. Този приятел наистина е пълен с изненади.

На Елис не му трябваше много време, за да обмисли възможностите.

— Добре знаеш какво мисля за изненадите — каза полковникът. — Направете каквото трябва, за да получим някакви отговори.

— Добре — въздъхна вицепрезидентът. — Имаме малко повече от дванайсет часа, за да се справим с положението. Е, какво е развитието?

Нейният непосредствен кръг от съветници се бе свил до три направления: опазване на реда, разузнаване и политика. Това означаваше, че освен началник-кабинета, която се грижеше за всичко и пазеше интересите на президента, съветът се състоеше от Олрид, Хавлок и генералът. Шефът на ЦРУ Вик и директорът на ДВС, както и целият министерски кабинет бяха оставени в резерв. Най-опасното нещо по време на криза беше загубата на контрол, затова всички тези ръководители на агенции и другите висши служители сега щяха само да са в тежест.

— Рано тази сутрин ООЗ удари укрепената къща в Кълъмбъс — каза Олрид. — Това беше най-сериозната ни надежда да докажем връзка между „Ансар инш Аллах“ и саудитците.

— Беше!?! — попита Бийчъм. — Нищо ли не са открили?

Шефът на ФБР се размърда в мястото си.

— Нападнали са с два екипа отпред и отзад едновременно — каза той. — Срецнали са доста силна съпротива, но са си пробили път до компютърното помещение, където са взели хард диска. Пратихме го със самолет до нашата лаборатория в Куонтико и кибернетичният отдел го е разгледал с най-голямо старание.

— Превъзходно! — изтърси Хавлок.

— Не съвсем — направи гримаса Олрид. — Убихме петима от тях при нападението. Има трима оцелели, които се кълнат, че са мислили ООЗ за банда от хулигани с антиарабски настроения. Откакто започнаха терористичните атаки, постоянно са получавали смъртни заплахи, имало е опити за кражби и няколко нападения. Като предохранителна мярка са закупили оръжия и са поставили пазачи вътре в сградата. Твърдят, че просто са се опитвали да се защитават.

— Господи... — рече Бийчъм. — Искате да ми кажете, че не сте проверявали разрешенията им за оръжие.

— Проверихме — кимна Олрид. — Но какво от това? Законни или не — не бихме могли да четем в умовете им. А и ООЗ има по принцип разрешение да използва смъртоносна сила.

— А какво стана с хард диска? — попита Ошински. Очевидно всички тези приказки за убити и ранени въобще не го интересуваха.

— Текущи разходи, адреси на вярващи, акции за събиране на средства... все неща, които бихте намерили в един работен компютър. Имаше и някои молитви, които бе съхранил моллата, но нищо провокационно. Продължаваме да душим за следи, но май ще се окаже празна работа.

— Празна работа ли? — възкликна Чейз. — Искате да ми кажете, че всичко, с което разполагаме след пет дни разследване, са петима мъртви мюсюлмани и един компютърен диск, пълен с документи на „Ексел“? — Тя стана и удари с юмрук по облегалката на стола си. — Почакайте „Асошиейтед Прес“ да се добере до всичко това!

— Ние сме нападната страна, Андреа — припомни ѝ Хавлок. — Все още вадим телата изпод развалините, за бога. Загубата на пет чалми не би трябвало да се превръща в национална новина.

— Ами връзките със Саудитска Арабия? — запита Бийчъм, пренебрегвайки това признание за Четвъртата власт. — Това беше главната причина да ги заподозрем, нали?

— Слаба работа — каза Хавлок. Той се пресегна и взе една папка с три метални ринга, на чиято корица имаше знак на Военновъздушните сили и златен надпис, който гласеше: *Папка за специални материали.*

— Имам всички доказателства, събрани по въпроса от Националната агенция по сигурността, от ЦРУ и ДСВ. Всичко! Подслушвания на телефонни разговори, сводки на отделни разузнавачи и банкови трансакции. Има някакво съмнение, че саудитците са прехвърляли пари по сметки, които можем да проследим пряко до симпатизанти на „Ал Кайда“ или до палестински сепаратисти.

— За какво са ни банковите преводи до симпатизанти на „Ал Кайда“? — попита Бийчъм. — Трябва ни нещо конкретно. Нещо, с което да се захванем.

— Нека да не забравяме за поемането на отговорност — отбеляза Олрид. — Разполагаме с видеокасетите: араби, които съобщават информация, която само истинските бомбаджии биха могли да знаят.

— По дяволите, дори аз мога да имитирам арабски акцент — подигра го Чейз. — Това би могъл да бъде всеки.

— Защо друг би поел отговорността за варварството, ако не е отговорен за него? — попита Олрид.

— Вижте резултата — каза Чейз. — Повече от три хиляди мъртви; западната част от страната е тъмна и студена; кметът на Лос Анджелис заплашва появилите се крадци с въвеждане на военно положение; гражданската авиация е парализирана; пазарите се сриват. За бога, в Маями един тип е застрелял човек, който проверявал водомерите, защото го помислил за терорист, мотаещ се из задния му двор! Не мислех, че някога ще кажа това, но може би сме изправени пред страхотен катаклизъм.

— Достатъчно — намеси се Бийчъм. — Гражданите на тази страна не са избрали правителство, което да вдига безпомощно ръце и да обвинява други за положението.

— Тя е права — обяви Ошински, имайки предвид Чейз. — Нашите части са пръснати из цял свят — Босна, Ирак, Афганистан. Операциите за събиране на разузнавателни данни са стигнали до критичното си напрежение — работи се в Корея, Иран и Китай. Но не можем да подслушваме саудитците, защото имат проклетите телефони „Куантис“ на Джордън Мичъл. Президентът дори не може да успокои американския народ, защото е под влиянието на успокоителни...

— Като ми напомняте тези неща, които не мога да контролирам, не допринасяте с нищо — излая Бийчъм. Сега и тя на свой ред се изправи. — Не ми трябва докладчици — искам да спра следващата вълна, преди тя...

— Извинете ме, Елизабет — каза Вик, втурвайки се в залата. — Вече е късно за това.

Той отиде до стената и включи телевизионния репортаж за последните лоши новини.

— Три нови инцидента: разбит е петролопроводът в Аляска, два контейнеровоза са потънали при устието на Мисисипи на север от Ню Орлиънс, а край Бостън има огромни пожари в резервоарите за природен газ. Човешките жертви са малко, но това са големи бедствия с тежки последици за икономиката и за околната среда.

На Бийчъм ѝ причерня пред очите.

— Този петролопровод носи около петнайсет процента от нашия вътрешен добив на петрол — посочи Олрид. Повече от 80 процента от американската инфраструктура беше в частни ръце и той си спомни за

протестите на Бюрото по този въпрос и изтъкването на евентуалните опасности. — Пристанището в Ню Орлиънс контролира транспорта по вода до Близкия изток през Мисури. Запасите от природен газ в Бостън са...

— Преместете президента долу в ПЦСО — нареди Бийчъм, пренебрегвайки думите му. Президентският център за спешни операции се намираше под Западното крило на другия край на постройката и бе устроен като бомбоубежище още по времето на Студената война. — Искам да приведете в готовност Националната гвардия заедно със запасните във всичките щати. Искам Пентагонът да отмени текущите операции и да обяви най-висока степен на бойна готовност срещу НЕИЗВЕСТЕН ПРОТИВНИК. Искам да се затворят финансовите пазари и цялата гражданска авиация да остане по летищата, както и да се призват всички резервни екипи...

Тя спря и се замисли за момент, но после кимна, сякаш се съгласяваше с някаква налудничава мисъл.

— И искам да се свика пресконференция след двайсет минути.

— Пресконференция ли? — продума изумено Чейз. — Не може да водите пресконференция без президента.

— Разбира се, че мога! — викна Бийчъм. — Докато Дейвид се събуди, аз съм висшият служител в тази страна, която е под пряка атака. Имаме две възможности, Андреа: или да вдигнем президента от леглото, за да ни забавлява с някой химн, или да си надигнем задниците и да се захванем за работа. Време е да дадем отпор на тези копелета и това трябва да започне с шибаното Ен Би Си!

Кристофър гонеше Мади през отгъпкания вече сняг пред къщата им, когато синият джип „Исузу Трупър“ бавно се зададе по Купърс Лейн.

— Хванах те, Мади! — викна той, държейки пред себе си дългата пръчка като пушка — Пуф! Пуф!

— Но не ме уцели! — викна в отговор сестра му, бягайки от въображаемите куршуми в играта на „специален отряд“. Баща им не позволяваше да си играят с оръжия, дори и да бяха само играчки, затова те използваша пръчки. — Аз те уцелих, не ти!

Кристофър хвърли въображаемата си пушка на земята и започна да хълца.

— Не е честно, Мади — оплака се той. Беше късно следобед и той беше малко кисел, защото не беше спал. — Винаги казваш, че не съм улучил.

— Защото си лош стрелец — каза Мади, насочвайки се обратно към малкото си братче. Обърна се и видя, че синият джип се приближава към тях по покритата със сняг ливада.

— Не съм пък — заспори Кристофър, все още хълцащ и разгневен.

— Добре де, улучи ме — отстъпи Мади. Тя вдигна пръчката и му я подаде. — Но сега е мой ред да те преследвам. Ще използвам укреплението.

Непознатият джип бе спрял и стъклото на страничната врата започна да се смъква.

— Ей, кой е там? — попита тя.

Кристофър не каза нищо, бе се вторачил в странното лице на шофьора.

— Това ли е домът на Уокър?

Кристофър се приближи към голямата кола, стиснал здраво въображаемата пушка в ръка. Майка му беше казала да не говори с непознати, но сега той имаше с какво да се защити и всичко му изглеждаше безопасно.

— Не Уокър, а Уолър — отвърна Кристофър. Той вдигна пръчката на равнището на очите си, както татко му беше показвал тайно, без да види мама.

— Ти пират ли си? — попита Мади. Беше виждала такива като него в книгите и по филмите. Мъжът имаше черна превръзка на едното си око и усмивка, която я караше да настръхва.

— Защо кожата ти е толкова бяла? — попита Кристофър, като продължи да се приближава, за да го види по-добре.

— Вкъщи ли е татко ви? — попита мъжът.

— Не се приближавай толкова, Кристофър — рече Мади. — Мама каза да не говорим с никого, когато татко отсъства от града. Особено с пирати.

Нито едно от децата не можеше да види 9-милиметровия пистолет в скута на мъжа, но усещаха опасността по изражението му.

— Не ми харесваш — обяви Кристофър. Може би заради превръзката върху окото на непознатия или защото кожата му беше бяла като снега, но нещо у него не беше наред. — Махай се оттук!

И Кристофър отново насочи пръчката към мъжа.

— Махай се, или ще стрелям!

Шофьорът вдигна дясната си ръка и направи жест, като че ли стреляше с пръсти.

— Ей, приятел — изръмжа той, като се опита да придобие най-зловещото пиратско изражение. — Не искам да се бия с такова пале като теб! — После посочи пак момчето с показалец, смъкна палеца си, сякаш натиска въображаемия спусък, и отново се ухили. — Но ще се върна, когато сте заспали, и тогава ще ви отвлека в моето леговище. Брррр! — Той натисна газта и потегли надолу по улицата.

— Хайде, ела — каза Мади, като гледаше насълзените очи на братчето си. На нея също ѝ се плачеше, но не биваше да го прави, особено когато играеха на война.

[1] Голям търговски център във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Интърнешънъл Телеграф енд Телефон — една от най-големите телекомуникационни компании на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Частна фирма за поддържане на големия петролопровод в Аляска. — Б.пр. ↑

17.

Петък, 18 февруари

23:45 по Гринуич

Федерал Мол, Вашингтон

— Доста шаблонно, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид тази среща в сянката на мемориала „Линкълн“, в мъглата, издигаща се от топящия се сняг. Пълнолуние. Двама шпиони си шепнат всред атмосфера на предателство. Точно така си представях нещата, когато за първи път се присъединих към Агенцията. Колко наивна съм била тогава.

Г-н Хох носеше пухкаво черно яке „Норт Фейс“ и подходяща кожена шапка, нахлупена до ушите. Редник Джейн беше облечена твърде леко, предвид дългото пътуване, което ѝ предстоеше по Рок Крик Паркуей в кола с фалшива регистрация.

— Не ти ли е студено? — попита той. Жената беше обува с маратонки, носеше джинси и някакъв рибарски пуловер, който леля ѝ Джули беше изплела за нея в пенсионерския курс по ръкоделие.

— Чувал ли си се с нея?

— Защо все така се получава, че, когато говорим, сякаш водим два отделни разговора? — попита Хох. Той я поведе надолу по зле почистен от снега тротоар към група голи като скелети дъбови дървета.

— Защото никой в този бизнес не казва истината. Кълна се в бога, вече дори не мога да водя нормален разговор. Заради лъжите, разбираш ли? Скоро и аз ще откача... За кого работите, с какво се занимавате, кой е любимият ви цвят, за какво сте готов да дадете някакви пари.

— Тя е проследила натрапника и е разбрала, че идва от Агенцията по комуникации към Белия дом — каза Хох, като мушна ръце в джобовете си и сви рамене, сгущвайки се в якето.

Жената вървеше плътно след него и премисляше казаното. Бе свела лице, но очите ѝ непрестанно оглеждаха наоколо.

— Тя знае ли за Джафар ал Таяр?

— Разбира се, че не. Мисли си, че преследва онзи, който се опитва да проникне в техния софтуер.

— Само това?

— Да.

Редник Джейн се наведе и направи топка от сняг. Подхвърли я няколко пъти във въздуха и затърси подходяща цел.

— А какво става с Уолър? — попита Хох.

— Той е тук, във Вашингтон. Дадоха му несъществена задача, за да видят как ще се справи.

— И?

— Още нищо не съм чула от Елис — каза тя. — Дори всезнаещите, всесилни и вездесъщи духове на неподражаемото ми изпълнение понякога трябва да изчакват.

Хох не споделяше шеговитото ѝ настроение и остави без коментар тромавите ѝ шегички на религиозна тематика.

— ЦКТ се спря на три възможни сценария — каза той, имайки предвид намиращия се в Ленгли Център по контратероризъм към ЦРУ.

Хох крачеше бавно в мрака и гледаше към декоративните прожектори върху кулата на Капитолия, които сега светеха някак по-слабо, сигурно поради съображения за сигурност. Цялата централна част на града — която досега той бе приемал като един от символите на вечния американски оптимизъм — беше потънала в тъмнина и сенки.

— Става ми студено.

— И трите сценария са свързани с евентуалното използване на радиоактивно замърсяване. Бюрото смята, че на Елис са му останали още близо три килограма гама излъчватели, от които той може да направи няколко прилични по обем устройства за разпръскване на радиоактивност.

— Става дума за Вашингтон, нали? — попита тя, имайки предвид цезия и кобалта. — Ще се насочат към важни цели. И въобще няма да се интересуват от броя на ранените. Те търсят символичния ефект.

— Според първия сценарий ще ударят три или четири различни обекта в столицата и около нея. Леснодостъпни цели. Места, които не бихме очаквали: пешеходната зона в Джорджтаун, Инфант Плаза,

Храма на мормоните или Националната катедрала — нали знаеш, че мрази католиците. Все такива места.

Редник Джейн поклати глава. Знаеше, че я изпитва.

— А другият сценарий?

— Сценарий номер две: да използват диверсия от познат тип — кола — бомба или нещо подобно — за да се отклони вниманието ни от по-сериозните цели. Нашите екипи се втурват натам, а в това време те осъществяват значително по-разрушителната атака срещу Капитолия, Белия дом или Пентагона.

— Ще им е доста трудно да хвърлят „мръсната бомба“ — каза жената. — Вече сме прекратили достъпа до всички важни обекти; той никога не би успял да се приближи достатъчно, за да използва УРР.

— Това е, което докладвахме и в Белия дом — съгласи се Хох. — Освен това евентуалният удар по заблуждаваща цел би трябвало да се поеме от местните власти, а за сигурността на големите обекти отговаря ФБР. Изпращането на полиция, пожарна и екипи за спешна медицинска помощ до мястото на бомбения атентат няма да отклони охраната от важните зони и дори може да предизвика обратен ефект.

Редник Джейн хвърли снежната топка по един храст на трийсетина метра от тях.

— Надявам се, че си запазил най-интересното за края.

Хох спря и се обърна към нея.

— Една малка част от нашите експерти не очакват взрив — каза след кратка пауза той. — Три килограма радиоактивни изотопи на пръв поглед изглеждат много, но в действителност ще е голяма глупост да бъдат изложени на открито в подобно време. Топящият се сняг бързо би разредил замърсяването и така Елис не би постигнал търсения символичен ефект. Очевидно той иска да разколебае доверието на американците в правителството и това не може да стане с няколко УРР — дори и да са десетина. Просто няма да свършат работа.

— Каква е алтернативата? — попита Джейн. Никога не бе претендирала, че може да чете мисли.

— Радиоактивно заразяване на затворените системи — отвърна Хох.

— Какво? Какъв вид затворена система биха могли...

И след това разбра. Редник Джейн, жена, която винаги се бе мислила за много умна и корава, за да се бои от призрака на смъртта,

внезапно осъзна пред какъв гений на злото бяха изправени.

— Как смяташ да го спреш? — попита тя.

— Нямам такова намерение — отвърна Хох. — Нито пък ти трябва да се месиш.

Намирането на бетоновоз се оказа не много трудна задача. Джеръми просто пообиколи града и спря до един от многото нови строителни обекти, откъдето проследи бетоновозите до диспечерския център в Арлингтън, Вирджиния. Веднага щом се стъмни, той се промъкна на паркинга и си потърси подходяща кола. Много от новите камиони, превозващи бетон, имаха сложни устройства срещу крадци, но той намери един грамаден по-стар модел, който можеше да бъде откраднат и от първокласник.

Един опърпан пазач, очевидно на минимална надница, вдигна бариерата и пропусна машината като почти не погледна към удостоверенията на Джеръми, който му обясни, че бил получил специална поръчка в последния момент. Строежите из столицата непрекъснато се увеличаваха и разнасянето на бетон се бе превърнало в денонощно занимание.

„Може би щеше да е по-добре, ако ме беше спрял — помисли си Джеръми, докато се опитваше да се справи с голямата колкото къща кола. — Така нямаше да се тревожа, че помагам на Елис да убива жени и деца при следващите атаки“.

Но не го спряха. Пазачът отбеляза заминаването на Джеръми в един тефтер и го изпрати към портала.

Тринайсета улица № 1721, югоизток, припомняше си Джеръми адреса, който Елис му бе дал още в „Хоумстед“. Откри мястото за по-малко от двацет минути: беше една авторемонтна работилница, притисната между типови къщи с червени тухли. Улиците бяха пусти — само няколко души се опитваха да изринат снега от колите си и един странен минувач, който се разхождаше, нехаещ за студа.

След като се увери, че е открил точния адрес, Джеръми паркира камиона, като изключи от скорост и натисна спирачките. Точно щеше да слезе, за да потърси човека за връзка, когато вратата на отсрещния гараж се отвори и един мъж в чисто нов работен комбинезон му махна

с ръка да вкара камиона вътре. Човекът изглеждаше нетърпелив, но уверен.

— Сигурен ли си, че не те проследиха? — попита го той, когато Джеръми изключи големия ръмжащ дизел. Авторемонтната работилница изглежда беше доста голяма — въпреки ниския вход, през който едва вкара голямата машина, помещението беше снабдено с пневматични крикове, комплекти с инструменти и няколко автомобила в различен стадий на ремонт.

— Никой не ме е следил — отвърна Джеръми и изскочи от кабината. — Казвам се Джеръми — добави той и протегна ръка, за да се здрависа с мъжа.

— Малачи — каза човекът. Беше около педя по-нисък от Джеръми и се движеше така, като че ли цял живот се бе занимавал с физическа работа. Възрастта му бе трудна за определяне заради дългата му брада, но сигурно бе трийсет или четирийсетгодишен.

Джеръми забеляза още двама мъже в далечния край на помещението, но Малачи не ги представи. Те прехвърляха някакви тежки торби от каросерията на малък камион „Райдър“ върху палета, поставени върху електрокар. Джеръми не можеше да прочете надписите на торбите, но по мириса безпогрешно определи съдържанието им като фосфатен тор, и то в голямо количество.

— Сега какво следва? — попита Джеръми, предполагайки, че никой от тези мъже няма време за излишни приказки. — Беше ми наредено да ви предам камиона. Само това ми съобщиха.

— А на нас ни казаха да го натоварим — каза Малачи. — Но сами.

— Да почакам ли? — попита Джеръми.

— Върни се към единайсет — викна единият от свещениците на Финеас през рамо. — Тогава някой ще ти каже какво следва.

Джеръми погледна часовника си. До тогава имаше три часа.

— Има ли тук наблизо място, където човек може да изпие чаша кафе? — попита той, но Малачи вече се бе присъединил към другите, за да им помага при разтоварването.

Направо чудесно, изропта наум Джереми. Трябваше да седи и да чака цели три часа, докато Елис и хората му се готвеха за опустошителния си удар.

„Дишай дълбоко — рече си той. — Не си единственият, който работи по тази операция“.

Снайперистът от ООЗ излезе навън в студената нощ, като таеше надеждата някой друг да е постигнал по-голям напредък.

Сирад надуши Хамър фена още преди да влезе в строго охраняваната Мозъчна лаборатория. От него се носеше остра, кисела миризма, която ѝ напомняше за сирене „Стилтън“, киснато в оцет.

— За Бога, няма ли някъде наблизно душ? — попита тя.

— Има умивалня на д-д-другия край на с-с-сградата — каза вълновият теоретик, щастлив, че я вижда отново. — Но на т-твое място не б-бих се п-п-притеснявал — миришеш с-страхотно.

Тя потрепери от този комплимент и хвърли палтото си на една маса близо до Рави, които работеше, седнал пред терминала си.

— Някакви новини? — попита тя.

— Почти нищо — отвърна той. — Какво каза Мичъл?

Сирад се усети, преди да отвори уста. Толкова дълго бе обмисляла намеренията на Мичъл, че не беше решила още какво да каже на тримата си партньори.

— Искате да продължим докрай — реши накрая тя — и да влезем вътре.

— Да проникнем в Агенцията за комуникации на Белия дом ли? — „Не мога да топя“ бе истински учуден. — Сигурно се шегувате. По-лесно е да се обясни произходът на вселената и да се дадат три примера.

— Джордън Мичъл да се шегува! — рече Рави.

— Мисля, че просто ви има доверие — каза им Сирад.

— Агенцията държи ключовете от замъка — протестира „Не мога да топя“. — Те контролират всички президентски комуникации, включително и кода за изстрелването на ракетите в случай на ядрена война. Имат най-сигурните комуникационни защити в света.

— Не, „Бордърс Атлантик“ има най-сигурните защити в света — поправи го Сирад. — И вие вече покажете, че можете да идентифицирате дори и опитите на Белия дом да проникне в нашите мрежи. Кой от вас вярва, че можем да пробием защитата им?

— А-аз, м-майната му... — рече Хамърът.

— Предполагам, че това означава „да“? — попита Сирад. Носът ѝ рефлексивно се сбърчи от миризмата му.

— Той е вълнови теоретик — протестира Рави. — И нищо не разбира от тази работа.

„Не мога да топя“ също не беше оптимист.

— Проникването е едно — каза той, — но проникването, без да се показваме... съвсем друго.

— Нека погледнем нещата от добрата им страна — усмихна се Сирад. — Имаме на разположение осем часа, за да свършим това. А както показват анализите, след този срок вече не би могло да има някаква особена разлика...

— Ст-т-рахоотно — викна Хамър фенът, който като че ли се беше запалил от това предизвикателство. — Ще се заема с м-малко м-м-математика.

— Виж какво ще ти кажа, приятел — обърна се към него Сирад. — Ние ще се заемем с малко математика, а ти ще идеш и ще се натъркаш с малко сапун. Не искам да съм груба, но очите ми почват да сълзят.

— Заради ръчичката ли е, миличък? — попита Каролайн Уолър. Кристофър винаги бе заспивал лесно, особено след като цял ден бе играл навън, но тази вечер отказваше да отиде в леглото. — Ръчичката ли те безпокои?

Те седяха във всекидневната, осветени от меката светлина на настолната лампа. Някаква стара мелодия се носеше от телевизора в другия край на къщата. Мади бе настояла да изгледа само още едно последно анимационно филмче.

— Боли ме коремчето — оплака се Кристофър.

— Може да е от лекарството, миличко — успокои го майка му. — Помниш ли? Нали лекарят ти каза да го вземаш по време на вечеря, за да не те боли коремчето.

Тя прокара пръсти през косата на малкото момче, което лежеше свито в скута ѝ. Ароматът на бебешки шампоан и изпрана пижама изпълваше стаята със семейна топлина.

— Не искам да си лягам. — Той отново започна да плаче и Каролайн едва успяваше да го успокои.

— Добре, добре сладичък — прошепна тя. — Ще те гушкам, докато заспиш.

Не се ядосваше. И как би могла? Откакто Джеръми бе започнал да отсъства постоянно, децата се бяха превърнали в единствената ѝ утеха. Нямаше значение колко трудно ѝ беше и в работата, и със сметките, както и с всички други задължения на самотна майка — в каквато се бе превърнала, тя винаги се стареше да бъде ласкава и мила с децата си.

— Няма да заспивам! Никога, никога! — избухна в плач детето и зарови глава в скута ѝ.

— Ей, ей! — каза тя. — Какво има?

Малкото момче очевидно не се глезеше и цялото трепереше от страх. Нещо го беше разтърсило ужасно.

— Кристофър — опитваше се напразно да го успокои тя, — миличък, какво не е наред?

Каролайн се опита да го обърне към себе си, за да може да го погледне в лицето, но той упорито не вдигаше глава.

— Заради пирата е — каза Мади. Каролайн погледна дъщеря си, която стоеше притеснено в другия край на всекидневната. — Той каза, че щял да ни отвлече, когато заспим.

— Какво?! — изуми се Каролайн. — Мислех, че съм ви казала, да не гледате такива рисувани филми.

— Не беше филм, мамо — каза Мади и скръсти ръце, като се опитваше да изглежда смела. В крайна сметка тя беше голямата сестра и татко ѝ беше поръчал да наглежда къщата, докато го няма. — Беше си истински пират.

Каролайн стана от дивана.

— Кристофър, чуй ме миличък — каза тя. Тонът на гласа ѝ бързо се бе променил и сега бе истински загрижен. — Какво е станало днес? Уплаши ли те някой?

Малкото момче поклати глава и изхълца, без да я погледне.

— Казах ти, това беше пират — настоя Мади.

— Какъв пират? — попита Каролайн. Детското въображение често превръщаше фантазиите в реални емоции. — Вече не съществуват пирати.

— Мъжът в джипа. Той спря пред нашата къща и ни попита дали се казваме Уокър.

— Кога? — попита Каролайн. Слабо осветената стая внезапно започна да ѝ се струва несигурна и плашеща. — Кажи ми какво се случи.

— Играехме си отвън и до нас спря един голям джип. — Гласът на Мади започна да се прекършва, издавайки страха на детето зад фасадата на решимост.

— Ела тук, миличко — каза Каролайн, разтваряйки ръце. Кристофър все така се държеше здраво за нея. — Искам да ми кажете точно какво се случи днес.

Мади седна в скута на майка си.

— Той имаше пиратска превръзка на едното око и беше бял като сняг — рече Кристофър. — Каза, че щял да се върне обратно, когато заспим, и щял да ни отвлече в бърлогата си.

Мади започна да плаче тихо, като се опитваше да скрие сълзите си.

— Добре — успокои ги Каролайн. — Никой няма да ви води никъде.

Тя потърка бузките им с носа си, опитвайки се да превърне цялото това преживяване в игра.

— Басирам се, че сега ни чака отвън — заспори Кристофър. Те живееха в доста оживен квартал, но задният двор на къщата гледаше към горист район и това често предизвикваше фантазията на децата преди лягане. — Само ни чака да заспим.

— Не и когато ви защитавам аз — каза Каролайн, преправяйки гласа си като някакъв супергерой от телевизионните сериали. — Сега ще ви докажа.

Първият ѝ импулс беше да се обади на Мейсън, ООЗ имаше денонощен телефон при случай на нужда — ако децата казваха истината, това можеше да представлява истинска заплаха.

— Как ще ни защитаваш? — попита Мади. Нея човек трудно можеше да излъже.

— Ела с мен.

Каролайн избърса сълзите от очите им и ги подкани да слязат от скута ѝ.

— Вижте — навсякъде около къщата има сняг, нали? — попита тя. Те кимнаха, подсмърчайки, и я последваха до прозореца, гледащ към задния двор.

— Ами ако ни гледа сега? — попита Мади.

— Там няма никого, миличко, виждаш ли — посочи Каролайн към задната, покрита със сняг ливада. — Всички следи са само от вашите малки крачета. Пиратите имат големи крака. Ако някой е бил тук, щяхме да забележим следите му.

Логиката малко я поуспокои.

— Ами ако дойде, след като си легнем? — попита Кристофър.

— Аз ще стоя до вас, докато спите. И ако забележа големи отпечатъци в снега, ще знам, че пиратът е наоколо.

Каролайн отново показа на децата задния двор. Лунната светлина им позволяваше да виждат добре наоколо.

— Искам татко — изплака Мади.

— И аз, миличко, но нашият татко ме е научил как да се пазя от глупави, стари пирати. Те нямат работа в къщата ни и никой няма да ви отвлече в тайната си бърлога.

— Обещаваш ли? — попита Кристофър. Майчините уверения като че ли бяха свършили работа. Той долепи лице до стъклото и се вгледа в отпечатъците, за да се увери, че всички са само от малки крачета.

— Обещавам — каза Каролайн. Тя коленичи между децата, уверена, че те постепенно ще се успокоят, макар че самата тя ставаше все по-притеснена. — Обещавам.

Кристофър се извърна от прозореца малко по-спокоен.

— Добре, но коремчето още ме боли — каза той. — Но мисля, че...

Преди той да завърши изречението си, Мади изпищя така, като че ли самата Смърт се бе изправила пред прозореца.

ТРЯС!

Една ръка в ръкавица разби прозореца и сграбчи малкото момче за гърлото. Кристофър се опита да изпищя, но ръката задуши крясъците му и ги превърна в едва чуто мънкане.

Каролайн политна назад, но инстинктивно запази равновесие, криейки Мади зад себе си и дърпайки с всички сили пръстите, стиснали гърлото на ужасения ѝ син.

Мади продължи да пищя, размахвайки ръце нагоре-надолу като падащо коте.

— Не, не, недейте! — Каролайн се чу как вика. Това бе отчаян вик на жена, разбрала, че децата ѝ никога повече няма да повярват на нейните обещанията.

— Приготвила съм едно изявление и бих искала да го прочета — съобщи вицепрезидентът на четирийсет и осемте члена на пресклуба на Белия дом. Тя застана зад прочутата катедра „Синята гъска“ и си прочисти гърлото. — След това ще отговоря на няколко кратки въпроса.

Опита се да се съсредоточи върху бележките си и репортерите в залата, но фактът, че казаното на тази набързо свикана пресконференция ще се понесе незабавно в четирите посоки на земното кълбо, продължаваше да я тревожи.

— В три часа следобед, стандартно източно време, терористи отново удариха по три важни обекта на националната ни инфраструктура. Това са поредните варварски опити на враговете ни да прекършат волята на най-силната в света демокрация.

Бийчъм нагласи очилата си и се опита да вложи повече емоция в надрасканите на ръка върху малки картончета бележки.

— През последните два часа ми беше докладвано, че служители от Департамента за вътрешна сигурност и Федералното бюро за разследване са направили значителни разкрития по идентифицирането на хората, отговорни за тези атаки.

Тишината в залата изведнъж бе взривена от почти неконтролираните възклицания на близо петдесет от най-изтъкнатите журналисти в света, усетили вече миризмата на първата вестникарска страница. Те отчаяно искаха да зададат своите въпроси, но това беше вицепрезидентът на Съединените щати и изражението ѝ не позволяваше своеволия. Въпросите трябваше да изчакат.

— Тъй като разследването продължава, не мога да ви предложа много подробности, но искам да кажа от името на президента Венабъл, че доверието на американския народ ще бъде оправдано. Ние вярваме, че убийците, причинили тези атентати, ще бъдат изправени пред правосъдието, преди да ударят отново.

Тя погледна към журналистите, които политиците приемаха по-скоро като човекоядни хищници, и свали очилата си.

Близо петдесет ръце се вдигнаха в същия момент. И почти едновременно петдесет гласа извикаха:

— Госпожо вицепрезидент!

— Харолд — каза тя, сочейки кореспондента на Си Би Ес, който пръв бе попаднал в полезрението ѝ.

— Къде е президентът и защо той не направи лично това съобщение?

Разбира се, тя бе предвидила това. Америка очакваше своя главнокомандващ.

— Както може да си представите, президентът проявява непрестанна загриженост за благосъстоянието на американския народ. Той ме помоли да говоря с вас, за да може да присъства на по-важните делови срещи с нашите водещи правозащитни и разузнавателни служби.

Знаеше, че езикът ѝ звучи малко дървено, но в изказването ѝ имаше разум и логика. Сега трябваше да проличи силата на държавата, а не на отделната личност или воля.

— Г-жо вицепрезидент, за „Ансар инш Аллах“ ли говорите, за групата, която пое отговорността за три от атентатите?

Бийчъм се обърна към репортера на Ен Би Си.

— Казах ви вече, че националната сигурност не позволява да ви давам повече подробности. Всичко, което мога да кажа, е, че сме уверени, че ще открием тези, които носят отговорност. И да, заслужава си да отбележа, че по всяка вероятност са намесени и чужди интереси.

— Саудитците ли имате предвид? — обади се някой.

Бийчъм пренебрегна въпроса и посочи репортера от „Ню Йорк Таймс“.

— И аз бих искал да ви попитам същото — каза той. — Саудитското правителство полага големи усилия да отрече участието на кралската фамилия. Дали не сте се насочили пряко към някой от членовете на саудитската кралска фамилия? Може би към принц Абдула?

Бийчъм се опита да не издава притеснението си.

— Ние имаме дългогодишни и утвърдени връзки със Саудитска Арабия — каза тя, тръгвайки по много тънък лед. — Понякога съществуват преходни и трудни периоди за кралското семейство, но

саудитците са наш важен съюзник и смятаме да поддържаме установените вече връзки.

— Не са ли те предмет на вашето разследване? — викна друг репортер. Това беше извън протокола на подобни пресконференции, но емоциите започваха да взимат връх.

Бийчъм посочи една репортерка отдясно, която не познаваше по лице.

— Имаме непотвърдена информация, че тази сутрин екип от федерални агенти е нападнал ислямска благотворителна организация в Кълъмбъс, Охайо — каза жената. — Петима от заподозрените са убити. Може ли да потвърдите истинността на тази информация и да ни кажете дали тази акция е част от новото развитие на разследването, за което говорите?

Бийчъм погледна бележките си, които, разбира се, не съдържаха отговор на този въпрос. Но на всички беше ясно, че медиите скоро ще се доберат до тази история.

— Дойдох този следобед, за да уверя американския народ, че Белият дом прави всичко в рамките на човешките възможности, за да спре тези терористични атаки — каза тя. — Сигурна съм, че и вие, както и всеки друг в тази зала, разбирате деликатния характер на това разследване. Не бива да искате от мен да казвам неща, които биха подложили на риск живота на много невинни хора. Мисля, че засега това е достатъчно.

В същия момент секретарят по печата на Белия дом излезе пред Бийчъм и махна с ръка, за да постави край на пресконференцията. Въпросите заваляха като град, но вицепрезидентът се извини и изчезна обратно в Западното крило.

— Сигурно знаете нещо, което не ни е известно — каза Андреа Чейз, като се приближи до Бийчъм. Досега тя не бе получила никакви сведения, които да подсказват положително развитие на нещата.

— Знам, че двеста и осемдесет милиона граждани се нуждаят от някаква причина, за да станат утре сутрин от леглата си — отвърна вицепрезидентът. Дори и когато беше спокойна, тя вървеше доста побързо от останалите. — Знам, че членовете на нашия пресклуб са започнали да се чудят какво се е случило с президента и знам, че трябва да накараме тези терористични копелета да се чудят колко ли

близо до тях сме успели да се доберем. Ако имате по-добър план, кажете го веднага.

Чейз замълча за момент и после каза:

— Дейвид ще се събуди след по-малко от дванайсет часа и ще има много въпроси към нас. Не бих искала да го срещна първа, за да ме пита: „Къде, по дяволите, да търся обичайните заподозрени?“.

Бийчъм остави началник-кабинета до вратата пред Овалния кабинет.

— Тревожиш се за утре — каза вицепрезидентът. — А аз трябва да управлявам цяла държава днес.

Полет №272 на авиокомпания „Делта“ от Канзас Сити пристигна в девет без десет. Това бе последният полет за деня на летище „Рейгън“.

Високият, елегантен мъж премина по „ръкава“ от самолета до сградата на летището, носейки брезентовата си торба и новия брой на списание „Тайм“. На корицата имаше две снимки една срещу друга, прерязани от назъбена линия по средата: от една страна беше президентът Венабъл, а от другата — саудитският принц Абдула. Заглавието гласеше: СЪЮЗНИЦИ ИЛИ АРМАГЕДОН?

— Приятно прекарване — пожела му стюардесата и той последва останалите пътници в залата на летището.

„Не виждам нищо приятно във всичко това — помисли си той, като се насочи към един почти пуст сектор от аерогарата. Чаткането на каубойските му ботуши по мраморния под отекваше в красиво подновения интериор на залата. — Но, както обикновено, дългът и удоволствието рядко се съчетават добре“.

Полковник Елис видя, че шофьорът му го чака в студа, и това му напомни годините, прекарани в Пентагона. Свещеникът на Финеас седеше зад кормилото на един тъмночервен форд с номера от Вирджиния.

— Какво е положението на нещата? — попита Елис.

— Клетка шест е разположена в укрепената къща до „Адамс Морган“. Разузнавателната група е осигурила охраната на съоръженията, има караул на смени и допълнително подкрепление при

резервоара „Макмилан“. Трябва да приготвим пакетите до девет часа тази вечер.

— Какво става с неверника?

— Уолър. Джеръми Ендрю Уолър. Трийсет и една годишен, женен, с три деца. Сто четиридесет и пет хиляди долара ипотека. Табелка отпред. Абонамент за „Нешънъл Джиографик“, „Попюлър Сайънс“ и „Маколс“.

— Има семейство, така ли?

— Да. Току-що ги прибрахме.

— Дали е от ФБР? — помисли си Елис на глас.

— Да. Снайперист от Отряда за освобождаване на заложници. Започнах „сондажи“ във Форт Браг и Дем Нек^[1]. Ще се опитам да открия някой, който може да е работил с него.

Бившият член на Специалните сили се обърна назад, за да погледне през прозореца, когато колата се откъсна от тротоара.

Отряд за освобождаване на заложници, помисли си той. Този тип можеше да им създаде доста неприятности.

Джеръми се върна в авторемонтната работилница пет минути преди уреченото време. Докато чакаше, бе чел някакво евтино романче над сочни пържени картопки и сандвич „Мақдоналдс“, затоплен в микровълнова печка. Остра болка го притискаше точно зад гръдната кост — като че ли храната му бе приседнала или го душеше някакво предчувствие.

— Готови ли сте за шофьора? — попита той, след като почука и влезе с уверена стъпка, с надеждата, че изглежда спокоен.

— Задръж! — каза Малачи. Той стоеше близо до задния край на бетонобъркачката и бе вдигнал възпиращо ръка. Другите двама стояха точно зад него, носеха дебели гумени ръкавици и дихателни маски, които се използват при работа с опасни химически материали.

— Мирише като в селска ферма напролет — каза високо Джеръми.

Той си спомни как като малко момче бе работил във фермата на приятеля си Ерик. Можеше ли да забрави как сутрин, с пукването на зората, се качваше да налива дизел в резервоара на големия трактор

„Джон Диър“, докато Ерик сипваше фосфатните торове в специалния прицеп на машината.

— Ти си гледай своята работа — озъби се Малачи.

— Както кажеш — рече примирително Джеръми.

Той се опита да прецени обстановката, без да изглежда любопитен. Един от мъжете с маски се бе качил на стълба и се бе навел над големия отвор на бетонобъркачката. На върха на стълбата имаше закрепена кутия с размерите на куфар. Като че ли изсипваха съдържанието ѝ във фосфатната смес.

— Скоро ли ще свършите?

Другият мъж се наведе над нещо близо до задния калник на камиона и Джеръми предположи, че това е детонаторът.

— Само пет минути — каза Малачи, като погледна часовника си. — Свързката ти трябва да пристигне всеки момент.

— Тук съм — съобщи глас, който Джеръми разпозна веднага.

— Полковник? — каза той и се обърна към Елис и още един мъж, когото не бе виждал досега. — Не очаквах да ви видя толкова скоро.

— Е, аз се научих, че очакванията могат да крият в себе си сериозна опасност — каза Елис. — Особено когато си имаш работа с непознати.

Джеръми реши, че долавя заплаха в гласа му, но после сметна, че му се е сторило.

— Подготвихме всичко, полковник — докладва шефът на авторемонтната работилница, без да направи повече опит да се включи в разговора, и не приближи до тях.

— Благодаря ви — каза Елис. — Това е всичко.

Тримата свещеници на Финейс излязоха през странична врата и отидоха да се обеззаразят, както предположи Джеръми. Телохраниелят на Елис ги изчака да излязат, после улови погледа на шефа си и също напусна помещението.

— Значи още сме в график? — попита Джеръми, когато останаха сами, и кимна към току-що натоварения бетоновоз.

— Като че ли всичко е готово.

— Така разбрах и аз — каза Елис. Говореше тихо, през зъби.

— Нашите разузнавателни клетки ни уверяват, че всичко е готово.

Джеръми отново усети нещо — особена интонация, която беше научен да долавя по време на акция.

— Какво ще заповядате по-нататък, сър? — попита той. Преди полковникът да отговори, вратата в дъното се отвори и влезе още един мъж.

— Доста е оживено тук тази вечер — отбеляза Джеръми.

Кейлъб застана до баща си. Джеръми видя, че албиносът е свалил бинтовете от главата си и ги е заместил с черна превръзка на едното си око. Бледата, почти прозрачна кожа на мъжа блестеше в мътната светлина на гаража.

— Заповедите за теб се промениха — каза Елис саркастично. Той очевидно знаеше нещо. И двамата го знаеха.

Джеръми усети как адреналинът запусна из тялото му. Целият се напрегна и се почувства както при мисията в Йемен или Пуерто Рико, когато спасяваха заложниците, или като при удара в далечната индонезийска джунгла. Само че този път не разполагаше нито с пушка, нито с някакво друго оръжие — единствено със здравия си разум.

— Променени ли? Как? — Джеръми мушна ръце в джобовете си, за да не издават нервността му.

— Задържахме семейството ти — съобщи Кейлъб без повече обяснения. Думите сякаш подсякоха коленете на Джеръми, но той запази самообладание.

— Нямам семейство — каза той. — За какво говориш?

Кейлъб вдигна дясната си ръка и показа пропитата с кръв превръзка на едната си китка.

— Знаеш ли къде получих това? — попита той. — Докато измъквах сина ти Кристофър от хубавата малка къща в Стафорд. Жена ти крещеше като чистокръвна кучка, но после Сач я хвана и всичко се нареди.

Джеръми се хвърли към албиноса. Направи го съвсем импулсивно — и с един рязък удар под коляното го повали на земята.

— Спри, или те ще умрат — каза спокойно Елис. Той изговори думите тихо, почти шепнешком, но така те подействаха на Джеръми много по-смразяващо, отколкото ако ги беше изкрещял.

— Какво искате? — попита Джеръми, без да се отдръпва от Кейлъб, който с труд се изправяше на крака. Единственото око на албиноса беше станало още по-розово.

— Искам само да изпиташ дилемата на командира — каза му Елис. — Искам да усетиш какво е да избираш между най-скъпото за теб и добруването на тези, които си се клел да защитаваш. Дали ще се подчиниш на заповедите, за да спасиш семейството си, ако знаеш, че тези заповеди ще убият хиляди други хора? Или ще се откажеш от мисията си, знаейки, че ще избием любимите ти хора по най-жесток начин?

— Ти си абсолютно луд — каза Джеръми. В този момент философските дилеми въобще не го интересуваха.

— Няма нужда да ме обиждаш — озъби се Елис. — И не съм нито луд, нито болен: всъщност съм благословен с почти идеална яснота на ума.

Джеръми видя, че Елис държи полароидна снимка в ръката си.

— Преди трийсет години в едно проклето азиатско оризище получих просветление. Всичките ми хора измираха около мен. Самият аз бях прострелян на няколко места, кървах, бях объркан, уплашен, гневен... и изпълнен с ярост срещу врага, който някой политик беше определил за мен. Знаех, че ще умра и че никога няма да видя отново семейството си. И тогава се замислих за опрощението — дали господ щеше да ме вземе в рая, независимо че бях убил много хора.

Джеръми не обръщаше внимание на откровенията на Елис. Интересуваше го само снимката в ръката му.

— И той дойде при мен. Като нежен глас. Всъщност само като присъствие.

Кейлъб стоеше неподвижен до баща си, готов да го защити и при най-малкия опит за нападение.

— Бог ме изпълни с такава любов, каквато никога преди това не бях чувствал. Безкористна, самопожертвувателна и правдива любов към нещо по-голямо от моите собствени желания. Нямах представа какво означава всичко това, разбира се, освен че не ми е писано да умра в онова оризище. Същността на това просветление ми се разкри чак после, когато оцелях и се върнах към света.

— И какво имаш предвид? — попита Джеръми.

— *С твоята безкрайна любов ти ще водиш хората, които си избавил, казва Светото Писание — рече Елис. — С твоята сила ти ще ги водиш към светата цел. Народите ще чуят и ще треперят; тревога ще обхване филистимяните.*

Лицето му светеше от решимост.

— Филистимяните — черните богове на исляма, никога няма да се усмират, докато не ни отнемат това, което ни е дарил господ. И наш дълг е да ги победим. Свещеничеството на Финеас е последната защита на Спасителя.

Кейлъб подаде на Джеръми фотографията. Бяха снимали Каролайн, свита на един тухлен под. Беше гола, само по бикини. Ръцете и краката ѝ бяха овързани с тиксо.

— Индипендънс авеню номер сто — каза Елис и посочи камиона. — Ще трябва да откараш стоката до Капитолия.

Джеръми изпита огромното желание да приключи с всичко това тук и сега, но не беше възможно. Елис имаше много верни свещеници в укрепената база и те сигурно щяха да убият Каролайн и децата, преди той да ги е открил.

— Има един голям изкоп на Източната ливада — допълни Елис. — Строи се бункер, където да се укриват членовете на Конгреса при терористични атаки.

— Така или иначе ще ги убиеш — възрази Джеръми. — Ще взривиш камиона заедно с мен — за да изглежда като самоубийствена терористична атака, и ще ликвидираш семейството ми.

— Не бързам чак толкова — каза спокойно Елис. — Измислили сме нещо далеч по-продуктивно за теб. Все още очаквам от теб велики дела.

— Да бе, да — каза Джеръми с крива усмивка. — Не забравяй какво ми каза за риска, който се крие в очакванията.

[1] Известни бази в САЩ за подготовка на елитни бойци. — Б.пр. ↑

18.

Събота, 19 февруари

02:17 по Гринуич

Президентски център за спешни операции, Белия дом

— Къде съм?

Мъжът, който преди три седмици се бе възкачил на президентския пост, се появи от разхвърляното подземно помещение напълно замаян. Идеално сресаната му някога коса сега беше разпиляна над челото. Под очите му имаше тежки тъмни торбички. Двудневна сиво-черна четина покриваше бузите и врата му. Морскосинята роба, която беше намерил до леглото си, бе добре пристегната около кръста му, но бе облечена наопаки.

— Това е ПЦСО, сър — каза един сержант от комуникационния център на военновъздушните сили, скачайки на крака. Пред вратата на спалнята стояха на пост двама морски пехотинци.

— ПЦСО ли? — попита Дейвид Венабъл, пристъпвайки в доста безличното на вид помещение, пълно с шумящи машини и изкуствена светлина. Беше достатъчно отпочинал, но все още замаян от съня. — И за какво служи това ПЦСО?

— Вие сте в бункера под Западното крило, Дейвид — обади се Андреа Чейз, която излезе от съседната стая и се насочи към него. Самата тя изглеждаше не съвсем спретната.

— Това е Президентски център за спешни операции, сър — добави младият боец от въздушните сили, който държеше незабавно да отговори на президента.

— Какво се е случило? — попита Венабъл. Той огледа помещението и хората във военни униформи, които изглеждаха прекалено заети. Не се мяркаше нито едно познато лице.

— Моля, обадете се в офиса на вицепрезидента и съобщете на г-жа Бийчъм, че президентът я очаква — нареди Чейз на морския пехотинец.

— Слушам, госпожо — отвърна той.

Чейз взе ръката на президента и се опита да надвика тракането на компютърните клавиатури, звъненето на телефоните и новините по телевизията.

— Добре ли сте, Дейвид? — попита тя внимателно.

— Мисля, че да — отвърна президентът. Очевидно той се опитваше да сложи в ред мислите си, да възвърне силите си. — Колко дълго съм спал?

— Нека влезем — каза Чейз и го въведе в съседното помещение, от което току-що бе излязла. — Бяхте на легло двацет часа. Сега е петък вечер. Осемнайсети.

— Петък ли? — избухна той. После се опита да подреди хаоса в главата си и да си припомни как са го свалили тук, но не успя, и се помъчи да се хване за последното нещо, което си спомняше. — Ама нали... помня, че... беше понеделник.

— Ами... — започна да обяснява Чейз, но спря. В този момент каквото и да кажеше, нямаше да прозвучи смислено.

— Здравей, Дейвид — намеси се Бийчъм. — Как си?

— Събудих се в нещо като бункер с чувството, че ушите ми са запушени с памук и нещо е умряло в устата ми. А и не помня нищо от предишните три дни и...

Сега Венабъл забеляза, че халатът му е облечен наопаки.

— Само ме погледнете на какво приличам! Искам да знам, за бога, какво става тук.

— Докато спеше, последва нова поредица от атаки — взривен беше петролопроводът в Аляска, два кораба бяха потопени в Мисисипи и бяха унищожени стратегическите ни резерви от природен газ в Бостън. ФБР е...

— Не, имам предвид какво стана с мен! — президентът се смъкна в един стол край малката заседателна маса. — Как така се озовах тук?

Бийчъм не загуби хладнокръвие.

— Бяха ти дадени успокоителни, Дейвид — каза тя. — Аз разреших това. Лекарят на Белия дом ти направи една инжекция.

Венабъл кимна. Вече се бе сетил за тази възможност.

— Взех те за вицепрезидент заради доброто на партията — каза той, облягайки се заплашително на масата. Разсъдъкът му се връщаше с мълниеносна бързина. — Знаех, че правя грешка, но нямах избор.

— Дейвид...

Андреа Чейз се опита да го спре, но той не ѝ обърна внимание.

— Знаех, че няма да можеш да действаш като втори човек в управлението — каза той.

— Не беше спал повече от деветдесет и шест часа — възрази Бийчъм. В гласа ѝ не се долавяше извинение. Действаше като стар и опитен адвокат, попаднал на труден случай. — И като резултат от безсънието бе изпаднал в така наречената безсънна психоза.

— А ти изпадна до така наречената държавна измяна, така ли?

— Не, Дейвид — спря го Чейз. — Не беше така. Направихме това, което трябваше да се направи, с оглед на...

— Извинете ме, г-н президент — сержантът от военновъздушните сили почука едва след като влезе. — Спешно съобщение за вас от Форт Мийд.

— От Националната агенция за сигурност — обясни Бийчъм, посягайки към трите листа хартия, които държеше сержанта. — Чакахме това съобщение относно дейността на принц Абдула.

— Това вече не е твоя война, Елизабет — каза президентът и гневно издърпа документите от ръцете ѝ. После се вгледа в тях и се опита да ги прочете, но осъзна, че е без очила.

— Ето, вземете моите — каза Чейз. Тя му подаде очила за четене с розови рамки, които изглеждаха страшно комично върху изтощеното му лице.

— ВЕСП? Какво...? Отново тези проклети съкращения — изръмжа той, опитвайки се да осмисли изпратеното от Националната агенция за сигурност съобщение.

— Вътрешен екип за спешна подкрепа — разшифрова първото съкращение Бийчъм. Вече бе прочела достатъчно от съобщението на НАС, за да разбере, че развитието на разследването не води изобщо до принц Абдула. — ВЕСП е междуагенционен екип за бързо реагиране, предназначен да координира мащабни и необикновени атаки, като тези, пред които сме изправени. Имам предвид, че екипът поддържа връзка с НАС, ЦРУ, ФБР, ДВС и всички останали агенции. Тези хора използват специално пригоден за целта „Боинг 737“, който се нарича „Гейткийпър“.

Венабъл върна документите на своята заместничка и продължи да мърмори.

— Преведете ми това съобщение — каза той.

— Екипът за спешни ядрени разследвания е открил силно радиоактивно излъчване в „Адамс Морган“. Смятат, че това е сериозна аномалия в сърцето на столицата и се намира в зоната на контрол, което означава, че представлява пряка заплаха за персонала на Белия дом.

— По дяволите — каза Чейз.

— И какво означава всичко това? — попита Венабъл.

— Означава, че Федералната комисия по сигурността ще настоява за изпълняване на предвидените за подобни случаи протоколи. Един от нас трябва да напусне града — каза Бийчъм, която бе очаквала това да се случи.

— Тогава си стягай багажа, Елизабет — каза Венабъл. Очите на президента се бяха прояснили. Той съблече халата си и го обърна откъм правилната стана. — Сега не е време да разсъждавам върху това, което си направила. Нареждам ти да се отправиш към онова „сигурно място“, за което постоянно чувам. Ще видим дали ще успееш отново да узурпираш властта от бетонен бункер под някоя забравена от бога планина.

Сач беше едър и здрав мъж, но това, което държеше в ръцете си, сигурно беше най-тежкото нещо, което бе вдигал досега.

— Мразя тия неща — изпуфка той. Черната пластмасова кутия нямаше обозначения, но Сач знаеше какво е съдържанието ѝ.

— Нали това ни втълпяваха постоянно — опита се да го успокои партньорът му. — Не трябва да харесваш това, което вършиш, а просто да го изпълниш.

— Аз не съм вече „тюлен“ — възрази Сач. — А и докато бях там, никога не ми е пукало особено за тия тъпи мъдрости.

Другият мъж беше с трийсет сантиметра по-нисък и двайсет и пет килограма по-лек от Сач, но беше тренирал сериозно за тази мисия.

— Добре, само не го изпускай. Защото ръцете и краката ми трябва, а други няма да ми пораснат.

Сач изляя нещо като смях и последва партньора си. Тръгнаха да излизат от скромната типова къща, за да стигнат до паркирания

наблизо микробус с пет врати.

— Добре, че вече си направил четири деца — каза Сач. — Чух, че от това нещо топките ти може да се сбръчкат като стафиди.

— Значи полковникът е подбрал подходящия човек, нали? Защото светът не е готов за потомците на хора като теб.

И двамата се захилиха, облекчавайки трудния момент, и тръгнаха по дългите стълби. Сач стигна първи до буса, опря кутията на задната броня, като я придържаше с бедро, и отключи задната врата.

— Чуваш ли шум от хеликоптер? — попита той. Другият погледна нагоре, но не можа да види нищо над покривите по тясната улица.

— Това е Вашингтон, Окръг Колумбия — каза партньорът му. — Тук навсякъде бръмчат с хеликоптери.

— Така е — съгласи се Сач, остави своята кутия в белия шевролет „Астро“ и затвори вратите. — Но е добре да сме нащрек.

— Е, тогава аз ще карам — каза партньорът му. — Защото единственото по-опасно нещо в този град от трите кила цезий сега е ти да седнеш зад волана.

— Моля ви, оставете децата — умоляваше Каролайн. Тя можеше да понесе болката и физическия тормоз, но страхът, който бе видяла в невинните им очи продължаваше да я измъчва.

— Докарай ги тук — каза един от похитителите.

Това беше мъжът, който бе влязъл през прозореца. Пиратът. Албиносът. Най-белият човек, когото бе виждала. С лице, гротескно нашарено от белези около черната превръзка на окото. Все още бе кървав от счупеното стъкло.

— Мамо! — изхълца Кристофър, когато я видя да лежи така безпомощна на пода на мазето. Бетонът бе издрал кожата ѝ, докато я бяха влачили. Жестоки синини покриваха лицето и гърдите ѝ.

— Всичко е наред, мило — каза тя с възможно най-утешителен глас. Завързаните ѝ ръце и крака я боляха, но най-много се измъчваше от това, че не можеше да прегърне децата си.

„Стегни се! — каза си тя мислено. Още повече че нараняванията бяха повърхности и щяха да минат скоро. — Бъди силна заради децата“.

— Какво искате от нас? — попита тя.

Не я бяха питали почти нищо — пребиха я без видима причина.

— Искаме да накараш тези палета да мируват — каза похитителят. Той бе облечен във фланелена риза и кафяви дочени панталони „Кърхарт“, каквито носеха дърводелците и селяните.

— Уа-а-а — запищя Патрик. Вторият похитител влачеше малкото дете за яката на пижамата.

— Особено това. Малкото копеле не си е затворило устата, откакто го събудихме.

Дърводелецът блъсна детето към майката. Нямаше нужда да го подканя. Патрик изтича до майка си и падна върху нея.

Кристофър, който стоеше до вратата вцепенен от страх, бавно последва братчето си и коленичи до него, като продължаваше да трепери.

— Всичко е наред, миличко — успокояваше го Каролайн. Тя се опита да избърше кръвта от лицето си с обратната страна на ръката си, за да не ги изплаши. Носът ѝ вероятно беше счупен, а един от ударите бе сцепил веждата над лявото ѝ око.

Проклетото ФБР, проклинаше тя наум, като отчаяно се бореше с паниката, заричайки се да не плаче пред децата си. Не беше ли достатъчно, че ѝ бяха отнели съпруга, а сега бяха позволили на тези животни да посегнат и на семейството ѝ.

Индипендънс авеню №100.

Каква ирония, помисли си Джеръми, докато дърпаше лоста на шестнайсет скоростната кутия в бавно набираше скорост с бетоновоза, натоварен с тор и нефта за горене. Трябваше да стигне до големия, ограден строителен обект близо до Южната поляна на Капитолия. Този строеж бе започнат преди повече от година: уж беше таен проект, но не остана дълго такъв. Стърчащите до небето кранове, багерите, камионите и жълтите каски на строителите трудно можеха да се скрият.

Първи откри, че се стои конгресен бункер на стойност 40 милиона долара, вестник „Вашингтон Пост“, но тогава този факт не породил никакви особени дискусии извън столицата. Във времена като

тези, кой би обвинил националната законодателна власт, че си строи укритие?

Дванайсет минути, припомни си Джеръми. Обектът се намираше само на тринайсет преки от авторемонтната работилница, където бяха натоварили бетоновоза. Нарезданията на Елис бяха кратки и точни.

Влизаш през охраняемия портал при Източната порта — беше казал той. — *Тази нощ трябва да се излеят стотици кубични бетон и, практически, всеки бетоновоз в града сигурно ще трябва да отиде дотам поне веднъж.*

„Как може Бюрото да е пропуснало това?“ — мислеше си Джеръми, докато намаляваше пред един червен светофар. Знаеха, че терористите търсят символични цели, а едва ли имаше по-значима цел от сградата с огромния купол върху Капитолийския хълм, в която заседаваше Камарата на народните представители.

Детонатор, кабел, взрив.

Джеръми освободи спирачката и се включи в движението, напомняйки си за простата, неизменна схема на всяко импровизирано взривно устройство. Хората на Елис бяха монтирали спусък с дистанционно задействане. Детонаторът щеше да запали проводящия кабел — може би някаква тънка тръбичка, която трябваше да препрати мълниеносно искра до петтонния взрив. Всеки, който бе виждал резултатите от взривното устройство на Тимоти Маквей в Оклахома Сити^[1], би разбрал какво щеше да последва.

„Трябва да намеря начин да прекъсна връзката между детонатора и взрива — помисли си Джеръми. — Но провалът трябва да изглежда съвсем естествен“.

ДРЪН!

Една кола засече Джеръми — той сви рязко към тротоара и без малко да смаже един куриер на велосипед.

— Гледай къде караш, бе! — викна Джеръми, осъзнавайки за първи път, че на шофьорите на тежките камиони съвсем не им е лесно.

Мъжът в колата му размаха среден пръст и форсира напред, оставяйки Джеръми с пламнало от яд лице.

„Копеле! — помисли си той. — Само ако този идиот знаеше какво има в камиона. И че безопасността на семейството ми и на целия

град, пълен с невинни граждани, може да бъде застрашена, защото някой бърза за фризьор“.

После изведнъж се усмихна. Имаше идея.

Настъпи газта и увеличи скоростта. Те сигурно го следваха; или Елис, или някой от свещениците на Финеас. Той, разбира се, не виждаше „опашка“ зад себе си, но те бяха достатъчно умни, за да останат незабелязани.

— Време е за действие — промърмори Джеръми, като се надяваше, че все още има шанс. Планът му не беше съвсем гениален, но най-добрите планове обикновено не бяха такива.

Сирад не искаше да вниква в „крайъгълния камък на Нгуен“, нито в теорията „за генериране на стохастичната вълна“ и „алгоритмите на Камю“. Единственото, което искаше да разбере, беше дали Рави е открил начин да пробие защитните стени на Агенцията за комуникация на Белия дом, без да го усетят.

Новината за това дойде след десет часа упорити опити. Хамър фенът най-накрая си бе взел душ, а „Не мога да топя“ бе сварил нова каничка кафе.

— Господи! — отбеляза Сирад, когато компютърният ѝ екран премигна два пъти и се изпълни с текст на обикновен английски. — Това ми прилича на уебстраница.

— И е точно такава — обясни Рави — Това е Сипернет интерфейс на АКБД с МОИС и „Диснет 3“.

— Рави!

— Съжالياвам. МОИС — Мрежата на отбранителните информационни системи поддържа четири комбинирани мрежи за обмяна на военни съобщения в Белия дом и другите агенции. „Диснет 3“ е най-сигурната от тях и е отбелязана като „Сайт-У“. Тя използва пакетно променящи се възли, работещи по Международния стандарт — „Диснет 3“.

— И това осигурява съобщенията между Пентагона и АКБД, така ли? — попита тя.

— Това се смята за най-засекретения и сигурен комуникационен канал.

— Блестящ е, нали? — попита Рави.

— Какво? — попита Сирад. — Кой е блестящ?

— Господ.

— Г-господ ли? — скочи Хамър фенът. — Какво общо има Г-господ с всичко т-това?

— Сложността. Ние само си играем на кодове — обясни Рави. — А той размахва ключове за разгадаване под носа ни, но когато най-накрая се стигне дотам, дори не сме в състояние да формулираме прилични въпроси.

— Хайде, човече — подкани го „Не мога да топя“. — Как може да ставаш такъв мистик всеки път, когато сме на крачка от нещо съществено?

— Господ е единственият голям разузнавач — отвърна Рави. Думите звучаха поучително, почти като молитва. — Поет механик.

— Може ли да спрем с това „алилуя“ за момент, момчета? — попита Сирад. — Защото имам въпрос.

Тя се наведе към компютърния екран и посочи един от редовете в текста.

— Ако натрапникът наистина е от АКБД, какво е това?

Хамър фенът надникна през рамото ѝ и се опита да разбере какво им сочи. Сега се чувстваше доста по-уверен, защото миришеше на фин тоалетен сапун и на шампоан „Хед енд Шоулдърс“.

— КАПСТОУН 3 — прочете той на глас. — И-ин-нтересно! Може би това е входящ код за далечен достъп.

— За какво? — попита Сирад. Тя помръдна мишката и кликна два пъти върху това, което ѝ се струваше доста неразбираемо.

— Да кажем, че се опитваш да прочетеш собствените си имейли от нечий друг компютър — обясни Рави. — Обикновено ще трябва да се регистрираш със своето потребителско име. Но това става бавно и оставя следи. По-добре би било да влезеш вътре, да клонираш протоколите за достъп на другия потребител и да поровиш из нещата си, като имаш възможност да влизаш и излизаш бързо. Малко е трудно да се направи, но е сравнително бърз и сигурен начин да наблюдаваш, без да те виждат.

— Д-добър начин да се набъркаш — ухили се Хамър фенът.

— Но специално този нарушител смята, че е напълно невидим — каза „Не мога да топя“. — Защо ще му е нужно да се прикрива под допълнителен маскиращ слой.

— Защото не иска да рискува и не иска да допусне и най-малката грешка — предположи Рави. — Защото това е някой толкова високо, че не може да си позволи да го разкрием.

— Кой е толкова високо? — попита „Не мога да топя“. — Да не би да е президентът?

Сирад не каза нищо, но мълчанието ѝ само потвърди предположението им.

— Това не е сериозно — възрази „Не мога да топя“. — Венабъл не е достатъчно умен, за да направи това сам. Би се нуждаел от помощта на НАС или на някоя друга агенция и дори тогава би бил уязвим заради времевия подпис.

— А какво би станало, ако някой е разбрал, че президентът е извън играта? — помисли на глас Сирад. — Ако са използвали неговия подпис, знаейки, че той е много зает и няма да обърне внимание?

— Копелета — каза Рави. — Те са се надявали да разкрием това през цялото време.

— Какви са нашите ограничения за достъп в сайта? — попита Сирад и внезапно се оживи. Тя се разходи нагоре-надолу по екрана с мишката, като търсеше това, което единствено тя би разпознала.

— Няма такива — увери я „Не мога да топя“. — Щом е в АКБД или във военната система за информация, можем да го проверим, защото имаме пълен достъп.

— И до входящите, и изходящи комуникации ли? — попита Сирад.

— Да. Имаме достъп до всичко, което правят, казват или знаят.

— И до вътрешни, и до международни потоци от данни, така ли?

— Да.

— И гражданските, и военните?

— Разбира се — отвърна Рави, — имаме свободен достъп до всички комуникации и информационни потоци. Какво искаш?

— Искам достъп до секретните кодове за потвърждение — изрече задъхано тя.

И тримата мъже я зяпнаха.

— Имаш п-предвид ш-шибания *футбол* ли?

— Точно това имам предвид — настоя Сирад. Тя се протегна към палтото си, за да провери там ли са ключовете ѝ. — Можете ли да ги пробиеете?

— Да се обзаложим ли — попита самоуверено Рави.

После се наведе назад и скръсти ръце, внезапно разбрал за какво става дума.

Президентът се бе изкъпал и обръснал и сега обличаше традиционния си тоалет — бяла риза, червена връзка и син двуреден костюм. Както обикновено, и днес срещата бе насрочена в Залата на кабинета, въпреки тревогите на Сикрет Сървис, която се опитваше да го държи в подземния бункер.

— Добър вечер — поздрави той на влизане в претъпканата зала. Непосредствено след него вървяха Андреа Чейз и секретарят по печата. — Искам да кажа няколко думи за отсъствието си през последните двайсет и четири часа.

Никой не каза и дума. Някои го гледаха внимателно, а други се бяха втренчили в своите папки с докладни и не смееха да вдигнат глава.

— Разбирам, че е имало слухове, но сега нямам време да се занимавам с това. Както разбирате, аз отново съм в Овалния кабинет и искам да ви обърна внимание на факта, че все още не сме видели най-лошото в тази криза.

Чейз седна до масата, секретарят по печата застана до източната стена, а Венабъл, както обикновено, стоеше прав зад стола си.

— Нека да чуем последните данни от разследването по случая — продължи президентът и кимна на министъра на правосъдието. После се протегна за чаша ледена вода.

— Бих ли, хм... не трябва ли да изчакаме вицепрезидента — попита мъжът, когото вече всички приемаха като въздух под налягане.

— По предложения на службите за сигурност я изпратих в планината — каза Венабъл. Гласът му звучеше твърдо и уверено. — Бих могъл да я включа по конферентната връзка, но в момента тя все още е в хеликоптера на военноморските сили. Хайде, продължете с вашия доклад.

Министърът на правосъдието затършува из анализите, които ФБР и ДВС му бяха приготвили. Опазването на реда не беше силната му страна. Той беше юрист и учен, посветил се по-скоро на буквата на закона, отколкото на прилагането му. Смяташе ченгетата за зле

образовани, облечени в сини униформи чистачи на обществената канализация. За него те бяха просто неизбежно зло.

— Откъде бих могъл... откъде да започна, сър? — попита той.

— Започнете с това, което би трябвало да зная — отвърна Венабъл. Той съжеляваше, че е назначил този човек, още след първата им среща, но сега вече беше късно да направи каквото и да е. — Научихме ли нещо повече за саудитците?

Министърът на правосъдието запрелиства страниците, докато не откри папката с надпис „Саудитска Арабия“.

— Да... хм, разследването на ФБР продължава. Директор Олрид ме уверява, че саудитците — да, саудитците...

— Матю, би ли ни помогнал малко — прекъсна го Венабъл, като се обърна към Хавлок, който като съветник по националната сигурност бе истинска информационна банка за всичко, което се бе случило от понеделник насам. Мнозина мислеха, че директорът на Централното разузнавателно управление или както го наричаха — новият разузнавателен цар, е най-добрият шпионин на Америка, но в действителност съветникът по националната сигурност беше висшият служител на президентското разузнаване.

— Има три линии на развитие при саудитците — започна Хавлок с увереност и бързина, каквито Венабъл не бе видял на първата им среща. — НАС засече голямо увеличение на комуникационния трафик с китайците — но, както знаете, повечето от тези комуникации минават през телефони „Куантис“ и не можем да ги подслушваме. Успоредно с това те са изтеглили сериозни по обем капитали от американски финансови корпорации. Реални пари. ФБР изчислява сумата на почти петстотин милиарда.

— Какво е отражението върху пазара? — попита президентът.

— Предвиждаме раздвижване на курса на долара и остър скок на ценните на благородните метали веднага щом новината се разчуе — каза му Хавлок. — Вече се говори за десет процентен удар върху индекса „Дау Джонс“ веднага щом пазарите заработят отново... а може и повече.

— Какво казват по въпроса китайците? — обърна се Венабъл към държавния секретар.

— Отричат всичко. Разбира се, става дума за петрола. Знаем това, но не можем да направим нищо. Саудитците са орязали

производството до равнища отпреди 1976-та година и са отворили южната част от страната си за всяка петролна компания в света, търсеща петрол, освен за нашите фирми. Суровият петрол вече удари петдесет долара за барел. Стратегическите ни резерви са слезли до най-ниските нива.

— Защо? Как така допуснахме резервите да спаднат толкова драстично?

— Така бе наредило предишното правителство — отвърна Хавлок. — Американските петролни компании отбелязаха рекордни печалби през последните две години, след свалянето на Садам Хюсеин. И се намеси една петролна фамилия от Тексас, която имаше много тесни връзки с кралския двор на Сауд. Може да си направите изводите сам.

— Къде е долната линия на резервите ни? — попита Венабъл, който държеше да се застрахова. Разбираше добре кога трябва да се затегнат прекалено разхлабените кранчета.

— Г-н президент, на лице е опасност за националната сигурност — намеси се председателят на Обединените генерални щабове. — Пет долара за галон бензин могат и да предизвикат недоволство в някой щат, но аз имам реактивни самолети и танкове, които не работят добре със сгъстен дипломатически въздух. Ако не започнем да действаме твърдо, скоро няма да можем да се противопоставим дори и на шепа бандити със самоделни бомби.

Президентът потупа по стар навик гърба на стола си, но не каза нищо.

— Споменахте за три линии — обърна се той отново към Хавлок. — Каква е третата?

Сътрудникът по националната сигурност скръсти ръце пред себе си и се обърна към министъра на енергетиката.

— Екипът ни в района на Капитолия смята, че сме открили откраднатите материали от Кентъки — каза министърът. — Не цялото количество, но една достатъчно голяма част от него, за да се образува съдебно дирене.

— Тъкмо се канех да ви го съобщя — подскочи министърът на вътрешните работи, развълнуван от факта, че може да предложи нещо на масата за обсъждане.

— Координирахме се с ФБР и ДВС да поддържат безопасно разстояние от заподозрените, но районът е много труден — продължи министърът на енергетиката. — Хубавото на радиоактивните изотопи е, че те трудно се преместват, без да оставят следа.

— Във Вашингтон ли са? — попита Венабъл. Беше предположил, че ще се появят тук, но не ги очакваше толкова скоро. — Сигурни ли сте?

— Да, сър. Анализаторите на ЦРУ смятат, че е най-вероятно да се поставят едновременно няколко „мръсни бомби“ в града. Припомнете си, че тези терористи търсят символичен ефект. Трябва да допуснем, че това здание ще е основната им цел.

— Има ли и нещо друго... Може би скакалци или чума? — попита Венабъл. „Може би, ако знаех, че нещата са толкова лоши, щеше да е по-добре да не ставам от леглото“ — помисли си той.

— Има и някой добри новини. Всъщност зависи от гледната точка — започна отново Хавлок. — Говоря за рейда на ООЗ срещу групата в Кълъмбъс. Е, може да се е оказал „черна дупка“ по отношение на тероризма, но изследването на хард диска ни даде достъп до някой от секретните сметки на принц Абдула. Сега ФБР и разследващите от Финансите ще могат да замразят някои от тези авоари и така да ни спечелят малко време.

— Но Абдула ще опищи света — прекъсна го Венабъл.

— В тесен кръг, може би — кимна Хавлок, — но не и публично. Тези сметки вероятно представляват опит да се измъкнат част от кралските пари, за да си създаде принц Абдула мощно предимство след смъртта на коронованата особа. Но той едва ли би искал да види тази история по „Ал Джазира“.

— Извинете ме — прекъсна ги един униформен морски пехотинец. — Г-н президент, Ситуационната зала има спешно съобщение за вас. КРИТИЧНО съобщение. Свърхспешно.

— Какво, по дяволите, пък сега? — изръмжа Венабъл и се отправи към вратата. — Матю и Андреа, елате с мен. Джералд, искам мнение за реакцията на ООН относно евентуален военен удар срещу Саудитска Арабия. Генерал Ошински, искам военен план на бюрото си до довечера.

— С всички възможни варианти ли? — попита военният.

— С всички.

Венабъл излезе с началник-кабинета и съветника по националната сигурност и остави другите да гадаят какви биха били последствията от „Всички възможни варианти“. Това не беше шифър — в пряк текст това гласеше, че президентът Дейвид Венабъл обмисля нанасяне на ядрен удар след повече от петдесет години въздържание.

Светофарът пред Джеръми превключи на жълто. Тълпа от среднощни посетители на баровете чакаше на тротоара да пресече; таксите се движеха хаотично в търсене на клиенти.

Няма да е много приятно, реши той и натисна газта. Големият дизелов камион се обви в облак черен пушек и се понесе напред. Искрящо белият мерцедес пред него намали на светофара, но Джеръми продължи да натиска педала и се насочи право към него, като го избута към претъпкания с хора тротоар.

Свистяха спирачки, виеха клаксони, пищяха хора. Огромната жълта бетонобъркачка се покачи върху скъпия мерцедес като трошачка на коли в автородео. Другите коли се пръснаха във всички посоки, удряха се с трясък, на асфалта се сипеха натрошени стъкла. Замириса на изгоряла гума. Джеръми с облекчение разбра, че няма сериозно наранени. До него спря една полицейска кола — синьо-червените ѝ светлини хвърляха отблясъци наоколо. Районът около Капитолийския хълм беше фрашкан с полицейски коли.

— Шофьорската книжка и талонът — каза единият полицай, насочвайки се към вратата на шофьора.

Джеръми разглеждаше в огледалото улицата, опитвайки се да мерне „опашката“ си. Дали лично Елис го бе следил? И колко ли време му трябваше, за да разбере за злополуката?

— Начукай си го, задник — каза Джеръми. Той говореше тихо, със смирена усмивка, за да изглежда отстрани, че казва „Толкова съжалявам офицер“.

— Какво каза? — попита патрулният. Беше слаб чернокож с тънък като молив мустак над горната устна.

— Казах да се шибаш — усмихна се мило Джеръми. Опитваше се да прилича на подчиняващ се и спазващ законите гражданин. — Басирам се, че тъп негър като теб обича да се заяжда с белите момчета.

Полицаят се дръпна и наведе глава, неспособен да повярва на казаното. В далечината се чуха сирени. Вбесени шофьори излизаха от колите си, за да огледат щетите.

— Излезте от камиона, сър — каза полицаят.

— Исква ти се, нали, шибан лапач на понички — Джеръми продължаваше да се усмихва, сякаш си говореха за времето. Отстрани приличаше на възпитан, дълбоко разкайващ се за направеното нарушение гражданин.

— Каква е тази миризма? — попита вторият полицай и се приближи до партньора си.

— Мирише на майка ти, копеле — отвърна все в този стил Джеръми.

— Какво рече? — полицаят направо замръзна от учудване.

— Я излез от шибания камион! — нареди първият полицай.

— Не и преди да издухам с тоя пищов черния ти задник обратно в Руанда.

Вторият полицай посегна към оръжието си, а чернокожият с тънките мустачки се покатери на стъпалото на камиона и притисна пистолета си към стъклото от страната на шофьора. Дулото му сочеше право в носа на Джереми.

— А сега какво ще кажеш да смъкнеш жалкия си бял задник от камиона, за да идем в управлението да обсъдим расистките ти схващания? — каза полицаят. Очите му оглеждаха кабината за скрито оръжие.

— С удоволствие, полицай — отвърна Джереми. Всеки, следящ го, би сметнал злополуката и задържането му просто за лош късмет. Не бе обезвредил бомбата все още, но със сигурност ѝ бе попречил да стигне до Капитолия.

[1] Тимоти Маквей — психично неуравновесен терорист, който взриви цяла сграда на ФБР в Оклахома Сити през 1995 година. — Б.пр.

↑

19.

Събота, 19 февруари

05:41 по Гринуич

Специална база Маунт Уедър, Окръг Кларк, Вирджиния

Елизабет Бийчъм беше виждала мястото на военни карти и беше чела исканията за реконструкция на обекта, но всъщност никога не бе посещавала така нареченото „сигурно място“. Маунт Уедър, „Място Седем“ или просто „Мястото на запад“ от въздуха изглеждаше като безлична група от сгради и асфалтови паркинги и по нищо не се различаваше от стотиците военни бази.

Преди време, след като бе приютил спомагателния спешен център, Маунт Уедър бе започнал да действа като метеорологична база за наблюдение и научни изследвания. През 50-те години някой бе оценил възможностите му и го бе превърнал в бункер в епохата на Студената война. По-късно, в края на 90-те, базата, заемаща почти две хиляди декара, бе станала най-тайната столица на правителството — секретното убежище на правителство в сянка, и сега бе толкова засекретена, че дори персоналът вътре не знаеше за какво точно е нает.

— Моля, дръжте се, госпожо — предупреди я офицер от охраната с пагони от морската пехота. Големият боботец хеликоптер „НМХ-2“ се наклони остро наляво и заподскача леко във въздуха. — Тук, в района на Блу Ридж, има доста неприятни насрещни ветрове. Постарайте се да си стегнете колана.

Бийчъм направи както ѝ беше казано и се наведе да погледне през малкото кръгло прозорче. Летяха над междущатска магистрала I-66, водеща на запад, а после се бяха отклонили над шосе № 50. Намираха се от другата страна на Мидълбърг, откъдето започваше да се издига планината над големите провинциални имения в областите Перис и Ашбис Геп — там, където шосе № 601 завиваше на юг и поемаше обратно. Тесният двулентов път се виеше нагоре към Блу Ридж Маунтин. Навсякъде имаше метални огради и бодлива тел, които маркираха строго забранената територия.

Хеликоптерната площадка беше близо до основните сгради. Дори и в мъждивата светлина на прожекторите Бийчъм забеляза входния портал и триетажната тухлена сграда с високи каменни колони, които — както я бяха информирали — бяха само фасада, прикриваща вентилационните шахти. Тежковъоръжени военни охраняваха мястото за кацане, а пазачи в синя униформа без особени отличителни знаци стояха наблизко като публика при посрещането на шоузвезди.

„Наслаждавай се на гледката, докато можеш, Елизабет — каза си вицепрезидентът. — Може да мине доста време, преди отново да видиш слънцето“.

Хеликоптерът започна да се снижава. Пред погледа ѝ се изпречи планинската верига Шенандоа. Прозрачна мъглица се издигаше от бялата снежна покривка и превръщаше долината под тях в почти мистична сцена, огрявана от лунна светлина. Намираха се точно на деветдесет и пет километра от нейния офис на Пенсилвания авеню, но тя разбираше, че Маунт Уедър щеше да е един напълно различен свят.

Джордън Мичъл беше човек на действието и чакането му досаждаше невъобразимо.

— Още ли е там? — попита той. Изпълнителният директор на „Бордърс Атлантик“ рядко посещаваше седемнайсетия етаж, но всичко, което му трябваше, за да започне решаващата игра, се намираше там, между електронно защитените му стени.

— В момента слиза надолу — отвърна Траск. Началник персонала стоеше в другия край на залата, опитвайки се да води два телефонни разговора едновременно и да успокоява шефа си. В помещението имаше още двама души — един системен инженер, който трябваше да им помага да се оправят със сложната електронна апаратура, и Хамид, който беше в играта от самото начало. Той, много по-добре от всеки друг, с изключение на Мичъл, разбираше, че последните часове от тази деликатна и сложна операция трябваше да се организират с абсолютна точност.

— А какво става с Уолър?

Мичъл много се бе надявал на него, защото подготовката на снайпериста от ООЗ съчетаваше няколко от най-важните

характеристики: той бе екипен играч, който се справяше отлично и сам; интуитивен, но с прагматично недоверие към отговорите; атлетичен боец, който познаваше границите на мускулната си сила. Всеки друг би представлявал проблем за контролиране, но професионалната етика на Джеръми и дълбоко вкорененият му патриотизъм го поддържаха в най-добра форма.

— Почакайте една минутка — каза Траск в един от телефоните. Разговорите бяха важни, но Мичъл си оставаше приоритет.

— Джеръми е бил арестуван.

— Арестуван?

Явно Мичъл не бе предвиждал такъв вариант.

— Изглежда сам е предизвикал автомобилна катастрофа — каза Траск, предавайки на Мичъл това, което му съобщаваха по един от телефоните „Куантис“.

— Ами камионът? — попита Мичъл. — Къде, по дяволите, е камионът?

— Тук, сър — обади се системният инженер. Той натисна някакъв бутон и на един от плоските екрани на стената се появи столичният Стюард Скуеър. — Това е камера на Сикрет Сървис, прикачена към един стълб за осветление. Мога да ви дам три различни ъгъла.

Техническият експерт зачатка по клавиатурата и екранът се раздели на четири квадрата: видеопредаване в реално време — виждаха се полицейските коли, пожарните, линейките и тълпата любопитни минувачи.

Грамадният жълт бетоновоз стърчеше над един смазан мерцедес като носорог, притиснал заек.

— Знаем ли къде са го отвели? — попита Мичъл.

Траск каза нещо в един от телефоните и кимна.

— Арестувала го е столичната пътна полиция. Полицейският участък е на Базърдс Пойнт, на брега на Потомак. Вероятно са го отвели там.

Мичъл се опита да разсъждава като Джеръми и да си представи какво е намислил най-добрият им тактически оперативен служител. Дали нарочно го бе замислил, или това беше просто още една случайност, с която трябваше да се съобразява?

— Къде е Елис? — попита Мичъл и посочи един от екраните. — Пуснете ми го там.

Специалистът изпълни нареждането и на екрана се появи улица, наблюдавана през предното стъкло на кола.

— Това е той в онзи „Навигейтър“, насочва се към тайната база в „Адамс Морган“ — каза Траск. — Имаме около десетина души след него. Вероятността да се измъкне, е много малка.

— Къде е Кейлъб?

Траск заговори по телефона, преди да отговори на шефа си.

— Още е на Капитолийския хълм, следим го на юг по „Индипендънс“. Като че ли се опитва да не изпуска от очи Джеръми.

— Г-н Мичъл — обади се женски глас през сложна аудио система, предназначена да идентифицира гласа на търсения човек и да го изолира от излишните шумове.

— Какво има?

— Имате посетител, сър. Госпожица Мално.

— Прати я тук — каза Мичъл.

Той долови погледа на Траск.

— Тя вече знае — каза Мичъл.

Траск кимна и се върна към телефонните си разговори.

— Казвам ви, че *исках* да ме арестувате! Толкова ли не можете да го допуснете? — Джеръми се опитваше да убеди двамата полицаи в своя план, след като го бяха арестували и го бяха набутали безцеремонно в задната част на патрулната кола.

— Негър, а? — попита саркастично ченгето с тънките мустачки. — Има ли още в Америка толкова неграмотни хора, които да използват тази дума?

— Седях върху тонове силно експлозивно вещество, а зад гърба ми се беше лепнала цяла шайка бели убийци и расисти — настояваше на своето Джеръми. — Какво друго можем да направя?

— Можеше да почнеш с това: „Имам нужда от помощ, офицер“ — намеси се шофьорът. Той го иронизираше и говореше с акцента на Чичо Том. — Би се изненадал, като разбереш какво можем да свършим, ако си размърдаме мозъците — нищо че сме цветнокожи.

Той изви врат, за да погледне назад към Индипендънс авеню, където бе останала бомбата на колела с невредим детонатор. Надяваше се, че Елис не би пропилял едно УРР за толкова случайна цел. Ако беше прав, полковникът щеше да изчака, докато нещата се успокоят, а после щеше да изпрати друг шофьор, за да си прибере камиона — бомба.

— Вижте, не ме интересува какво ще правите с мен — рече Джеръми. — Но ви казвам: този камион е пълен с амониев нитрат и нафта. АНФО. Същото лайно, което Тим...

— Какво знаеш за АНФО? — попита шофьорът, който изостави подигравателния тон.

— Вече ви казах! Аз съм агент на ФБР, работещ под прикритие, и наблюдавах как онези задници забъркват взривната смес в един автосервиз на Тринайсета улица.

— Да вземем да се отбием там, а? — предложи мъжът с мустачките.

— Защо ще си правите излишен труд? — опитваше се да ги убеди Джеръми. — Просто кажете на някой от вашите колеги да се покатери и да надникне в барабана на бетоновоза. Всеки с нормален нос ще разбере, че там няма бетон.

Полицаяте се опитаха да решат дали да повярват на думите на този глупав строителен работник.

— Нали брат ти е там, в района — напомни мъжът с мустачките на партньора си.

— Адам две-десет, до Адам четири... — заговори шофьорът в радиостанцията си.

— Адам четири слуша — дойде веднага отговорът.

Джеръми се отпусна облекчено в седалката. Един поглед в барабана на бетонобъркачката щеше да потвърди историята му и полицията можеше да евакуира района, преди да се е случило нещастие.

Но вече беше твърде късно.

Първо проблесна мълнията — по-ярка от слънцето в огледалото на колата. Минаха две секунди, преди ударната вълна да се стовари върху задното стъкло на колата. После отекна и невероятният гръм.

— По дяволите!

Шофьорът овладя колата и спря до тротоара. Всички знаеха какво се е случило. Вълната от терористични действия, за които бяха гледали по телевизията и слушали по сутрешните новини, най-накрая бе помела и националната столица.

— Мамка му! — изстена полицаят с мустачките. Той изскочи от колата и се обърна към прочутия купол на Капитолия. От прозорците се сипеха счупени стъкла, но сградата изглеждаше незасегната.

Джеръми се извиваше на седалката, борейки се с белезниците и меката тапицерия, за да може да види настъпилата трагедия, която бе решил, че е предотвратил.

— Адам две-десет, до Адам четири — викаше шофьорът в микрофона си. Брат му трябваше да е някъде там, сред гъстия сиво-бял дим. — Адам две-десет, до Адам четири!

Но отговор не идваше.

Цялото движение около тях спря. Хората наизскачаха от колите си, зяпнали с отворена уста ужасната гледка. Стотици работили до късно чиновници от Конгреса, местни жители, клиенти на баровете и отиващи на прием лобисти тичаха надолу по Индипендънс авеню като бясно стадо подплашени животни.

— Боже господи! — изстена отново ченгето.

Джеръми реши, че той има предвид взрива, но след това забеляза близо до себе си познатия шевролет. И оръжието.

Кейлъб се изравни с тях и насочи пистолета през прозореца на колата. Стреля два пъти така естествено, сякаш просто питаше за посоката. Ченгетата се строполиха мъртви. Преди Джеръми да реши какво да прави, Кейлъб скочи, издърпа го от колата и го метна в готовия да потегли шевролет.

— Мислех си, че никога няма да се появиш — каза Джеръми.

Едноокият албинос мълчеше. Очевидно не му се говореше.

— Добре дошли в Маунт Уедър, госпожо вицепрезидент — поздрави любезно Бийчъм един полковник от военновъздушните сили, като се опитваше да надвика шума на спиращите пропелери на хеликоптера. Двама агенти от Сикрет Сървис я поведоха към очакващата я черна бронирана лимузина. По-младият носеше багажа

й: предварително готова чанта с дрехи за няколко дни и старото й дипломатическо куфарче.

— Благодаря, полковник — викна тя в отговор. Перките на хеликоптера постепенно спряха, но снегът продължаваше да се носи на вихри. — Надявам се, че вътре ще е по-топло!

Така и беше. Беше топло и доста зрелищно. Минути след като преминаха през големия три на девет метра източен портал на базата, вицепрезидентът се оказа в един подземен град, който надхвърляше досегашните й представи. Централният тунел на подземието се спускаше надолу, в недрата на планината към една огромна изкуствено създадена пещера и се разклоняваше непрекъснато на многобройни странични тунели, изпълнени с десетки празни сгради — някои от които на три етажа. Напомняше й на мравуняк.

— Поразително — беше всичко, което тя можа да каже, докато колата продължаваше напред.

— Сигурно е така, госпожо — каза полковникът. — Подготвени сме да поддържаме двеста души за най-малко шейсет дни. В кратък срок можем да увеличим капацитета на базата до две хиляди. Разполагаме с всички комуникации, отличен медицински център за възстановяване и най-новите апаратури за отчитане на всички постъпващи данни.

— И къде са те? — попита Бийчъм. — Имам предвид хората. — Тя забеляза, че въпреки следите от добра организация, наблизо не се виждаше жива душа.

— Заключени са, госпожо. Така е по правилник. Мерките за сигурност са доста по-строги, отколкото вероятно сте свикнали. Докато главнокомандващите се придвижват — вие или президентът — спираме всякаква дейност и напълно изолираме районите.

— Трябва да ви кажа, полковник — рече тя, излизайки от лимузината и следвайки униформения мъж през поредицата от кабинети, — че съм била на много места, но никога не съм виждала нещо подобно.

— Е, има своята особена прелест, предполагам — усмихна се той. Морски пехотинци в пълно въоръжение стояха със заредени оръжия около вратата на приемната. — Свикнали сме да мислим за това място като за нашата силажна яма далеч от дома.

Опитът на мъжа да я развесели изненада Бийчъм. След всичките тези военни униформи, автоматични оръжия и напрегнати физиономии това беше приятно разнообразие.

— Това е Маргарет, вашата секретарка — каза полковникът.

— Радвам се да се запознаем, госпожо — каза жената. Тя бе облечена цивилно — с вълнени панталони и пуловер „Феър Айл“ с американско знаменце на яката. Бийчъм реши, че е около четиридесетте.

— И аз се радвам да се запознаем, Маргарет — отвърна вицепрезидентът.

— Това е вашият кабинет — полковникът посочи една странична врата. В помещението имаше бюро, диван, масички от двете му страни и един бюфет. Цветовете бяха ограничени до синьо и сиво. Преобладаваха махагоновите ламперии.

— В бюфета има хладилник — отбеляза той. — Има и три телевизора с достъп до телевизионните мрежи и кабелните новини. Банята е зад онази врата.

— А хваща ли се НВО — усмихна се Бийчъм. — Нали разбирате, мразя да изпускам сериите на „Семейство Сопрано“.

— Разбира се, че може да включвате, който канал пожелаете — отвърна полковникът. — Освен това имаме наши собствени телевизионна и радио станции, в случай че искате да гледате сериал, в който сама участвате.

— Учудена съм, че не сте покрили стените с плоски екрани и снимки от улиците на Вашингтон, за да пресъздадете атмосферата на Белия дом.

— Добра идея — отвърна полковникът. — Ще я съобщим в Белия дом, но лично аз мисля, че не бива да се бъркат двата ръководни центъра. Не бихме искали да разрушим декоративната си схема на древен подземен бункер, нали?

Бийчъм се засмя.

— Имаме секретни връзки с Белия дом, осъществени с помощта на телефонната система „СТУ-III“ — продължи доклада си полковникът и вдигна слушалката, за да направи демонстрация. — Този телефон е със стандартна мултиплексна система — като този в резиденцията ви. Много е качествен, но не е засекретен. Третият телефон е от системата КОПАН, с която, може би, сте запозната от

работата си в Белия дом. Чрез него имате директна връзка с Пентагона, с командния подземен щаб в Рейвън Рок и с президента, където и по света да се намира той.

— Благодаря ви, полковник — рече Бийчъм. Тя огледа стаята и внезапно се почувства ужасно уморена.

— След половин час ще ви запознаем с правителствените правилници за безопасността и скоро след това ще имате среща с кабинета.

— С кабинета ли? — попита тя.

— Съжалявам, госпожо, забравих. Ще научите подробности за това по време на брифинга след половин час, но според военновременните правилници тук трябва да има представители от всяко равнище на кабинета.

— Имате предвид дублиращи ръководители на всяко министерство ли?

— Точно така, госпожо. Те са посочени от президента, без да са одобрявани от Сената поради съображения за сигурност. Ние ги наричаме господин и госпожа министър. Те имат същата власт като своите колеги, които работят във Вашингтон, във време на преход и изострена обстановка.

Бийчъм не си направи труда да го попита какво имаше точно предвид под термина „изострена обстановка“, защото внезапно ѝ хрумна нещо друго.

— А как стои въпросът относно Конгреса и Върховния съд? Дали случайно не са дублирани и законодателната и съдебната власт? — попита тя.

— Оставям това за брифинга по въпросите на военновременните правителствени протоколи — каза полковникът. — Това е извън моята компетенция.

След тези думи мъжът, ръководил церемонията по посрещането на Бийчъм, изчезна, оставяйки вицепрезидента да обмисля положението. Въпреки новостите в този подземен свят на чудесата, „Място Седем“ беше крипта, която я отделяше от останалия свят и пречеше на мисията, която само тя можеше да изпълни.

„Добре, Елизабет — каза си тя, опитвайки се да свикне с флуоресцентната светлина. — Погребана си под половин километър солидна скала, докато президентът планира ядрена война срещу

заплаха, която дори не разбира. Мислиш, че си много умна. А как ще се измъкнеш от това?“

Нямаше време за отговор. Още преди да е успяла да си откъдне, полковникът се втурна с новини за още едно бедствие. От това, което ѝ съобщиха, малката стая — бункер ѝ се стори безкрайно тясна.

Вашингтон осигуряваше питейната си вода от река Потомак, като водата се пречистваше от химикали, бактерии и остатъчни твърди частици и се дообработваше с добавки от хлор, флуор и калиев перманганат. После се насочваше към чешмите на потребителите. Това бе една внимателно наблюдавана и контролирана по научен път система, която осигуряваше на домовете, офисите и федералните сгради почти 1200 милиона литра всеки ден.

Полковник Елис беше запознат с този процес още от времето, когато работеше в Пентагона. Там бе виждал много антитерористични проекти, свързани с уязвимостта на водопроводите, но вероятността от химическо и биологическо заразяване се смяташе за слабо вероятно заради многобройните контролни инсталации, филтриращи и регулиращи водния поток. Именно затова специалистите се страхуваха най-вече от радиоактивно замърсяване. Според експертните доклади всеки, запознат с водопречиствателните станции и процедури, би могъл да внесе опасни изотопи след филтрацията на водата. Резултатът от подобно заразяване на затворената система би могъл да бъде катастрофален.

Сач не се интересуваше много от химическите процеси по пречистване на водата или от контрола на киселинността ѝ, докато Оли шофираше по булевард „Макартър“ към водопречиствателната станция „Дейликарлиа“. Мислеше само за срещата с един от членовете на Клетка шест, който трябваше да им предаде последните две черни кутии със „светещ прах“, и за това как да ги пренесат, без да се изложат на опасното облъчване.

— Уха-а — каза партньорът му, сочейки към охраната на портала. Там стоеше самотен пазач — доста отегчена жена с двайсетина килограма наднормено тегло. — Ето я.

Сач пооправи възела на връзката си и се изправи в седалката.

— Добър вечер, полицай — поздрави той жената през прозореца, блеснал в най-любезната усмивка, на която беше способен.

Жената проточи врат, за да види какво има в буса без отличителни знаци.

— От кои сте, драги? — попита тя.

— От корпуса — отвърна Сач. Той измъкна една идеално подправена лична карта, върху която пишеше „Армейски инженерен корпус“.

— Намира ли ви се малко кафе в колата, скъпи? — попита тя. — Тук е по-студено от сърцето на курва.

Сач поклати отрицателно глава.

— Трябваше да се сетим по пътя — извини се той. — На излизане ще ти взема, и ще ти донеса.

— Със сметана и с три пакетчета захар. — Тя им махна с ръка да влязат. — И кажи на твоя дребен приятел поне да се опита да се усмихне. Няма да му се счупи лицето.

Сач чу как жената се смее зад тях, докато караха напред към водопречиствателната станция.

— Знаеш ли, права е — каза Сач. — Малко веселие от време навреме няма да те убие.

Каролайн Уолър се чувстваше гола и самотна, захвърлена върху бетонния под в тъмното празно мазе. Кристофър вече беше спрял да плаче, а Патрик спеше на корема ѝ. Мади стоеше настрани и някак бе потънала в себе си.

— Добре ли си, миличка? — попита я Каролайн.

— Татко ще дойде и ще ни спаси — рече малкото момиче.

— Миличко... — Каролайн се опита да звучи оптимистично, но нямаше смисъл да лъже — татко много те обича. Трябва винаги да помниш това, разбираш ли? Той е много смел човек и те обича с цялото си сърце.

Известно време Мади не каза нищо, после внезапно заяви:

— Аз вече не съм малко момиче, мамо. И знам за Дядо Коледа. Не вярвам нито в еднорози, нито в Батман, дори не вярвам във Великденското зайче. Но съм сигурна, че татко идва за нас. Той няма да позволи на тези хора да ни наранят.

Каролайн отчаяно се пребори с внезапния порив на сълзите. Детската невинност я потресе.

— Можеш да кажеш това на Патрик и Крис, когато се събудят — натърти думите си Мади. — Знам, че идва.

Лампите над главите им светнаха и те се смълчаха, когато чува шум от приближаващи се стъпки.

— Не й вярваш, нали? — попита мъжки глас. Полковник Елис заслиза по стълбите на мазето и се отправи към скупчените в ъгъла тела.

— Кое животно би сторило това на деца? — попита Каролайн.

— Хайде сега, госпожо Уолър — каза той. — Задавате ли подобни въпроси на съпруга си, когато се завръща от тайните си мисии? Остава ви само да гадаете, нали? Да се досещате и да се молите. Вие знаете, че той е убиец, но се стараете да не мислите за това. Е, трябва да приемем факта, че и добрите хора вършат понякога лоши неща.

Той, разбира се, беше прав. Каролайн от доста време предпочиташе да остава в неведение относно работата на мъжа си. Но сега тя разбра и още нещо — този мъж знаеше за Джеръми доста повече от нея самата.

— Вие религиозна жена ли сте, госпожо Уолър? — Тонът му беше мек, почти почтителен. — Доколкото разбрах, посещавате редовно методистката църква?

— Какво ще правите с нас? — попита тя.

Мади го гледаше с очи, пълни с омраза; малкото момиче отчаяно искаше да го убие, но не знаеше как.

— Искам да си помислите какво би представлявал свят, в който не се тревожите, когато се качвате на самолет, автобус или влак; и не се безпокоите за децата си, растящи в свят, където няма чужденци, които да им мислят злото?

Полковникът се приближи и приклекна до нея, както магьосникът от планинското племе го бе учил преди десетилетия.

— Какво би станало, ако имена като „Ал Кайда“, Бригадите на Ал Акша и „Джамия Исламия“ престанат да се обсъждат постоянно? Какво би станало, ако тероризмът изчезне от ефира, оставяйки Ен Би Си, ФОКС, или Си Ен Ен да съсредоточат вниманието си върху сексскандалите и възтържествуването на справедливостта?

Полковникът се протегна и внимателно отмести косата от лицето на Кристофър.

— Какво сте готова да жертвате, за да опазите някого от семейството си, хората, на които най-много държите? Аз не задавам риторичен въпрос и наистина бих искал да знам.

— Не искайте от мен да разбирам лудостта ви — каза Каролайн. Необходимостта да защитава три деца я изпълваше със сили.

— Знам, че ще направите нещо, нали? Бихте убили или бихте умрели, за да ги спасите... бихте дали с радост живота си, за да спасите последното ценно за вас нещо на света.

Мади се изправи. Бяха ѝ взели обувките и сега тя беше само по розовите си чорапки.

— Добре искам да помислите върху това: за един по-добър свят, в който злите подземни духове не призовават към джихад, към свещена война. Свят, освободен от Мохамед и неговите фалшиви пророчества. Без повече самоубийци — бомбаджии и хора, залъгвани с обещания за девиси с големи очи.

— Татко ще те убие — каза ненадейно Мади. Беше свила пръстчетата на двете си ръце в юмруци.

— О, не ме мрази, миличко — каза Елис. — Ужасно е в сърцето на малко момиченце да се таи омраза. Но някой ден ще ме разбереш.

Той се изправи.

— Правя това от любов, трябва да го знаете — продължи той. — Защото само любовта ще ни спаси. Християнската любов. Любовта към истинския и правдив бог, който е жертвал живота на любимия си син, за да могат другите да живеят. Това е любовта на една майка, която би се опитала да ме убие, за да защити децата си. Толкова чиста любов, че и самият дявол не би могъл да я спре.

Полковникът се обърна към Мади.

— Това е любов, за която щастливците с готовност биха загинали — каза той. — Аз, ти, твоят татко. Това е любов към нещо по-добро...

Той се обърна и се заизкачва по стълбите.

— Той все пак ще те убие — каза отново Мади. В очите ѝ нямаше сълзи, гласът ѝ не трепереше.

Полковникът спря за миг на стълбата, но не отговори нищо. След минута вече си беше отишъл, без да остави нищо друго, освен думите си, които още отекваха в главата на Каролайн.

— Хванахме ги — каза Сирад и влезе в оперативния център на седемнайсетия етаж като триумфиращ пълководец.

Мичъл се обърна към нея за миг, но после отново насочи вниманието си към нещо, което Траск беше извикал на екрана на компютъра.

— Достатъчно се наслушах на загадки — рече той. — Какво открихте сега?

Сирад застана до него и видя, че на екрана на компютъра му има някакво съобщение.

— Не съм сигурна, че можем да обсъждаме това пред много хора — каза тя. Сирад забеляза, че съобщението е свързано с нещо, наречено „Джафар ал Таяр“. Тя владееше добре арабски и незабавно преведе името.

„Джафар Пилота? — учуди се тя. — Но това едва ли има нищо общо с ново отвличане на самолет. Или не?“

— Всеки в тази зала е проверен и може да му се има доверие — заяви Мичъл, а после се обърна към Траск, който стоеше пред компютъра в другата част на помещението, и попита: — Къде е Уолър?

— Тъкмо завиха наляво по Флорида авеню — каза началник персонала. — Изглежда се насочват към скривалището.

— Искате ли да ви го съобщя, или не? — попита Сирад. Беше дошла с ексклузивна новина и изискваше цялото внимание на Мичъл.

— Слушам те — каза Мичъл, като продължи да гледа екрана. Той бе известен с уменията си да мисли по няколко проблема наведнъж.

— Намерихме начин да проникнем през защитата им — каза тя.

— На Белия дом ли? — попита Хамид.

— На Агенцията за комуникации на Белия дом — уточни Сирад. — Те контролират всички вътрешни и външни връзки между президента и неговия персонал.

— Както и *футболната топка* — допълни Мичъл.

— Да — съгласи се Сирад. — Както и кодовете за изстрелване на ядрено оръжие. През тях минават всички канали, свързващи президента с Пентагона, ЦРУ, ФБР и Ситуационната зала на Белия...

— Давай по същество — прекъсна я Мичъл.

— Въпросът е, че сега имаме пълен достъп до комуникациите на Белия дом — уточни Сирад. — Ние влязохме, идентифицираме къртицата и в крайна сметка получихме достъп до всичко, което президентът и неговите съветници казват, пишат или предават по компютърната мрежа.

Мичъл кимна одобрително, но Сирад забеляза, че не е изненадан.

— И какво още научихте? — попита той.

— Истинският оператор, отговорен за проникването в нашата система е някой, известен като КАПСТОУН^[1] 3 — каза му Сирад. — Но това не е толкова важно в момента. По-скоро би трябвало да ни тревожи въпросът какво се опитва да направи и с каква власт разполага.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мичъл. — Бих приел, че такова проникване би трябвало да се ръководи лично от самия президент.

— Това е първото и най-очевидно заключение — съгласи се Сирад. — Докато се вгледаш в това, което се опитват да направят.

— Те се опитват да подслушват нашите съобщителни линии. Това вече го знаем — намеси се Траск.

— Така искат да си мислим — възрази Сирад. — Но това е само капан, хитрина, която да прикрие истинските им намерения.

— И какви са те? — попита Мичъл. Тя вече бе привлякла цялото му внимание. — Какво смяташ, че се опитва да постигне този КАПСТОУН 3?

Сирад се огледа. Историята, разказана ѝ от Мичъл, за дуела между Александър Хамилтън и Аарон Бър едва сега добиваше смисъл. Въпреки сложността си цялата история се свеждаше само до въпроса за честта.

— Съжалявам, но не мога да ви кажа — рече тя. — Все още не.

Всички се обърнаха към нея. Досега никой не беше отказвал нищо на Джордън Мичъл.

— Не можеш да ми кажеш ли? — попита Мичъл. — Сигурно ти...

— Вие ми казахте много преди това да започне, че „Бордърс Атлантик“ е пълна с тайни — прекъсна го тя. — И че те всичките са ваши.

Сирад знаеше, че започва рискована игра, но както ѝ беше казал Мичъл, понякога славата се заплаща със саможертва.

— Е, ако искате да спасите тази страна от една всеобща свещена война — каза тя, — трябва да ми се доверите. Само и единствено на мен.

— Какво за Бога беше това? — попита президентът.

Когато взривът разтърси прозорците на Овалния кабинет, той бе зад катедрата си и обсъждаше стратегията с Андреа Чейз, със съветника по националната сигурност и министъра на отбраната.

Преди някой да може да отговори, в стаята нахлуха агентите на Сикрет Сървис.

— Г-н президент, трябва да ви заведем веднага в ПЦСО — каза високо командирът на смяната. Каза го бързо, но спокойно.

— Какво се е случило? — попита Венабъл.

Агентите го грабнаха за ръцете и го издърпаха иззад катедрата.

— Една минута — настоя той, опитвайки се да освободи ръцете си. — Няма да отида обратно в онази проклета дупка, докато не разбера какво е станало.

— Моля ви, Дейвид — намеси се и Чейз. — Те са тук, за да ви защитят. Аз ще разбера какво е положението и ще ви докладвам след десет минути.

— Това не може да се обсъжда, господин президент — каза началник-смяната, охлаждайки хватката около ръцете на президента. В гласа му нямаше никаква любезност. — Трябва да дойдете с нас. Веднага.

— Защо дойде за мен? — попита Джеръми. Като че ли всички сини лампи и сирени във Вашингтон се насочваха към Капитолийския хълм, докато Кейлъб завиваше надясно по Единайсета улица.

— Мислиш, че бих им позволил да те отведат до стаята за разпити, та ти да провалиш всичко, така ли?

С дясната си ръка Кейлъб уверено въртеше волана, а в лявата държеше пистолета.

— Да проваля какво? Всичко, което знам за тази операция до момента, изхвърча във въздуха.

Кейлъб трябваше силно да извие врат, за да погледне Джеръми. Загубата на дясното му око правеше наблюдението на човека до него доста трудно.

— Първо, знаеше достатъчно, за да проникнеш при нас — отвърна Кейлъб с обвинителен тон. — Татуировката, доктрината, фактът, че полковникът е организирал свещениците на Финеас.

— Както и че работиш с индонезийците ли? — добави Джеръми.

Кейлъб трепна от изненада, но не каза нищо.

— Полянката в джунглата... в Ириан Джая. Някакъв шибан пигмей с парцалче около бедрата и наниз от зъби около врата, предвождащ шайка търсени терористи.

Джеръми бе почти доволен, като гледаше как Кейлъб трепери от гняв.

— Спомням си, че тогава те видях за първи път — продължи Джеръми. — Мерникът на снайпера ми беше кацнал между твоите малки заешки очи. Спомням си как онзи бял боклук до теб извика името ти и как всички побягнаха, както си бяха с торби на главите, и момчетата от оперативната група ги надупчиха с pistolетите си „Марк-4“.

БАМ!

Pistolетът на Кейлъб подскочи, когато един 9-милиметров куршум проби хълбока на Джеръми, леко ожули бедрената му кост и изхвърча от крака му сред пръски кръв и разкъсаната плът, преди да се забие в пластмасовата дръжка на вратата на колата. Изгаряща болка смрази съзнанието на Джеръми за миг, но той се насили да я преодолее, поклати глава и продължи, като че ли нищо не се бе случило.

— Дали тези нещастни копелета с теб знаеха, че е решено ти да продължиш да живееш, а те трябва да умрат? — попита той, опитвайки се гласът му да не трепери. — Сигурно още чуваш гласовете им, нали? Как се чувстваш, като знаеш, че са загинали хората, които са ти вярвали?

— Скоро ще узнаеш — отвърна Кейлъб.

Той се вгледа в шофьора на колата до него, който като че ли бе чул изстрела. Мъжът се изравни още повече с тях, за да ги огледа по-

добре.

Сега беше ред на Джеръми да избухне.

— По-добре ме убий сега — каза той. В ООЗ ги бяха обучили на самодисциплина, но всеки човек си имаше граници. — Защото, ако не го направиш, аз ще те убия, по дяволите.

— Както тогава там, в джунглата ли? — попита Кейлъб. — Кой от нас има сега дупка от куршум?

Той премина на червено и свърна наляво по Флорида авеню.

— Не, ще го направя както трябва — каза Кейлъб. — Първо ще ги убия пред теб, така че да можеш да почувстваш какво е да загубиш и последното, на което си вярвал в живота си.

Джеръми загуби желание да говори. Отпусна се в седалката и се вгледа в бавно стичащата се кръв по панталона му.

Има време за всичко, успокояваше се той. Ако искаше да спаси семейството си и да спре Елис, трябваше да преодолее егото си и да направи нещата по най-добрия начин, който знаеше: сам!

[1] Така се нарича последният, най-горен камък в строежите. — Б.пр. ↑

20.

Събота, 19 февруари

06:10 по Гринуич

Военновъздушна база „Ендрюс“, Мериленд

Полковник Елис никога не се бе притеснявал от насилието. Насилието го бе следвало като сянка — още от кварталните борби, на които чичо му го бе изпращал заради паричните залози, до военните схватки и жестоките тайни операции, в които бе участвал по целия свят.

„Съсредоточи се върху работата си — повтаряше си той. — Само истинският и правдив господ разбира същината на човешките желания и цели. Само справедливият, единствен господ може да води своите избраници към обетованата земя“.

Елис лежеше в снега, облечен в бяла маскировъчна униформа, и трепереше от студ под клонките и храстите, с които се беше прикрил. От умело пригответеното му скривалище се виждаше само дулото на 50-калибровата му пушка „Барет“.

„Скоро всичко ще свърши — казваше си той. — Скоро ще се види истинският резултат от всички наши жертви“.

Гледаше през оптичeskия мерник към писта „Две-три изток“. Някъде долу, зад строените един до друг военнотранспортни самолети „С-141“ и „С-17“, готовите за полет изстребители и силно укрепените охранителни кули, правителственият самолет се готвеше да излети за още един, последен полет.

— Да са благословени миротворците, защото те ще бъдат наречени синове божи — прошепна той.

Скоро всичко щеше да свърши. Скоро всичко щеше да започне отново.

— Било е мощен взрив с радиоактивно излъчване — каза Андреа Чейз. — Броят на убитите е около сто тридесет и седем до този

момент, но спасителните екипи все още работят. Очаква се броят им да нарасне.

Началник-кабинета последва президента до ъгъла на централното помещение в подземния бункер. Персоналът, както и допълнителните служители вече бяха заели местата си — от специалистите по съобщенията, до експертите по управление на кризи и военните, отговарящи за сигурността.

— Мръсна бомба? — попита той.

— В момента като че това има и добра страна — кимна тя. — Спешните екипи по отбраната работят и по едно УРР в „Адамс Морган“. Скоро ще изчислят окончателно степента на радиоактивното замърсяване.

— И?

— Звучи странно, но замърсяването не представлява голяма опасност.

Президентът се обърна към телевизионните репортажи, предавани на няколко от големите екрани. Колко неприятно, помисли си той, по време на целия този кошмар Белият дом получаваше най-сигурните данни от журналистите и техните камери, а не от разузнаването.

— За кого има и добра страна? — възкликна президентът. — За щата Айова ли? Виждате ли това, което аз виждам?

Пораженията изглеждаха големи. Повечето от магазините по Индипендънс авеню бяха взривени или сериозно повредени, а сградата на Върховния съд като че ли беше претърпяла сериозни повреди. Почернели от огъня каросерии на коли, автобуси и камиони бяха пръснати навсякъде по улиците. Части от тела висяха дори по дърветата на цели осем преки разстояние.

— Имах предвид радиацията — обясни Чейз. — Очевидно този взрив е ужасен, но експлозията е разпръснала радиоактивния материал на много голям периметър, което значително е отслабило радиоактивното влияние. Специалистите очакват ветровете и топенето на снега да действат като естествен фактор за обеззаразяване.

— Това цялото количество радиоактивни изотопи ли са? — попита президентът. — Използвали ли са всичко, с което разполагаха?

— Рано е да се каже — обясни Чейз. — Военновъздушните сили имат самолет, наричан „Констант Финикс“, с който измерват

радиационните нива.

Венабъл помисли за момент, после кимна сякаш се съгласяваше със себе си.

— Няма да чакам следващата атака, Андреа — каза той. — Време е да ударим тези животни, преди да са...

— Да ударим кого? — възрази тя, виждаше, че нещата започват да се повтарят. — Знаете колко голям залог е това, Дейвид. Ние дори не знаем кой е истинският виновник за терористичните атаки.

— Местните новинарски станции току-що са получили потвърждения за отговорността — обади се един глас. Беше Хавлок, който влизаше в помещението. Следваше го началникът на Обединените щабове. — Същата лента, същият език. Няма съмнение в това, господин президент. Това са същите мръсни копелета, с които се занимавахме и досега.

— Не можем да започнем война заради някакви поемания на отговорност — възрази Чейз. — За бога, говорим за потенциална Трета световна война!

— Има и още нещо — каза генералът. — НАС е прихванала няколко специфични разговора между саудитския външен министър и принц Абдула. Обсъждали са подробности от атаката.

— Какви подробности? — попита невярващо Чейз. — Мислех, че те използват телефоните „Куантис“ и ние не можем да ги подслушваме.

— Разговорите бяха по открити линии — каза Хавлок.

— Открити линии ли? — продължи Чейз. — Защо биха говорили открито за нещо, в което вече сме ги подозирали? Какво са говорили. Поели ли са отговорността?

— Не, не съвсем — отвърна Хавлок. — Не е било толкова конкретно. Но разполагат с подробности, които още не са пуснати в репортажите на медиите.

— Ами нали и те си имат разузнавателна служба — възрази Чейз. — Биха могли да получат тази информация от десетина различни източника.

Венабъл започна да крачи нервно. Цялата стая жужеше като кошер.

— Добре — каза той накрая, — не знам точната процедура, но ще се обадя по телефона. Искам две стратегически цели в Саудитска

Арабия. Военни съоръжения с възможно най-малък брой цивилни жертви — не искам някой да започне да им съчувства.

— Тренировъчни лагери на „Ал Кайда“ — предложи Хавлок.

— Какви лагери на „Ал Кайда“? — попита Чейз. — Да не би да знаете за някой такъв?

— Не, но именно в това е красотата на тайната информация — отвърна съветникът по националната сигурност. — Можем да твърдим каквото си искаме. Кой би могъл да потвърди, че не е така?

Чейз се засмя с възмущение, но Венабъл като че ли хареса предложението и процеди през зъби нарежданията си с такава увереност, каквато никой от съветниците му не бе виждал от началото на кризата.

— Четири бойни глави — нареди той. — Най-малките тактически ядрени оръжия, с които разполагаме. Трябва да приключим с това сега и завинаги.

— Опасявам се, че няма да е толкова лесно, сър — обади се Ошински.

— Какво имате предвид? Като президент имам пълната власт да...

— Трябва да съгласуваме решението си с нашите съюзници от НАТО — уточни Чейз. — Трябва да подготвим съобщения и да им ги изпратим.

— Освен това трябва да изведем на позиция платформите за изстрелване — добави генералът. — Южно от Суецкия канал се намира нашият боен кораб „Интрепид“, но оттам не биха могли да изстрелват ракети, докато не им намерим безопасна позиция в Индийския океан.

— Съществуват и други съображения, засягащи вътрешната сигурност — посочи Чейз. — Трябва да обсъдим възможността от ескалация на отговора. Това би могло да доведе до въвеждане на военно положение — мобилизация на запасни части, използване на специалния правителствен самолет „Гейткийпър“. Нещата трябва да се координират с осемнайсет хиляди местни, щатски и федерални подразделения за опазване на реда. Трябва да дадем време на федералната служба за спешни ситуации да подготви отбранителни операции и екипи за евентуална евакуация както в Ню Йорк, така и в Лос Анджелис и в други големи градове. Смятам, че трябва да посветим в

операцията и Федералния резерв; не можем вече да гарантираме нормалната работа на банките.

— Не можем да пренебрегнем и нашите посолства и военни бази зад океана — добави генералът. — Трябва да променим нивото на бойна готовност. Това ще отнеме известно време.

— А и Сикрет Сървис няма да ви позволи да останете тук, Дейвид — каза Хавлок. — Не и сега.

— Какво искаш да кажеш? — попита Венабъл. — Бийчъм вече е в онази база, както и да се казваше. Къде предлагаш... къде смятат те... че трябва да отида?

— В *Бронята* — отвърна Ошински, — както сме свикнали да го наричаме. Това е въздушен команден и контролен център, предназначен да ви пази по време на началните етапи на една ядрена война.

— Ядрена война ли? — попита Венабъл. — Каква ядрена война? Говоря само за ограничени удари.

— Би трябвало да очакваме ответен удар — възрази Хавлок. — Специалистите от ЦРУ са разработили подобни сценарии. Те предсказват, че арабският свят ще възприема всеки едностранен ядрен удар като нападение срещу Мека и ще реагира обединен в единен фронт. Можем да очакваме ответни удари от Северна Корея и Иран. А и палестинците ще подскочат до тавана. „Ал Кайда“ ще призове към свещена война от Тихия океан до Европа и Африка.

Венабъл поклати глава. Беше на този пост само от месец, а му се налагаше да даде първата заповед за ядрена атака след 1945-та.

— Не мога да стоя мирно и тихо, докато те сеят разрушение в страната. Не е ли така?

Никой не му отговори. Сериозността на президентския въпрос ги бе накарала да онемееят.

Преди да стане свещеник на Финеас, Сач беше работил като техник към градската служба за поддържане на водопроводите и сега без затруднения се ориентираше из водопречиствателната станция на Вашингтон — „Дейликарлиа“. Макар и по-голяма от станцията в родния му град Бирмингам, тази инсталация работеше на същия принцип. Необработената вода от естествения източник — в случая

река Потомак — течеше по големи водопроводи към басейните за утаяване, където се използваше силата на гравитацията, за да паднат твърдите частици на дъното на утаителите. Оттам водата минаваше през инсталация за пречистване, където — чрез допълнителните филтри за химическа обработка се добавяха всички нужни химикали: от флуор и раздробен варовик, до въглен, отнемащ неприятните миризми, и серен двуокис. Едва след това водата постъпваше в големите подземни резервоари, за да бъде разпределена към отделните квартали на града.

Сач знаеше, че това бе най-уязвимото място на системата. Всяка година военизираният Технически корпус доставяше в пречиствателните станции почти четири хиляди тона варовик, осем хиляди тона стипца, две хиляди тона хлор и четири тона меден сулфат за водоочистващите механизми. Изсипването на двете черни кутии, пълни с цезий на прах и кобалт на зърна за медицински цели, щеше да стане за няколко минути.

Като претендираха, че са инспектори по качеството на водата, свещениците от Клетка шест успяха да проникнат до автоматична инсталация за пречистване на водата. Инспекторите по принцип работеха сами, защото не искаха да издават по каква система правят своите проверки, и тъй като тези двамата имаха необходимите служебни карти и знаеха професионалния жаргон, никой не се въртеше около тях. Докато те изсипваха смъртоносните си добавки в инсталацията, редовната нощна смяна дори им направи каничка прясно кафе.

Добро кафе, помисли си Сач, докато сипваше една чаша за себе си и една за жената от охраната при главния вход. Имаше повод да черпи — след месеци подготовка бе завършил задачата си безпогрешно.

— Със сметана и две пакетчета захар — поръча той. Кофеинът беше единственият порок, който си позволяваше. Никога не бе посягал към нещо по-силно.

Джеръми загуби всички надежди за бързо бягство след огнестрелната рана в хълбока. Успя да ограничи кръвенето, но само докато седеше в колата. Знаеше, че щом стане от мястото си и започне

да се движи, раната щеше да се отвори отново, а и това щеше да стане, ако успееше въобще да излезе от колата — нещо малко вероятно. Кейлъб продължаваше да държи полуавтоматичния пистолет в скута си, скрит от погледите на околните, но смъртоносно опасен за спътника му от ФБР.

— Как разбрахте за нас? — попита Кейлъб, след като пътуваха десетина минути мълчаливо.

— Пари — отвърна Джеръми. Гледаше през прозореца и се опитваше да запомни маршрута. Познаваше Вашингтон, но главно от картите и адресите, които му бяха давали инструкторите от ФБР. — Направо няма да повярваш какво става, като размахаш петдоларова банкнота на паркинг за тирове.

Кейлъб не каза нищо. Емоциите му явно бяха също толкова бледи, колкото и кожата му.

— Наистина ли си мислиш, че господ няма да ти търси сметка? — попита Джеръми. Не че държеше да разговарят, но така се разсейваше и не мислеше за болката в хълбока.

— Господ ли? — рече Кейлъб. Предположението на Джеръми му се стори много смешно. — Та ние сме негови войни. Неговата ръка е насочена срещу филистимяните. Той ще ни награди с вечно спасение за това, което вършим.

— Убивате невинни жени и деца, за да отидете в рая, така ли?

— За да могат милиони други да живеят по-добре — възрази Кейлъб. Тонът му се промени чувствително. — Войната винаги е взимала своите жертви. Представи си колко много ще умрат, ако позволим на мюсюлманските кучета да продължат своя терор и да избиват хората по улиците. Докога ще се държим като християни и ще им позволяваме да растат между нас, да си проправят път в нашите общности? Мислиш, че ги е грижа за Америка, за нашия начин на живот? Те ни мразят до дъното на душата си и няма да се спрат, докато не ни избият всичките.

— И затова вие ставате като тях, така ли? — попита Джеръми. — Правите точно като тях, само че в собствената си страна, там, където те не могат да достигнат.

Кейлъб го погледна за момент и по лицето му пробяга усмивка.

— Може би сме те надценили. Е, скоро ще разберем.

Той натисна спирачките и свърна наляво по улица „Еверест“, покрай спретнати едноетажни къщи. Това беше добре поддържан квартал, застроен в типичния за 70-те години стил — с мрежести телени огради и малки градински басейнчета за птици с огледално покритие.

— Какво е това? — попита Джеръми.

— Нали искаше да видиш семейството си?

Кейлъб натисна един бутон за отваряне на гаражна врата и зави по сенчестата алея. Вратата се отвори и веднага се затвори зад тях.

— Семейството ми ли? — попита Джеръми. Възможността да ги види му се стори прекалено хубава, за да е истина. — Водиш ме при семейството ми ли?

— Разбира се — каза Кейлъб, изключвайки двигателя. Вратата на къщата се отвори и оттам излезе друг мъж с пушка с рязано дуло в ръката. — Това е единственият начин да те накараме да ни кажеш това, което искаме да знаем.

Министърът на отбраната беше успял да се измъкне от Вашингтон с хеликоптер. В крайна сметка той беше висш военен ръководител, човек, отговорен за поддържане на националната сигурност по време на криза. Затова и през цялата криза предпочиташе да идва и да си отива с хеликоптер.

— Каква блъсканица е долу, нали? — каза министърът по интеркома. Неговият административен помощник поклати глава от съседната седалка в кабината на „МД-530“, наричана още „Малката птичка“. Той беше бивш военен, но никога не бе виждал подобно нещо.

На стотина метра под тях дълъг поток от коли си проправяше път на запад между заоблените хълмове на Западна Вирджиния. Черни служебни коли и лимузини, стотици частни леки автомобили и джипове — както и всичко достатъчно голямо и бързо, за да може да превозва представители на законодателната, съдебната и изпълнителната власт вън от Вашингтон. Националният политически елит се бе втурнал по шосе №50 към едно все по-неясно бъдеще.

— Прилича ми на преследването на О. Джей Симпсън^[1] — отговори другият. Черни шевролети „Събърбън“ на Сикрет Сървис и

полицейски патрулни се опитваха да въведат ред в движението, а плътно зад тях бяха подвижните предавателни станции на големите американски телевизии.

— Предполагам, че нашето „неназовано сигурно убежище“, скоро ще престане да бъде „неназовано“.

Министърът поклати глава. Въпреки изключителната секретност на Маунт Уедър, нямаше начин да се прикрие бързата мобилизация на предвидените да оцелеят представители от Вашингтон.

— Ще имаме две минути предимство, сър — каза пилотът на хеликоптера. — По-добре е да избегнем блъсканицата.

Министърът на отбраната се загледа напред към покритите със сняг хълмове, докато високоманевреният хеликоптер подскачаше нагоре-надолу, следвайки извивките на ландшафта.

— Какво каза на семейството си? — попита той.

— Казах им, че ги обичам — отвърна сътрудникът му.

— Да, аз също — рече министърът. Болезненото усещане в стомаха му подсказваше, че това съвсем не бе достатъчно.

— Татко! Татко!

Каролайн погледна нагоре към стълбата на мазето и си помисли, че халюцинира. Не можеше да повярва, че това е Джеръми.

Но беше.

— Всичко ще бъде наред, мила — каза успокояващо снайперистът от ООЗ, докато Кейлъб и другият тип с револвера го следваха надолу по стълбите на мазето. — Татко е тук.

Мади стана и затича към него, прегръщайки краката му, както бе правила толкова пъти при завръщането му от мисия. Но сега прегръдката ѝ усили болката в хълбока му и той едва не падна.

— По-леко, миличка — каза Джеръми. Човекът с револвера го бутна напред. — Трябва да почакаш малко при мама, разбрахме ли се?

Мади отстъпи назад, цялата оцапана с кръвта от неговата наново отворила се рана.

— Татко, тече ти кръв! — викна Мади. — Какво си направил на баща ми, гаден пират?

Малкото момиче се спусна към Кейлъб, удряйки го с юмручетата си, а едноокият албинос просто я зашлеви с опакото на ръката си.

Момичето падна на циментовия под от силния удар.

— Мади! — викна Каролайн — Ела при мен!

Джеръми кимна с глава и Мади отстъпи назад, лицето ѝ бе зачервено, а юмручетата ѝ все още стиснати, готови за борба.

— Всичко ще е наред — усмихна се Джеръми, — но, миличко, трябва да слушаш мама.

Полковник Елис бе чакал този ден трийсет години. Цялата подготовка, жертвите, молитвите и търсенето на сродни души го бе довело до момента, който неговите бойни другари наричаха „час нула“. Това бе осъществяването на една негова сложна и дръзка мечта, родена след Божието просветление на бойното поле.

Води, подчинявай се или изчезвай от пътя, беше му набивал в главата неговият първи военен инструктор.

Е, той никога не бе бил от тези, които се подчиняваха.

Писта две-три, изток, припомни си Елис, оглеждайки се за следи от раздвижване. Всъщност бяха проверявали и препроверявали всяка вероятност, но и тук, както и при всички друга операции, съществуваше възможност за провал, макар този случай да беше малко по-различен. Точно в това Елис виждаше красотата на съпротивителния модел без ръководство — ако противникът заловеше един от членовете, какъвто и да беше той по ранг, нямаше начин да се провали цялата организация.

Полковникът провери за сетен път екипировката си.

Грижи се за оборудването си и то ще се погрижи за теб, беше го учил инструкторът му преди толкова много години. Това беше проста истина, която се запечата в съзнанието на осемнайсетгодишния сирак, който не искаше нищо друго, освен да има кауза, за която би дал живота си.

А тази кауза беше точно такава. Божието просветление на бойното поле се бе превърнало във фиксидея за него. В последен завет.

— „Помни как си приел и какво си чул... — прошепна той цитат от «Откровение на Йоана». — ... Който побеждава, той ще се облече с бели дрехи и няма да залича името му от книгата на живота, а ще изповядам името му пред моя отец и пред неговите ангели“^[2].

Бяло. Елис кимна с глава. *Чисто бяло: цветът на доброто*.

— Що за лайнар би ударил едно малко момиче? — попита Джеръми. Беше се обърнал към Кейлъб и говореше тихо — така че децата да не могат да го чуят.

— Такъв, който иска информация — отвърна Кейлъб и повлече Джеръми напред, като почти го повали на земята.

— Казах ти, че той ще се върне за нас, нали, мамо? — рече Мади, която стоеше до майка си, но само защото така ѝ бяха казали. Не свалеше очи от баща си в очакване на напътствия.

— Татко? — обади се Кристофър. Второто по възраст дете на Уолър надигна главичка от гърдите на майка си и седна. — Татенце?

— Здравсти, приятел — каза Джеръми. Въпреки болката в крака и гнева, изпълващ съзнанието му, той си наложи да се усмихне. — Засега стой там, при майка си, разбра ли?

Кристофър искаше да стане и да се затича към баща си, който за него бе по-велик и от Супермен, но видя Кейлъб. Ужасът, който изпитваше от белия „пират“, напълно го парализира.

— Всичко това е много вълнуващо — каза Кейлъб, като побутваше Джеръми към семейството му. — Но не разполагаме с много време.

Той направи знак с ръка и мъжът с револвера коленичи и сграбчи Кристофър.

— Не! — започна да хълца малкото момче, вкопчвайки се в майка си и разкъсвайки ризата, с която я бяха наметнали. Каролайн се опита да го задържи, но бе здраво овързана и не можеше дори да се протегне.

— Достатъчно! — извика гневно Джеръми. Той протегна свободната си ръка, за да спре мъжа с пицова, но Кейлъб го събори на пода.

— Остави баща ми! — кресна Мади и се просна върху Джеръми, опитвайки се да го защити.

— Какво знаеш за проект „Меджидо“? — попита Кейлъб.

Джеръми се опита да не показва колко го мъчи болката.

— Никога не съм чувал за проект „Меджидо“ — отвърна той, избута Мади встрани от себе си и се опря на стената, за да се изправи отново на крака.

— Грешен отговор номер едно — рече Кейлъб.

Човекът с револвера стовари тежката дръжка на оръжието си върху десния крак на Кристофър.

Детето запищя и падна.

„Мисли! — наложи си Джеръми. Мъжът повдигна револвера и се приготви за нов удар. — Чувствата няма да ти помогнат да излезеш жив оттук. Използвай това, което имаш около себе си, за да победиш противника“.

— Нищо не мога да направя, за да не нараняваш семейството ми — каза след малко той на Кейлъб с възможно най-спокойния си глас. — Получих заповед да спра по-нататъшните атентати. Но никога не съм чувал за проект „Меджидо“.

— И затова ли помогна при подготовката на бетоновоза? — ухили се Кейлъб. Говореше спокойно, докато Кристофър поемаше агонизиращо въздух с отворена уста, неспособен дори да заплаче заради ужасната болка. Когато малкото момче отново започна да стене, Кейлъб изкрещя на Джеръми: — И така ли спря по-нататъшните атаки?

— Не знаех какво планирате — отговори разумно Джеръми. Избягваше да поглежда към измъченото си семейство. — Ти сам чу какво ми каза Елис! Единственият начин да разбере плановете ви беше да продължавам играта до последната минута.

— Никога ли не си чувал за Джафар ал Таяр?

Джеръми се постара да изглежда изненадан.

— Звучи като нещо арабско — каза той. — От индонезийците ли научаваш такива работи?

Кейлъб се опита да разсъждава. Би ли могъл човек в положението на Джеръми да лъже, докато семейството му страда така? Имаше само един начин да разбере.

Албиносът кимна и човекът с пицова замахна силно с дръжката на оръжието — този път към пищяла на Каролайн, удряйки крака ѝ с такава сила, че частички от дървената ръкохватка на оръжието се разлетяха по бетонния под.

Каролайн изстена от ужасната, задушавача болка. „Ти си раждала три пъти — опита се да се контролира тя. — Не доставяй удоволствие на садиста“.

— Виж какво направи! — викна Кейлъб на мъжа, който държеше счупеното оръжие за дулото. Мъжът обърна пистолета, насочи го заплашително към Каролайн и сложи пръст на спусъка.

Кристофър отново запищя, неспособен да понесе болката от собствената си рана и обхваналия го ужас.

— Силов суплекс — каза Джеръми.

Думите излязоха неволно от устата му, като хълцане или кашляне, и прозвучаха някак странно на фона на страданието в стаята. „Силов суплекс“ беше детска игра, която той и Мади често играеха.

— Силов суплекс ли? — попита малкото момиче. Сега от очите ѝ се стичаха сълзи въпреки смелостта, която бе проявила, но тя бързо ги изтри с опакото на ръката си. Мади беше малко момиче, но беше и момичето на татко, а това означаваше генетична склонност към действие.

— Хей, а-а-а! — изпищя тя с всичката сила, която ужасът ѝ придаваше.

Кейлъб беше твърде изненадан, за да реагира, когато Мади скочи срещу човека с револвера и полетя към него като истински специалист по бойни изкуства. Ударът на трийсет килограмовото ѝ тяло едва разклати мъжа, но не това бе най-важното.

Джеръми се възползва от мигновеното им разсейване и както стоеше от дясната страна на Кейлъб, направи широка крачка към него. Преди едноокият да разбере какво става, гневният десен юмрук на Джеръми го уцели право в челюстта и го просна на пода.

БУУМ!

Човекът с пищова изстреля един предупредителен изстрел към стената, откъдето върху Каролайн и Кристофър се посипаха парчета. Нови писъци, още кръв и пълно объркване. Мъжът трескаво се опитваше да се оправи в суматохата срещу новите удари на разбеснялата се Мади и най-вече срещу учудващо бързите действия на добре тренирания оперативен служител на ООЗ, обучаван за „светкавични действия“.

БУУМ!

И вторият куршум удари в стената, но този път бе стрелял Джеръми. Сега той лежеше на пода с пистолета на Кейлъб в ръка. От дулото излизаше дим. Кръв и натрошена кост се пръснаха по мръсния под, когато главата на човека с пистолета се тресна в цимента.

— Закъсня — каза някой. Думите изглеждаха далечни и някак неестествени сред писъците и ехото от стрелбата, сред нарасналия адреналин и болката. Беше Кейлъб.

Джеръми обърна пистолета към него.

— Не съвсем — каза оперативникът от ООЗ. Знаеше точно какво трябва да направи. Въпреки че белият пират се бе изправил първи на колене, беше напълно ясно кой владее положението.

Никой не отказваше достъп на Мичъл до каквото и да било.

— Ясно, сега привлече вниманието ми напълно — каза той и се обърна към Сирад с поглед, който трудно можеше да се сбърка.

Те стояха в дамската баня, в единична кабина от хромиран метал и кехлибарени плочки от Еквадор. — Сега, каква е тайната, която си мислиш, че криеш от мен?

— Казах ви, г-н Мичъл — това е нещо, което не мога да споделя засега. Трябва да ми вярвате.

Мичъл мерна отражението си в едно широко огледало. Изглеждаше съсредоточен, обмислящ положението, но стресът бе започнал да личи в тъмните кръгове около очите му.

— Нека се върнем към напълно професионалните си отношения, както беше през последните две години, може ли? — попита той, наблюдавайки я в огледалото. — Ти дойде в „Бордърс Атлантик“ като обещаващ младши директор, но това беше само прикритие. Твоята истинска роля бе да работиш като цивилен агент на ЦРУ, обучен от държавата играч, способен да прониква не само в чужди правителства, но и в корпорацията, която те е наела.

Мичъл замълча за миг, давайки й възможност да отговори. Тя бе скръстила ръце пред гърдите си и го слушаше внимателно.

— Доведох най-добрите експерти — хора, работещи с детектора на лъжата, анализатори на стреса в гласа, профайлъри — и ти ги направи всичките на глупаци.

Сирад внезапно избухна в смях.

— Значи съм добър лъжец — каза тя. — Това е една от причините да ме цените, нали? Единственият проблем е, че може би бях твърде добър лъжец. Ето защо ме държахте настрана от важните задачи през последната година. Искяхте да намерите начин да ме

изпробвате, да разберете докъде ще стигне лоялността ми... докъде ще можете да ме контролирате.

Сега Мичъл я слушаше внимателно.

— И бяхте прав — продължи тя. — Вникнах в играта и сега я разбирам много по-добре, отколкото онази нощ в Бойната зала, когато ме проснахте на масата и ме наливахте с газирана вода. Сега знам какво всъщност искате от мен и имам желание да ви го дам.

Сирад, която бе майстор в прелъстяването и почти беше забравила какво представлява усещането да убиеш, се приближи до единственото живо човешко същество, което би могло да бъде по-добро от нея. Тя се наведе и прошепна в ухото му.

— Знам какво замисляте — каза тя. — Знам за Джафар ал Таяр и колко високи са залозите. Вие ме научихте на изкуството на дуела и на разликата между честта и победата.

— Е и? — попита Мичъл. Усети как по гърба му полазиха тръпки. Тази жена можеше да се окаже много по-ценна, отколкото някога бе предполагал.

Сирад допря буза до неговата. Задържа се достатъчно дълго, за да може той да пие от дъха ѝ, да усети горещината на гърдите ѝ и да вкуси плодовете на това, което бе посял, отгледал и добил.

— А сега е време да се изправим на десет разкрача разстояние. Аз държа в ръката си голям английски револвер — едва чуто промълви тя. — Чувате ли как изщраква петлето?

През целия си живот Джеръми щеше да се чуди дали бе взел правилното решение за това, което стори в следващия момент. Неспособен да върви и разполагащ само с броени минути, за да разбере какво бе планирал полковник Елис с проект „Меджидо“, той реши да разпита Кейлъб пред цялото си семейство. Просто нямаше друг начин. Те вече бяха изживели неописуема травма и следващата сцена едва ли щеше да влоши много положението им.

БУУМ!

Първият куршум раздробил дясното коляно на Кейлъб. Джеръми бе притиснал дулото до крака му, за да заглуши изстрела и да спести поне част от ужаса на децата си.

— Кой е Джафар ал Таяр? — попита Джеръми.

Кейлъб се изсмя силно. Болката промени изражението му, но Джеръми не постигна желаня резултат. Албиносът ѝ се наслаждаваше.

БУУМ!

Вторият куршум отнесе другото коляно.

Джеръми отново зададе въпроса, но и сега реакцията беше същата. От разкъсаните панталони на Кейлъб шуртеше чиста артериална кръв. И двамата знаеха, че това ще го умъртви за минути.

БУУМ!

Третият куршум смаза левия лакът на Кейлъб и го просна неподвижен на пода.

— Кой е Джафар ал Таяр? — попита отново Джеръми. Досега не беше вярвал, че е способен на мъчения, но животът му през последната година беше променил много от схващания му.

— Ти не можеш да ги спреш — каза Кейлъб. Думите излизаха с труд от устата му, а кръвта образуваше все по-големи локви около него. Заедно с нея изтичаше и животът му. Съзнанието му започваше да се замъглява. — Това е нещо много дълбоко. Твърде...

Джеръми знаеше, че е безсмислено да спори. Болката очевидно не действаше на този човек, но той трябваше да направи нещо. Имаше само броени минути, преди мръсникът да отнесе тайната на проект „Меджидо“ със себе си.

— Свещениците на Финеас — прошепна изведнъж агентът на ФБР. Как можа да не се сети досега?

Джеръми затършува из мазето, докато намери това, което му трябваше: остра като бръснач ножица за подрязване на чимшир.

— Кой е Джафар ал Таяр? — попита Джеръми, протегна се и издърпа с лявата си ръка клепаха на здравото око на Кейлъб, разкривайки розовата плът под него.

— Не! — успя да изрече албиносът. Той разбра какво го очаква в последния момент — нямаше начин да отиде в рая без символа за службата си към Бог на земята.

— Искам име — рече Джеръми.

Той прегъна силно клепаха и допря острието до него.

— Президентът... — прошепна едва чуто Кейлъб.

Джеръми се наведе още по-близо и отново попита.

— Президентът ще ви спаси — потръпна Кейлъб.

Джеръми извъртя ръка и отрязва клепача.

„Мамка му! — помисли си той. — Този човек трябва да иде направо в ада“.

[1] Известен американски футболист, обвинен преди години в убийството на жена си, и арестуван от полицията в САЩ след продължително лудо преследване с коли. — Б.пр. ↑

[2] „Откровение на Йоана“, глава 3, стих 5. — Б.ред. ↑

21.

Събота, 19 февруари

07:07 по Гринуич

Хеликоптер „НМХ-1“, летящ над Вашингтон

— И защо го наричат *футболна топка*? — попита президентът. Той пътуваше в задната част на един от четиринайсетте хеликоптера „НМХ-1“ от въздушната формация „Бяла линия“, обслужваща по традиция правителството. До него седеше симпатична жена капитан от флота, с черно кожено куфарче в ръка, което за разлика от широко разпространените митове, не беше прихванато с верижка за китката ѝ.

— Тази идея е хрумнала на президента Кенеди по време на Кубинската криза, но всъщност Айзенхауер е първият, които е имал директен достъп до това куфарче — обясняваше жената в капитанска униформа. Беше хубава блондинка, облечена в строга униформена рокля, която обаче не заличаваше индивидуалността ѝ.

— Разказват, че веднъж, докато Кенеди играел американски футбол, брат му Боби се блъснал в един от военните съветници и изпуснал топката. Тогава президентът се пошегувал, че брат му жонглира с топката, все едно че е радиоактивна. След играта Боби нарекъл куфарчето радиоактивна футболна топка, която президентът не трябвало да изпуска. И така се появил прякорът.

— Интересно — каза Венабъл, когото вече бяха запознали със съдържанието на куфарчето по време на инструктаж по прехвърляне на властта във Военния офис на Белия дом. В загадъчния куфар лежеше „черният тефтер“, съдържащ вариантите за изстрелване на ядрените ракети на САЩ, нареждането за спешните действия — „кодовете за атака“ и указание за неотложните действия на президентската администрация, в което бяха изброени и подходящите места „за оттегляне“. Имаше и кодиран телефон. Наскоро комуникационната агенция на Белия дом бе прибавила към всичко това и един мобифон „Куантис“.

— Федералната агенция по сигурността иска да останете във въздуха през първите 12 часа след удара — каза Чейз, навеждайки се

към главнокомандващия. Генерал Ошински седеше срещу тях, до Хавлок. — Ще кръжим над щатите от Средния запад и ако условията разрешат, ще се приземим във военновъздушна база „Питърсън“ в Колорадо.

Президентът кимна.

— Какви са евентуалните цели?

— Набелязани са четири отдалечени селища в южния край на Саудитска Арабия — каза генералът, — все слабо населени места с лоши комуникации: напечен от слънцето пущинак. Можем да ги пробутаме като лагери на „Ал Кайда“.

— А къде е „Интрепид“?

— В момента минава покрай бреговете на Йемен — отговори му Хавлок. — От Военния команден пункт докладваха, че ще имат готовност за изстрелване след около два часа.

— Добре — кимна Венабъл. — Това ще осигури достатъчно време на всички да стигнат до военновременните убежища в Рейвън Рок и „Място Седем“. Предполагам, че вицепрезидентът е ускорила прилагането на военновременните протоколи? — усмихна се криво президентът, доволен, че вече е посвикнал с безкрайните термини и съкращения.

— Така се разбрахме — отговори Хавлок и погледна през прозореца към двата абсолютно еднакви хеликоптера на морската пехота, кръжащи около тях. Той знаеше, че това са примамки, замислени да отклонят опитите за сваляне на тяхната бавно движеща се и лесно откриваема „ВИП мишена“. Да се открие в кой от трите хеликоптера лети политик № 1 на Америка не му се стори особено трудно.

— Дейвид — заговори Чейз, — мисля, че трябва да си поговорим за твоето решение. — В хеликоптера беше доста шумно и едва ли бе възможно да ги подслушват. — Все още нямаме сигурна информация, че саудитците стоят зад атаките. Трябва да разгледаме още няколко възможни варианта, преди да стигнем до ядрените оръжия.

Това беше неубедителен аргумент и тя го знаеше, но сметна за нужно да опита още веднъж.

— Тази държава е в състояние на война — отвърна Венабъл — и аз съм полагал клетва, като главнокомандващ, да я предпазвам от всякакви врагове — чужди или вътрешни. — Той впери поглед в

черното куфарче, представяйки си какво ли ще почувства, когато заповяда да го отворят. — Смятам, че единственият начин да спрем понататъшните кръвопролития е да изпратим ясно послание.

— Послание до кого? — попита тя. — До арабския свят, който вече си мисли, че сме заплаха за неговото съществуване? Това само ще усили негодуванието на развиващите се страни. Саудитска Арабия беше наш съюзник, някога ние...

— Мисля, че преди да продължиш, е хубаво да чуеш това — прекъсна я Хавлок и затвори мобилния си телефон. — Службите са засекли висока радиоактивност в Белия дом, Капитолия, и в няколко други здания в центъра на града. ДВС мисли, че е заразено общественото водоснабдяване.

— Боже мой — промърмори Венабъл, — изотопите от Луисвил.

— Заразяване на затворена система — поклати глава Хавлок. — Най-лошите ни страхове.

Всички в хеликоптера знаеха последиците. Всяка капка вода, от Овалния кабинет и чешмите на ФБР до душовете в Сената, беше отровена. Терористите бяха превърнали столицата в град — призрак.

— След колко време ще можем да се прехвърлим в онзи самолет? — попита президентът. Кръвта нахлуваше в лицето му.

— След дванайсет минути сме там. Пилотите са на предстартова позиция, самолетът е със запалени двигатели — каза Хавлок.

— Искам връзка с Великобритания, Русия, Китай и НАТО в мига, когато колесникът се отдели от земята — заповяда Венабъл. — Ще ударим веднага щом „Интрепид“ заеме позиция.

— Не мърдай, задник такъв!

Джеръми чу да се отваря врата на горния етаж и из къщата се понесе забързаният тропот на тежки обувки. В началото си помисли, че това са други членове от Клетка шест на Елис, но влезлите бяха твърде много, за да са те.

— Полиция! — извика друг глас и лъч на фенерче освети помещението. Екип от облечени в черно командоси се спусна по стълбите.

Джеръми пусна пистолета си и вдигна ръце над главата си, знаейки методите им. Щяха да насочат вниманието си към пистолета,

приемайки, че всеки с оръжие представлява заплаха.

— ФБР! — извика Джеръми. — Аз съм от ФБР!

Това като че ли забави крачките на първите двама, но не за дълго. Петчленният екип се движеше мълниеносно и веднага се зае с безопасността на Каролайн и децата, поваляйки Джеръми на пода и връзвайки китките му зад гърба.

— По дяволите — каза единият от мъжете. Сигурно гледката беше зловеща. Кръвта на Кейлъб беше образувала голяма локва, а парченца мозък и черепни кости от мъжа с пистолета се бяха размазали по стената. Каролайн лежеше почти гола в неестествена поза, а Патрик и Кристофър се бяха притиснали в нея, скимтяха и подсмърчаха.

— Знам какво си мислите, но грешите — опита се да възрази Джеръми. — Аз съм агент от ФБР под прикритие, а това е моето семейство.

— Затваряй шибаната си уста — кресна единият от мъжете. — Знаем, че ти шофираше камиона.

Друг от екипа претърси Джеръми за оръжие и извади портфейла му от джоба на панталона.

— Тук пише, че името му е Уокър — извика полицаят, четейки фалшивите документи на Джеръми.

— Това е личната карта за прикритието ми! — опита се да обясни Джеръми. Един от мъжете натисна с коляно тила му и изви китките му нагоре. Болеше толкова силно, че той почти забрави за крака си.

— Спести си думите, задник — каза мъжът, който го беше завързал. — Жена ми беше на Капитолийския хълм, когато избухна шибаната ти бомба.

Патрик започна да плаче и един от полицаите се опита да го успокои.

— Всичко е наред, миличък — каза полицаят. — Ще ви изведем от тук.

— Браво-две до командния пункт, имаме нужда от линейка — каза друг от мъжете по радиото, после се наведе и покри Каролайн с раздраната ѝ блуза.

— Не наранявайте баща ми — извика Мади, която изглежда се възстановяваше бързо от шока от новото нахлуване.

— Спокойно, миличка — опита се да я успокои водачът на екипа.
— Ние не нараняваме никого.

— Трябва да се свържа с вицепрезидента — настоя Джеръми. — Няма никакво време...

Преди да успее да довърши изречението си, в мазето влязоха още двама полицаи.

— Без съмнение това е база на „Ансар инш Аллах“ — каза единият от тях. — Трябва да видите какво намерихме горе: аудиокасети, експлозив „Семтекс“, оръжия, карти... цяла камара.

— Мамка му! — изруга отново другият. — Какво, по дяволите, е станало тук?

— Казвам ви... — опита се отново Джеръми, но мъжът, който беше опрял коляно до врата му, го натисна, за да му попречи да продължи.

— Не знам какво е станало — каза водачът на екипа. — Но сме дяволски сигурни, че ще разберем. Закарайте жената и децата в болница. И отведете това лайно до базата. Ще видим какви ще ги суче, когато му припари задникът.

Джордън Мичъл винаги обмисляше предварително различни варианти, когато ставаше въпрос за най-големите му врагове. Той знаеше, че хората от компанията се оплакват заради манията му за контрол, но това по никакъв начин не променяше стремежа му към ред.

— Къде са те? — попита той.

Траск посочи графичното изображение на екрана вляво от тях.

— Току-що пристигнаха в база „Ендрюс“ — отговори административният помощник. — *Бронята* е зареден и е готов за полет. Въздушното пространство е затворено. Ще се издигнат във въздуха с вертикално излитане.

— Могат ли да го направят? — попита го Мичъл.

Въпреки смазващата купчина проблеми, пред които бе изправен, летателните възможности на специално оборудвания „Боинг 747“ изведнъж му се сториха много интересни.

— Да — каза Траск. — Буш нареди да се направи този самолет веднага след единайсети септември.

— Хванахме ги! — проговори Сирад. Тя стоеше сама пред компютърния терминал.

Мичъл погледна през рамото ѝ.

— Писмено или гласово съобщение? — попита я той.

— Нито едното, нито другото — Сирад посочи към бъркотия от числа, букви и символи. — Това е кодова утвърдителна парола от Рейвън Рок за изстрелване на ракети. Дори Комуникационната агенция на Белия дом да поддържа всички гласови и текстови съобщения, НАС трябва да провери всеки опит за използване на *футболната топка*.

— Обясни по-точно.

Сирад започна да трака по клавиатурата. Беше си направила добре домашното.

— Като една от мерките за сигурност, НАС подменя ежедневно кодовете за изстрелване. Тези промени се предават чрез подсигурен канал, наречен „Диснет 3“ до Белия Дом, Пентагона, Стратегическото военновъздушното командване и накрая до летящия комуникационен център на флота — ТАКАМО.

— Това, което гледаш, техният сайт ли е?

— Не е сайтът им, а информационният им поток — отвърна му Сирад. — Прилепихме се направо към канала за пренасяне на информация на Националното командване, в случая — към самолета на президента „Еър Форс Уан“ и Пентагона.

— И разбираме веднага, ако се подадат заповеди за стрелба — довърши Мичъл.

— Нещо повече — каза Сирад, — имаме възможност и да ги прихващаме. Информационният канал на НАС изисква автоматично потвърждаващ отговор за „предпазване от грешка“. Системата е програмирана така, че да иска повторение на командата, както когато изтривате нещо на персоналния си компютър. И ние имаме възможност да блокираме този потвърждаващ отговор, докато преминава по канала.

— И имаме достъп до „Еър Форс Уан“? — попита той.

— Както и до Пентагона — кимна Сирад. — Те не могат да открият разлика между казаното от нас и някой от техните електронни източници.

— Отлично — каза Мичъл с необичаен за него израз на одобрение. — Имам спешно съобщение от ФБР до президента.

Пригответи се да го предадеш.

Елис лежеше в укритието си между дърветата, знаейки, че неговата роля във финалната игра ще започне само след няколко минути.

„Дишай дълбоко — напомняше си той. — Адреналинът е бедствие за стрелеца“.

Ръцете му започнаха да треперят, когато от северозапад се появиха трите хеликоптера на морската пехота. Беше заел позицията преди повече от два часа, но не от студа трепереше сега.

— Амуниция, магазин, затвор, камера, предпазител, спусък, мерник — започна тихичко да си повтаря той. И най-малката подробност можеше да го провали, а втори шанс нямаше да има.

Елис извади пълнителя и го потупа внимателно върху дланта си, за да се увери, че едрокалибрените патрони са подредени правилно. После дръпна назад тежкия затвор и провери магазина, за да е сигурен, че нищо не го е замърсило. Накрая вкара пълнителя, освободи предпазителя и чу как първият куршум влезе в дулото.

Дисциплина, изкомандва се сам. Полковникът беше военен човек, оформен от насилието и предопределен да го извършва, но само господ можеше да го води в това, което щеше да последва.

Свещеникът на Финеас лежеше зад корпуса на оръжието, направено от масивна стомана и пластмаса. Сведе поглед към окуляра на оптичeskия мерник и пробва как се върти. Устройството от неръждаема стомана не пречеше на свободното нагласяване на дългото черно дуло.

СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ, прочете той през окуляра. Трите думи бяха изписани на самолета. След преклонението му към бога това бяха трите думи, към които бе най-силно привързан.

Елизабет Бийчъм беше започнала да организира своето правителство в сянка от момента, в който пристигнаха първите бронирани коли: четиридесет члена от всяка камара в Конгреса, държавният секретар, министрите на отбраната, на вътрешните работи

и трима върховни съдии. Всички се събираха в амфитеатрална зала за 250 души, в предната част, на която имаше невисок подиум.

Членовете на Конгреса бяха настанени на обичайните места — републиканците отдясно, демократите — вляво. Членовете на кабинета седяха на предните централни места, а съдиите от Върховния съд бяха заели страничните столове.

— Ще пропусна формалностите — каза вицепрезидентът, която говореше от катедра, поставена върху подиума. Гласът ѝ изпълни залата и всички разговори моментално секнаха.

— Не знам какво точно сте чули, но водоснабдяването на Вашингтон е било заразено с радиоактивни материали.

Залата отново зашумя. Всички хора тук имаха семейства и приятели в града.

— Нашите експерти ни съобщиха, че замърсяването може да се промие до няколко дни, но президентът заповяда пълна евакуация. Неговият хеликоптер току-що кацна във военновъздушна база „Ендрюс“. *Бронята* ще излети след минути.

— *Бронята?* — извика младият сенатор от Роуд Айланд. — Това не е ли *Самолетът на Страшния съд*?

— Това е мобилен команден и контролен център — каза тя с равен и спокоен глас. — Натоварена съм да ви съобщя, че президентът възнамерява да използва правото си на главнокомандващ и да удари по стратегически обекти в Саудитска Арабия.

Присъстващите отново се разшумяха.

— Какъв вид удари? — извика един от републиканците. Слуховете и предположенията вече бяха плъзнали из залата.

— Тактическо ядрено оръжие — обяви Бийчъм на зяпналите от учудване и вече открояващите се малки групички от недоволни. Тя стоеше на катедрата и се опитваше да си придаде авторитетен и спокоен вид.

— Това ще предизвика свещена война! — извика някой.

— Знам, че новината ще шокира някои от вас — каза тя, — но това е решение на президента. Ако имате възражения, предлагам ви да ги отнесете до господ бог.

— Затваряй си шибаната уста — каза шофьорът.

Джеръми седеше на задната седалка на черния шевролет „Събърбън“. Две служебни коли се движеха отпред, проправяйки им път с мигащи светлини и сирени през натовареното вашингтонско движение.

— Казвам ви, името ми е Джеръми Уолър. Аз съм агент от ФБР, от Отряда за спасяване на заложници. Работех по секретна операция във връзка с терористичните акции.

Бяха вързали ръцете и краката му, но нямаше начин да усмирят протестите му.

— Майната ти — каза седналият до шофьора в колата. — Следим и теб, и лайняните ти приятелчета терористи, откакто подкарахте камиона с бомбата. Запази простотиите за адвоката си.

— Добре тогава, позволете ми да говоря с него — съгласи се Джеръми. Ако Кейлъб беше казал истината, той трябваше на всяка цена да се свърже с Бийчъм. Само тя можеше да спре президента от въвличането на света в невиджана военна трагедия. — Кога мога да говоря с адвоката си?

— Имайки предвид, че си нелегален вражески войник, заловен по време на национално разследване по сигурността, и че не сме длъжни даже да обявим, че съществуващ, бих казал, че това ще стане към края на следващия век, задник такъв.

Сърцето на Джеръми биеше до пръсване. *Мисли!* — крещеше той наум. Ако не намереше начин да се добере до Бийчъм, истината за самоличността на Джафар ал Таяр щеше да изгние заедно с него в гроба.

— Защо не можеш да приемеш, че си прецакан, предателско копеле? — каза мъжът до него, като се обърна рязко и посочи с пръст все още кървящото лице на Джеръми. — Единственото нещо, което искам да чуя от устата ти, са имената на хората, с които работиш, и думата „съжалявам“.

Джеръми понечи да му отвърне, но едно внезапното хрумване го накара да замръзне на мястото си.

— Съжалявам — каза той с цялата примиреност, на която беше способен в момента. — Добре, казах го. Сега ме заведете при вицепрезидента и ще ви кажа всичко, което искате да знаете.

— Трябва да заемете местата си незабавно — каза пилотът. Президентът Венабъл виждаше за първи път хората от екипа си, облечени във военни униформи с бронирани жилетки.

Андреа Чейз го водеше по пътя към заседателната зала, точно зад витата стълба, водеща към горния салон на самолета. Десетки хора се движеха из претъпканата основна кабина на грамадния „Боинг“, заети с последните приготовления за полета, който се очертаваше като доста дълъг.

Преработеният „Боинг 747-200“, който бе превърнат в специален правителствен самолет „Еър Форс Е-4В“, приличаше на цивилните си сродници само по външен вид. Националният въздушен оперативен център можеше да поеме до 114 души, имаше противоядрени и анти термични щитове, защита срещу електромагнитни вълни, система за противоракетна отбрана и възможно най-добрите комуникационни връзки.

— Трудно ми е да повярвам, че толкова голямо нещо може да излети вертикално! — отбеляза Хавлок. Той не беше фен на летенето и никак не бе възхитен от мисълта за предстоящия полет.

— Четири двигателя на „Дженеръл Електрик“, модел CF6-80C2B1 — каза Ошински, чийто екип наблюдаваше подготвителните операции. — Не само че можем да излетим под прав ъгъл, но можем и да поддържаме безкраен полет на 12 хиляди метра височина със зареждане във въздуха.

— Готови ли сме? — попита пилотът и се наведе да помогне на Хавлок да закопчае специалния си колан, пригоден и за вертикално излитане. Мощните двигатели на самолета се включиха и машината бавно се отправи към пистата.

— Момент, пилот — отвърна генералът. Той посочи към *футболната топка* и куриерът от военновъздушните сили внимателно постави куфарчето на махагоновата заседателна маса. — Само искам да съм сигурен, че всичко е наред, в случай че президентът...

Думите му затихнаха почти до шепот, когато куфарчето бе отворено и разкри механизма на Третата световна война. Той дръпна „черния тефтер“ — ръководство от 75 страници, което разделяше военните сценарии на три категории: Възможности за всеобщо нападение; Възможности за подобрени обекти за атакуване и Възможности за ограничена атака.

— Има два комплекта планове, между които може да избирате, господин президент — обясни Ошински. Той погледна в куфарчето, за да се убеди, че всичко е наред. — „Предупреждение за изстрелване“ или „Готовност за изстрелване“. Мисля, че е напълно реално...

— Извинете, сър — на вратата на заседателната зала се появи капитанът на „Еър Форс“. — Пристигна съобщение за президента от Белия дом.

Капитанът на самолета пристъпи и подаде документа.

— За какво става дума? — попита Чейз, след като шефът ѝ го прочете. Нейна работа беше да знае всичко, което достига до него.

— Не мога да повярвам — каза Венабъл и прочете написаното още веднъж, за да е съвсем сигурен. — Това е от специалните служби на ФБР... и те казват, че оттеглят твърдението си за съучастието на Саудитска Арабия. Съобщават, че са разкрили група бели расисти — група от Движението за християнска идентичност, наречена „Свещеници на Финеас“...

Той се обърна към Хавлок, неговият личен офицер по разузнаването.

— За бога! Те смятат, че това е вътрешна работа.

Бийчъм и нейният първи помощник седяха в специалния апартамент за ръководителя на правителството — три кабинета, в които никой не беше работил от времето на единайсети септември.

— Президентът се готви да излети от военновъздушна база „Ендрюс“ — каза мъжът, заемащ поста директор по оперативните въпроси на Федералната служба по сигурност. — Независимо, че президентът все още има върховната власт, извън тези стени правителството е престанало да съществува. И само вие, де факто, сте ръководител на невоенните операции и на всичко, което е необходимо, за да могат да бъдат изпълнени. Ако се случи нещо с „Еър Форс Уан“, вие поемате пълния контрол.

Вицепрезидентът кимна. Вече бе играла тази роля по време на кризата. Отговорността и необходимостта да ръководи никога не бяха я плашили.

— Искам да ми докладвате веднага щом излети — каза тя. — Установихте ли надеждни връзки?

— Да, госпожо — отвърна ѝ мъжът. — Току-що разговарях...

Вниманието му бе привлечено от някаква суматоха в преддверието.

— Тя трябва да ме приеме, по дяволите! — изкрещя някакъв глас.

После забързано се почука на вратата.

— Влез — каза Бийчъм.

Врата се отвори и влезе един майор от морската пехота с автоматичен пистолет „Берета 92“ в ръка.

— Извинете, госпожо — започна офицерът някак объркано, — знам, че звучи налудничаво, но тук са хора от ДВС с един от арестуваните. Той твърди, че имал информация, която е от изключително значение за това разследване, но можел да я съобщи само на вас.

Бийчъм погледна към директора по оперативните въпроси и после към двамата агенти на Сикрет Сървис.

— Името ми е Джеръми Уолър! — извика някой. — Кажете ѝ, че името ми е Джеръми Уолър!

— Вътрешна работа ли? — повтори Хавлок. — А какво стана с поемането на отговорност от арабите?

Президентът прочете още няколко реда от информацията, дошла от ФБР. Тя даваше подробности, изложени със сложната терминология на Бюрото — език, който Венабъл едва сега започваше да разбира.

— Тук се съобщава, че това е бяла фанатична групировка, известна като „Свещеничество на Финеас“, която е използвала за прикритие мюсюлманските терористи. Това е вътрешна операция, имаща за цел да разпали война между християнството и исляма.

— Това е смешно — каза Хавлок. — Това същото ФБР ли е, което преди час ни убеждаваше, че има явни връзки между принц Абдула и радикални клетки в нашата страна?

— Всичко е било инсценировка — продължи да чете президентът. — Сега анализаторите смятат, че свещениците на Финеас се опитват да предизвикат нещо като битка на Апокалипсиса. Същински Армагедон.

Ошински остави обратно черния тефтер, а Чейз поклати невярващо глава. Хавлок се почеса по челото, като се опитваше да намери смисъл в казаното.

— Да отменя ли полета, сър? — попита командирът на самолета, чиято работа включваше и много по-важни задачи от това да закопчава коланите на ВИП седалките.

Венабъл почти не се замисли.

— За нищо на света — каза той. — Това е мнение на ФБР — същото ФБР, което не може да ми даде никаква информация за избухването на първата бомба. Ако си мислят, че ще рискувам националната сигурност заради някаква щура теория за конспирация на тайни свещеници и общества, сигурно са полудели.

Президент Дейвид Рей Венабъл посочи към *футболната топка*.

— Извадете кодовете — каза главнокомандващият. — Мисията продължава.

Полковник Елис гледаше как грамадният синьо-бял самолет завива по дясната писта за изчакване и продължава по главната писта, набирайки скорост. Знаеше, че не трябва да пропусне точния момент. Щеше да разполага само със секунди след излитането на *Бронята*, преди летящият команден център да излезе извън обсега на изстрелите му. Най-добрият момент за стрелба беше, когато самолетът се подготвя за вертикално излитане.

— Благословени са умиротворителите — прошепна той. — Защото те ще бъдат наречени синове господни.

Сега той бе излязъл от прикритието си и се виждаше напълно ясно — едно топло тяло сред снежното поле, но това нямаше значение. Беше твърде късно за всеки, който би искал да го спре. Трябваше само да уцели един от двигателите в момент, когато набира пълни обороти за излитане.

Задръж... задръж... задръж..., самоконтролираше се той, слагайки пръст на спусъка. „Еър Форс Уан“ идваше директно срещу него и започна да нараства в оптичския му мерник.

„Само един удар — каза си той. — Само един куршум, за да спася избраните“.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита вицепрезидентът, когато вкараха окования Джеръми в нейния офис. Превръзката на крака му кървеше. Дрехите му бяха разкъсани и изпоцапани.

— Съжалявам, госпожо — каза агентът от ДВС, — но той сто пъти повтори, че...

— Трябва да говоря с вас насаме, госпожо вицепрезидент — настоя Джеръми. — Нямаме време да спорим. Имам информация, която е изключително важна за националната сигурност. Извънредно важна. И при това само за вашите уши.

Бийчъм се опита да не показва, че го познава. Фактът, че Джеръми бе тук, бе дръзко нарушение на правилата, които той бе приел при първата им среща в кабинета на Джордън Мичъл.

— Оставете ни — заповяда тя. — Всички.

— Но, госпожо... — започна агентът от Сикрет Сървис.

— Оставете ни! — настоя Бийчъм. Тя разполагаше с властта и те нямаха друг избор, освен да се подчинят.

— Нямайте право да идвате тук — каза вицепрезидентът, когато останаха сами. — Знаете това, нали?

— Знам всичко за проект „Меджидо“ — избълва той. Нямаше време за обсъждане на морални правила или етикет в свят, в който вече не съществуваха такива. — Идентифицирах Джафар ал Таяр.

Бийчъм замръзна. „Възможно ли е това?“ — запита се тя. Дали този незначителен агент от ФБР би могъл да разкрие тайна, която беше укривана на най-високи правителствени равнища през последните две десетилетия?

— К-к-какво? — запелтечи тя. — Какво... Кой...?

— Той е президентът — заяви Джеръми, без да се интересува кой можеше да го чуе. — Той възнамерява да използва тези терористични атаки като оправдание за удар срещу Саудитска Арабия, като се надява с това да разпали война с ислямските държави. Трябва да го спрете.

Бийчъм стана от стола си. Обърканият ѝ поглед внезапно изчезна и на негово място се появи иронична усмивка.

— Загубили сте много кръв, агент Уолър — каза тя. — Мисля, че бълнувате.

— Господи, той не спира — изпъшка Сирад, когато *Самолетът на Страшния съд* потегли по пистата за излитане. Охранителните камери на военновъздушните сили предаваха движението му на един от петте екрана в залата.

— Наистина ли мислиш, че би могъл да стори това? — попита Мичъл. Дори да се съмняваше, не го показа.

— Но какво ще стане, ако...

— Сирад — спря я Мичъл, — мислиш ли, че ще оставя такова нещо в ръцете на политиците?

Изпълнителният директор на „Бордърс Атлантик“ взе едно дистанционно и смени репортажите на Си Ен Ен за касапницата около Капитолия с друго предаване, чието изображение бе зърнесто и черно-бяло, като че ли се предаваше от неособено качествена охранителна камера. Всички в стаята видяха малката тъмна фигура, която се придвижваше към неподвижен предмет в същия цвят.

— Какво е това, някаква инфрачервена картина ли? — попита Сирад.

— Това е смъртта — каза Мичъл, кръстосвайки ръце пред гърдите си. — Хората я наричат редник Джейн.

Ревът на самолетните двигатели заглуши последните стъпки на агентката от специалния отдел на ЦРУ по скърцащия, замръзнал сняг. Тя се движеше бързо към обекта, както ѝ беше наредил нейният работодател от Ню Йорк. Обектът беше коленичил само на десет метра пред нея и бе съсредоточен върху собствения си изстрел.

БУУМ!

Безмилостната пушка „Барет“ 50-ти калибър избълва огън и изгърмя така силно, че дъхът ѝ секна за част от секундата.

БУУМ!

От дългото дуло на оръжието отново изскочи синьо-червен пламък, насочен към *Бронята*, който издигаше нос към небето.

БУУМ!

Последният изстрел прозвуча много по-слабо сред грохота на излитания президентски самолет.

Ефектът обаче беше безпогрешен. 45-калибровият пистолет на редник Джейн изляя само веднъж и уби на място полковник Елис

точно там, където сателитите на Джордън Мичъл и техните инфрачервени сензори го бяха открили.

— И седмият ангел изля гневът си в небето; и величествен глас дойде от храма небесен, от трона господен, казвайки, „Сторено е!“ — каза тя. Редник Джейн не се смяташе за религиозен човек, но епитафията ѝ се стори уместна. Той все пак беше войн и тя чувстваше, че му дължи това.

Загадъчната специалистка по пеперудите се оттегли обратно през снега, докато „Еър Форс Уан“ се изгуби в небето над нея. Тя имаше и друга работа за вършене.

— Готови сме, господин президент — потвърди генерал Ошински, след като „Еър Форс Уан“ беше вече във въздуха.

Той допря до ухото си мобифона „Куантис“, изваден от *футболната топка*. От другата страна на линията оперативният офицер от „Интрепид“, плаващ на 110 мили южно от Йемен, беше готов да изстреля ядрените ракети.

— Дейвид, искам още веднъж да те помоля да размислиш — обади се неговият началник-кабинет. Тя беше първият и най-важен политически съветник, но понякога липсата на тестостерон предизвикваше в нея нелогични аргументи. — Какво ще стане, ако сега докладът на ФБР е верен?

— Изстрелване — заповяда президентът. Кръвта на праведното отмъщение беше зачервила лицето му, но погледът му още бе изпълнен с колебание.

— Ракетите изстреляни — потвърди Ошински.

„Е, какво пък? — помисли си Чейз, примирявайки се с едно бъдеще, което се бе опитала многократно да предотврати, като член на това правителство. — Вече е свършено“.

Мичъл разпозна кодовете за изстрелване на ракети, още преди Рави да му съобщи, че са се появили на компютъра.

— Това са — каза шефът на „Бордърс Атлантик“. Гласът му звучеше спокойно. Без паника. — Изпратете прихванатите данни до Маунт Уедър.

Сирад започна да чука скорострелно по клавишите и накрая натисна „Ентър“.

— Изпратено е — каза тя.

Мичъл кимна.

О, колко обичаше да вижда как се осъществява един сложно замислен план.

— Госпожо вицепрезидент! — Нейният първи помощник влетя в кабинета, без да чука. Беше останал без дъх от тичане. — Госпожо вицепрезидент, пристигнаха трагични новини.

Джеръми видя паниката в очите на мъжа. Той беше бюроkrat от кариерата — един от онези безгръбначни празни костюми, които се бяха издигнали до съответния пост, като внимателно бяха избягвали взимането на решения. А сега бе изправен срещу много сериозен проблем.

— Опасявам се, че „Еър Форс Уан“ е бил свален... госпожо, президентът е мъртъв.

Никой не каза нито дума. Казаното надхвърляше всички представи. Но след това хората от Сикрет Сървис и морските пехотинци влязоха отново и последствията станаха очевидни.

— Мъртъв? Какво означава това за нас? — попита тя.

— Според нормите на държавния протокол и според конституционните разпоредби, трябва да се закълнете и да заемете поста Президент на Съединените щати. Веднага.

— Президент... — повтори Бийчъм. Гласът ѝ се загуби, без да показва дали скърбеше за неочакваната смърт на един политически съперник, или изпробваше звученето на новата си титла.

— Един от върховните съдии вече пристига — каза оперативният директор от Федералната агенция по сигурността. — Трябва да свикаме временен Конгрес и да установим тук новото седалище на правителството. — Той бе застанал в поза „мирно“. — Предполагам, че това не е повод за поздравления, госпожо, но искам да съм първият, който ви пожелава успех.

Джеръми едва дочуваше срамното бърборене на мъжа. Всичко, което го занимаваше в момента, бяха последните думи на Кейлъб.

Президентът, беше прошепнал албиносът. Президентът е единственият, който ще те спаси.

И тогава, внезапно обхванат от ледената тръпка на прозрението, Джеръми разбра истината, от която за малко не му се подгънаха коленете.

— Благодаря ви... — каза Бийчъм със силен, уверен глас. Беше чакала толкова години този момент, че ѝ се стори почти като бълнуване. — Искам да се обадя на Първата дама и се постарайте тази информация да не излиза извън тази стая. Разбрано? После искам да ме свържете с командния пункт в Рейвън Рок и да свикате Конгреса. Направете всичко, каквото е нужно, за да съберем правителството тук.

— Да, госпожо — каза служителят от Федералната агенция. Служебните протоколи предвиждаха всяка брънка по веригата на предаването на властта, но не го бяха подготвили за ден като този. Той се обърна и излезе залитайки от стаята.

— Джафар ал Таяр — каза Джеръми, забравил за охраната на президента. Думите прозвучаха грубо и мръснишки в застоялия въздух на подземния бункер, осветяван от флуоресцентните лампи. — Господи! Това сте вие.

Бийчъм се обърна и го погледна с почти свръхестествена убеденост. После махна с ръка към охранителите и каза:

— Този мъж няма нищо, с което да помогне на разследването. Отведете го от кабинета ми, преди да е изпоцапал килима.

— Има ли някакъв резултат? — попита Мичъл.

Атмосферата в залата около него издаваше несигурността на околните, но годините, прокарали граница между финансовите амбиции и патриотичния дълг, го бяха отучили от всякаква проява на слабост. Това беше неговото шоу, и всички в стаята го знаеха.

— Все още не — каза Сирад, четейки информацията от Агенцията по комуникациите на Белия дом на монитора си. Клавиатурата под ръцете ѝ позволяваше директна връзка между най-висшите правителствени служби и най-секретните им военни бази. Фактът, че има достъп до информационните канали на АКБД, караше ръцете ѝ да треперят.

— Вече трябва да е направила първия си ход — каза Мичъл. — Сигурни ли сте, че...

— Почакайте, ето — прекъсна го Сирад. — Някой от „Място Седем“ току-що мобилизира всички американски сили в Европа. Не мога да разпозная някои от абривиатурите, но изглежда, че поставя всички военни части на САЩ в бойна готовност.

Сирад посочи към екрана, опитвайки се да намери мястото по течащия надолу текст.

— Има още нещо... изглежда, „Интрепид“ е бил оттеглен обратно в Индийския океан — тя спря. — Ето още едно съобщение: ПОТУС. Адресирано е до...

— До мен — обяви Мичъл.

— Да — беше всичко, което Сирад можа да каже. Проумяла едва сега блестящия заговор на Мичъл, тя потръпна от силата му и осъзна как я беше омотал с програмата „Куантис“, с предполагаемото проникване и с връзките на Белия дом; как си беше играл с нея, набутвайки я все по-надълбоко в механизма на кодирането, докато Хамър фенът, „Не мога да топя“ и другите ѝ бяха съдействали да пиратства из личния информационен поток на президента.

Сирад се извърна от екрана и погледна към мъжа, който явно бе достатъчно силен, за да завладее света.

— Прочети ми я — каза Мичъл.

— Съобщава се, че проект „Меджидо“ е завършен — каза Сирад, без да поглежда отново към екрана: фразата се бе запечатала в съзнанието ѝ. — Съобщава се също: „Всичко около теб е подсигурено. Бийчъм“.

Никой не каза нищо. Само Мичъл кимна сякаш на себе си и мълчаливо се усмихна с почти болезнено потреперване.

„Еър Форс Уан“ се бе издигнал вече на дванайсет хиляди метра, когато президентът научи, че поради неизяснени технически трудности неговите заповеди за превръщането на някои части от Саудитската пустиня в огромни полета вулканично стъкло бяха останали без последствие. Нито една ракета не се беше отправила „зад хоризонта“, бе му съобщил неговият съветник по националната сигурност и

никакви „предполагаеми“ тренировъчни бази на „Ал Кайда“ не бяха разрушени, както беше заповядано.

За щастие президентът бе научил също и че този доклад на ФБР беше подкрепен от данни на разузнавателни източници от ЦРУ, събирани сред най-висшите кръгове на арабските правителства. Бившият полковник от Специалните сили на име Бък Елис беше идентифициран като лидер на малка нелегална група, известна под името „Свещеничество на Финеас“. Следователи на ФБР и ДВС бяха претърсили ранчото му край Кървил, Тексас, и бяха открили там списъци, сочещи 18 бели расисти като отговорни за най-страшната вълна от насилие в американската история.

В рамките на един час президентът се върна в базата „Едрюз“, за да напусне специалния самолет и да се опита да съгради наново изтерзаната нация.

— Има още един проблем — каза му Андреа Чейз, когато хеликоптер „Номер едно“ на морската пехота ги посрещна, готов за следващия етап от пътуването им. — Със затварянето на всички федерални сгради във Вашингтон всички действащи звена на правителството са се преместили в „Място Седем“ в Маунт Уедър.

— Ако трябва да съм честен с теб, не съм сигурен, че в този момент мога да се изправя срещу още един проблем — каза Венабъл. Както при всяка криза, болката от острата загуба даваше път на уникалната човешка надежда за възстановяване.

— Става дума за Елизабет — продължи Чейз, след като закопчаха коланите на седалките си в големия корпус на флотския хеликоптер и усетиха как той се насочва на северозапад. — Има нещо, което трябва да знаете за нея.

Вицепрезидентът на Съединените щати седеше спокойно зад бюрото си, когато врата се отвори и двама агенти от Сикрет Сървис влязоха и въведоха отново Джеръми Уолър в стаята. Часовникът показваше 12:04 Зулу — след по-малко от 10 минути президентският хеликоптер щеше да се спусне на „Място Седем“.

— Знаеш ли, липсват ми прозорците — каза тя, изправяйки се и давайки знак на охраната да напусне. — Те ми напомнят, че отвън има нещо, в което си струва да вярваш.

Джеръми стоеше пред нея с ръце, пристегнати зад гърба му с белезници. Сцената му се струваше някак неестествена, трудна за възприемане дори и след собствените му нечовешки преживявания.

— Прозорци... — промърмори той. Не можа да каже нищо повече.

— Знам какво си мислиш — кимна Бийчъм. Тя бръкна в едно от чекмеджетата и взе някакъв предмет, който Джеръми не видя. — Мислиш ме за предател. Мислиш, че съм предала страната си... всичко, за което ти почти жертва живота си.

— Те се опитаха да убият жена ми и децата ми — каза Джеръми. Предател не звучеше достатъчно силно. Тази жена беше масов убиец. Тя олицетворяваше самото зло.

— Обърни се — каза тя.

Бийчъм се изправи и пристъпи към него. Държеше нещо в дясната си ръка, нещо достатъчно малко, за да се скрие в юмука ѝ.

— Те ще те спрат — каза той и я погледна, като се опитваше да реши какво да направи. — Мичъл ще разбере и ще намери начин...

— Обърни се! — заповяда Бийчъм. Този път тя се приближи достатъчно близо, за да може Джеръми да види бурята в зачервените ѝ очи. Това не беше поглед на политик, а убедеността на истински вярващ — на някой, способен на всичко.

— Няма да го направя — поклати глава Джеръми. — Ако ще ме убиваш, ще трябва да ме гледаш в очите.

Бийчъм избухна в смях. По-скоро нервно хълцане — плод повече на ирония, отколкото на хумор.

— Да те убивам ли? — отговори му тя. — Не възнамерявам да те убивам. Смятам да те освободя.

Тя пристъпи зад него и използва малък ключ, за да махне белезниците му.

— Да, аз съм Джафар ал Таяр — каза тя. — Прав си за това, но не по начина, по който ти го разбираш.

Тя свали белезниците и ги сложи на бюрото. Джеръми я изчака да се отдръпне.

— Преди 25 години един полковник от армията се запозна с млад, изпълнен с идеали лейтенант, който предлагаше смела и интересна идея. Тази държава е изправена пред заплахата на комунизма, бе казал той, заплахата, която надхвърля ядрените оръжия и

конфликтите от Студената война в Третия свят. Америка е изправена пред реалната възможност някой да успее да проникне в правителството по пътя на демократичността, основната философия на тази държава. Какво ще стане, ако някой успее да спечели властта чрез избори? — бе попитал той. — И какво ще стане, ако те...

— Знам историята — прекъсна я Джеръми. — Как, по дяволите, мислиш, че те открих?

— И какво ще стане, ако те успеят да провалят системата отвътре? — Бийчъм отиде до бюрото си и се облегна на него. Като че ли беше потънала в спомените си. — Какво ще стане, ако враговете ни разберат, че най-голямата слабост на демократичното ни общество е прекадената му зависимост от свободата?

— Как е могло всичко да се изкриви така? — попита Джеръми. — Ето това не разбирам. Как е възможно най-добрите и най-умните в армията... как е възможно вие да извършите нещо толкова ужасно?

— Тя не го е извършила — прекъсна ги друг глас, който Джеръми разпозна, без да се обръща.

Беше президентът.

— Радвам се да те видя, Дейвид — каза Бийчъм. Тя се отправи към главнокомандващия и го прегърна. — Сигурно вече си в течение на всичко, което се случи.

— Осведомиха ме — каза той, — но явно някой тук дължи обяснение на господин Уолър.

Джеръми разтърси глава и постепенно започна да си дава сметка колко сложна бе тази игра.

— Вие не сте знаели кои са другите — кимна той, без да изпуска Бийчъм от поглед. Сега всичко се изясняваше. — Вие не сте знаели дали има други, подготвени от Елис. И ако това е бил президентът, вие сте се опитали да го разкриете.

— За мой лош късмет при подобни трагични обстоятелства — каза Венабъл. Той тръгна към бюрото и прегледа някои от нещата на Бийчъм, поставени отгоре. — Но сега разбирате, че нямаше друг начин. Нямаше начин да спрем терористите, без да застрашим това разследване. Можеха да умрат милиони, ако бяхме влезли във война с исляма.

— Кога разбрахте? — попита Джеръми.

Вероятно нямаше право да пита за подобни неща, но пък вече беше стигнал толкова далеч.

— Не и преди Елис да се опита да стреля по „Еър Форс Уан“ — каза Бийчъм. — Тогава разбрахме със сигурност, че аз съм най-високопоставеният кандидат от проект „Меджидо“.

— А защо обявихте президента за мъртъв? — упорстваше Джеръми. — За да се обявите за президент?

— За да сме напълно сигурни — каза Венабъл. — След като разбрах за заговора, реших да не рискувам. Ако някои от другите вербувани от Елис бяха на високи постове в Конгреса, те щяха да се разкрият веднага, след като Елизабет поемеше контрола над правителството.

Джеръми поклати невярващо глава.

— Сега трябва да ни извините, агент Уолър — каза президентът. — Приятно ми е да стоя тук и да си бъррим, но трябва да възстановяваме държава. Сигурен съм, че ще ни разберете.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно

Харкемн Парк, Стафорд, Вирджиния

— Татко! Татко! Виж ме!

Джеръми погледна срещу слънцето и присви очи, за да открие дъщеря си Мади между многото плуващи. Общественият басейн беше препълнен до край заради това, което синоптиците наричаха „най-горещото лято от двайсет години насам“.

— Гледам те, миличка! — викна в отговор Джеръми.

Неговото малко момиче беше стъпило на пръсти на края на дъската за скачане от един метър височина и искреше като светулка в своя малък блестящо жълт бански костюм.

— Гледай, скачам!

Мади плесна с ръце над главата си, провери още веднъж дали татко ѝ я гледа и скочи във водата по начин, който някой олимпийски съдия би оценил с усмивка от ухо до ухо.

— Страшно беше, прекрасен скок! — викна Джеръми.

— Сега е мой ред, татко! — разбесня се Кристофър.

Радваше се да го види щастлив. Кошмарите бяха доста по-продължителни от зарастването на счупеното му краче.

— Липсва ли ти? — попита Каролайн. Тя стоеше до него на една пейка с Патрик в скута си — малкото момче гледаше безизразно, както често му се случваше след отвлечането.

— Какво? — попита той и се обърна към нея, след като бе проследил скоковете във вода.

— Липсва ли ти екипът? Имам предвид в ООЗ?

Какво би могъл да каже? Джеръми се бе съгласил да напусне само за да не си разбие семейството.

— Ами не — излъга той. — Радвам се, че се върнах при вас.

Не разбра веднага какво го бе накарало да обърне глава. Може би някакъв слънчев отблясък върху стъкло на кола или клонче, полюшвано от вятъра. Но се вгледа по-внимателно и разбра. Беше

лице, познато не само на него, но и на цяла Америка. Жената носеше слънчеви очила, голяма сламена шапка и красива лятна индийска рокля. Седеше на задната седалка на една съвсем нова кола, която проблясваше в трийсетградусовата жега като пустинен мираж.

— Виж, пеперудата, тате — каза Патрик, когато една пеперуда „монарх“ с ярки криле изпърха из сухия въздух и кацна на половин метър от протегнатата му ръка.

— Да-а, красива е — каза Джеръми, но очите му все още не се отделяха от колата. Отзад имаше още някой — мъж, известен почти колкото спътничката си.

— Мила, ще изтичам за минута до колата — каза Джеръми. Почувства тъпа болка в стомаха — същата, каквато бе усещал, когато го изпитваха по математика в училище или преди състезание по бягане на дълги разстояния. — Искаш ли да ти донеса нещо за пиене?

— Не, благодаря ти. Но може да донесеш малко вода за децата — усмихна се тя. — Толкова е горещо, че се безпокоя за тях.

— Ей сега се връщам.

Джеръми стана, пропъждайки красивата пеперуда към мястото, където се вдигаше детската врява.

Мъжът в колата първи забеляза, че Джеръми се приближава. Жената със сламената шапка спокойно бе притворила очи. Тя може и да беше вицепрезидент на Съединените щати, но именно Джордън Мичъл беше този, който управляваше света.

Издание:

Автор: Кристофър Уиткомб

Заглавие: Смъртни врагове

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 22.08.2005

Редактор: Боряна Даракчиева

ISBN: 954-585-643-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4676>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.